

Toate
LUMINIȚELE

Jamie
McGuire

De la autoarea celebrelor serii
Beautiful și Frații Maddox

TREI

O poveste fascinantă despre o pasională iubire de tinerețe

Când o zărește pentru prima dată pe Catherine Calhoun, Elliott Youngblood e doar un puști cu un aparat de fotografiat, care n-a mai văzut niciodată o fată atât de frumoasă și de tristă. Deși amândoi se simt izolați, între ei se înfiripă o prietenie profundă, care se destramă când Elliott e obligat să plece din oraș.

La întoarcere, băiatul descoperă că lucrurile s-au schimbat: el este vedeta echipei de fotbal a școlii, iar Catherine lucrează tot timpul în misterioasa pensiune a mamei sale. Nu l-a iertat pe Elliott pentru că a abandonat-o, dar el e hotărât să-i recâștige prietenia și... inima.

Tocmai când Catherine e gata să-l ierte, în oraș are loc o tragedie, iar Elliott devine suspectul principal. În ciuda bănuielilor tot mai mari ale localnicilor, Catherine nu renunță la dragostea ei pentru Elliott. Dar secretul mistuitor al fetei ar putea să le distrugă orice șansă la iubire și fericire.

TREI

www.ediaturatrei.ro

ISBN 978-606-40-0555-7

Prolog

Elliott

Stejarul bătrân în care mă cășărasem era unul dintre cei vreo doisprezece de pe Juniper Street. Alesesem special uriașul ăla de lemn, pentru că se afla chiar lângă un gărduleț alb, suficient de înalt încât să-l folosesc ca treaptă până la ramura cea mai joasă. Nu conta că scoarța zgrunțuroasă și crăcile îmi juliseră și-mi însângeraseră podul palmelor, genunchii și gambele. Usturimea provocată de adierea vântului pe rănilor deschise îmi amintea că mă luptasem și învinsesem. Sângele, însă, mă deranja. Nu pentru că eram slab de înger, ci pentru că eram nevoit să aștept să se oprească pentru a nu-mi mânji aparatul foto cel nou.

La zece minute după ce mă sprijinisem de trunchi, cu spatele lipit de-o ramură mai bătrână decât mine, la vreo cinci-șase metri de pământ, firicelul roșu a încetat să mai curgă. Am zâmbit. Acum puteam să manevrez cum trebuie aparatul. Nu era nou-nouț, dar îl primisem

cadou de la mătușă-mea cu puțin înainte să împlinesc unsprezece ani. De obicei, ne vedeam de Ziua Recunoștinței — adică la două săptămâni după ziua mea —, dar ura să-mi dea cadourile cu întârziere. Mătușă Leigh ura o grămadă de lucruri, în afară de mine și de unchiul John.

Am privit prin obiectivul aparatului câmpurile nesfârșite de iarbă, de grâu și dealurile lince. În spatele gardurilor care îngreădeau casele de-a lungul străzii pe care locuia mătușă mea era o alee improvizată. Curtea din spate a vecinilor noștri era separată de marea nesfârșită de grâu și rapiță prin două urme de roți pe o fâșie de iarbă. Era o priveliște monotonă, dar, când apusul stropea cerul în nuanțe de portocaliu, roz și purpuriu, eram convins că nu există un loc mai frumos pe lume.

Oak Creek nu era pustietatea tristă pe care mi-o descrisese maică-mea, ci mai degrabă o adunătură de vremuri apuse. Odinioară, Oak Creek avusese o stradă plină de magazine, un TG&Y¹, o sală de jocuri, terenuri de tenis și o promenadă în jurul unuia dintre parcuri, dar acum rămăseseră doar clădirile pustii și ferestrele bariade cu scânduri. Obişnuiam să venim în vizită cam din două în două Crăciunuri înainte ca certurile dintre maică-mea și taică-meu să se agraveze în timpul verilor, să devină atât de urâte încât ea să nu mai vrea să le fie martor. În prima zi de vacanță, mama m-a lăsat la unchiul John și la mătușă Leigh după un scandal cu tata care ținuse toată noaptea. Am observat că nu-și dăduse jos ochelarii de soare, nici măcar în casă. Atunci mi-am dat seama că avea să fie mai mult decât o simplă vizită și că urma să rămân aici toată vara, iar când am despachetat, numărul mare de haine din valiză mi-a dat dreptate.

Tocmai începuse să se întunece, așa că am făcut câteva poze, verificând setările aparatului. Mătușă Leigh nu e genul sentimental, dar mă compătımise suficient încât să-mi cumpere un aparat decent.

¹ Lanț de magazine din SUA, fondat în 1935 și desființat în 2001, cu produse ieftine pentru igienă personală și pentru casă, cu prețuri între cinci cenți și un dolar. (N. red.)

Poate că spera ca, în felul ăsta, să stau mai mult pe-afară, dar n-avea importanță. Prietenii mei cereau PlayStation-uri și iPhone-uri, care apăreau apoi ca prin magie. Eu nu primeam prea des ce-mi doream, așa că aparatul din mâinile mele era mai mult decât un cadou. Era dovada că cineva îmi dădea atenție.

Scârțâitul unei uși deschise mi-a distras atenția de la asfințit și am observat un bărbat care vorbea încet cu fiica lui în timp ce se îndreptau spre curtea din spate. El căra în brațe ceva mic, înfășurat într-o pătură. Fata scâncea, cu obrazii umezi. Am rămas neclintit și mi-am ținut respirația, de teamă că m-ar putea vedea și le-aș strica momentul. Abia atunci am observat groapa de lângă trunchiul copacului și, lângă ea, o grămăjoară de pământ roșcat.

— Cu grijă, a spus fata.

Avea părul blond-castaniu, iar ochii săi verzi, înroșiți de plâns, străluceau.

Bărbatul a coborât obiectul mic în groapă, iar fata a început să plângă.

— Îmi pare rău, prințesă! Arahidă a fost un câine bun.

M-am abținut să nu chicotesc. Sigur, nu se cădea, dar mi s-a părut amuzantă o înmormântare pentru ceva numit Arahidă.

O femeie brunetă, cu bucle strânse și zburlete de la umezeală, a ieșit din casă, lăsând ușa să se trănțească în spatele ei. Și-a șters mâinile pe prosopul de bucătărie legat la brâu.

— Sunt aici, a spus cu respirația întretăiată.

Apoi a înghețat, privind în groapă.

— Ah, deja ați...

S-a albit la față și s-a întors spre fată.

— Îmi pare atât de rău, iubire!

În timp ce se uita fix la Arahidă, cum stătea cu o lăbuță ieșită din pătura în care fusese înfășurat strâns, mama părea din ce în ce mai tulburată.

— Dar nu... nu pot să rămân.

— Mavis! a strigat-o bărbatul, ajungând lângă ea.

Femeii a început să-i tremure buza.

— Îmi pare tare rău!

Apoi s-a retras în casă.

Fata și-a privit tatăl.

— E în regulă, tati.

Bărbatul și-a strâns fiica în brațe.

— Mereu i-a fost greu la înmormântări. I se rupe sufletul.

— Iar Arahidă a fost copilul ei înaintea mea, a zis fata, ștergându-și fața. E OK.

— Ei bine... ar trebui să-i aducem ultimul omagiu. Mulțumim, Arahidă, că ai fost atât de blând cu prințesa noastră. Mulțumim că ai stat mereu sub masă, ca să-i mănânci legumele...

Fata a ridicat privirea spre el, iar bărbatul a privit-o în ochi, apoi a continuat.

— Mulțumesc pentru toți anii în care ai prins și adus bățul când ne jucam și pentru loialitatea ta, și...

— Pentru drăgăleala de seară, a adăugat fata, ștergându-și obraji. Și pentru pupături. Și pentru că ai stat la picioarele mele când îmi făceam temele, pentru că erai mereu fericit să mă vezi când mă întorceam acasă.

Bărbatul a încuviințat din cap, a apucat lopata sprijinită de gard și a început să astupe groapa.

Fata și-a dus mâna la gură, înăbușindu-și plânsul. După ce tatăl ei a terminat, au rămas o clipă tăcuți; apoi fata a cerut să rămână singură, iar el a încuviințat din cap înainte să intre în casă.

S-a așezat lângă grămăjoara de pământ, tristă, rupând firele de iarbă. Voiam s-o privesc prin obiectivul aparatului și să surprind momentul ăsta, dar ar fi auzit declanșatorul și-aș fi părut ditamai ciudatul, așa că am rămas nemișcat și-am lăsat-o să plângă.

Și-a tras nasul.

— Mulțumesc că m-ai protejat.

M-am încruntat, întrebându-mă de ce anume o protejase Arahidă și dacă încă mai avea nevoie de apărare. Era cam de vârsta mea, mai drăguță decât toate fetele de la mine din școală. M-am întrebat ce se întâmplase cu câinele și de cât timp locuia în casa masivă care se contura dincolo de curte, așternându-și umbra peste celelalte case de peste drum, atunci când soarele se pregătea să apună. Mă deranja că nu știam dacă fata stătea acolo, pe jos, pentru că se simțea mai în siguranță cu câinele ei mort decât s-ar fi simțit înăuntru.

Apoi soarele a coborât dincolo de orizont și s-a lăsat noaptea, greierii au început să cânte, iar vântul să șuiere printre frunzele de stejar. Stomacul meu începuse să scoată tot felul de zgomote. Mătușa Leigh avea să mă juipoaie pentru că ratasem cina, dar fata era tot lângă prietenul ei, iar eu hotărâsem de mai bine de o oră că n-o s-o deranjez.

Ușa din spate s-a deschis și o lumină aurie, caldă a invadat curtea.

— Catherine? a strigat Mavis. E timpul să intri, iubire. Ți se răcește mâncarea. Poți să revii mâine-dimineată.

Catherine s-a supus, ridicându-se și luând-o spre casă, apoi s-a oprit o clipă ca să mai arunce o privire spre mormânt, înainte să intre. După ce s-a închis ușa, am încercat să-mi dau seama de ce făcuse asta — poate să se convingă că într-adevăr Arahidă murise sau poate doar să-și ia un ultim rămas-bun.

Am coborât încet, având grijă să sar și să aterizez dincolo de gard, suficient de departe de mormântul proaspăt. Înapoi pe alee, scrâșnetul pietrișului sub pantofii mei i-a agitat pe câțiva dintre câinii vecinilor, dar altfel am parcurs drumul de întoarcere fără probleme, pe întuneric — până am ajuns acasă.

Mătușa Leigh stătea în picioare în dreptul ușii, cu mâinile încrucișate la piept. La început a părut îngrijorată, dar, când m-a zărit, brusc i-au scăpărat ochii de furie. Era în halat, ceea ce-mi amintea cât

de mult întârziaseam. O singură șuviță de păr cărunt i se țeța dinspre tâmplă, croindu-și drum prin coada împletită într-o parte.

— Îmi pare rău..., am încercat eu s-o dreg.

— Ai ratat cina, a spus ea, deschizând ușa de plasă.

Am intrat, iar ea m-a urmat.

— Farfuria ta e în cuptorul cu microunde. Mai întâi mănâncă, pe urmă o să-mi zici pe unde-ai umblat.

— Da, tușă, am răspuns și am tăiat-o drept pe lângă ea.

Am trecut de masa ovală de lemn din living în drum spre bucătărie, am deschis cuptorul și-am zărit farfuria acoperită cu folie. Am salivat brusc.

— Scoate fo..., a început mătușa Leigh, dar eu rupsesem deja folia, închisesem cuptorul și apăsasem butonul cu numărul doi.

Priveam farfuria rotindu-se sub strălucirea luminii calde, gălbuie. Friptura a început să sfârâie, iar sosul turnat peste piure făcea bulbuci.

— Nu încă! s-a stropșit mătușa Leigh la mine când am dat să apuc mânerul cuptorului.

Stomacul meu a chiorăit.

— Dacă ți-e așa de foame, de ce-ai întârziat atâta?

— Am fost blocat într-un copac, am spus, deschizând ușa în clipa în care cuptorul a scos un semnal sonor.

— Blocat într-un *copac*?

Mătușa Leigh mi-a întins o furculiță și m-a urmat la masă.

Am înfulecat prima înghițitură și-am plescăit satisfăcut, apoi încă două înainte ca ea să apuce să-mi mai pună vreo întrebare. Și maică-mea se pricepea la gătit, dar, cu cât creșteam, cu atât eram mai lilihit. Oricât de mult sau de des mâncam în timpul zilei, nu mă simțeam niciodată sătul. Parcă nu puteam să-mi îndes mâncarea — orice fel de mâncare — în stomac suficient de repede.

Mătușa Leigh s-a strâmbat când m-am cocoșat deasupra farfuriei ca să scurtez drumul furculiței până la gură.

— Va trebui să explici chestia asta, a zis ea.

Pentru că nu m-am oprit, s-a aplecat spre mine și m-a apucat de încheietura mâinii.

— Elliott, nu mă face să întreb de două ori.

Am încercat să mestec și să înghit repede, încuviințând ascultător.

— Casa uriașă din josul străzii are un stejar în curte. M-am urcat în el.

— Și?

— Și când eram acolo, așteptând să fac o poză bună, au ieșit oameni din casă.

— Familia Calhoun? Te-au văzut?

Am clătinat din cap că nu, îmbucând pe furiș încă o dată.

— Știi că acolo stă șeful unchiului John, nu?

M-am oprit din mestecat.

— Nu.

Mătușa Leigh s-a rezemat de spătar.

— Dintre toți copacii pe care puteai să-i alegi...

— Păreau de treabă... și triști.

— De ce?

Pentru o clipă, a uitat că era furioasă.

— Îngropau ceva în curtea din spate. Cred că le-a murit câinele.

— Vai, ce păcat! a spus mătușa, încercând să arate un pic de compasiune.

N-avea nici copii, nici câini, și părea că e împăcată cu asta. Apoi s-a scărpinat în cap, dintr-odată agitată.

— Azi a sunat mama ta.

Am dat din cap și-am mai luat o înghițitură. M-a lăsat să termin, așteptând răbdătoare să-mi amintesc să folosesc un șervețel.

— Ce voia?

— Pare că s-a împăcat cu taică-tu. E fericită.

Mi-am ferit privirea, încleștându-mi maxilarul.

— Mereu e așa la început, am zis întorcându-mă spre ea. Măcar și-a vindecat ochiul?

— Elliott...

M-am ridicat, mi-am luat farfuria și furculița și le-am dus la chiuvetă.

— I-ai spus? a întrebat unchiul John, scărpinându-se pe burta rotundă.

Stătea în picioare în hol, îmbrăcat în pijama lui bleumarin pe care i-o cumpărase mătușa Leigh cu un an înainte, de Crăciun.

Ea a încuviințat. Unchiul m-a privit, observând pe chipul meu cât eram de dezgustat.

— Da. Nici nouă nu ne convine.

— Tocmai ce i-am spus, a zis mătușa, încrucișându-și brațele.

— De faza cu mama? am întrebat.

Unchiul John a încuviințat.

— E de rahat.

— Elliott! m-a mustrat mătușa.

— Mi se pare foarte OK să nu ne placă faptul că se întoarce la cineva care o lovește, am spus eu.

— E tatăl tău, a răspuns mătușa.

— Ce importanță are? a întrebat unchiul John.

Mătușa Leigh a oftat și și-a dus degetele la frunte.

— Păi, ei n-o să-i convină că vorbim despre asta cu Elliott. Dacă vrem ca el să mai vină la noi...

— Vreți să mai vin la voi? am întrebat, surprins.

Mătușa Leigh și-a încrucișat brațele la piept, refuzând să-mi dea apă la moară. Emoțiile o cam scoteau din sărite. Poate pentru că erau greu de controlat și-o făceau să se simtă slabă, dar, oricare ar fi fost motivul, nu-i plăcea să vorbească despre nimic care putea să o facă să simtă altceva în afară de furie.

Unchiul John a zâmbit.

— Se ascunde în dormitor câte o oră întreaga de fiecare dată când pleci.

— John, a zis mătușa Leigh printre dinți.

Am afișat un zâmbet care a pălit apoi. Usturimea juliturilor mi-a amintit de scena pe care o văzusem.

— Credeți că fata aia e OK?

— Fata Calhounilor? a întrebat mătușa. De ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Am văzut niște chestii ciudate cât am rămas blocat în copac.

— Ai rămas blocat într-un copac? a întrebat unchiul John.

Mătușa Leigh i-a făcut semn cu mâna s-o lase baltă și s-a apropiat de mine.

— Ce-ai văzut?

— Nu sunt sigur. Părinții ei par de treabă.

— Oarecum, a spus ea. Mavis a fost o puștoaică răsfățată în școală. Jumătate din oraș era a familiei ei, din cauza topitoriei de zinc, dar apoi aceasta s-a închis și toți au murit de cancer, unul câte unul. Știi că drăcovenia aia de topitorie a contaminat apa de aici? A fost un proces mare împotriva familiei ei. Nu i-a mai rămas decât casa aia. Pe vremuri se numea conacul Van Meter. I-au schimbat numele după ce au murit părinții lui Mavis, iar ea s-a măritat cu băiatul Calhounilor. Lumea urăște familia Van Meter prin părțile astea.

— Asta e trist, am zis eu.

— Trist? Familia Van Meter a otrăvit orașul. Jumate din populație se luptă cu cancerul sau cu tot felul de complicații provocate de el. Meritau cel puțin atâta, dacă mă întrebi, mai ales dacă ținem cont de cum se purtau cu toată lumea.

— Mavis s-a purtat urât cu tine? am întrebat eu.

— Nu, dar s-a purtat groaznic cu maică-ta și cu unchiul John.

M-am încruntat.

— Soțul ei e șeful unchiului John?

— E un bărbat de treabă, a spus unchiul John. Toată lumea îl place.

— Și fata? am întrebat eu.

Unchiul John mi-a zâmbit șiret, iar eu am scuturat din cap.

— Nu contează.

Mi a făcut cu ochiul.

— E frumoșică, nu?

— Mnu.

Am trecut pe lângă ei și am deschis ușa de la pivniță, apoi am coborât scările. Mătușa Leigh insistase de un milion de ori s-o renoveze, să cumpere mobilă nouă și un covor, dar nu stăteam niciodată suficient de mult acolo încât să-mi pese. Nu-mi păsa decât de aparatul foto, iar unchiul John îmi dăduse laptopul lui vechi ca să pot învăța mai bine programul de editare a pozelor. Am descărcat cadrele pe care le trăseseam, incapabil să mă concentrez, cu gândul la fata ciudată și la familia ei la fel de ciudată.

— Elliott? m-a strigat mătușa.

Am ridicat brusc capul și-am dat cu ochii de ceasul mic, negru și pătrățos așezat lângă monitor. L-am ridicat; nu-mi venea să cred că trecuseră deja două ore.

— Elliott, a repetat mătușa Leigh. E maică-ta la telefon.

— O sun eu înapoi într-un minut! am strigat.

Mătușa Leigh a coborât scările, cu telefonul în mână.

— Zice că, dacă vrei să ai propriul tău telefon mobil, trebuie să vorbești cu ea de pe al meu.

Am oftat și m-am ridicat, practic târându-mă până la ea. Am luat telefonul, l-am pus pe speaker și m-am așezat la birou, întorcându-mă la treaba mea.

— Elliott? a început mama.

— Bună!

— Ăă... Am vorbit cu taică-tu. S-a întors. Vrea să spună că-i pare rău.

— Atunci de ce n-o spune? am bombănit eu.

— Poftim?

— Nimic.

— N-ai nimic de zis apropo de faptul că se întoarce acasă?

M-am lăsat pe spătarul scaunului, încrucișându-mi brațele.

— Ce contează ce am eu de zis? Nu e ca și cum mi-ai cere părerea sau ți-ar păsa ce cred.

— Ba îmi pasă, Elliott. De-aia am sunat.

— Ce-ți mai face ochiul? am întreat.

— Elliott, a scrâșnit din dinți mătușa Leigh, făcând un pas spre mine.

Mama a ezitat o clipă înainte să răspundă.

— E mai bine. A promis...

— Mereu promite. Să-și țină promisiunea devine însă o problemă atunci când îl apucă nebunia.

Mama a oftat.

— Știu. Dar trebuie să încerc.

— Ce-ar fi să-i zici lui să încerce, măcar o dată?

Mama a tăcut o vreme.

— I-am zis. Știe că n-o să-i mai acord multe șanse. Se străduiește, Elliott.

— E simplu să nu lovești o femeie. Dacă nu poți, stai departe de ea. Spune-i asta.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate. O să-i spun. Te iubesc.

Mi-am încleștat fălcile. Știa c-o iubesc, dar era greu să-și dea seama că dacă-i răspund la fel nu înseamnă că sunt de acord cu ea sau că mi se pare în regulă că tata s-a întors acasă.

— Și eu.

A scos un râset, dar cuvintele îi erau încărcate de tristețe.

— O să fie bine, Elliott. Promit!

Am strâmbat din nas.

— Nu face asta. Nu face o promisiune decât dacă poți s-o ții.

— Uneori se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla.

— O promisiune nu e o intenție bună, mamă.

A oftat.

— Uneori mă-ntreb care dintre noi doi e părintele. Acum nu pricepi tot, Elliott, dar la un moment dat o să înțelegi. Te sun mâine, bine?

Am privit-o pe mătușa Leigh. Stătea în picioare, la baza scărilor, iar dezamăgirea ei era vizibilă chiar și în lumina slabă.

— Mda, am zis ridicând din umeri.

Încercarea de-a o face pe maică-mea să înțeleagă era de obicei o cauză pierdută, iar senzația că aș fi personajul negativ pur și simplu mă extenua. Am închis telefonul și i l-am întins mătușă-mii.

— Nu te uita așa la mine.

Și-a atins nasul cu degetul, apoi și-a desenat un cerc invizibil în jurul feței.

— Crezi că fața asta e din cauza ta? Mă crezi sau nu, Elliott, cred că ai dreptate.

Am așteptat un *dar*. N-a venit.

— Mersi, tușă.

— Elliott?

— Da?

— Dacă tu crezi că fetița aia are nevoie de ajutor, să-mi zici, bine?

Am privit-o o clipă, apoi am încuviințat din cap.

— O să stau cu ochii-n patru.

Capitolul unu

Catherine

Nouă ferestre, două uși, o verandă de jur împrejur și două balcoane — asta era doar fațada casei noastre în stil victorian de pe Juniper Street. Vopseaua albastră plesnită și ferestrele prăfuite păreau să îngâne un cântec violent despre întregul secol de veri neîndurătoare și ierni brutale pe care le îndurase casa.

Ochiul mi-a zvâcnit când am simțit o pișcătură ușoară și, în clipa următoare, pielea de pe obraz mi-a luat foc sub palmă. Plesnisem insecta neagră care se târâse pe fața mea. Se oprise să guste din transpirația ce mi curgea de pe linia părului. Tata susținuse mereu că n-aș putea să omor nici măcar o muscă, dar, pândind casa care mă pândea la rândul ei, treceam prin tot felul de stări ciudate. Frica era un monstru convingător.

Cicadele țârlăiau de căldură, iar eu am închis ochii, încercând să înăbuș zgomotul. Uram văicărelile și bâzâitul insectelor, sunetul

pământului ce se usca la temperaturi înalte. O briză slabă sufla prin curtea mea, iar câteva șuvițe de păr mi-au acoperit fața în timp ce stăteam cu ghiozdanul bleumarin de la Walmart la picioare, cu umerii inflamați și juliți după ce-l cărasem prin tot orașul în drum spre casă. Nu mai era mult și trebuia să mă strecor înăuntru.

Oricât m-am străduit eu să-mi fac curaj, să mă conving să intru, să trag în piept aerul dens, prăfuit din interior și să urc scările care-mi scârțâiau sub picioare, ciocănitul monoton ce se auzea din curtea din spate mi-a oferit un pretext bun să nu trec pragul ușilor late din lemn.

Am urmărit sunetul — ceva tare lovind ceva și mai tare, topor pe lemn, ciocan pe os —, iar când am cotit după verandă, am zărit un băiat cu pielea de culoarea bronzului. Lovea cu pumnul însângerat în scoarța stejarului nostru vechi, al cărui trunchi era de cinci ori mai gros decât atacatorul său.

Frunzele răzlețe ale stejarului nu-l fereau pe băiat de razele soarelui, dar el stătea acolo, cu tricoul cam scurt pătat de transpirație. Era ori prostănac, ori foarte devotat cauzei lui, iar când m-a fixat intens cu privirea, nu m-am putut uita în altă parte.

Mi-am dus mâna streășină la ochi, blocând soarele cât să disting mai mult decât silueta băiatului: ochelarii lui cu rame rotunde și pomeții pronunțați. A părut că lasă baltă necazul în care se afla și s-a aplecat să culeagă din iarbă un aparat foto. Apoi s-a ridicat în picioare, lăsându-și capul pe sub bareta neagră a camerei foto care a început să i se legene la gât când i-a dat drumul, în timp ce își trecea degetele prin părul gras, ce-i ajungea până la umeri.

— Bună! a zis el, iar soarele s-a reflectat în aparatul lui dentar.

Nu e chiar cea mai profundă abordare la care mă așteptam din partea unui băiat care-și petrece timpul pocnind copaci.

Iarba îmi gădila degetele picioarelor, în timp ce șlapii mi se loveau de tălpi în mers. M-am apropiat câțiva pași, întrebându-mă cine era și ce căuta în curtea noastră. Chiar când ceva din interiorul meu îmi

șoptea să fug, am mai înaintat un pas. Am zgândărit eu lucruri și mai înfricoșătoare.

Curiozitatea mea învingea aproape mereu rațiunea, o trăsătură despre care tata zicea că o să-mi rezerve soarta nefericitei feline a cărei poveste mi-o spunea pe post de avertisment. Și tot curiozitatea m-a împins înainte, dar băiatul nu s-a mișcat și nici n-a scos vreun cuvânt, așa că am așteptat cu răbdare ca misterul să-mi nimicească instinctul de conservare.

— Catherine! a strigat tata.

Băiatul nu s-a clintit. A mijit ochii în lumina puternică, urmărind în tăcere cum îngheț la auzul numelui meu.

Am făcut câțiva pași înapoi, mi-am ridicat ghiozdanul și am fugit spre veranda din față.

— E un băiat în curtea noastră din spate, am zis gâfâind.

Tata purta cămașa lui albă obișnuită, pantalonii largi și o cravată cu nodul slăbit. Își aranjase cu gel părul negru, iar ochii obosiți, dar blânzi mă priveau de parcă aș fi făcut ceva extraordinar — dacă încheierea unui an întreg de tortură, adică de liceu, putea fi considerată așa, atunci avea dreptate.

— Un băiat, zici? a spus tata, aplecându-se ca să se poată preface că se uită după colț. De la școală?

— Nu, dar l-am mai văzut prin cartier. E băiatul care tunde gazonul.

— A! a răspuns el, luându-mi ghiozdanul de pe umeri. E nepotul lui John și Leigh Youngblood. Leigh a zis că stă cu ei pe timpul verilor. N-ai mai vorbit niciodată cu el?

Am clătinat din cap.

— Oare asta înseamnă că băieții nu mai sunt scârboși? Nu pot să zic că mă bucur să aud asta.

— Tată, ce cauți în curtea noastră?

A ridicat din umeri.

— A stricat ceva?

Am clătinat din cap.

— Atunci nu-mi pasă de ce e în curtea noastră, Catherine. Întrebarea e de ce-ți pasă ție?

— Pentru că e un străin și e pe proprietatea noastră.

Tata mi-a aruncat o privire pe furiș.

— Și e drăguț?

M-am schimonosit dezgustată.

— Îh, se presupune că tații nu întreabă chestii de genul ăsta. Și, nu, nu e.

Tata a răsfoit plicurile de corespondență rânjind satisfăcut în barbă.

— Verificam doar.

M-am sprijinit cu spatele de perete și m-am uitat spre fașia de iarbă dintre casa noastră și parcela pustie care aparținuse cândva familiei Fenton, înainte ca văduva domnului Fenton să moară și copiii lor să dărâme casa. Mama s-a declarat bucuroasă atunci, pentru că, ținând cont de cât de urât mirosea casa pe dinafară, trebuie să fi fost și mai rău pe dinăuntru, ca și cum o mortăciune se afla pe-acolo.

— Mă gândeam, a zis tata când a deschis ușa de plasă, că poate weekendul ăsta dăm o tură cu Buickul.

— OK, am zis, întrebându-mă ce urmărea de fapt.

A răsucit mânerul și a împins ușa, făcându-mi semn să intru.

— Credeam că o să fii încântată. Nu urmează să-ți iei permisul?

— Deci vrei să zici că eu o să dau o tură cu Buickul?

— De ce nu? a întrebat el.

Am trecut pe lângă tata și am intrat în hol, lăsând ghiozdanul plin cu caiete și rezerva de rechizite școlare nefolosite din timpul anului să cadă pe podea.

— Păi, nu văd ce sens are. Oricum, nu am o mașină pe care să o conduc.

— Poți să conduci Buickul, a spus el.

Am privit pe fereastră să văd dacă băiatul s-a apucat să lovească ni copacii din curtea din față.

— Dar Buickul e al tău.

Tata s-a strâmbat, obosit deja să discute în contradictoriu.

— Când nu-l conduc eu. Trebuie să înveți să conduci, Catherine. () să ai mașina ta la un moment dat.

— Bine, bine, am spus, învinsă. Voiam doar să zic că nu mă grăbesc foarte tare. Nu e musai să mergem weekendul ăsta. Înțelegi tu... dacă ești ocupat.

Mi-a sărutat părul.

— Nu sunt niciodată prea ocupat, prințesă. Ar trebui să facem curat în bucătărie și să începem să pregătim cina până se întoarce mama de la muncă.

— Cum de-ai ajuns așa devreme acasă? am întrebat.

M-a ciufulit în joacă.

— Ești plină de întrebări azi. Cum a fost ultima zi dintr-a noua? Bănuiesc că n-ai teme. Vreun plan cu Minka și Owen?

Am clătinat din cap.

— Domnișoara Vowel ne-a cerut să citim cel puțin cinci cărți vara asta. Minka își face bagajele, iar Owen se duce într-o tabără de științe.

— Ah, așa e. Familia Minkăi are casa aia de vacanță în Red River. Uitasem. Păi, o să poți să-ți petreci vremea cu Owen, când se întoarce.

— Mda.

Am tăcut, neștiind ce să mai zic. Perspectiva de a sta în fața uriașului ecran plat al lui Owen și de a-l privi cum se joacă cel mai nou joc video era departe de ceea ce însemna pentru mine o vară distractivă.

Minka și Owen erau singurii mei prieteni încă din clasa întâi, când primiserăm toți eticheta de ciudați. Părul roșcat și pistruii Minkăi îi aduseseră destulă suferință, dar, mai târziu, când a intrat în echipa de majorete într-a șasea, a fost lăsată în pace. Owen își petrecea cea mai

mare parte a zilelor jucându-se pe Xbox și dându-și la o parte bretonul care-i intra în ochi. Dar adevărata lui pasiune era Minka. Era prietenul ei cel mai bun și ne prefăceam cu toții că nu e îndrăgostit de ea.

— Nu cred că asta o să fie o problemă, nu? a întrebat tata.

— Mhm?

— Cărțile.

— Ah! am zis, trezindu-mă la realitate. Nu.

Tata s-a uitat lung la rucsacul meu.

— Mai bine ridici ăla de-acolo. Maică-ta o să te certe dacă se împiedică din nou de el.

— Depinde în ce dispoziție e, am bombănit eu.

Am apucat rucsacul și l-am ridicat în brațe. Tata mă apăra mereu de mama.

Am privit de-a lungul scărilor. Soarele se revărsa prin fereastra de la capătul holului. Firicelele de praf jucau în lumină, iar eu simțeam că trebuie să-mi țin respirația. Aerul era stătut cu iz de mucegai — ca de obicei —, dar căldura îl făcea și mai groaznic. Simțeam picăturile de transpirație formându-se la ceafă și alunecând, absorbite imediat de bluza mea de bumbac.

Treptele din lemn scârțâiau chiar și sub cele cincizeci de kilograme ale mele, pe măsură ce urcam spre holul de la etaj. L-am traversat și am intrat direct în dormitorul meu, așezându-mi ghiozdanul pe patul dublu.

— E stricat aerul condiționat? am întrebat, ținându-mă înapoi pe hol.

— Nu. E oprit când nu e nimeni aici, ca să facem economie.

— E foarte cald.

— Tocmai ce l-am pornit. O să se răcorească în curând.

Tata a aruncat o privire către ceasul de pe perete.

— Maică-ta o să se întoarcă într-o oră. Să ne apucăm de treabă.

Am înhățat un măr din bolul de pe masă și-am mușcat din el, mestecând în timp ce-l priveam pe tata care-și suflecuse mânecile și

pusese apa de la chiuvetă ca să-și spele mâinile. Părea foarte îngândurat — mai mult decât de obicei.

— Ești bine, tata?

— Da.

— Ce-avem la cină? am întrebat, molfăind mărul în același timp.

— Tu să-mi zici.

Am răspuns cu o grimasă, iar el a răs.

— Specialitatea mea. Pui cu chili și fasole albă.

— E prea cald pentru chili.

— Bine, atunci tacos cu carne de porc?

— Nu uita de porumb, am zis aruncând cotorul de măr înainte să i iau locul tatei la chiuvetă.

Am lăsat apa să curgă și, în timp ce bazinul se umplea, am luat la rând încăperile de la parter ca să adun vasele murdare. Când am ajuns în camera de zi din spate, m-am uitat pe fereastră după băiat. Stătea lângă trunchiul stejarului, uitându-se prin obiectivul aparatului foto la câmpul din spatele casei.

Mă întrebam cât avea de gând să mai stea în curtea noastră.

Deodată, băiatul s-a oprit și s-a întors, surprinzându-mă în timp ce mă holbam la el. Și-a îndreptat aparatul în direcția mea și a făcut o poză, apoi l-a îndepărtat puțin de ochi pentru a putea să mă privească din nou. Am făcut un pas în spate fără să-mi dau seama dacă eram jenată sau speriată.

M-am întors cu vasele la bucătărie, le-am pus în chiuvetă și am început să le spăl. Mi-am stropit bluza, iar, în timp ce clăbucii curățau mizeria, tata a marinat friptura de porc și a băgat-o la cuptor.

— Zici că e prea cald pentru chili la oala electrică, dar ți se pare în regulă să dăm drumul la cuptor, m-a tachinat el.

Și-a strâns șorțul mamei în jurul taliei. Pânza galbenă cu flori roz era în ton cu tapetul decolorat, de culoarea trandafirilor de Damasc, ce acoperea pereții tuturor camerelor principale.

— Ești foarte elegant, tată.

Mi-a ignorat împunsătura și a deschis frigiderul cu un gest teatral.

— Am cumpărat plăcintă.

Frigiderul a răspuns cu un bâzâit, obișnuit cu chinul de a-și răci conținutul de fiecare dată când se deschidea ușa. Asemenea casei și tuturor lucrurilor din ea, frigiderul avea de două ori vârsta mea. Tata zicea despre creșterea de la baza lui că îi conferă personalitate. Ușile cândva albe erau acoperite cu magneți din locuri în care eu nu fusesem niciodată și cu pete murdare de la stickerele pe care mama le lipise când era mică, doar ca să le dea la o parte odată devenită adult. Frigiderul îmi amintea de familia noastră: în ciuda aparențelor, bucăți diverse funcționau împreună și nu cedau niciodată.

— Plăcintă? am întrebat.

— Ca să sărbătorim ultima ta zi dintr-a noua.

— Chiar că e motiv de sărbătoare. Trei luni întregi fără Presley și clonele ei.

Tata s-a încruntat.

— Fata lui Brubaker te supără în continuare?

— Presley mă urăște, tată, am spus, frecând farfuria din mână.

M-a urât dintotdeauna.

— Hm, îmi amintesc de o vreme când erai prietene.

— Toată lumea e prietenă cu toată lumea la grădiniță, am bodegănit eu.

— Ce crezi că s-a întâmplat? a întrebat el închizând frigiderul.

M-am întors spre el. Să-mi amintesc toate etapele care au dus la transformarea lui Presley și a prieteniei noastre nu îmi surâdea deloc.

— Când ai cumpărat plăcinta?

Tata a clipit și s-a fofit.

— Ce zici, iubire?

— Ți-ai luat liber de la muncă?

Tata a afișat cel mai convingător surâs fals de-al lui, genul ăla care nu i se reflectă și în privire. Încerca să mă protejeze de ceva

— Nu credea că inima mea de cincisprezece ani abia împliniți ar putea duce.

— Mi-am simțit pieptul greu.

— Te-au concediat.

— Era vremea, puștoaico. Prețul petrolului era în cădere de luni bune. Am fost doar unul dintre cei șaptezeci și doi de disponibilizați din departamentul meu. Urmează alții mâine.

— M-am uitat în jos, la farfuria pe jumătate scufundată în apa murdă.

— Nu ești doar unul dintre cei șaptezeci și doi.

— O să ne descurcăm, prințeso. Promit!

— În timp ce clăteam farfuria din mână, mă uitam la ceas și-mi dădeam seama de ce fusese el atât de preocupat de oră. Mama avea să se întoarcă în curând și trebuia să-i spună. Tata mă apăraseră mereu de mama, dar, oricât aș fi încercat să fac același lucru pentru el, nu era chip să-i îmblânez furia de data asta.

— Abia ne obișnuiserăm s-o auzim râzând din nou, să stăm împreună la cină ca să povestim ce-am făcut peste zi în loc să vorbim despre facturi.

— Am așezat farfuria curată pe blat.

— Te cred. O să găsești tu ceva.

— Mâna lui mare s-a așezat cu blândețe pe umărul meu.

— Sigur că o să gădesc. Termină de spălat vasele și șterge blatul, apoi duci tu, te rog, gunoiul?

— Am încuviințat, aplecându-mă spre el când m-a pupat pe obraz.

— Ți-a crescut părul. Asta e bine.

— Am tras cu degetele ude de șuvițele blond-roșcate lipite de față.

— Poate un pic.

— Îl lași, în sfârșit, să crească mai mult? a întrebat el cu speranță în glas.

— Aha. Ți place părul lung.

— Recunosc că da, a zis el, înghiontindu-mă ușor. Dar poartă-l cum vrei. E părul tău.

Limbile ceasului mă îndemnau să curăț mai repede, în timp ce mă întrebam de ce voia tata ca mama să poată găsi casa curată și cina pe masă. *De ce să te asiguri că e într-o dispoziție bună doar ca să-i dai în cap cu vestea proastă?*

Până acum câteva luni, mama își făcuse griji în legătură cu serviciul lui. Cândva o oază pentru pensionari, orașul nostru mic se deteriorase în jurul nostru: prea mulți oameni și prea puține locuri de muncă. Marea rafinărie de petrol din orașul vecin fuzionase, iar majoritatea birourilor fuseseră deja transferate în Texas.

— O să ne mutăm? am întrebat, punând deoparte ultima tigaie. Gândul la mutare mi-a aprins o scânteie de speranță în piept. Tata a chicotit.

— Pentru mutare e nevoie de bani. Casa asta veche a aparținut familiei mamei tale încă din 1917. Nu cred că m-ar ierta vreodată dacă am vinde-o.

— E în regulă dacă trebuie s-o vindem. E prea mare pentru noi, oricum.

— Catherine?

— Da?

— Să n-aduci vorba despre vânzarea casei de față cu mama ta, bine? O s-o superi și mai tare.

Am dat din cap și am continuat să șterg blatul. Am curățat restul casei în liniște. Tata părea pierdut în gândurile lui, probabil repetând ce-avea să-i spună mamei. Am văzut că e nervos, așa că l-am lăsat singur. Mă îngrijora însă, pentru că devenise un expert în a calma izbucnirile nervoase și bodogănelile lipsite de sens ale mamei. Se scăpase odată și-mi spusese că-și perfecționase strategiile încă din liceu.

Când eram mică, tata îmi povestea înainte de culcare, cel puțin o dată pe săptămână, cum s-a îndrăgostit de ea. O invitase în oraș în

prima săptămână din clasa a noua și o apăraseră de toți cei care încercaseră să-i facă viața grea din cauza situației cu topitoria familiei. Deșeurile rezultate din topitorie se infiltraseră în sol, apoi în pânza freatică și, de fiecare dată când mama cuiva se îmbolnăvea, de fiecare dată când cineva primea diagnosticul de cancer, era vina familiei Van Meter. Tata spunea că bunicul meu a fost un om crud, dar că cel mai rău s-a purtat cu mama, atât de rău încât moartea lui a fost o ușurare. Tata m-a avertizat să nu vorbesc niciodată despre asta de față cu ea și să am răbdare cu ceea ce el a numit *izbucniri*. M-am străduit din toată puteri să-i ignor izbucnirile și remarcile răutăcioase la adresa tatei. Privirea ei păstra urmele abuzurilor suferite, chiar și la douăzeci de ani după moartea bunicului.

Pietrișul din parcare a scrâșnit sub roțile Lexusului mamei, trezindu-mă la realitate. Portiera șoferului era deschisă, iar ea se aplecase încercând să culeagă ceva de pe podea. Am urmărit-o cum căuta ceva nervoasă, în timp ce rămăsesem cu câte un sac de gunoi în fiecare mână.

Am pus gunoiul în tomberonul de lângă garaj și i-am închis capacul, apoi mi-am șters mâinile de blugii scurți.

— Cum a fost ultima zi dintr-a noua? a întrebat ea, atârându-și geanta de umăr. Gata, nu mai ești la grupa mică.

Zâmbetul îi contura pomeții rozalii, plini, dar se descurca greu pe tocuri prin pietriș, pășind cu grijă spre poarta principală. Ținea în mâini o pungă mică de la farmacie, care fusese deja deschisă.

— Mă bucur că s-a terminat, am zis.

— Ei, hai că n-a fost chiar așa de rău, nu?

A strâns cheile în mână, m-a pupat pe obraz, apoi s-a oprit pe verandă. Un fir deșirat din dresul ei urcase de la genunchi până sub fustă, iar o șuviță neagră, spiralată i se desprinsese din cocul înalt și-i atârna peste față.

— Cum... a fost ziua ta? am întrebat.

Mama lucra la ghișeul pentru comenzi din mașină¹ al băncii First Bank de la nouăsprezece ani. Făcea doar douăzeci de minute până la muncă și-i plăcea să se relaxeze în timpul ăsta, iar cel mai blând apelativ pe care-l folosisese vreodată la adresa celor două femei cu care lucra fusese scursuri arogante. Clădirea mică pentru comenzile din mașină era separată de sediul principal, iar munca de zi cu zi în acel spațiu strâmt transforma toate problemele pe care le aveau femeile în ceva ce părea mult mai grav.

Cu cât lucra mai mult acolo, cu atât avea nevoie de mai multe pastile. Punga deschisă din mâna ei era un semn sigur că avusese deja o zi proastă, chiar dacă asta însemna doar că-și amintise că viața ei nu se desfășura așa cum plănuse. Mama avea obiceiul să vadă partea goală a paharului. Încerca să se schimbe. Cea mai mare parte a bibliotecii noastre era alcătuită din cărți de tipul *Cum să-ți găsești mulțumirea și Gestionarea furiei într-un mod sănătos*. Medita și făcea băi lungi ascultând muzică liniștitoare, dar nu-i trebuia mult ca furia să iasă la suprafață. Mânia ei fierbea mereu la foc mic, prindea forță, așteptând s-o elibereze ceva sau cineva.

— Și-a răsfrânt buza de jos și a suflat în șuvița rebelă.

— Taică-tu e acasă.

— Știu.

Nu și-a luat ochii de la ușă.

— De ce?

— Gătește.

— Oh, Doamne! Oh, nu!

A luat-o la fugă pe scări și a smucit ușa de plasă, lăsând-o să se trântescă în urma ei.

La început nu i-am auzit, dar n-a durat mult până când plânsetele panicate ale mamei s-au infiltrat prin pereți. Am rămas în picioare,

¹ *drive-through*, în original. (N. red.)

în grădina din față, și am ascultat țipetele întezindu-se în timp ce tata încerca să-și liniștească soția, fără succes. Mama trăia într-o lume a *doar ducă*-urilor, în timp ce tata insista pe *în clipa asta*.

Am închis ochii și mi-am ținut respirația, sperând ca, în orice moment, siluetele din fereastră să se apropie una de alta, iar tata s-o țină în brațe în timp ce ea plânge, până când nu-i mai e frică.

M-am uitat la casa noastră, la grinda acoperită de vița moartă, la îngrăditura din jurul verandei, care avea nevoie de un strat nou de vopsea. Plasele de la ferestre erau acoperite de praf, iar scândurile verandei trebuiau înlocuite. Exteriorul arăta și mai amenințător pe măsură ce soarele traversa cerul. Casa noastră era cea mai mare din cartier — una dintre cele mai mari din oraș — și-și proiecta propria umbră. Înainte fusese casa mamei și a mamei ei, dar nu s-a simțit niciodată ca acasă. Erau prea multe camere și prea mult spațiu de umplut cu ecouri și șoapte furioase pe care părinții mei nu voiau să le aud.

În momente ca astea, mi-era dor de furia mocnită. Pentru că atunci se revărsa pe stradă.

Mama continua să măsoare camera cu pasul, iar tata era tot în picioare, lângă masă, rugând-o să-l asculte. Au țipat câtă vreme umbrele copacilor au traversat curtea, până când soarele a ajuns deasupra orizontului. Greierii au început să cânte, semnalând apropierea liniștitului. Îmi auzeam stomacul cum chiorăie în timp ce rupeam niște fire de iarbă. Alesesem să stau pe trotuarul nostru accidentat, încălzit de soare. Cerul era pătat cu roz și violet, iar stropitoarele șuierau și udau grădina, dar războiul nu părea să se încheie prea curând.

Pe Juniper Street treceau doar mașinile care voiau să evite traficul blocat de terminarea orelor la școală. Odată ajunși toți acasă, redevenea marginea liniștită a orașului.

Am auzit un clic și un zgomot în spatele meu și m-am întors. Băiatul cu aparatul foto stătea pe trotuarul de vizavi, ținând încă în

mână drăcia aia complicată. A mai ridicat-o o dată și a mai făcut o poză, cu aparatul exact în direcția mea.

— Ai putea măcar să te prefaci că nu mă pozezi! m-am răstit eu.

— De ce-aș face asta?

— Pentru că e dubios să faci poze unei străine fără permisiunea ei.

— Cine zice asta?

M-am uitat în jur, jignită de întrebarea lui.

— Toată lumea. Toată lumea zice asta.

A acoperit obiectivul cu un capac și a coborât de pe bordură în stradă.

— Ei bine, lumea n-a văzut ce tocmai am văzut eu prin obiectiv, și ce am văzut era orice, numai dubios nu.

L-am fulgerat cu privirea, încercând să mă hotărâsc dacă tocmai îmi făcuse un compliment sau nu. Am rămas cu brațele încrucișate la piept, dar expresia mea se mai îmblânzise.

— Tata zice că ești nepotul doamnei Leigh.

A dat din cap, împingându-și ochelarii pe nasul care-i lucea.

M-am uitat la umbrele părinților mei din fereastră și apoi din nou la băiat.

— Rămai aici peste vară?

A încuviințat din nou din cap.

— Dar tu n-ai gură? am izbucnit eu.

A rânjit, amuzat.

— De ce ești așa furioasă?

— Nu știu! m-am răstit eu, închizând ochii din nou.

Am tras aer adânc în piept și m-am uitat pe furis, printre gene.

— Tu nu te înfurii niciodată?

S-a lăsat de pe un picior pe altul.

— I.a fel ca toată lumea, cred.

Apoi a făcut un semn din cap către casa mea.

— De ce țipă?

— Ăă..., tata a rămas fără job azi.

— Lucrează la compania petrolieră?

— Lucra.

— I-a fel și unchiul meu..., până azi, a spus el.

Mi s-a părut brusc vulnerabil.

— Să nu zici la nimeni.

— Pot să țin un secret.

M-am ridicat și mi-am scuturat pantalonii scurți. El n-a mai zis nimic, așa că m-am prezentat cu ciudă.

— Eu sunt Catherine.

— Știu. Eu sunt Elliott. Vrei să mergi cu mine până la Braum să luăm înghețată la cornet?

Era cu jumătate de cap mai înalt decât mine, dar, după cum arăta, părea să avem cam aceeași greutate. Brațele și picioarele lui erau prea lungi și subțiri, în schimb urechile nu-i prea crescuseră. Pomelii înalți ieșeau atât de mult în relief, încât obrații îi păreau scobiți, iar părul lung și gras nu-i avantaja prea mult fața ovală.

A pășit pe asfaltul crăpat, iar eu am împins poarta, uitându-mă peste umăr. Casa mă urmărea încă și avea să aștepte să mă întorc.

Părinții mei țipau în continuare. Dacă intram, s-ar fi oprit doar cât să mute cearta în dormitor, dar asta ar fi însemnat să ascult furia înăbușită a mamei toată noaptea.

— Sigur, am zis privindu-l drept în ochi.

A părut surprins.

— Ai bani? Ți-i dau înapoi. N-am chef să intru în casă pentru portofel.

A încuviințat, lovindu-și ușor buzunarul din față, ca dovadă.

— Se rezolvă. Eu tund gazonul pentru vecini.

— Știu, am zis.

— Știi? a întrebat cu un zâmbet timid, surprins.

Am încuviințat, afundându-mi degetele în buzunarele micițe ale pantalonilor și, pentru prima dată, am plecat de-acasă fără să cer voie.

Elliott a mers pe lângă mine, păstrând o distanță respectabilă. N-a vorbit o stradă și jumătate, apoi nu i-a mai tăcut gura.

— Ți place aici? a întrebat. În Oak Creek?

— Nu chiar.

— Dar școala? Cum e?

— Un fel de tortură.

A dat din cap ca și când i s-ar fi confirmat o bănuială.

— Mama a crescut aici și vorbea mereu despre cât de mult o ura.

— De ce?

— Majoritatea copiilor din Primcle Națiuni mergeau la școlile destinate lor. Ea și cu unchiul John au avut parte de multe mizerii, pentru că erau singurii originari din Oak Creek. Se purtau destul de urât cu ea.

— Urât? În ce fel? am întrebat.

S-a încruntat.

— Le-au vandalizat casa și la fel s-a întâmplat și cu mașina ei. Dar chestiile astea le știu de la unchiul John. Mama mi-a zis doar că părinții de-aici sunt înguști la minte, iar copiii, și mai rău. Nici nu știu cum să interpretez asta.

— Ce?

Atunci și-a lăsat privirea în pământ.

— Faptul că m-a trimis într-un loc pe care-l urăște.

— Acum doi ani, de Crăciun, mi-am dorit cadou o valiză. Tata mi-a cumpărat un set. O să împachetez în clipa în care ajung acasă după absolvire și nu mă mai întorc niciodată.

— Când o să fie asta? Adică, absolvirea.

Am oftat.

— Mai am trei ani.

— Deci ești boboc? Sau ai fost? Și eu.

— Dar vii aici în fiecare vară? Nu ți-e dor de prietenii tăi?

A ridicat din umeri.

— Părinții mei se ceartă tot timpul. Îmi place să vin aici. E liniște.

— De unde ești?

— Din Oklahoma. Yukon, de fapt.

— Ah, da? Jucăm împotriva voastră la fotbal.

— Da. Știu, știu. „Yukon, cel mai afon“. Am văzut bannerele din Oak Creek.

M-am abținut să nu zâmbesc. Făcusem câteva bannere de genul asta cu Minka și Owen la clubul de după orele de școală.

— Joci?

— Da, a cincea roată la căruță. Dar fac progrese totuși. Cel puțin asta zice antrenorul.

Firma cofetăriei Braum se contura mult deasupra noastră, strălucind în lumini roz și albe de neon. Elliott a împins ușa, iar aerul condiționat m-a lovit peste față.

Pantofii mi s-au lipit de podeaua roșie. Aroma de zahăr cu untură umplea aerul, iar familiile erau adunate în zona cu mese, pălăvrăgind despre planurile din timpul verii. Pastorul Primei Biserici Creștine stătea în picioare lângă una dintre mesele mai mari, cu brațele în jurul braului și cravata roșie prinsă la mijloc, informându-i pe câțiva enoriași în legătură cu evenimentele organizate la biserică și dezamăgirea lui cu privire la nivelul iazului local.

Elliott și cu mine ne-am apropiat de teighea. Băiatul mi-a făcut semn să comand prima. Anna Sue Gentry ținea registrul, iar coada ei vopsită blond a nceput să se legene dintr-o parte în alta în timp ce făcea un spectacol din evaluarea relației noastre.

— Cine e băiatul ăsta, Catherine? a întrebat ea, ridicând o sprâncenă spre aparatul foto ce atârna de gâtul lui Elliott.

— Elliott Youngblood, mi-a luat-o el înainte.

Anna Sue a încetat să mi se mai adreseze, ochii ei verzi mari strălucind când băiatul înalt de lângă mine a arătat că nu-i e teamă să vorbească cu ea.

— Și cine ești tu, Elliott? Vărul lui Catherine?

Am făcut o față mirată, întrebându-mă ce anume o determinase să ajungă la această concluzie.

— Poftim?

Anna Sue a ridicat din umeri.

— Aveți părul cam la fel de lung. Și aceeași tunsoare groaznică. M-am gândit că o fi o chestie ce ține de familia voastră.

Elliott s-a uitat spre mine, netulburat.

— De fapt, al meu e mai lung.

— Deci nu sunteți veri, a zis Anna Sue. I-ai dat pe Minka și Owen la schimb pentru asta?

— Sunt vecinul ei.

Elliott și-a îndesat mâinile în pantalonii scurți kaki, total neimpresionat.

Anna și-a încrețit nasul.

— Și ce, faci școala acasă?

Am oftat.

— Stă la mătușa lui pe timpul verii. Putem să comandăm, te rog?

Anna Sue s-a fofit de pe un picior pe altul, apucând registrul cu amândouă mâinile. Expresia acră de pe fața ei nu era o surpriză. Anna Sue era prietenă cu Presley. Arătau la fel, aceeași nuanță de blond, aceeași pieptănătură, același tuș negru la ochi — și făceau aceeași grimasă când eram prin preajmă.

Elliott nu părea să observe. În schimb, a făcut un semn către meniul de deasupra capului Annei.

— Eu vreau o înghețată cu cremă de banane.

— Cu nuci? a întrebat ea, ca și cum era obligatoriu.

El a încuviințat, apoi s-a uitat la mine.

— Catherine?

— Un șerbet de portocale, te rog!

Anna a dat ochii peste cap.

— Extravagant. Altceva?

Elliott s-a încruntat.

— Nu.

Am așteptat o vreme cât Anna Sue a ridicat capacul transparent și a luat o porție din șerbetul ținut la congelator. După ce l-a rulat într-o formă rotundă cu o lingură de înghețată argintie, l-a așezat pe un con și mi l-a întins. Apoi s-a apucat să prepare înghețata lui Elliott.

— Parcă ziceai că ne luăm doar înghețată la cornet, am comentat eu.

A dat din umeri.

— M-am răzgândit. Mi s-a părut că ar fi drăguț să stăm la aer condiționat o vreme.

Anna Sue a așezat comanda lui Elliott însoțită de un oftat.

— Înghețată cu cremă de banane.

Elliott a ales o masă lângă fereastră și mi-a întins câteva șervețele înainte să se înfrupte din crema cu sos de vanilie ca și când ar fi fost lihnit.

— Poate că trebuia să comandăm de mâncare, am zis eu.

A ridicat privirea, ștergându-și o urmă de ciocolată de pe bărbie.

— Încă putem.

M-am uitat la înghețata mea care începea să se topească.

— Nu le-am spus alor mei că plec. Cred că ar trebui să mă întorc în curând..., nu c-ar fi observat c-am plecat.

— I-am auzit certându-se. Sunt un fel de expert în certuri. Pareu genul de scandal care o să țină toată noaptea.

Am oftat.

— N-o să se termine până nu-și găsește tata alt job. Mami e cam... nevrotică.

— Ai mei se ceartă tot timpul din cauza banilor. Taică-meu consideră că, dacă nu face patruzeci de dolari pe oră, n-are sens să lucreze.

Ca și când un dolar nu e mai bun decât niciunul. Și oricum e concediat tot timpul.

— Cu ce se ocupă?

— E sudor. Ceea ce e super, pentru că e plecat mai mereu.

— E o chestie de orgoliu, am zis eu. Taică-meu o să găsească el ceva. Doar că mami tinde s-o ia razna.

Mi-a zâmbit.

— Ce?

— *Mami*. E drăguț.

M-am lăsat pe spate în scaun, simțind că-mi ard obrajii.

— Nu-i place să-i zic mama. Zice că mă dau mai mare decât sunt în realitate. M-am obișnuit așa.

M-a privit amuzat fâstâcindu-mă, apoi a zis și el ceva în sfârșit.

— Eu i-am zis *mama* de când am început să vorbesc.

— Îmi cer scuze. Știi că e ciudat, am adăugat, privind în altă parte. Mami a fost mereu mai mosturoasă.

— De ce-ți ceri scuze? Am zis doar că e drăguț.

M-am fâstâcit, strecurându-mi mâna liberă între genunchi. Aerul condiționat era dat la maximum, ca în majoritatea localurilor din Oklahoma pe timpul verii. Iarna, trebuia să te îmbraci în straturi, pentru că înăuntru era prea cald. Verile, trebuia să porți o jachetă, pentru că era prea frig.

Mi-am lins dulceața acrișoară de pe buze.

— Nu eram sigură dacă îmi vorbești de sus sau nu.

Tocmai se pregătea să spună ceva când un grup de fete s-a apropiat de masă.

— Vai! a zis Presley ducându-și mâna la piept într-un gest teatral. Catherine și-a făcut un iubit. Mă simt așa prost că tot timpul ăsta am crezut că minți când ziceai că e din alt oraș.

Trei clone ale lui Presley — Tara și Tatum Martin, și Brie Burns — au început să chicotească și să-și scuture cozile vopsite blond.

Tara și Tatum erau gemene identice, dar se străduiau toate să arate ca Presley.

— Poate chiar de la marginea orașului, a comentat Brie. Dintr-o rezervație, poate?

— Oklahoma n-are rezervații, am spus, scandalizată de prostia ei.

-- Mmba da, are, s-a opus Brie.

— Cred că te gândești la pământurile deținute de triburi, a zis Elliott, netulburat.

— Eu sunt Presley, s-a prezentat ea lui Elliott, plină de îngâmfare.

M-am uitat în altă parte, nedorind să fiu martoră la momentul în care fac cunoștință, dar Elliott nici nu s-a mișcat, nici n-a vorbit, așa că m-am întors să văd ce anume trăgăna lucrurile. Elliott a rânjit scurt spre mine, ignorând mâna întinsă a lui Presley.

Presley s-a strâmbat și și-a încrucișat brațele pe piept.

— Așa e, cum zice Brie? Locuiești în White Eagle?

Băiatul a ridicat o sprânceană.

— White Eagle e sediul tribului Ponca.

— Și? l-a repezit Presley.

Elliott a oftat, părând plictisit.

— Eu sunt Cherokee.

— Adică ești indian, corect? White Eagle nu e pentru indieni?

— Lasă-ne în pace, Presley, am intervenit eu, îngrijorată c-ar putea să zică ceva și mai jignitor.

Ochii lui Presley au strălucit de emoție.

— Uau, Kit-Cat! Nu ți se pare că-ți dai prea multe aere?

M-am uitat spre ea, furioasă.

— Mă cheamă Catherine.

Presley și-a condus clonele la un separeu din partea cealaltă a încăperii, continuând să-l tachineze pe Elliott de la distanță.

— Îmi pare rău, am șoptit eu. Fac chestia asta doar pentru că ești cu mine.

— Pentru că sunt cu tine?

— Mă urăsc, am bombănit eu.

Și-a întors lingurița cu capul în jos și a îndesat-o în gură, liniștit.

— Nu e greu de înțeles de ce.

M-am întrebat ce anume din aspectul meu făcea lucrurile atât de evidente. Poate că de-asta nu încetase tot orașul s-o învinovățească pe mami pentru greșelile bunicilor. Poate c-aveam față de om care merită să fie urât.

— De ce pari așa jenată? a întrebat el.

— Speram să nu știi despre familia mea și despre topitorie.

— Ah! Chestia aia. Mătușă-mea mi-a povestit acum ani de zile.

De-aia crezi că sunt rele cu tine, din cauza poveștii cu familia ta?

— Din ce alt motiv?

— Catherine!

Numele meu a răsunat ca un chicot blând rostogolit din gura lui.

— Sunt geloase pe tine.

M-am încruntat și-am scuturat din cap.

— De ce Dumnezeu ar fi geloase pe mine? Abia dacă avem din ce trăi.

— Te-ai uitat în oglindă? a întrebat el.

Am roșit și-am lăsat privirea în pământ. Doar tata îmi mai făcuse complimente.

— Ești tot ce nu sunt ele.

Mi-am așezat brațele cruciș pe masă și-am privit lumina caldă, împrăștiată de stâlpul de la colț, licărind printre ramurile unui copac. Trăiam un sentiment ciudat, voiam să aud mai multe și în același timp speram să schimbe subiectul.

— Nu te-a deranjat ce-au zis? am întrebat, surprinsă.

— Pe vremuri mă deranja.

— Și-acum nu?

Unchiul John zice că oamenii pot să ne enerveze doar dacă îi lăsam. Dar, dacă-i lăsam, le oferim putere asupra noastră.

— E foarte profundă chestia asta.

— Îl ascult uneori, chiar dacă el crede că n-o fac.

— Și ce mai zice?

Băatul n-a ezitat.

— Că fie devii din ce în ce mai bun și te ridici deasupra lor și să împini ignoranța cu educație, fie devii din ce în ce mai înverșunat.

Am zâmbit. Elliott rostea cuvintele unchiului său cu respect.

— Deci alegi să nu te supere ce spun ceilalți?

— Da, în mare.

— *Cum?* am întrebat, aplecându-mă.

Hram sincer curioasă, speram să-mi dezvăluie un secret magic care să pună capăt suferinței pe care mi-o provocau Presley și prietenle ei.

— Ei, mă mai înfurii și eu. M-am săturat ca oamenii să-mi tot spună că străbunica lor a fost o prințesă Cherokee sau gluma aia cretină — *Numele tău vine de la primul lucru pe care l-au văzut părinții tăi după ce au ieșit din cort?* Mă enervez când mă mai numesc *căpetenie* sau când văd oameni cu podoabe cu pene în afara ceremoniilor noastre. Dar unchi-miu zice că ar trebui ori să-i compătimim și să-i educăm, ori să-i lăsam în ignoranța lor. În plus, e prea multă ignoranță în lume ca s-o las pe toată să mă afecteze. Dacă m-ar afecta, aș simți doar furie, și nu vreau să fiu ca maică-mea.

— De-aia loveai copacul nostru?

A privit în pământ, nedorind sau neputând să răspundă la întrebare.

— Mă deranjează multe, am mormăit, lăsându-mă în scaun.

Am aruncat o privire către clonele îmbrăcate în blugi scurți și bluze cu motive florale, variații ale aceluiași model cumpărate din același magazin.

Tata s-a străduit să se asigure că aveam ghiozdanul și hainele potrivite, dar, an după an, mama vedea cum prietenii mei din copilărie se îndepărtau unul câte unul. Începuse să se întrebe cu ce greșiserăm, apoi am început să mă întreb și eu.

Adevărul e c-o uram pe Presley, pentru că mă ura. Nu m-a lăsat inima să-i spun mamei că n-o să mă integrez vreodată. Nu eram suficient de abjectă pentru fetele astea de oraș mic, cu minte puțină. Mi-a luat mult să-mi dau seama că de fapt nici nu voiam, dar, la cincisprezece ani, mă întrebam uneori dacă erau de preferat singurătății. Tata nu putea să fie prietenul meu cel mai bun la nesfârșit.

Am luat o gură de șerbet.

— Încetează! a spus Elliott.

— Ce să încetez? am întrebat, simțind bunătatea rece, cu aromă de portocală, topindu-mi-se pe limbă.

— Să te mai uiți la ele ca și când ți-ai dori să fi acolo. Tu ești mai bună de-atât.

Am zâmbit cu superioritate.

— Crezi că nu știi asta?

Băiatul și-a înghițit cuvintele.

— Și care-i povestea ta? am întrebat.

— Părinții mei se duc într-o tabără pentru cupluri de șase săptămâni. Un gen de terapie intensivă. O ultimă încercare, bănuiesc.

— Și ce se întâmplă dacă încearcă și nu reușesc?

Și-a ridicat șervețelul.

— Nu sunt sigur. Mama zicea că ne-am putea muta înapoi aici doar noi doi, ca ultimă soluție. Dar asta se întâmpla acum un an sau doi.

— De ce se ceartă?

Elliott a oftat.

— Că taică-miu bea. Că nu duce gunoiul. Că mama îl cicălește. Că mama stă prea mult pe Facebook. Tata zice că bea, pentru că ea-l

ignoră; ea zice că stă pe Facebook tot timpul, pentru că el nu vorbește niciodată cu ea. Cele mai tâmpite motive pe care ți le poți imagina, din care izbucnește o ceartă ca și când și-ar petrece toată ziua așteptând ca celălalt să aprindă fitilul și totul să explodeze. Acum, că el și-a pierdut locul de muncă — din nou —, e și mai rău. Se pare că terapeutul a zis că tata simte nevoia să fie mereu o victimă, iar mama se simte bine emasculanându-l, orice-ar însemna asta.

— Ți-au spus ei asta?

— Nu sunt genul de părinți care să se certe în spatele ușilor închise.

— Nasol. Îmi pare rău!

— Nu știu, a spus el, privindu-mă de după ochelari. Aici nu e chiar așa rău.

M-am foit în scaun.

— Ar cam trebui..., ar trebui să mergem.

Elliott s-a ridicat și m-a așteptat să ies din separeu. M-a urmat afară, așa că nu eram sigură dacă le observase pe Presley și clonele acoperindu-și insultele și chicotele cu mâinile.

Dar, când s-a oprit în dreptul coșului de gunoi din spatele separeului lor, am știut că le auzise.

— De ce râdeți? a întrebat el.

L-am tras de tricou, implorându-l din priviri să ne continuăm drumul.

Presley și-a îndreptat spatele și a ridicat bărbia, încântată să fie băgată în seamă.

— De cât de drăguță e Kit-Cat cu noul ei iubit. E minunat cum vrei tu să-i protejezi sentimentele. Adică..., presupun că asta înseamnă chestia asta, zise făcând un gest către noi.

Elliott s-a apropiat de ele, iar chicotele lor au încetat. A bătut în masă și a oftat.

— Știi de ce n-o să scapi niciodată de nevoia de a-i face pe alții să se simtă rău ca să te simți tu mai bine, Presley?

Fata a mijit ochii la el, ca și cum ar fi avut în față un șarpe gata de atac.

Elliott a continuat.

— Pentru că e o euforie de moment. Nu durează niciodată prea mult și n-o să te oprești, pentru că e singura bucurie pe care o s-o ai în toată această patetică viață a ta, care se învâрте în jurul manichiurii și vopsitului părului. Prietenii tăi? Nu te plac. N-o să te placă nimeni niciodată, pentru că tu nu te placi pe tine. Așa că, de fiecare dată când îi faci zile negre lui Catherine, ea o să știe. O să știe de ce-o faci, așa cum o să știe și prietenele tale. Și tu o să știi că încerci să compensezi ceva. De fiecare dată când o insultă pe Catherine, lumea mai află un pic din secretul tău.

Băiatul le-a privit în ochi pe fiecare dintre clone, apoi pe Presley.

— Să ai o zi așa cum o meriți!

S-a întors la ușă și a ținut-o deschisă, făcându-mi semn să ies. Am făcut slalom printre mașinile parcate până am ajuns pe partea cealaltă, ca să ne întoarcem în cartierul nostru. Luminile stradale erau aprinse, iar țânțarii bâzâiau sub lămpile strălucitoare. Liniștea amplifică sunetul tălpilor noastre pe asfalt.

— A fost... legendar, am spus eu după ce am încercat să găsec cuvântul potrivit. N-aș putea în veci să pun pe cineva la punct în felul ăsta.

— Ei, nu locuiesc aici, așa că mi-a fost mai ușor. Și n-au fost chiar numai cuvintele mele.

— Cum adică?

— Sunt dintr-o scenă din *Detention Club Musical*. Nu-mi spune că nu l-ai văzut când erai mică.

L-am privit neîncrezătoare, apoi am izbucnit în râs.

— Filmul ăla care a apărut când aveam opt ani?

— L-am văzut în fiecare zi timp de un an jumate.

Am chicotit.

Uau! Nu-mi vine să cred că nu m-am prins.

Eu mă bucur că nu s-a prins Presley. Altfel monologul meu li

ti părut mult mai puțin intimidant.

Am răs din nou și, de data asta, a răs și Elliott. Când hohotele

au mai stins, m-a împuns cu cotul.

— Chiar ai un prieten din alt oraș?

M-am bucurat că era întuneric, pentru că simțeam cum îmi ia
fața.

— Nu.

— Bine de știut! a zis el, rânjind.

— Le-am spus asta cândva, în generală, sperând c-o să mă lase
în pace.

S-a oprit uitându-se la mine cu un zâmbet amuzant.

— Așa-i că n-a prea funcționat?

Am clătinat din cap și fiecare dintre șicanele lor mi-a revenit în
minte ca o rană abia vindecată, care se deschide din nou.

Elliott a pufnit, iar, când și-a atins vârful nasului cu un deget,
am văzut juliturile.

— Nu te doare? l-am întrebat.

Rânjetul lui a pălit. S-a auzit lătratul unui câine, grav și singuratic,
de la câteva străzi distanță, apoi un aparat de aer condiționat bâzâind
tremurat și un motor turat — probabil că licenții din ultimii ani rulau
pe strada principală. În vreme ce se lăsa din nou liniștea, strălucirea
din ochii lui Elliott pălea.

— Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

— De ce nu? a întrebat el.

Am ridicat din umeri, continuând să merg.

— Nu știi. Pare ceva personal.

— Ți-am povestit de părinții mei și de toate probleme lor, și crezi
că niște julituri sunt ceva personal?

Am ridicat din umeri.

— Mi-am pierdut cumpătul. M-am descărcat dând în stejarul tău. Vezi? Nu știu niciun truc. Și eu mă înfurii.

Am încetiniț pasul.

— Din cauza părinților tăi?

A clătinat din cap. Vedeam că nu vrea să spună mai multe, așa că n-am insistat. În partea noastră liniștită de oraș, mergând de-a lungul ultimei străzi, lumea, așa cum o știam Elliott și cu mine, se sfârșea, chiar dacă noi nu realizaserăm încă.

De-o parte și de alta a străzii, casele erau aliniat ca niște mici insule de viață. Ferestrele luminate spargeau întunericul dintre lămpile stradale. Din când în când, câte o umbră traversa una dintre ele și mă întrebam cum era viața pe insulele lor, dacă se bucurau de seara de vineri uitându-se la un film, îmbrățișați pe canapea. Grija facturilor era probabil foarte, foarte departe.

Când am ajuns la poartă, am văzut că insula mea era tăcută și întunecată. Tânjeam după strălucirea aia caldă, gălbuie, ce răzbătea prin ferestrele caselor vecine, licărul acela al ecranului de televizor.

Elliott a băgat mâna în buzunar, zornăind mărunțișul dinăuntru.

— Sunt acasă?

M-am uitat spre garaj și-am văzut Buickul tatei și Lexusul mamei parcat în spatele lui.

— Așa pare.

— Sper că n-am înrăutățit situația dintre tine și Presley.

Am dat din mână.

— Presley și cu mine avem o istorie lungă. Azi a fost prima dată când cineva mi-a luat apărarea. Nu sunt sigură că știa ce să facă în situația asta.

— Să sperăm că păstrează amintirea asta alături de bățul din fundul ei.

Am izbucnit într-un râs zgomotos, iar Elliott nu și-a putut ascunde satisfacția față de reacția mea.

— Ai un număr de mobil?

— Nu.

— *Nu?* Pe bune? Sau pur și simplu nu vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

Am clătinat din cap răzând.

— Pe bune! Cine să mă sune?

A ridicat din umeri.

— Eu voiam să te sun.

— A!

Am ridicat zăvorul de la poartă și-am împins-o, ascultând zgomotul ascuțit al metalului frecându-se de alt metal. S-a închis după mine cu un sunet scurt, iar eu m-am întors spre Elliott și mi-am așezat mâinile pe marginea de sus a fierului îndoit elegant. Băiatul a aruncat o privire către casă fără teamă, ca și când ar fi fost o clădire ca oricare alta. Curajul lui m-a încălzit.

— Suntem practic vecini, așa că... sunt sigur că o să ne vedem pe aici, a zis el.

— Da, sigur. Adică, așa e..., foarte probabil, am zis eu dând din cap.

— Ce faci mâine? Ai un job de vară?

Am clătinat din cap.

— Mami vrea s-o ajut în gospodărie în timpul verilor.

— E OK dacă trec pe la tine? O să mă prefac că nu-ți fac poze.

— Sigur, mai puțin dacă ai mei continuă să fie ciudați.

— În regulă atunci, a zis el, îndreptându-și spatele și scoțând pieptul puțin în afară.

A făcut câțiva pași înapoi.

— Ne vedem mâine.

S-a întors spre casa lui, iar eu spre a mea, urcând încet treptele. Zgomotul făcut de stinghiile de lemn care alcătuiau veranda noastră, chiar și sub cele cincizeci de kilograme ale mele, părea suficient de puternic încât să-i alerteze pe ai mei, dar casa a rămas cufundată în întuneric. Am

împins ușa excesiv de lată, blestemând în gând scârțâitul balamalelor. Ajunsă înăuntru, am așteptat. Nicio discuție mocnită, niciun sunet de pași. Nicio șoaptă furioasă la etaj. Nicio șușoteală prin pereți.

În timp ce urcam treptele, fiecare pas părea să trâmbițeze venirea mea. Urcam pe mijlocul scării, încercând să nu ating tapetul. Mami voia să avem grijă de casă, ca și când ar fi fost un alt membru al familiei. Am traversat ușor holul, oprindu-mă, când o scândură din fața camerei alor mei a scârțâit. N-am auzit nicio mișcare, așa că am pornit spre camera mea.

Tapetul din dormitorul meu avea dungi orizontale, iar rozul și cremul nu reușeau să alunge senzația de cușcă. Mi-am aruncat pantofii și am pășit prin întuneric spre fereastra cu un singur geam. Vopseaua albă de pe cadru se cojea, făcând o grămăjoară pe podea.

Afară, Elliott apărea și dispărea sub lămpile stradale. Se îndrepta către casa mătușei Leigh, verificându-și telefonul în timp ce trecea pe lângă lotul de pământ al familiei Fenton. Mă întrebam dacă urma să ajungă într-o casă liniștită sau dacă doamna Leigh aprinsese toate luminile; dacă se certa cu soțul ei sau se împăca, sau dacă îl aștepta pe Elliott.

M-am răsucit către măsuța de toaletă dând cu ochii de cutia de bijuterii pe care mi-o cumpărase tata când împlinisem patru ani. Am deschis capacul, iar balerina a început să se învârtă în fața unei oglinzi mici, ovale, fixată în materialul roz-pal. Detaliile pictate pe fața ei se decoloraseră, lăsând doar două puncte negre pe post de ochi. Rochița tutu era mototolită. Arcul pe care era prinsă era îndoit, forțând-o să se aplece un pic prea mult la piruete, dar clinchetele lente, obsesive țărăiau așa cum trebuie.

Tapetul se cojea la fel ca vopseaua, în câteva locuri se desprindea de sus, de la tavan, iar în altele jos, lângă plintă. Tavanul era murdărit, într-un colț, cu o pată maronie care părea să se mărească de la an la an. Patul meu cu cadru de fier vopsit alb scârțâia la cea mai

mă a mișcare, iar ușile dulapurilor nu mai glisau ca pe vremuri, dar camera asta era spațiul meu intim, locul în care întunericul nu reușea să pătrundă. Între acei pereți, statutul de paria al familiei mele și furia mamei păreau foarte îndepărtate, și nu mă mai simțisem niciunde așa, până să stau la o masă lipicioasă, în fața unui băiat bronzat cu ochi mari, cârui, care mă privea fără urmă de milă sau dispreț.

Stăteam la fereastră, știind că Elliott se făcuse deja nevăzut. Era diferit — mai mult decât ciudat —, dar mă găsisse. Și, pentru moment, mă bucuram să nu mă simt pierdută.

Capitolul doi

Catherine

— Catherine! m-a strigat tata de jos.

Am coborât scările în fugă.

Era la baza lor și zâmbea.

— Ești tare binedispusă azi. Cum se face?

Am ezitat o clipă pe ultima treaptă.

— Pentru că e vară?

— Nu. Ți-am mai văzut zâmbetul de „e vară“. Acum e altceva.

Am ridicat din umeri, luând o felie de bacon crocant din șervețelul aflat în palmele lui deschise. Singurul meu răspuns a fost un crănțănit loap, iar tata m-a imitat, răsând.

— Am un interviu azi la două, dar m-am gândit că am putea să dăm o tură cu mașina în jurul lacului.

Am mai furat o felie de bacon și iar am crănțănit.

Tata s-a strâmbat.

— S-ar putea să am planuri.

A ridicat o sprânceană.

— Cu Elliott.

Cele două cute dintre sprâncenele lui s-au adâncit.

— Elliott, a rostit el numele ca și când și-ar fi scormonit în memorie.

Am zâmbit.

— Nepotul lui Leigh. Băiatul ciudat din curtea noastră.

— Ala care lovea copacul?

M-am poticnit în răspuns până când a intervenit tata.

— Exact. L-am văzut.

— Dar... m-ai întrebat dacă ne distrugea grădina.

— N-am vrut să te îngrijorez, prințesă. Dar nu sunt sigur că vreau să te las să petreci vremea cu un băiat care atacă arbori.

— Nu știm care-i treaba la el acasă, tata.

Mi-a atins umărul cu mâna.

— Nu vreau ca fata mea să se amestece nici în așa ceva.

Am clătinat din cap,

— După scena de azi-noapte, poate că unchiul și mătușa lui zic același lucru despre familia noastră. Sunt sigură că a auzit tot cartierul.

— Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama.

— Se auzea mai mult ea, am bombănit eu.

— Amândoi am făcut tărăboi.

— I-a închis gura lui Presley aseară.

— Băiatul din copac? Stai puțin. Cum adică, aseară?

Am înghițit în sec.

— Am fost până la Braum... după ce a ajuns mami acasă.

— A! a zis tata. Înțeleg. Și s-a purtat OK? Vreau să zic, n-a încercat s-o lovească și pe Presley, nu?

Am chicotit.

— Nu, tată.

— Îmi pare rău că n-am intrat să-ți spun noapte bună. Am stat până târziu.

Cineva a bătut în ușă. Întâi de trei ori, apoi de două ori.

— El e? a întrebat tata.

— Nu știu. N-am fixat propriu-zis o oră, am zis, privind-l pe tata cum se îndreaptă spre ușă.

Și-a umflat pieptul înainte să apuce mânerul, apoi a deschis, etalându-l pe Elliott proaspăt ieșit de sub duș, cu părul umed, ondulat și strălucitor. Își ținea aparatul foto cu ambele mâini, deși atârna de gât.

— Domnule, ăă...

— Calhoun, a zis tata, strângând tare mâna lui Elliott.

Tata s-a întors spre mine.

— Parcă ziceai că ați făcut cunoștință aseară? a comentat el, privind-l apoi pe Elliott. N-ai reținut nici măcar numele ei de familie?

Băiatul a zâmbit, timid.

— Cred că sunt puțin emoționat să vă cunosc.

Privirea tatei s-a înmuiat, iar umerii i s-au relaxat.

— Știai că primul ei prenume e Prințesa?

— Tata! am strigat eu printre dinți.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Să vă întoarceți până la cină.

— Da, domnule, a spus Elliott, dându-se la o parte.

Am trecut pe lângă tata, l-am pupat în fugă pe obraz, apoi l-am condus pe Elliott pe treptele verandei și afară pe poartă.

— E deja caniculă, a zis el, ștergându-și fruntea. Vara asta o să fie oribilă.

— Ai venit mai devreme. Ce ai în plan? am întrebat.

M-a împuns cu cotul.

— Să petrec vremea cu tine.

— Ce faci cu aparatul?

— M-am gândit că am putea merge la pârâu azi.

— Ca să...?

Și-a ridicat aparatul.

— Să facem poze.

— Cu pârâul?

A zâmbit.

— O să vezi.

Am luat-o spre nord, în direcția cofetăriei Braum, dar am cotit cu o stradă înainte. Asfaltul a făcut loc pământului roșcat și pietrișului și am mai mers aproape un kilometru și jumătate până la Deep Creek. Pârâul era îngust și, în afara câtorva porțiuni late de vreo trei metri, puteam sări peste el dacă-mi luam avânt. Elliott m-a condus de-a lungul malului până a găsit un loc în care apa curgea peste pietre.

A încetat să-mi mai vorbească și a început să umble la aparat. A făcut repede o poză, a verificat setările, apoi a mai făcut câteva. I-am privit făcând asta cam o oră, apoi m-am plimbat de una singură, până când a fost mulțumit.

— Minunat! a zis într-un mod simplu. Hai să mergem!

— Încotro?

— În parc.

Ne-am întors spre Juniper și am oprit la Braum să luăm apă rece. Mi-am pipăit umărul cu degetul mare, lăsând o urmă albă temporară, care apoi s-a înroșit.

— Te-a ars soarele? a întrebat Elliott.

— Se întâmplă meru în iunie. Mă ard o dată, pe urmă nu mai am nimic toată vara.

— Eu nu prea știu cum e cu arsurile, m-a tachinat el.

I-am scanat cu invidie cu privirea pielea arămie. Părea catifelată și plăcută la atingere, iar gândurile astea m-au stingherit, pentru că nu le mai avusesem niciodată.

— Ar trebui să-ți dăm cu cremă de protecție. O să te usture.

— Mnu. N-o să pățesc nimic. O să vezi.

— Ce-o să văd?

Voiam să spun că o să fiu OK, am zis, împingându-l de pe bordură.

S-a abținut cu greu să nu zâmbească și m-a împins la rândul lui. Mi-am pierdut echilibrul prea aproape de gard, iar bluza mea a sfârșit cumva agățată și răsucită de o sârmă ieșită în afară. Am scâncit, iar Elliott și-a întins mâinile în timp ce sârma îmi tăia bluza subțire.

— Ua! a zis el, venind în ajutorul meu.

— Sunt prinsă aici! am zis, îndoită din mijloc.

Îmi împletisem degetele în ochiurile gardului, încercând să nu cad și să rup materialul și mai mult.

— Rezolv eu, a spus, scoțându-mi bluza din gard. E aproape gata, a adăugat încordat. Îmi pare tare rău. A fost o prostie.

M-am eliberat, iar Elliott m-a ajutat să mă ridic. Am verificat captura și am chicotit.

— E în regulă. Sunt o împiedicăță.

El s-a crispat.

— Nu sunt genul care să agreseze fete.

— Nu m-ai rănit.

— Nu, știu. Doar că... Taică-miu se înfurie câteodată și-o ia razna.

Mă întreb când l-a apucat sau dacă a fost așa dintotdeauna. Nu vreau să fiu ca el.

— Și mama își pierde cumpătul.

— Îl lovește pe taică-tu?

Am scuturat din cap.

— Nu.

Și-a înceștat maxilarul, apoi a luat-o spre parc, făcându-mi semn să-l urmez. A rămas tăcut vreme de câteva străzi, până când am auzit râsetul îndepărtat și țipetele copiilor.

Beatle Park nu era întreținut, dar, chiar și așa, era plin de omuleți când am ajuns. Nu înțelegeam cum ar putea Elliott să facă poze fără să-i între în cadru vreun pitic smiorcăit și mucos, cu fața murdară, dar a găsit frumusețea pe care o căuta în butoaiile ruginite și balansoarele crăpate unde nu se juca nimeni. După o oră, mamele și educatoarele au început să se strângă în jurul copiilor, chemându-i înapoi în rulote pentru masa de prânz. În câteva minute, am rămas singuri.

Elliott mi-a oferit locul într-un leagăn, iar eu m-am așezat; am chicotit când m-a tras înapoi, apoi m-a împins în față, repezindu-se sub mine.

Și-a ridicat aparatul, iar eu mi-am acoperit fața.

— Nu!

— E mai rău când te împotrivești.

— Dar nu-mi place. Te rog, oprește-te!

Elliott și-a lăsat camera să atârne la piept, clătănând din cap.

— E ciudat.

— Ei bine, atunci sunt ciudată.

— Nu, doar că... e ca și când apusul și-ar dori să nu fie așa frumos.

Am continuat să mă legăn, mușcându-mi buzele ca să nu zâmbesc. Din nou nu eram sigură dacă îmi făcea un compliment sau pur și simplu așa vedea el lumea.

— Când e ziua ta? m-a întrebat Elliott.

M-am încruntat, luată prin surprindere.

— În februarie. De ce?

Băiatul a chicotit.

— Pe cât februarie?

— Pe doi. A ta când e?

— Șaispe noiembrie. Sunt Scorpion. Tu ești...

A privit în sus, gânditor.

— A, ești Vărsător. Semn de aer. Foarte misterios.

Am răs nervos.

— Habar n-am ce-nseamnă asta.

— Înseamnă că ar trebui să stăm foarte departe unul de celălalt, dar să ne luăm după mama. Îi plac chestiile astea.

— Astrologia?

— Da, a zis el, părând jenat că împărtășește detaliul ăsta.

— Astrologia e o chestie tradițională la Cherokee? Scuze dacă e o întrebare tâmpită.

— Nu, a zis el clătănând din cap. E doar o distracție.

Elliott s-a așezat în leagănul de lângă mine, și-a luat avânt, apoi s-a împins înainte. A apucat lanțul leagănului meu, trăgându-mă după el. Am început să-mi folosesc și eu picioarele și, în scurt timp, eram atât de sus încât leagănul se zgâlțâia când ajungeam la înălțime. Mi-am întins degetele picioarelor spre cer, amintindu-mi de emoția palpitantă pe care o simțeam și când eram mică.

În timp ce încetineam, l-am surprins pe Elliott privind-mă. A întins mâna spre mine, dar am ezitat.

— Nu trebuie să însemne nimic, a zis el. Doar ia-mă de mână.

Mi-am împletit degetele cu ale lui. Palmele noastre erau transpirate și alunecoase, iar senzația era groaznică, dar era prima dată când țineam de mână un băiat în afară de tata, și asta îmi dădea niște fiori incredibili, deși n-aș fi recunoscut niciodată asta. Nu mi se părea că Elliott e atât de drăguț sau de amuzant, dar era simpatic. Ochii lui păreau să observe totul, și totuși voia să-și petreacă timpul cu mine.

— Îți place de unchiul și mătușa ta? am întrebat. Îți place aici?

Și-a întors privirea spre mine, mijind ochii din cauza soarelui.

— În cea mai mare parte. Mătușa Leigh e... are multe pe cap.

— Cum ar fi?

— Nu vorbesc despre chestiile astea cu mine, dar, din ce am auzit de-a lungul timpului, familia Youngblood n-a fost prea bucuroasă să o primească, la început. Unchiul John pur și simplu a continuat să o iubească până când au cedat și-au acceptat-o.

— Pentru că e..., am început eu, împiedicându-mă de cuvinte.
A chicotit.

— E în regulă. Poți să zici. Și bunicii mei au avut probleme cu asta. Mătușa Leigh e albă.

Mi-am încordat fălcile, încercând să nu râd.

— Dar tu? Chiar vrei să pleci după absolvire?

Am încuviințat.

— Oak Creek e în regulă, am zis, desenând cercuri pe nisip cu sandalele. Dar nu vreau să rămân aici pentru totdeauna... sau o secundă mai mult decât trebuie.

— Eu o să călătoresc și-o să-mi iau aparatul foto. O să fotografiez pământul și cerul, și tot ce-i între ele. Ai putea să vii cu mine.

Am râs.

— Și să fac ce?

A ridicat din umeri.

— Să fii acel între.

M-am gândit la ce spusese tata mai devreme. Voiam să-i demonstrez că nu are dreptate. Am zâmbit superior.

— Nu sunt sigură că vreau să plec în lume cu cineva care se bate cu copacii.

— Ah, treaba aia!

L-am înghiontit.

— Da. Aia. Care a fost faza?

— A fost una dintre dățile în care n-am aplicat filosofia unchiului John despre furie.

— Toată lumea se înfurie. E mai bine să te descarci pe un copac. Dar poate ar fi bine să porți mănuși de box data viitoare.

A izbucnit în râs.

— Mătușă-mea a zis ceva de instalat un sac de box în pivniță.

— E un mod sănătos de a te descărca, dacă mă întrebi pe mine.

— Și, dacă n-o să călătorești prin lume cu mine, ce-o să faci?

Nu știu sigur, am spus. Mai avem doar trei ani. Am senzația că trebuie să am măcar o idee, dar, în același timp, mi se pare o nebunie să știu la cincisprezece ani ce vreau să fac.

M-am uitat în altă parte, încruntându-mă.

— E stresant.

— Ține-mă de mână deocamdată.

— Catherine?

Am ridicat privirea și am dat de Owen, așa că mi-am lăsat mâna să alunece dintr-a lui Elliott.

— Hei! am zis și m-am ridicat.

Owen a făcut câțiva pași, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— A zis taică-tu că s-ar putea să fii aici.

Owen se uita când la mine, când la Elliott.

— El e Elliott. Stă pe aceeași stradă, am zis.

Elliott s-a ridicat și i-a întins mâna. Owen a rămas nemișcat, privind-l cu precauție pe străinul înalt, cu pielea închisă la culoare.

— Owen! am zis eu printre dinți.

Owen și-a fluturat genele blonde, i-a strâns mâna lui Elliott, apoi s-a concentrat din nou asupra mea.

— Ah, scuze! Ăăă... O să plec mâine în tabără. Vrei să vii pe la mine în seara asta?

— Oh, am zis, uitându-mă spre Elliott. Eu, ăăă..., avem planuri, oricum.

Owen s-a încruntat.

— Dar plec mâine.

— Știu, am zis, anticipând câteva ore de ronțăit popcorn în timp ce Owen împușcă o droaie de mercenari spațiali. Poți să vii cu noi.

— Mama nu mă lasă să plec nicăieri în seara asta. Vrea să fiu acasă devreme.

— Îmi pare tare rău, Owen!

S-a întors, încruntându-se la mine.

— Mda. Ne vedem peste vreo două săptămâni, atunci.

— Da. Sigur. Distracție plăcută în tabăra de științe!

Owen și-a dat părul din ochi, și-a băgat pumnii în buzunare și s-a îndreptat în direcția opusă casei mele, spre strada lui. Locuia într-unul dintre cartierele mai cochete, iar casa lui era ascunsă pe o alee rezidențială, mărginită de pădure. Petrecusem o treime din copilărie acolo, așezată pe unul dintre fotoliile-sac, vegetând în fața televizorului. Voiam să mai petrec ceva timp cu el înainte să plece, dar Elliott părea să aibă multe învelișuri, și aveam doar câteva săptămâni de vacanță la dispoziție ca să le dau la o parte, pe rând.

— Cine e asta? a întrebat Elliott.

Pentru prima dată, de pe fața lui lipsea zâmbetul netulburat care-l însoțise mereu.

— Owen. E un prieten de la școală. Unul dintre cei doi prieteni ai mei. E îndrăgostit de prietena mea Minka. Suntem prieteni încă din clasa întâi. E... un gamer înrăit. Îi place să ne uităm amândouă la el în timp ce joacă. Nu prea se omoară să joace în doi. N-are răbdare să aștepte să ne prindem cum se joacă.

Unul dintre colțurile gurii lui Elliott s-a arcuit într-un zâmbet.

— Unul din trei.

— Poftim?

— Owen e unul dintre cei trei prieteni ai tăi.

— Ah. E... drăguț că zici asta.

M-am uitat la ceas ca să-mi ascund roșeața din obraji. Soarele întinse umbrele noastre către est. Stătuserăm două ore în Beatle Park.

— Ar trebui să mâncăm ceva. Vrei să vii pe la mine să facem niște sendvișuri?

Elliott a zâmbit și m-a urmat pe strada umbroasă. N-am vorbit prea mult și nu m-a mai luat de mână, dar palma mă furnica acolo unde o strânsese pe-a lui. M-am oprit în fața porții, ezitând. Mașina mamei era parcată în spatele Buickului și-i puteam auzi certându-se.

Pot să-mi fac un sendviș acasă, a zis Elliott. Sau pot să intru în tine. Tu decizi.

I-am aruncat o privire.

Îmi pare rău!

Nu e vina ta.

Elliott și-a dat o șuviță de păr după ureche și a hotărât în locul meu. A împins poarta și s-a îndreptat spre casa mătușii lui, ștergându-și transpirația de la tâmples și ajustând cureaua camerei foto.

Am urcat treptele verandei încet, crispându-mă când ai mei și-au coborât vocile.

— Am venit, am zis și am închis ușa după mine.

Am intrat în living și l-am văzut pe tata stând la masă, cu degetele împreunate în fața lui.

— N-ai obținut jobul?

Subsuorile tatei erau pătate de transpirație, iar fața îi era palidă. Am încercat să zâmbească.

— Mai erau o sută de alți tipi care concureau pe același post, toți mai tineri și mai deștepți decât moșu' de taică-tu.

— Sunt convinsă că nu e așa, am zis trecând pe lângă mama și intrând în bucătărie.

Am pregătit două pahare de apă cu gheață, apoi i-am așezat unul în față.

— Mulțumesc, prințesă, a zis el, luând o înghițitură zdravănă.

Mama a dat ochii peste cap și și-a încrucișat brațele la piept.

— Ascultă-mă. Ar putea să funcționeze. Avem atâta spațiu și...

— Am zis nu, draga mea, a oprit-o tata, hotărât. Nu vine niciun turist în orașul ăsta. Nu e nimic de văzut în afară de firme falimentare și un Pizza Hut. Singurii oameni care rămân peste noapte sunt ăia care propoșesc de pe autostradă sau cei care lucrează la rafinărie. Ei n-o să dea niciodată mai mulți bani pentru un bed & breakfast.

— Există un singur hotel! s-a răstit mama. Și e plin aproape în fiecare noapte.

— Nu în fiecare noapte, i-a răspuns tata, ștergându-și fruntea cu un șervet. Și, chiar dacă am atrage noi surplusul de clienți, n-ar fi suficient să ținem afacerea pe picioare.

— Tată? am intervenit eu. Te simți bine?

— Sunt OK, Catherine. Doar că a fost prea cald azi.

— Mai bea apă, am zis, împingând paharul spre el.

Mama și-a frânt mâinile.

— Știi că mi-am dorit dintotdeauna să fac asta cu casa noastră.

— E nevoie de bani ca să începi o afacere, a zis tata. Și nu mă simt în largul meu cu străini în casă care să doarmă ușă în ușă cu Catherine în fiecare noapte.

— Tocmai ai zis că n-am avea clienți, a izbucnit mama.

— N-am avea, Mavis. Dacă am fi în San Francisco sau în orice alt loc atractiv pentru turiști, atunci am avea, dar suntem în mijlocul Oklahomei, nu e nimic de văzut pe o rază de două ore în jurul nostru.

— Două lacuri, a zis ea.

— Oamenii care se duc la lac fie fac o excursie de o zi, fie fac camping. Nu suntem în Missouri. Nu suntem pe malul lacului Table Rock, cu Branson la zece minute distanță. Nu e același lucru.

— Ar putea fi, dacă am face reclamă. Dacă am convinge orașul să coopereze cu noi.

— Să faci ce, mai exact? Nu ai cum să mă convingi. Nu e o atitudine responsabilă din punct de vedere financiar să începi genul ăsta de afacere când ai deja întârziere de o lună la plata facturilor.

Tata s-a uitat la mine ca și când i-ar fi venit o idee.

— Aș putea să-mi găsesc un job, am zis.

Tata a dat să vorbească, dar mama l-a întrerupt.

— Ar putea să lucreze cu mine la Juniper Bed & Breakfast.

— Nu, draga mea! a zis tata, exasperat. N-ai putea s-o plătești vreme îndelungată, așa că angajarea nu și-ar mai avea rostul. Uită-te la mine. Știi că nu e o idee bună. Știi bine că nu e.

Măine-dimineață sun la bancă. Sally o să ne acorde un împrumut. Sunt sigură că o să ni-l dea.

Tata a izbit cu pumnul în masă.

La dracu', Mavis, am zis nu!

Mama s-a înfuriat.

Tu ne-ai băgat în rahatul ăsta! Dacă ți-ai fi făcut treaba, nu te-ar fi dat afară!

Mamă! am avertizat-o eu.

E vina ta! a continuat ea, ignorându-mă. O să rămânem fără un stanț, trebuia să ai grijă de noi! Ai promis! Acum stai acasă toată ziua, iar eu sunt singura care aduce bani! O să fim nevoiți să vindem casa. Unde o să ne ducem? Cum m-am pricopsit eu cu așa un ratat?

— Mamă! am țipat eu. Ajunge!

Măinile ei tremurau în timp ce-și rupea pielețele unghiilor și-și tot clădea părul într-o parte, nervoasă. S-a răsucit pe călcâie și a fugit din cameră, suspinând în timp ce urca.

Tata și-a ridicat privirea spre mine, jenat și plin de remușcări.

— N-o spune din suflet, prințeso.

M-am așezat.

— Niciodată nu e din suflet, am mormăit eu.

Tata a făcut o grimasă.

— E doar stresată.

M-am întins peste masă, prinzându-l de mâna rece și umedă.

— Doar ea?

— Mă știi, a zis el făcându-mi cu ochiul. E ușor să cazi. Partea mai dificilă e să te ridici la loc. O să găsească eu o soluție, nu-ți face griji.

Și-a frecat umărul, iar eu i-am zâmbit.

— Nu-mi fac griji. O să mă duc la Braum să văd dacă fac angajări.

— Nu te ambala. O să vorbim despre asta luna viitoare. Poate.

— Chiar nu mă deranjează.

— Ce-ai mâncat la prânz? m-a întrebat el.

M-am mulțumit să clatin din cap, iar tata s-a încruntat.

— Mai bine du-te în bucătărie și fă-ți ceva. Mă duc sus s-o calmez pe mama ta.

Am încuviințat și l-am urmărit cum se chinuie să se ridice și cum e gata să-și piardă echilibrul. L-am ținut de braț până când s-a pus pe picioare.

— Tata! Ai făcut insolație?

— O să iau asta cu mine, a răspuns el, ridicând paharul cu apă de pe masă.

L-am urmărit urcând încet scările, încrucișându-mi mâinile peste mijloc. Părea mai bătrân, mai plâpând. Nicio fată nu vrea să-și vadă tatăl altfel decât invincibil.

Când l-am văzut ajuns la etaj, m-am dus în bucătărie și am deschis frigiderul. Aparatul a pornit imediat, bătăind în timp ce căutam ceva carne și brânză. N-am găsit carne, dar am găsit o ultimă felie de brânză și niște maioneză. Le-am scos și m-am uitat după pâine. Nimic.

În dulap am găsit o cutie plină cu sărațele, așa că am pus niște maioneză pe ele și am rupt felia de brânză în bucățele, încercând s-o presar pe cât mai multe sărațele. Mama fusese atât de îngrijorată, încât uitase să treacă pe la magazin. Mă întrebam câte cumpărături ne mai permiteam să facem.

Scaunul tatei a scârțâit din încheieturi când m-am așezat. Am luat prima înghițitură, iar saleul mi-a crânțănit zgomotos în gură. Tata și mama nu se certau — ea nici măcar nu plângea, ceea ce făcea de obicei când era atât de stresată — și am început să mă întreb ce se întâmpla sus și de ce ea nu era la muncă.

Candelabru de deasupra mea a tremurat, apoi au început să vuiască și țevile. Am oftat, știind că tata pregătea probabil o baie, ca s-o ajute pe mama să se liniștească.

Mi-am terminat prânzul și-am spălat farfuria, apoi am luat-o agale către leagănul de pe verandă. Elliott era deja acolo și se legăna,

Ținând în mână două prăjituri „negresă” mari, învelite în celofan, și două sticle de Coca-Cola.

— Le-a ridicat.

— Desert?

M-am așezat lângă el, simțindu-mă relaxată și fericită pentru prima oară de când plecase. Am desfăcut celofanul și-am mușcat din prăjitură, murmurând satisfăcută.

— Mătușa ta?

M-a privit cu coada ochiului și-a zâmbit.

— Le minte pe femeile din grupul auxiliar de la biserică, zice că e rețeta ei.

— Și nu e? Ne-a mai făcut și nouă. Tot cartierul vorbește despre prăjiturile lui Leigh.

— E a mamei. Mătușa Leigh mă tratează foarte bine ca să n-o torn. Am zâmbit.

— N-o să spun nimănui.

— Știu, a zis, făcându-și vânt cu picioarele. Asta îmi place la tine.

— Ce anume, mai exact?

— Ai zis cuiva că unchi-miu și-a pierdut slujba?

— Sigur că nu.

— Asta.

S-a lăsat pe spate, cu capul în mâini.

— Știi să ții un secret.

Capitolul trei

Elliott

Am vizitat-o pe Catherine în ziua următoare, și în cealaltă, și în fiecare zi timp de două săptămâni. Ne duceam să luăm înghețată, ne duceam la părau, ne plimbam prin parc sau ne plimbam pur și simplu. Dacă părinții ei se certau, măcar ea nu stătea acasă să fie de față; măcar atât puteam face ca să îmbunătățesc situația, iar ea era fericită.

Catherine stătea probabil în leagănul din verandă, la fel ca în fiecare după-amiază, așteptând să apar prin zonă. Tunesem gazon toată dimineața, încercând să termin treaba înainte ca norii negri și pufoși care începuseră să întunece cerul la sud-vest să ajungă în Oak Creek.

De fiecare dată când treceam pe acasă să mai beau apă, îl găseam pe unchiul John lipit de televizor, ascultând buletinele meteo despre schimbări de presiune și rafale de vânt. În ultima oră, tunetele se

întețiseră cam la fiecare zece minute. După ce am terminat cu ultima curte, am fugit acasă și-am făcut duș, apoi mi-am înhățat aparatul foto și am făcut tot posibilul să nu pară că mă grăbesc când am ajuns pe veranda lui Catherine.

Bluza ei subțire, fără mâneci, era lipită pe alocuri de pielea ei strălucitoare. Trăgea de marginile deșirate ale blugilor ei scurți cu ce mai rămăsese din unghiile roase. Mă chinuiam să respir aerul înăbușitor, recunoscător pentru adierea bruscă apărută odată cu întunecarea cerului și scăderea temperaturii. Frunzele au început să foșnească pe măsură ce vântul rece care aducea furtuna se furișă prin căldura ce dansase deasupra asfaltului cu doar câteva clipe înainte, alungând-o.

Domnul Calhoun a ieșit în grabă, aranjându-și cravata.

— Am câteva interviuri, prințesă. Ne vedem diseară.

A coborât în fugă scările, dar s-a întors la fel de repede. A pupat-o pe obraz pe Catherine, mie mi-a aruncat o privire, apoi a alergat până la Buick și a dat cu spatele, călcând accelerația.

M-am așezat lângă Catherine, făcând leagănul să tresalte și lanțurile să tremure. Mi-am făcut vânt cu picioarele și am început să ne legănăm în contratimp. Catherine stătea tăcută, iar degetele ei lungi și elegante mi-au atras atenția. Îmi doream s-o mai țin de mână, dar voiam ca de data asta să fie inițiativa ei. Lanțurile leagănului scârțâiau într-un ritm relaxant, așa că mi-am lăsat capul pe spate, uitându-mă în sus, la pânzele de păianjen de pe tavan, și remarcând grămada de insecte moarte prinse în globul de iluminat de pe verandă.

— Și aparatul? a întrebat Catherine.

Am lovit ușor rucsacul.

— Bineînțeles.

— Ai făcut sute de poze cu iarba, cu pârăul la Deep Creek, cu cascada, copacii și sinele de tren. Am mai vorbit un pic despre părinții tăi și o grămadă despre ai mei, am trâncănit verzi și uscate despre Presley

și loncele ei, despre fotbal, colegiile la care visăm și unde vrem să fim peste cinci ani. Care-i planul pentru azi? a întrebat ea.

Am rânjit.

— Tu ești planul.

— Eu?

— O să plouă. Mă gândeam să rămânem înăuntru.

— Aici? a întrebat ea.

M-am ridicat și i-am întins mâna. *S-a zis și cu ideea să aștept să mă cu inițiativa.*

— Vino cu mine.

— Ce? Pentru o sesiune foto? Eu nu... Nu-mi place să mi se facă poze.

Nu m-a apucat de mână, așa că mi-am ascuns pumnul în buzunar, încercând să nu mor pe loc de jenă.

— Fără poze azi. Voiam să-ți arăt ceva.

— Ce?

— Cel mai frumos lucru pe care l-am fotografiat vreodată.

Catherine m-a urmat pe poartă și în stradă către casa mătușii și a unchiului. Era prima dată în săptămâni bune când mergeam undeva fără ca hainele noastre să fie ude de transpirație.

Casa mătușii Leigh mirosea a vopsea proaspătă și a dezodorizant ieftin. Semnele lăsate recent de aspirator pe covorul de stambă spuneau o poveste scurtă despre o gospodină ocupată, fără copii. Modelul cu iederă și carouri era exact din 1991, dar mătușa Leigh se mândrea cu casa ei și petrecea multe ore în fiecare zi ca s-o păstreze imaculată.

Catherine s-a întins spre o pictură de pe perete care înfățișa o indigenă cu părul lung, negru, împodobit cu o pană. S-a oprit chiar înainte ca degetele ei să atingă pânza.

— Asta voiai să-mi arăți?

— E frumoasă, dar nu de-asta te-am adus aici.

— E atât de... elegantă. Atât de pierdută. Nu doar frumoasă... E genul de frumusețe în fața cărcia îți dau lacrimile.

Am zâmbit, privind-o pe Catherine cum căsca ochii la tablou.

— E mama mea.

— *Mama* ta? E uluitoare!

— Mătușa Leigh a pictat-o.

— Uau! a murmurat Catherine, privind la farfuriile pictate în același stil.

Peisaje și oameni, toate arătând ca și cum, dintr-o clipă în alta, vântul va legăna iarba sau niște plete negre vor mângâia ușor pielea plină, arămie.

— Toate?

Am încuviințat.

Televizorul cu ecran plat ce atârna sus, pe perete, era pornit, iar, înainte să intrăm noi, prezentatoarea vorbea în fața unei camere goale.

— Leigh e la muncă? a întrebat Catherine.

— Lasă televizorul pornit când e plecată. Zice că asta-i face pe hoți să creadă că e cineva în casă.

— Ce hoți? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Orice hoți, cred.

Am trecut pe lângă televizor și-am pătruns pe un hol slab luminat, apoi am dat de o ușă maronie cu mâner de alamă. Am deschis-o; un curent ce purta un iz vag de mușcăi i-a suflat lui Catherine bretonul din ochi.

— Ce e acolo jos? a întrebat ea, aruncând o privire în întuneric.

— Camera mea.

Un zgomot regulat a început să răzbată dinspre acoperiș, iar eu m-am întors să mă uit pe ferestrele din față; bucăți de gheață cât mărimea unui bob de mazăre plonjau în iarba udă. Încet-încet, deveneau mai mari. O minge albă de mărimea unei monede a lovit asfaltul,

sprijinându-se în bucăți. Grindina dispărea și se topea la fel de brusc pe cât apăruse, ca și când totul s-ar fi petrecut în imaginația mea.

Catherine și-a îndreptat atenția din nou către spațiul întunecat. Parca foarte speriată.

— Dormi acolo jos?

— Cea mai mare parte a timpului. Vrei să vezi?

A înghițit în sec.

— Tu primul.

Am chicotit.

— Fricoaso!

Am coborât scările apăsat, târșâindu-mi picioarele, apoi am dispărut în întuneric, întinzând mâna spre locul în care știam că atârna firul de la singurul bec din tavan.

— Elliott? m-a strigat Catherine de la jumătatea scărilor.

Vocea ei firavă, speriată a făcut ceva din mine să tresalte. Voiam doar să se simtă în siguranță cu mine.

— Stai așa, aprind lumina.

După un clic și un zăngănit, becul ce atârna de tavan a luminat încăperea.

Catherine a coborât încet restul scărilor. A privit covorul așos, mare și verde, așezat în mijlocul podelei de beton.

— E urât, dar prefer așa decât să calc pe podeaua rece dis-de-dimineață, când mă trezesc, am zis eu.

A examinat pe rând canapeaua mică, televizorul, biroul cu calculator și salteaua pe care dormeam.

— Unde ți-e patul? a întrebat ea.

Am arătat cu degetul spre saltea.

— E acolo, stă întins.

— Nu pare... suficient de lungă.

— Nu e, am zis simplu, scoțând mai întâi aparatul foto din rucsac, apoi cardul de memorie din el. M-am așezat pe scaunul de grădină

— E atât de... elegantă. Atât de pierdută. Nu doar frumoasă... E genul de frumusețe în fața căreia îți dau lacrimile.

Am zâmbit, privind-o pe Catherine cum căsca ochii la tablou.

— E mama mea.

— *Mama* ta? E uluitoare!

— Mătușa Leigh a pictat-o.

— Uau! a murmurat Catherine, privind la farfuriile pictate în același stil.

Peisaje și oameni, toate arătând ca și cum, dintr-o clipă în alta, vântul va legăna iarba sau niște plete negre vor mângâia ușor pielea plină, arămie.

— Toate?

Am încuviințat.

Televizorul cu ecran plat ce atârna sus, pe perete, era pornit, iar, înainte să intrăm noi, prezentatoarea vorbea în fața unei camere goale.

— Leigh e la muncă? a întrebat Catherine.

— Lasă televizorul pornit când e plecată. Zice că asta-i face pe hoți să creadă că e cineva în casă.

— Ce hoți? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Orice hoți, cred.

Am trecut pe lângă televizor și-am pătruns pe un hol slab luminat, apoi am dat de o ușă maronie cu mâner de alamă. Am deschis-o; un curent ce purta un iz vag de mucegai i-a suflat lui Catherine bretonul din ochi.

— Ce e acolo jos? a întrebat ea, aruncând o privire în întuneric.

— Camera mea.

Un zgomot regulat a început să răzbată dinspre acoperiș, iar eu m-am întors să mă uit pe ferestrele din față; bucăți de gheață cât mărirea unui bob de mazăre plonjau în iarba udă. Încet-încet, deveneau mai mari. O minge albă de mărirea unei monede a lovit asfaltul,

pargându-se în bucăți. Grindina dispărea și se topea la fel de brusc pe cât apăruse, ca și când totul s-ar fi petrecut în imaginația mea.

Catherine și-a îndreptat atenția din nou către spațiul întunecat. Făcea foarte speriată.

— Dormi acolo jos?

— Cea mai mare parte a timpului. Vrei să vezi?

A înghițit în sec.

— Tu primul.

Am chicotit.

— Fricoaso!

Am coborât scările apăsând, târșăindu-mi picioarele, apoi am dispărut în întuneric, întinzând mâna spre locul în care știam că atârna tirul de la singurul bec din tavan.

— Elliott? m-a strigat Catherine de la jumătatea scărilor.

Vocea ei firavă, speriată a făcut ceva din mine să tresalte. Voiam doar să se simtă în siguranță cu mine.

— Stai așa, aprind lumina.

După un clic și un zăngănit, becul ce atârna de tavan a luminat încăperea.

Catherine a coborât încet restul scărilor. A privit covorul așos, mare și verde, așezat în mijlocul podelei de beton.

— E urât, dar prefer așa decât să calc pe podeaua rece dis-de-dimineață, când mă trezesc, am zis eu.

A examinat pe rând canapeaua mică, televizorul, biroul cu calculator și salteaua pe care dormeam.

— Unde ți-e patul? a întrebat ea.

Am arătat cu degetul spre saltea.

— E acolo, stă întins.

— Nu pare... suficient de lungă.

— Nu e, am zis simplu, scoțând mai întâi aparatul foto din rucsac, apoi cardul de memorie din el. M-am așezat pe scaunul de grădină

pe care unchiul John mi-l cumpărase ca să pot sta la biroul găsit de mătușa Leigh pe marginea drumului și am introdus cardul minuscul într-o fantă a calculatorului.

— Elliott?

— Trebuie doar să le descarc.

Am făcut clic cu mouse-ul de câteva ori, apoi deasupra noastră a început să zbiere o alarmă stridentă. Am înghețat.

— Asta e... ?

— O fi sirena de tornadă? am zis, chinându-mă să mă ridic și s-o apuc de mână, ca s-o trag spre capul scărilor. Zgomotul venea dinspre televizor; un meteorolog stătea în picioare în fața unei hărți presărate cu puncte roșii și verzi. Fusese emisă o avertizare de furtună severă pentru întregul district și avea să ne lovească dintr-o clipă în alta.

— Elliott, ar trebui să ajung acasă înainte să se înrăutățească, a zis Catherine, strângându-mă de mână.

Cerul se înnegrea treptat.

— Nu cred că e o idee bună. Ar trebui să aștepti aici să treacă.

În colțul din dreapta sus al ecranului era înghesuită o mică hartă a statului Oklahoma, împărțită în districte, luminată ca un pom de Crăciun. Numele orașelor erau înșirate pe burtieră.

Meteorologul a început să arate spre districtul nostru, rostind cuvinte precum *avertizare de potop fulger și puneți-vă la adăpost imediat*.

Ne-am holbat pe fereastră, urmărind cum o forță invizibilă sufla peste copaci și împrăștia frunzele. Cerul era presărat de fulgere care ne proiectau umbrele pe peretele dintre cele două fotolii umflute, maro. Tunetele se rostogoleau peste Oak Creek și începuse din nou grindina. Ploaia lovea cu furie acoperișul, strângându-se atât de repede, încât apa țâșnea din rigole, revărsându-se pe pământ. Străzile se transformau în mici pâraie de ceva ce părea mai degrabă ciocolată cu lapte decât apă de ploaie și, curând, canalele suprasolicitate au început să gâlgăie și să regurgiteze apa pe stradă.

Meteorologul stăruia ca telespectatorii să nu conducă prin ploaia torențială. Vântul huruia pe lângă ferestre, iar geamurile zăngăneau.

— Tata e pe-afară, în ploaie. Probabil e la volan. Pot să-ți împrumut telefonul? a întrebat ea.

I-am întins mobilul și l-am deblocat, pregătit să tastez numărul. Catherine s-a încruntat când i-a intrat căsuța vocală.

— Tata? Sunt Catherine. Sun de pe telefonul lui Elliott. Sunt la casa, în siguranță. Sună-mă când primești mesajul ca să știu că ești bine. Numărul lui Elliott e...

S-a uitat spre mine, iar eu am mimat numerele.

— Trei șase trei, cinci unu opt cinci. Sună-mă, bine? Sunt îngrijorată. Te iubesc!

Mi-a înapoiat mobilul, iar eu l-am îndesat în buzunar.

— O să fie bine, am zis, îmbrățișând-o.

Măinile lui Catherine mi-au apucat tricoul, iar ea și-a lipit obrazul de umărul meu. M-a făcut să mă simt ca un supererou.

Apoi și-a ridicat privirea spre mine, iar ochii mei s-au îndreptat spre buzele ei. Cea de jos era mai plină și, pentru o jumătate de secundă, mi-am imaginat cum ar fi s-o sărut, apoi m-am aplecat spre ea.

Catherine a închis ochii și eu pe ai mei, dar, chiar înainte ca buzele noastre să se întâlnească, a șoptit.

— Elliott?

— Da? am zis, fără să mă mișc nici măcar un milimetru.

Chiar și prin pleoapele coborâte puteam să văd cum fulgerul a luminat întreaga casă, urmat imediat de un tunet. Catherine și-a aruncat brațele în jurul meu, strângându-mă cu putere.

Am ținut-o în brațe până când s-a relaxat și mi-a dat drumul cu un chicot. Se înroșise la față.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce?

— Pentru că... ești aici cu mine.

Am zâmbit.

— Unde altundeva să fiu?

Am urmărit împreună grindina cum se transforma într-o ploaie ai cărei stropi mari se izbeau de pământ. Vântul forța copacii să se încline în fața furtunii. Prima trosnitură m-a luat prin surprindere. Când a căzut primul copac, lui Catherine i s-a tăiat răsuflarea.

— O să se termine în curând, am zis, ținând-o în brațe.

Nu mai fusesem niciodată atât de recunoscător pentru o furtună.

— Oare ar fi mai bine să mergem în pivniță? a întrebat Catherine.

— Putem să mergem dacă asta te liniștește.

Catherine a privit țintă la ușa dormitorului meu, apoi m-a slăbit puțin din strânsoare.

— Sau poate că nu.

Am răs.

— Ce e amuzant?

— Mă gândeam exact pe dos.

— Nu e că...

A rămas în picioare lângă mine, luându-mă de braț și strângându-mă tare, cu obrazul lipit de umărul meu.

— O s-o zic pur și simplu. Îmi place de tine.

Mi-am lăsat capul într-o parte și mi-am sprijinit obrazul de părul ei. Mirosea a șampon și transpirație. Transpirație curată. Tocmai devenise mirosul meu preferat.

— Și mie îmi place de tine.

M-am îndreptat ca s-o privesc în față când vorbesc.

— Ești exact așa cum îmi imaginam că ești.

— Ce vrei să spui?

Grindina a reînceput, de data asta bătând în direcția ferestrelor care străjuiau peretele din față al livingului mătușii Leigh. Un geam s-a crăpat, iar eu mi-am pus mâna în jurul lui Catherine, făcând un pas înapoi. O lumină puternică a apărut pe strada de vizavi și un zgomot asurzitor a zguduit casa.

— Elliott? a zis Catherine cu teamă în voce.

— N-o să las să îți se întâmple nimic rău, promit! am spus eu.

M-am uitat afară, la copacii care se zvârcoleau în vânt.

— Ai vrea să fii acolo, afară, nu? Să faci poze, a spus ea.

— N-am aparatul potrivit pentru asta. Poate într-o bună zi.

— Ar trebui să lucrezi pentru National Geographic sau ceva de genul ăsta.

— Așa aș vrea. Lumea e mare și așteaptă să fie descoperită.

M-am întors cu fața spre ea.

— Te-ai răzgândit între timp? Oricum îți faci bagajul după absolvire. De ce să nu vii cu mine?

Prima dată când o întrebasesm, de-abia făcuserăm cunoștință.

Acum un zâmbet larg îi brăzda fața.

— Mă întrebi din nou?

— De câte ori e nevoie.

— Știi, acum, că am petrecut ceva timp împreună, ideea de-a călători cu tine prin lume mi se pare un plan mai stabil decât să rămân acasă.

— Deci? Te bagi? am întrebat.

— Mă bag.

— Promiți?

A încuviințat și nu mi-am mai putut controla expresia tâmpă de pe față.

Grindina s-a oprit brusc, apoi a început și vântul să se potolească.

Odată cu ploaia, a pălit și zâmbetul lui Catherine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să mă duc acasă.

— Ah! Da, OK. Te conduc.

Catherine m-a apucat de umeri și s-a aplecat spre mine, atât cât să mă sărute pe colțul gurii. Totul s-a întâmplat atât de repede încât n-am avut timp să mă bucur de moment, dar nu conta. În clipa aia, eram în

stare să urc un munte, să fac ocolul lumii, să traversez oceanul pentru că, dacă Catherine Calhoun voia să mă sărute, orice era posibil.

Soarele tocmai începuse să se întrezărească după nori, iar tinericul se urnea către orașul următor. Vecinii începuseră să iasă să verifice stricăciunile. În ciuda câtorva ferestre sparte, a mai multor țigle desprinse și împrăștiate pe jos, a cablurilor electrice rupte și a copacilor și ramurilor căzute la pământ, casele păreau în mare parte neafectate. Frunze verzi acopereau Juniper Street, care era mărginită de două șuvoaie de apă murdare ce goneau spre canalele de la capătul străzii.

Am observat amândoi în același moment că aleea din fața casei ei era goală. Am deschis poarta și am urmat-o pe cărare, apoi ne-am așezat în leagănul umed.

— Aștept cu tine până când ajung ai tăi acasă, am zis.

— Mulțumesc.

Și-a întins mâna spre mine și și-a strecurat-o în a mea, iar eu am făcut vânt cu picioarele, legănându-ne și sperând că cea mai frumoasă zi din viața mea de până acum avea să treacă încet.

Capitolul patru

Catherine

Vara ce a urmat a fost presărată de zile cu 40 de grade la umbră și sunetul sacadat al pistoalelor de cuie, pe măsură ce diverse companii reparau acoperișurile. Elliott și cu mine am petrecut mult timp răsând la umbra copacilor și făcând poze pe malurile din Deep Creek, dar nu m-a mai invitat niciodată în casa mătușii lui. În fiecare zi, mă luptam cu impulsul de a-l ruga să-mi arate în sfârșit fotografia din pivniță, dar mândria mea era singurul lucru mai puternic decât curiozitatea.

Artificiile de 4 iulie le-am urmărit împreună, așezați pe șezlonguri în spatele terenurilor de baseball și, în fiecare zi după asta, am făcut sendvișuri și am mers la picnic, vorbind despre nimicuri, ca și când vara noastră împreună ar fi fost nesfârșită.

În ultima sâmbătă din iulie, părea că am rămas în sfârșit fără subiecte de discuție. Elliott apăruse în fiecare dimineață la ora nouă,

apleptând cu statornicie în leagăn, dar, în ultima săptămână, se închiseseră în el.

— Băiatul tău e din nou la leagăn, a zis tata, aranjându-și cravata.

— Nu e al meu.

Tata a scos o batistă și și-a șters transpirația de pe frunte. Pierderea slujbei îl afectase. Slăbise și nu mai dormea bine.

— Serios? Pe unde e Owen?

— Am fost pe la el pe-acasă de câteva ori. Prefer să stau afară decât să-l urmăresc cum se joacă jocuri video.

— Vrei să zici pe-afară cu Elliott, mi-a dat tata replica, având un zâmbet atoateștiutor.

— Ai mâncat de dimineață? l-am întrebat.

Tata a clătinat din cap.

— N-am timp.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine, am zis și i-am dat mâinile la o parte cu blândețe.

I-am aranjat cravata și l-am bătut pe umăr. Cămașa lui era umedă.

— Tati.

M-a pupat pe frunte.

— Sunt bine, prințeso. Nu-ți mai face griji. Ar trebui să te duci. Să nu întârzi la întâlnirea de la părau. Sau în parc. Care dintre ele e azi?

— Parc. Și nu e o întâlnire.

— Îți place de el?

— Nu în felul ăla.

Tata a zâmbit.

— N-aș fi zis că nu. În privința lui, pot să mă pronunț. Tații știu multe lucruri.

— Sau și le imaginează, am zis, deschizând ușa.

— Te iubesc, Catherine!

— Nu cât te iubesc eu.

Am ieșit, zâmbind la vederea lui Elliott care se legăna în balan-soarul de pe verandă. Purta o cămașă cu dungi subțiri și pantaloni

scurți kaki cu buzunare, iar aparatul foto îi atârna de gât, ca de obicei.

— Ești gata? a întrebat. Mă gândeam să trecem pe la Braum să luăm niște biscuiți și sos.

— Sigur.

Am parcurs cele șase străzi până la unul dintre locurile noastre preferate și ne-am așezat în separel nostru. Elliott era la fel de tăcut ca în restul săptămânii, încuviințând și răspunzând când era cazul, dar părea că e pe altă planetă.

Apoi ne-am îndreptat spre centru, fără o țintă anume. Așa cum făcuserăm în ultimele două luni, ne plimbam ca să avem un pretext de conversație, să petrecem timp împreună.

Până să ne întoarcem la mine acasă să pregătim sendvișuri, soarele ajunsese deja în înaltul cerului. Picnicul de prânz devenise un ritual și alegeam locul cu rândul. Era ziua lui Elliott, iar el a ales parcul, sub copacul nostru preferat.

Am întins în tăcere o cuvertură pe care o făcuse mama. Elliott și-a despachetat sendvișul cu brânză și curcan ca și cum l-ar fi separat — sau poate că eu o făcusem, dar nu-mi venea în minte nici măcar un moment din vara noastră care să fi fost altfel decât perfect.

— Nu-ți place? am întrebat, ținându-mi sendvișul cu ambele mâini. Al meu era deja pe jumătate terminat, în timp ce dintr-al lui lipsea o singură mușcătură.

— Nu, a răspuns el, punându-l deoparte. În mod clar nu-mi place.

— Ce e în neregulă cu el? Prea multă maioneză?

Elliott a făcut o pauză, apoi a afișat un zâmbet sfios.

— Nu sendvișul, Catherine. Totul mai puțin sendvișul... și timpul petrecut aici cu tine.

— Ah, am reușit să spun, deși eram complet răvășită de ultima lui propoziție.

— Măine plec, a bombănit el.

— Dar o să te întorci, nu?

— Da, dar... nu știu când. Poate de Crăciun. Poate abia vara viitoare.

Am dat din cap și am așezat sendvișul pe cuvertură, hotărând că totuși nu-mi era foame.

— Trebuie să promiți, am zis eu. Trebuie să promiți că te întorci.

— Promit! S-ar putea să vin abia vara viitoare, dar o să vin.

Disperarea și sentimentul de zădărnici care m-au cuprins semănau doar cu ceea ce simțisem când îmi murise câinele. Oricui altcuiva asocierea asta i s-ar putea părea stupidă, dar Arahidă ședea la capul patului meu în fiecare seară și, indiferent de câte ori avea mama o zi proastă sau o criză, Arahidă știa când să mărie și când să dea din coadă.

— La ce te gândești? m-a întrebat Elliott.

Am clătinat din cap.

— E o prostie.

— Haide! Spune-mi!

— Am avut un câine. Era o corcitură. Tata l-a adus acasă într-o zi, din senin, l-a luat de la un adăpost. Era menit pentru mama, ca s-o înveselească, dar el s-a atașat de mine. Mama era geloasă, dar nu știu sigur pe care dintre noi, pe Arahidă sau pe mine. A murit.

— Mama ta suferă de depresie?

Am ridicat din umeri.

— N-au zis niciodată. Nu vorbesc despre asta de față cu mine. Știu doar că a avut o copilărie dură. Mama zice că se bucură că părinții ei au murit când au murit, înainte să mă nasc eu. Zice că erau oameni cruzi.

— Îh. Dacă o să fiu vreodată tată, copiii mei o să aibă o copilărie normală. Una de care să-și poată aminti fără probleme și la care să-și dorească să se întoarcă, nu ceva din care trebuie să evadeze și după care să-și revină.

Mi-a aruncat o privire.

— O să-mi fie dor de tine.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Dar... nu pentru mult timp. Pentru că o să te întorci.

— O să mă întorc. Promit!

M-am prefăcut veselă și am luat o gură de suc cu paiul. După aia, toate subiectele de discuție au fost forțate, fiecare zâmbet, fals. Voiam să mă bucur de ultima zi alături de Elliott, dar mi-era imposibil, știind că urma despărțirea.

— Vrei să mă ajuți să-mi fac bagajul? a întrebat el, crispându-se la auzul propriilor cuvinte.

— Nu prea, dar vreau să stau cu tine cât mai mult până pleci, așa c-o să vin.

Ne-am adunat lucrurile. Din depărtare se auzeau sirene, apoi tot mai aproape. Elliot s-a oprit și m-a ajutat să mă ridic. O altă sirenă s-a auzit apropiindu-se din cealaltă parte a orașului — poate de la stația de pompieri — și părea să se îndrepte în direcția noastră.

Elliott a împăturit cuvertura mamei și a luat-o la subsuoară. Eu am ridicat pungile cu resturi și le-am aruncat. Mi-a întins mâna și am apucat-o fără ezitare. Faptul că știam că urma să plece mă făcea să nu-mi mai pese dacă relația noastră se schimbuse.

În vreme ce ne apropiam de Juniper Street, Elliott mă strângea tot mai tare de mână.

— Hai să lăsăm cuvertura și pe urmă mergem să-mi fac bagajul.

Am dat din cap, zâmbind când a început să ne legene mâinile. Vecina de vizavi era afară, pe verandă, cu copilașul sprijinit de șold. I-am făcut cu mâna, dar nu mi-a răspuns.

Elliott a rărit pasul și s-a schimbat la față, părând mai întâi confuz, apoi îngrijorat. M-am uitat spre casa mea și-am văzut o mașină de poliție și o ambulanță, girofaruri aprinse, lumini roșii și albastre. Mi-am tras mâna din cea a lui Elliot și am alergat pe lângă mașini, bruscând poarta și ratând zăvorul din cauza panicii.

Măinile calme ale lui Elliott au descuiat poarta, iar eu am țâșnit în curte, oprindu-mă brusc când s-a deschis ușa de la intrare. Un paramedic a ieșit mergând cu spatele și trăgând după el o targă pe care era întins tata. Era palid, avea ochii închiși și o mască de oxigen pe față.

— Ce..., ce s-a întâmplat? am țipat eu.

— Mă scuzați, a spus paramedicul, deschizând ușa din spate a ambulanței și împingând targă înăuntru.

— Tata? l-am strigat eu. Tăti?

N-a răspuns, iar ușile ambulanței mi s-au închis în față.

Am fugit către ofițerul de poliție care cobora treptele verandei.

— Ce s-a întâmplat?

Polițistul s-a uitat la mine.

— Tu ești Catherine?

Am încuviințat, simțind cum mâinile lui Elliott îmi cuprind umerii.

Ofițerul a făcut o grimasă.

— Se pare că tatăl tău a făcut un atac de cord. Mama ta și-a luat liber la prânz și l-a găsit așa pe podea. E înăuntru. Poate că ar trebui... să încerci să vorbești cu ea. Nu prea a zis nimic de când am ajuns. Ar trebui să mergă la spital. E posibil să fie în stare de șoc.

Am alergat pe trepte și am intrat în casă.

— Mami? am strigat. Mama!

N-a răspuns. M-am uitat în camera de zi, în bucătărie, apoi am fugit pe hol, spre living. Mama stătea pe jos, holbându-se la covorașul de sub ea.

Am îngenuncheat în fața ei.

— Mama?

Nu mi-a răspuns, nici măcar nu părea să mă audă.

— O să fie bine, i-am zis, atingându-i genunchiul. Tata o să fie bine. Probabil că ar trebui să mergem la spital să-l vedem.

N-a răspuns.

— Mama? am scuturat-o încetisor. Mama?

În continuare nimic.

M-am ridicat și mi-am dus mâna la frunte, apoi am fugit afară să-l găesc pe polițist. L-am prins chiar când ambulanța demara. Era grăsuț și transpira din abundență.

— Domnule, ăăă...

M-am uitat la ecusonul argintiu prins de buzunarul cămășii.

— Sanchez? Mami..., mama nu e bine.

— Tot nu vorbește?

— Cred că aveți dreptate. Ar trebui să meargă și ea la spital.

Ofițerul a încuviințat din cap, abătut.

— Speram să-ți răspundă ție.

A atins un radio mic prins de umăr.

— Patru-șapte-nouă către dispecerat.

— Recepționat, patru-șapte-nouă, s-a auzit o voce de femeie.

— O să le aduc pe doamna Calhoun și pe fiica ei la urgențe.

Doamna Calhoun s-ar putea să aibă nevoie de îngrijiri la sosire. Vă rog anunțați personalul spitalului.

— Recepționat, patru-șapte-nouă.

M-am uitat în jur după Elliott, dar el dispăruse. Sanchez a urcat treptele și a intrat înapoi în living, unde mama rămăsese privind în gol spre podea.

— Doamnă Calhoun? a început el cu o voce blândă.

S-a aplecat în fața ei.

— Sunt tot agentul Sanchez. O să vă iau pe dumneavoastră și pe fată la spital, să-l vedeți pe soțul dumneavoastră.

Mama a clătinat din cap și a murmurat ceva ce n-am înțeles.

— Puteți să vă ridicați, doamnă Calhoun?

După ce i-a ignorat din nou întrebarea, agentul s-a opintit s-o ridice. M-am postat de partea cealaltă, ajutând-o să-și țină echilibrul. Împreună cu el, am dus-o pe mama la mașină și am băgat-o înăuntru.

În timp ce Sanchez ocolea mașina ca să se așeze la volan, m-am mai uitat o dată după Elliott.

— Domnișoară Calhoun? a strigat Sanchez.

Am deschis portiera din dreapta și am intrat, uitându-mă după Elliott în timp ce demaram.

Capitolul cinci

Elliott

— Mami? Mami!

În timp ce fugea pe treptele verandei, fața lui Catherine s-a schimonosit într-un fel pe care nu-l mai văzusem niciodată. A dispărut după ușa, iar eu am rămas întrebându-mă dacă ar trebui să intru după ea.

Instinctul îmi spunea să rămân cu ea. Am făcut un pas, dar agentul de poliție mi-a pus o mână în piept.

— Ești din familie?

— Nu, sunt prieten cu ea. Prieten cu Catherine.

Polițistul a scuturat din cap.

— Va trebui să aștepti afară.

— Dar...

Am încercat să trec de mâna lui, dar degetele lui s-au afundat în pielea mea.

— Am spus să aștepți aici.

M-am uitat urât la el. A pufnit în răs, neimpresionat.

— Tu trebuie să fii băiatul lui Kay Youngblood.

— Și? am scuipat eu.

— Elliott?

Mama stătea pe trotuar și-și făcuse mâinile căuș la gură, ca s-o aud.

— Elliott!

M-am uitat înapoi spre casă, apoi am luat-o la fugă către gardul negru, de fier. Deși soarele coborâse, eram learcă de transpirație, iar aerul părea prea dens ca să poată fi respirat.

— Ce cauți aici? am întrebat, apucând țepușele gardului negru de fier al familiei Calhoun.

Mama a scrutat cu privirea poliția și paramedicii, apoi a privit în sus, spre casă, vădit tulburată la vederea ei.

— Ce se întâmplă?

— Tatăl lui Catherine, cred. Nu mă lasă să intru.

— Ar trebui să plecăm. Haide!

M-am încruntat și am clătinat din cap.

— Nu pot să plec. S-a întâmplat ceva rău. Trebuie să mă asigur că ea e OK.

— Cine?

— Catherine, am zis, pierzându-mi răbdarea.

M-am întors ca să mă apropii din nou de casă, dar mama m-a prins de mână.

— Elliott, vino cu mine! Acum!

— De ce?

— Pentru că plecăm.

— Ce? am întrebat, panicat. Rămăsese că plecăm abia mâine.

— Schimbare de planuri!

Mi-am smuls brațul din strânsoare.

— Nu plec! Nu pot s-o las așa acum! Uite ce se întâmplă! am zis strigând cu amândouă mâinile spre ambulanță.

Mama a adoptat o poziție de luptă, pregătită să mă înhațe.

— Să nu îndrăznești să fugi de mine! N-ai ajuns încă la vârsta asta, Elliott Youngblood!

Am dat înapoi. Avea dreptate. Erau puține lucruri mai înspăimântătoare decât mama când se simțea jignită.

— Îmi pare rău! Trebuie să rămân, mamă. Așa e corect.

Și-a ridicat mâinile și le-a lăsat să atârne pe lângă coapse.

— Abia o cunoști pe fata asta.

— E prietena mea și o să mă asigur că e bine. Ce mare scofală?

Mama s-a încruntat.

— Orașul ăsta e toxic, Elliott. Nu poți să rămâi aici. Te-am avertizat să nu-ți faci prieteni, mai ales fete. Nu mi-am imaginat c-o să dai direct de Catherine Calhoun.

— Ce? Ce tot spui?

— Am sunat-o pe Leigh azi ca să stabilim când să vin să te iau. Mi-a povestit despre fata familiei Calhoun. Mi-a zis cât de mult timp ai petrecut cu ea. Nu rămâi aici, Elliott. Nici pentru ea, nici pentru mătușa Leigh, nici pentru altcineva.

— Vreau să rămân, mamă. Vreau să merg la școală aici. Mi-am făcut prieteni și...

— Eram sigură!

A indicat spre capătul străzii.

— Aia nu e casa ta, Elliott.

Respira greoi și mi-am dat seama că era pregătită să-mi dea un ultimatum, așa cum făcea mereu cu tata.

— Dacă vrei să te mai întorci aici până faci optispe ani, îți miști fundul la mătușă-ta și începi să-ți faci bagajele.

Mi-am încovoiat umerii.

— Dacă o părăsesc acum, n-o să mai vrea să mă întorc, am zis, rugător.

Mama a mijit ochii.

— Știam eu. Fata aia e mai mult decât o prietenă, nu? E ultimul lucru de care ai nevoie, s-o lași însărcinată! Ei n-o să iasă niciodată din vâgăuna asta. O să rămâi blocat aici pe veci cu curva aia mică!

Mi-am încleștat fălcile.

— Dar ea nu e așa!

— I-a dracu', Elliott!

Și-a dat părul pe spate cu degetele, rămânând cu mâinile în creștetul capului. S-a plimbat de colo-colo o vreme, apoi s-a întors cu fața la mine.

— Știu că nu înțelegi acum, dar o să-mi mulțumești mai târziu că te-am ținut departe de locul ăsta.

— Îmi place locul ăsta!

Mama a arătat din nou cu degetul spre capătul străzii.

— Du-te! Acum! Sau nu te mai aduc niciodată în vizită aici.

— Mamă, te rog! am zis, gesticulând înspre casă.

— Du-te! a țipat ea.

Am oftat, uitându-mă spre agentul de poliție care părea deja amuzat de cearta mea cu mama.

— Puteți să-i spuneți, vă rog? Spuneți-i lui Catherine că a trebuit să plec. Spuneți-i c-o să mă întorc.

— Jur că te târăsc până la mașină, a scrâșnit mama.

Agentul a ridicat o sprânceană.

— Mai bine te duci, puștiule. Vorbește serios.

Am împins poarta și am trecut pe lângă mama, târșându-mi picioarele către casa unchiului John și a mătușii Leigh. Mama s-a străduit să țină pasul cu mine, iar cicăleala ei s-a pierdut în vârtejul de gânduri din mintea mea. Trebuia s-o conving pe mătușa Leigh să mă ducă la spital ca să mă întâlnesc cu Catherine acolo. Ea m-ar fi putut ajuta să-i explic lui Catherine de ce plecaserăm. Mi-era rău. Catherine o să sufere foarte tare când o să iasă din casă și n-o să mă mai găsească.

— Ce s-a întâmplat? ne-a întâmpinat mătușa Leigh de pe verandă. Am urcat scările și-am trecut pe lângă ea, am deschis ușa și-am lăsat-o să se trântescă în urma mea.

— Ce-ai făcut?

— Eu? a întrebat mama, brusc în defensivă. Nu eu sunt aia care-l lasă să umble nesupravegheat cu fata Calhounilor!

— Kay, sunt doar niște copii. Elliott e băiat cuminte, n-ar...

— Nu-ți aduci aminte cum sunt băieții la vârsta asta? a țipat mama. Știi că nu vreau să rămână aici și totuși te prefaci că nu vezi ce face, Dumnezeu știe ce, cu ea! Probabil că și ea vrea să-l țină aici. Ce crezi că ar face ca să-l țină aici? Ți-amintești de Amber Philips?

— Da, a zis mătușa Leigh încet. Ea și cu Paul locuiesc mai jos, pe stradă.

— El era în ultimul an de liceu, iar Amber era bobocă și era îngrijorată că el ar putea să-și găsească pe altcineva la colegiu. Cât are copilul lor acum?

— Coleson e la colegiu. Kay..., a început mătușa Leigh.

Petrecuse ani întregi exersând cum să gestioneze toanele mamei.

— I-ai spus că poate să rămână până mâine.

— Ei bine, sunt aici azi, așa că pleacă azi.

— Kay, ești binevenită să stai la noi. Ce contează încă o zi? Lasă-l să-și ia la revedere.

Mama a îndreptat degetul spre mătușa mea.

— Știi ce încerci să faci. E băiatul *meu*, nu al tău!

Apoi s-a întors spre mine.

— Plecăm. Nu mai petreci nicio secundă cu fata aia! Tot ce ne mai lipsește e s-o lași borțoasă, ca să rămâi blocat aici toată viața.

— Kay! a muștrat-o mătușa Leigh.

— Știi prin ce-am trecut John și cu mine crescând aici. Intimidările, rasismul, abuzurile! Chiar vrei așa ceva pentru Elliott?

— Nu, dar...

Mătușa Leigh s-a luptat să găsească un contraargument, fără succes însă.

Am implorat-o din priviri să mă ajute.

— Vezi? a strigat mama, arătând cu degetul spre mine. Uite cum se uită la tine. Ca și când ar urma să-l salvezi. Nu ești mama lui, Leigh! Te-am rugat să mă ajuți, iar tu încerci să mi-l iei!

— E fericit aici, Kay! a spus mătușa Leigh. Gândește-te o clipă și la ce vrea Elliott.

— Mă gândesc la el! Doar pentru că tu ești mulțumită să trăiești în locul asta uitat de Dumnezeu nu înseamnă că o să-mi las băiatul să trăiască aici, a izbucnit mama. Fă-ți bagajele, Elliott!

— Mama...

— Strânge-ți toate căcaturile, Elliott! Plecăm!

— Kay, te rog! a spus mătușa Leigh. Așteaptă măcar să ajungă John acasă. Putem să vorbim despre asta.

Nu m-am clintit, iar mama a coborât hotărâtă scările.

Mătușa Leigh m-a fixat cu privirea și și-a ridicat mâinile, încercând să ignore momentul jenant.

— Îmi pare rău! Nu pot...

— Știu, am zis. E OK. Nu plânge.

Mama a reapărut cu valiza mea și câteva pungi în mână.

— Treci în mașină! a spus, direcționându-mă spre ușă.

Am privit peste umăr.

— Te asiguri tu că o să afle Catherine? Îi spui ce s-a întâmplat?

Mătușa Leigh a încuviințat din cap.

— O să încerc. Te iubesc, Elliott!

Ușa s-a trântit, iar mama m-a ghidat cu mâna pe spate către camioneta ei Toyota Tacoma și a deschis portiera din dreapta.

M-am oprit, încercând pentru ultima oară să mă înțeleg cu ea.

— Mamă, te rog! O să plec cu tine, dar lasă-mă doar să-mi iau la revedere. Lasă-mă să-i explic.

Nu. Nu te las să putrezești în locul ăsta.

Atunci de ce m-ai adus aici? am țipat eu.

Treci în mașină! s-a răstit ea înapoi, aruncând bagajele în spate.

M-am așezat pe locul din dreapta și-am trântit portiera. Mama a mers în mașină și s-a așezat la volan, răsucind cheia în contact și dând cu spatele. Am plecat în direcția opusă casei familiei Calhoun, chiar când ambulanța ieșea de pe trotuar.

*

Mi se întipăriseră toate în minte — tavanul camerei mele, fiecare crăpătură, fiecare pată de umezeală, fiecare semn de murdărie acoperit de zugrăveală, fiecare păianjen. Când nu mă holbam în sus, făcându-mi griji în legătură cu cât mă ura Catherine mai mult pe zi ce trece, îi scriam scrisori, încercând să-i explic, implorând-o să mă ierte, făcând noi promisiuni care — așa cum mă avertizase mama — s-ar fi putut dovedi imposibil de ținut. O scrisoare în fiecare zi și tocmai o terminasem pe cea de-a șaptesprezecea.

Vocile furioase, înăbușite ale părinților mei se prelingeau pe hol de două ore deja. Se certau și se contraziceau care dintre ei greșise cel mai mult.

— Dar a țipat la tine! Vrei să-mi spui că e în regulă să-l lași să țipe la tine? urla tata.

— Mă-ntreb cu cine seamănă! i-a răspuns mama.

— Oh, mă faci pe mine responsabil pentru asta? E vina mea? Tu ești aia care l-a trimis acolo. De ce l-ai trimis acolo, Kay? De ce în Oak Creek dacă toți anii ăștia ai spus că vrei să-l ții departe de locul ăla?

— Unde în altă parte să-l trimit? E mai bine decât să te vadă pe tine stând degeaba și îmbătându-te în fiecare zi!

— Ah, să nu începi din nou cu rahatul ăsta. Mă jur pe ce am mai sfânt, Kay...

— Ce? Adevărul îți stă în gât? Ce te așteptai să fac? Nu putea să rămână aici și să ne vadă..., să te vadă pe tine..., n-am avut de ales! Acum s-a îndrăgostit de nenorocita aia și vrea să se mute acolo!

La început, taică-miu a răspuns prea încet ca să-l aud, dar nu pentru multă vreme.

— Și l-ai luat cu forța de-acolo fără să-l lași să-și ia la revedere. Nu e de mirare că e furios. Și eu aș fi furios, dacă cineva mi-ar fi făcut asta când începusem noi să ne vedem. Nu te gândești niciodată la altcineva în afară de tine, Kay? Nu poți să ții cont de sentimentele lui măcar un rahat de minut?

— Mă gândesc la el. Știi cum am fost tratată acolo când eram mică. Știi cum a fost tratat frate-miu. Nu vreau să pățesc același lucru. Nu vreau să rămân înțepenit acolo. Și nu te prefac că-ți pasă ce se întâmplă cu el. Singurele lucruri de care-ți pasă sunt chitara ta idioată și următoarea halbă de bere.

— E ceva de care-mi pasă și care e idioată, așa e, dar nu e chitara!

— Du-te dracu'!

— Faptul că s-a îndrăgostit de o fată de acolo nu e o sentință pe viață, Kay. Probabil o să se despartă sau o să se mute de acolo.

— Mă ascuți? s-a răstit mama. E din familia Calhoun. Aștia nu pleacă! E orașul lor! Leigh a zis că Elliot e obsedat de fata asta de ani de zile. Și n-ar fi minunat pentru tine dacă s-ar muta? N-ai mai avea responsabilități care să te tragă de mânecă în fiecare zi. Ai putea să te prefaci că ai douășunu de ani și că ai o șansă să devii vedetă de muzică country.

— Calhounii nu mai dețin orașul de când eram noi în liceu. Doamne, habar n-ai de nimic!

— Du-te dracului!

Apoi am auzit un pahar spărgându-se, iar tata a scâncit scurt.

— Ești nebună?

Era mai bine că rămăsesem la mine în cameră. Era cearta zilnică tipică, cearta care se lăsa cu o telecomandă aruncată sau poate cu un

puhar, dar, dacă m-aș fi aventurat în restul casei, aș fi incitat la război. La câteva zile după ce-am despachetat în Yukon, mi-era clar că certurile cu mama îmi atrăgeau atenția nedorită din partea lui taică-miu, iar când el se lua de mine, mama mă apăra și-l ataca pe el. Oricât de rău ar fi stat lucrurile înainte, acum era mult, mult mai rău.

Camera mea rămăsese aceeași oază de siguranță care fusese dintotdeauna, dar era cumva diferită și nu-mi dădeam seama de ce. Draperiile albastre încadrau în continuare singura mea fereastră, iar zidul cu vopsea scorojită al casei vecinilor și aparatul lor ruginit de aer condiționat, singura privesște. Mama făcuse un pic de curățenie cât fusesem plecat, trofee de la campionatele de fotbal¹ erau șterse de praf și așezate cu fața, la distanțe egale și aranjate pe ani. Însă, în loc să-mi ofere confort, toate aceste lucruri familiare nu făceau decât să-mi amintească de faptul că eram ținut într-o închisoare deprimantă, departe de Catherine și de câmpurile nesfârșite din Oak Creek. Mi-era dor de parc, de părau, de plimbările pe străzile lăturalnice, de discuții și de jocul de-a cine termină primul înghețata înainte să se topească și să ni se scurgă pe degete.

Ușa de la intrare s-a trântit, iar eu m-am ridicat, privind pe furis printre draperii. Camioneta mamei a dat cu spatele, cu tata la volan. Mama stătea în locul din dreapta și încă se răsteau unul la celălalt. Odată ce au dispărut din câmpul meu vizual, am ieșit în fugă din cameră și am țâșnit pe ușă, alergând până la casa lui Dawson Foster. Ușa de plasă a zăngănit când am ciocănit. Câteva secunde mai târziu, Dawson mi-a deschis. Părul lui blond ciufulit era dat într-o parte, dar reușea să-i intre totuși în ochii căprui.

S-a încruntat, părând confuz.

— Ce?

— Pot să-ți împrumut telefonul? am întrebat, găfăind.

1 *Little League și Pee Wee Football*, in original. (N. red.)

— Mda, a zis el, dându-se la o parte.

Am deschis ușa și-am intrat, iar aerul condiționat mi-a răcorit imediat pielea. Pe canapeaua uzată erau împrăștiate pungi goale de chipsuri; praful trona pe fiecare obiect, iar soarele lumina particulele din aer. Instinctul de a le face vânt, deși înțelegeam că le-aș fi inspirat oricum, m-a făcut să simt că mă înec.

— Știu, e cald ca dracu', a spus Dawson. Mama zice că e o vară indiană. Ce-nseamnă asta?

L-am privit chiorăș, iar el a luat telefonul de pe măsuta de lângă canapea și mi l-a întins. L-am apucat, încercând să-mi amintesc numărul de mobil al mătușii Leigh. Am tastat cifrele și mi-am dus telefonul la ureche, rugându-mă să răspundă.

— Alo? a rostit mătușa Leigh, pe un ton suspicios din start.

— Mătușa Leigh?

— Elliott? Te-ai acomodat? Cum mai ești?

— Nu prea bine. Am fost pedepsit mai tot timpul de când m-am întors.

A oftat.

— Când încep antrenamentele la fotbal?

— Cum se mai simte domnul Calhoun? am întrebat.

— Poftim?

— Tatăl lui Catherine. E OK?

Mătușa Leigh a tăcut.

— Îmi pare rău, Elliott! Înmormântarea a fost săptămâna trecută.

— Înmormântare...

Am închis ochii, simțind o apăsare în piept. Apoi furia a început să clocotească în mine.

— Elliott?

— Sunt aici, am scrâșnit eu. Poți..., poți să te duci la ei? Să-i explici lui Catherine de ce am plecat?

— Nu primesc vizite, Elliott. Am încercat. M-am dus cu un pachetel cu prăjituri. Nu răspund la ușa.

— Ea e bine? Poți să verifici cumva? am întrebat, scărpinându-mi ceafa.

Dawson mă urmărea în timp ce mă plimbam de colo-colo, îngrijorat și curios în aceeași măsură.

— N-am văzut-o deloc, Elliott. Nu cred să le fi văzut cineva de la înmormântare. Orașul vorbește despre asta. Mavis s-a purtat foarte ciudat la înmormântare și, de atunci, s-au închis în casă.

— Tre' să mă întorc acolo.

— Nu încep antrenamentele?

— Poți să vii să mă iei?

— Elliott, a rostit ea cu remușcare numele meu. Știi că nu pot să fac asta. Chiar dacă aș încerca, nu m-ar lăsa să te iau. Chiar nu e o idee bună. Îmi pare rău.

Am încuviințat din cap, incapabil să răspund.

— Pa, copile! Te iubesc!

— Și eu te iubesc! am șoptit, aruncându-i telefonul lui Dawson.

— Ce naiba? a întrebat el. A murit cineva?

— Mersi că mi-ai împrumutat telefonul, Dawson. Trebuie să mă duc înapoi până nu se întorc ai mei acasă.

Am fugit afară, căldura izbindu-mă în față. Când am ajuns pe verandă, eram deja transpirat; am închis ușa după mine cu câteva minute înainte ca mașina să parcheze la loc. M-am retras în camera mea, trântind ușa.

Tatăl ei murise. Tatăl lui Catherine murise, iar eu pur și simplu dispărusem. Cât de îngrijorat eram înainte, nu se compară cu panica de acum care mă făcea să vreau să mă strecur din pielea mea. Nu mai era vorba doar despre faptul că poate mă ura, dar nici nu le mai văzuse nimeni, nici pe ea, nici pe mama ei.

— Ia uite cine a-nviat! a comentat mama când am țâșnit pe ușă și am traversat livingul, apoi bucătăria și holul până la ușa garajului.

Ganterele lui taică-miu erau acolo, iar eu n-aveam voie să ies din casă. Singurul mod în care puteam să mă descarc era să ridic greutateți până când mușchii ajungeau să-mi tremure de epuizare.

— Hei! a zis ea din cadrul ușii.

S-a sprijinit de toc și m-a urmărit cum făceam exercițiile.

— E totul în ordine?

— Nu, am mormăit eu.

— Ce se întâmplă?

— Nimic! am izbucnit, simțind deja că-mi iau mușchii foc.

Mama m-a privit până am terminat de făcut un set de ridicări, apoi încă unul, iar cutele dintre sprâncenele ei s-au adâncit treptat. Și-a încrucișat brațele la piept, înconjurată de anvelope de bicicletă și rafturi pline cu tot felul de prostii.

— Elliott?

M-am concentrat pe zgomotul respirației mele, încercând s-o fac pe Catherine să înțeleagă, prin puterea telepatiei, că mă străduiesc.

— Elliott!

— Ce? am țipat, scăpând greutatea din mână.

Mama a sărit la zgomotul impactului, apoi a intrat în garaj.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Unde e tata?

— L-am lăsat la Greg. De ce?

— Se mai întoarce?

A lăsat bărbia în piept, zăpăcită de întrebarea mea.

— Bineînțeles.

— Nu te prefac că nu v-ați certat toată ziua. Din nou.

A oftat.

— Îmi pare rău! O să încercăm să nu mai facem gălăgie data viitoare.

— Ce sens are? am zis, supărat.

A mijit ochii către mine.

— Mai e ceva.

— Mnu.

— Elliott! m-a avertizat ea.

— Tatăl lui Catherine a murit.

S-a încruntat.

— De unde știi asta?

— Știu pur și simplu.

— Ai vorbit cu mătușă-ta Leigh? Cum? Doar telefonul tău e la mine.

Pentru că n-am răspuns, a arătat spre podea.

— Te strecoți pe la spatele meu?

— Nu e ca și cum aș avea de ales.

— Aș putea să-ți spun același lucru.

Am dat ochii peste cap, iar ea și-a încleștat maxilarul. Nu suporta chestia asta.

— Mă târăști înapoi ca să mă ții încuiat în cameră să ascult cum tu și tata țipiți unul la altul toată ziua? Țsta e planul tău măreț ca să mă faci să vreau să rămân aici?

— Știu că e o situație dificilă acum...

— E o situație de căcat acum. Urăsc locul ăsta!

— De-abia te-ai întors de două săptămâni.

— Vreau să mă duc acasă!

Mama s-a înroșit instantaneu de furie.

— Asta e casa ta! Locuiești aici!

— De ce nu mă lași să-i explic lui Catherine de ce am plecat? De ce nu mă lași să aflu dacă e OK?

— De ce nu poți să uiți de fata aia?

— Pentru că țin la ea! E prietena mea și suferă!

Mama și-a acoperit ochii cu mâna, apoi a lăsat-o să-i cadă pe lângă corp, răsucindu-se către ușă. S-a oprit, apoi m-a privit peste umăr.

— Nu poți să salvezi pe toată lumea.

Am mijit ochii, ținându-mi furia strâns în lesă.

— Vreau s-o salvez doar pe *ea*.

A plecat, iar eu m-am aplecat să ridic gantera și am ținut-o deasupra capului, lăsându-mi mâinile în jos spre spate, apoi ridicând-o din nou încet și am repetat mișcarea până când mi-au tremurat brațele. Nu voiam să fiu ca taică-miu, să agit pumnul ori de câte ori mă enerva ceva sau cineva. Îmi venea atât de ușor să sar la bătaie, încât uneori mă speriam. Era nevoie să fiu mereu pe fază ca să-mi țin în frâu furia, mai ales acum, când trebuia să găesc o cale să dau de Catherine. Trebuia să nu-mi pierd cumpătul. Trebuia să pun la cale un plan fără ca emoțiile să-mi stea în cale.

Am îngenucheat, iar greutatea au căzut pe podea a doua oară; degetele mi-au rămas ușor curbate în jurul lor; pieptul îmi tresălta, plămâniile mele râvneau aer, brațele îmi tremurau, iar pumnii erau proptiți în podeaua de ciment. Lacrimile îmi înțepau ochii, făcând furia și mai greu de învins. Să elimin emoțiile din planul de întoarcere la fata pe care o iubeam era la fel de greu cum era să ajung înapoi în Oak Creek.

Capitolul şase

Catherine

Balamalele ruginite ale porții exterioare au scârțâit, anunțând întoarcerea mea de la școală. Trecuseră mai puțin de două săptămâni de când începusem clasa a doispea, dar deja mă dureau toate oasele și-mi simțeam mintea copleșită. M-am târât cu ghiozdanul în spate prin noroi și peste trotuarul accidentat care ducea către veranda din față. Treceam pe lângă Buickul stricat, care ar fi trebuit să-mi revină când împlinisem șaispe ani, când m-am împiedicat și am căzut în genunchi din cauză că vârful pantofului mi s-a agățat într-o bucată de ciment.

E ușor să cazi. Partea mai dificilă e să te ridici la loc.

Mi-am scuturat genunchii și mi-am acoperit fața când o pală de vânt fierbinte mi-a suflat nisip usturător peste picioare și în ochi. Reclama de deasupra mea a scârțâit, iar eu m-am uitat în sus, privind

cum se bălăngăne. Pentru străini, locul ăsta era JUNIPER BED & BREAKFAST, dar, din păcate, pentru mine era acasă.

M-am ridicat și am scuturat țărâna gata să se transforme în noroi peste julturile însângerate din podul palmelor și de pe genunchi. N-avea niciun sens să plâng. Nu m-ar fi auzit nimeni. Am cărat pe scări ghiozdanul care mi se părea plin cu cărămizi și-am încercat să intru pe veranda îngrădită înainte să mă prindă o nouă pală de vânt nisipos. Liceul Oak Creek era în partea de est a orașului — casa mea, la vest, iar umerii mă dureau după drumul lung prin soarele fierbinte. Într-o lume ideală, mama m-ar fi așteptat la ușă zâmbind, cu un pahar de ceai îndulcit, dar ușa prăfuită era închisă, iar luminile stinse. Trăiam în lumea mamei.

Am mârâit în fața ușii supradimensionate și a boltei. Parcă se încrunta la mine de fiecare dată când ajungeam acasă, sfidându-mă. Am tras de mâner și mi-am târat ghiozdanul înăuntru. Chiar dacă eram furioasă și sătulă de tot, am avut grijă să nu trântesc ușa.

Casa era prăfuită, întunecată, iar aerul fierbinte, dar tot era mai bine decât afară, sub soarele neîndurător, în țipetele cicadelor¹.

Mama nu era la ușă, cu ceaiul rece în mână. Nu era deloc. Am rămas nemișcată, încercând să descopăr cine era acolo, în schimb.

În ciuda dorințelor tatei, mama folosisese cea mai mare parte a banilor încasați pe asigurarea lui de viață ca să transforme casa noastră cu șapte dormitoare într-un loc în care drumeții oboșiți se puteau odihni pentru o noapte sau în weekend. Așa cum prezisese tata, rareori primeam oaspeți noi. Iar clienții obișnuiți nu erau suficienți. Chiar și după ce vânduserăm mașina mamei, tot aveam facturi restante. Chiar și după verificările serviciilor sociale, dacă am fi închiriat fiecare cameră, în fiecare noapte, pentru tot restul vieții mele de liceană, tot n-ar fi fost suficient pentru a-i împiedica să ne ia totul. Casa avea să fie

1 Insecte foarte zgomotoase, asemănătoare greierilor. (N. red.)

luată de bancă, eu de Serviciile Sociale, iar mama și clienții obișnuiți ar fi urmat să găsească o cale să trăiască în afara zidurilor lui Juniper.

M-am înecat în aerul stătut și umed și-am hotărât să deschid o fereastră. Vara fusese groaznic de fierbinte, chiar și pentru Oklahoma, iar toamna nu era mai grozavă. Chiar și așa, mamei nu-i plăcea să dăm drumul la aer condiționat decât dacă așteptam oaspeți.

Dar așteptam. Așteptam mereu oaspeți.

Am auzit pași grăbiți pe holul de la etaj. Candelabrul de cristal a zdrăngănit, iar eu am zămbit. Se întorsese Poppy.

Mi-am lăsat rucsacul la ușă și am urcat treptele de lemn, câte două odată. Poppy stătea în picioare la celălalt capăt al holului, în dreptul ferestrei, uitându-se în curtea din spate.

— Vrei să ieșim să ne jucăm? am întrebat-o, mângâindu-i părul. A clătinat din cap, dar nu s-a întors.

— O-o, am zis eu. Ai avut o zi proastă?

— Tati nu mă lasă să ies din casă până nu se întoarce, a scâncit ea. E plecat de mult timp.

— Ai mâncat de prânz? am întrebat, întinzându-i mâna.

A clătinat din nou din cap.

— Pun pariu ca tatăl tău te lasă să ieși cu mine, dacă mănânci un sandwich înainte. Unt de arahide și gem?

Poppy a rânjit. Era practic ca o soră mai mică. Avusesem grijă de ea încă din prima noapte în care ne vizitase. Ea și tatăl ei fuseseră primii veniți după ce murise tata.

Poppy a coborât scările șontac și m-a urmărit câtă vreme am căutat prin dulapuri pâine, un cuțit, gem și unt de arahide. A început să zâmbească în timp ce mă privea întinzând totul pe pâine, plus bucăți de banană din belșug.

Când eram de vârsta ei, mama obișnuia să-mi strecoare câte ceva sănătos în sandwichuri, iar acum, cu cinci luni înainte să fac optispe ani, eu eram adultul. Lucrurile stăteau așa de când murise tata. Mama

nu mi mulțumise niciodată și nici nu recunoscuse ce făceam pentru amândouă; nu că m-aș fi așteptat s-o facă. Acum viața noastră se rezuma la traiul de pe-o zi pe alta. Orice altceva mi se părea copleșitor și nu-mi permiteam luxul să mă dau bătută. Măcar una dintre noi trebuia să rămână cu capul pe umeri, ca să nu o luăm razna de tot.

— Ai mâncat micul dejun? am întrebat-o, încercând să aflu când ajunsese aici.

A încuviințat în timp ce-și îndesa sendvișul în gură. Noroiului și zahărului care-i pătaseră deja fața li s-a adăugat un cerc de gem de struguri.

Mi-am adus ghiozdanul și l-am așezat la capătul mesei noastre lungi, dreptunghiulare, din camera de zi, nu departe de scaunul lui Poppy. În timp ce ea plescăia și-și ștergea bărbia lipicioasă cu dosul palmei, mi-am terminat tema la geometrie. Poppy era fericită, dar singuratică, la fel ca mine. Mamei nu-i plăcea să aduc prieteni în casă, în afara vizitelor ocazionale ale lui Tess, care vorbea de obicei despre casa ei din josul străzii. Făcea școala acasă și era un pic ciudată, dar măcar aveam cu cine să vorbesc, iar ei nu-i păsa de ce se întâmpla în pensiunea Juniper. Oricum, nu aveam timp pentru asemenea lucruri. Nu le puteam permite străinilor să vadă ce se întâmplă între pereții casei.

De-afară a răzbit un sunet de bas și am tras draperia la o parte ca să arunc o privire pe fereastră. Mini Cooper-ul decapotabil de culoarea perlei al lui Presley era plin de clone, acum într-a doispea, ca și mine. Capota era coborâtă, iar clonele rădeau și-și mișcau capul în ritmul muzicii, în timp ce Presley încetinea la stopul din intersecția allată în fața casei noastre. În urmă cu doi ani, m-ar fi cuprins gelozia sau tristețea, dar acum, singurul lucru pe care-l mai simțeam era disconfortul amorțelii. Partea din mine care visa la mașini, întâlniri cu băieți și haine noi murise odată cu tata. Era prea durcros să-mi doresc ceva ce nu puteam avea, așa că alesesem să nu-mi mai doresc nimic.

Mama și cu mine aveam facturi de plătit, iar asta însemna să apărăm secretele oamenilor care ne treceau pragul. Dacă vecinii noștri ar fi știut adevărul, ne-ar fi izgonit. Așa că eram loiale clienților și le păstram secretele. Eram dispusă să sacrific puținii prieteni pe care îi aveam ca să rămănam cu toții fericiți, singuratici și împreună.

În clipa în care am deschis ușa din spate, Poppy a sărit pe scările de lemn până în curte, și-a postat palmele pe pământ și a început să dea din picioare făcând o roată stângace. A chicotit și și-a acoperit gura, așezându-se pe iarba aurie și aspră. Mi se usca gura numai auzind-o cum se zdrobește sub picioarele noastre. Vara asta fusese una dintre cele mai fierbinți pe care mi le aminteam. Chiar și acum, la sfârșitul lui septembrie, copacii erau veștejiți, iar pământul era acoperit de iarbă uscată, praf și găze. Ploaia era un lucru despre care adulții vorbeau ca despre o amintire frumoasă.

— Tati o să se întoarcă în curând, a zis Poppy, cu o urmă de nostalgie în voce.

— Știu.

— Mai zi-mi odată. Povestea despre când te-ai născut. Povestea cu numele tău.

Am zâmbit și m-am așezat pe trepte.

— Din nou?

— Din nou, a zis Poppy, smulgând absentă fire îngălbenite de iarbă.

— Mama și-a dorit toată viața să fie prințesă, am spus admirativ.

Era același ton pe care obișnuia să-l adopte tata când îmi spunea povestea de noapte bună. În fiecare seară, până în ziua în care a murit, mi-a spus Povestea lui Catherine.

— Când avea numai zece ani, mama visa la rochițe cu volănașe și la podele de marmură, și ceșcuțe aurite. Și le dorea cu atâta pasiune, încât era convinsă că vor deveni realitate. Când s-a îndrăgostit de tata, era sigură că el e un prinț deghizat.

Pe măsură ce se pierdea în povestea mea, sprâncenele și umerii lui Poppy se ridicau, apoi s-a întristat.

— Dar nu era prinț.

— Nu era, am zis clătănând din cap. Dar ea l-a iubit chiar mai mult decât își iubea visul.

— Așa că s-au căsătorit și au făcut un copil.

Am încuviințat.

— Ea voia să fie cap încoronat, iar acordarea unui nume — unui titlu — altei ființe era gestul care o apropia cel mai mult de asta. I s-a părut că numele ăsta, *Catherine*, e nume de prințesă.

— Catherine Elizabeth Calhoun, a zis Poppy, îndreptându-și spațele.

— Regal, nu?

Fața lui Poppy s-a boțit.

— Ce înseamnă *regal*?

— Scuzați-mă, s-a auzit o voce gravă din colțul curții.

Poppy s-a ridicat, încruntându-se la intrus.

M-am ridicat și mi-am făcut mâna streășină la ochi ca să mă apăr de soare. La început, i-am distins doar silueta, apoi i s-a deslușit și fața. Aproape că nu l-am recunoscut, dar aparatul foto atârnat la gât l-a dat de gol.

Elliott era mai înalt, mai bine făcut, mai musculos. Maxilarul sculptat îi dădea mai degrabă aerul unui bărbat decât cel al băiatului pe care mi-l aminteam. Părul îi crescuse și-i atingea omoplații. Și-a sprijinit coatele de gardul nostru cu un rânjet plin de speranță.

Mi-am întors privirea către Poppy.

— Du-te înăuntru! i-am spus.

M-a ascultat și s-a retras în casă fără o vorbă. M-am uitat către Elliott, apoi m-am răsucit.

— Catherine, așteaptă! m-a rugat el.

— Am tot așteptat, am izbucnit eu.

Și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor scurți kaki, și-am simțit o săgeată în inimă. Arăta atât de diferit față de ultima oară când îl văzusem, și totuși la fel. Nu mai era deloc adolescentul ciudat, deșirat de acum doi ani. Aparatul dentar dispăruse, dezgolind un zâmbet perfect în spatele buzelor mincinoase, dinții albi, strălucitori, în contrast cu pielea lui. Umbrele de pe chipul lui pâliseră, la fel și lumina din ochi.

Mărul lui Adam i-a tresăltat când a înghițit.

— Sunt, ăă..., sunt...

Un mincinos.

S-a foit, iar camera foto i s-a legănat de cureaua groasă și neagră de la gât. Era agitat și vinovat, și frumos.

A încercat din nou.

— Sunt...

— Nepoftit aici, am spus, retrăgându-mă încet pe scări.

— Tocmai m-am mutat, a strigat el după mine. Cu mătușa-mea? Până termină ai mei cu divorțul. Tata s-a mutat cu iubita lui, iar mama stă în pat mai toată ziua.

Și-a ridicat pumnul și a arătat cu degetul mare spre strada din spatele lui.

— Stau mai jos pe stradă? Ți-amintești unde locuiește mătușa-mea?

Nu-mi plăcea modul în care își încheia propozițiile cu o întrebare. Dacă aveam să mai vorbesc vreodată cu un băiat și să fiu interesată câtuși de puțin de el, avea să fie unul care să vorbească apăsător, în fraze care se încheie cu punct și doar din când în când să mai exclame. Doar când lucrurile ar fi fost interesante, așa cum obșinuia să vorbească tata.

— Pleacă! i-am spus uitându-mă la aparatul lui.

A ridicat camera colțuroasă cu degetele lui lungi, zâmbind timid. Noul lui aparat foto era de fapt unul vechi și văzuse probabil mai multe decât el.

— Catherine, te rog! Lasă-mă să-ți explic?

N-am răspuns și am luat-o spre ușa de plasă. Elliott a dat drumul camerei, întinzând mâna spre mine.

— Măine încep școala. M-am transferat în ultimul an, îți vine să crezi? Ar fi..., ar fi drăguț să știu măcar o persoană?

— Școala a început deja, am mărarit eu.

— Știu. Abia când am refuzat să mă duc la școală în Yukon m-a lăsat în sfârșit mama să vin aici.

Tonul disperat al vocii lui m-a înmuiat puțin. Tata îmi spusese mereu că va trebui să depun mult efort ca să-mi ascund sensibilitatea sub o carapace dură.

— Ai dreptate. E de căcat, am zis, neputând să mă abțin.

— Catherine, m-a implorat Elliott.

— Știi ce altceva mai e de căcat? Prietenia ta, am zis întorcându-mă cu intenția de a intra în casă.

— Catherine! mi-a zis mama care s-a oprit brusc când am intrat fără să vreau cu capul direct în gâtul ei. Nu te-am văzut niciodată purtându-te atât de urât.

Mama era înaltă, dar avea forme pline, în care obișnuiam să mă cuibăresc pe vremuri. După ce-a murit tata, s-a ascuțit, și o vreme claviculele îi ieșeau atât de mult în relief, încât făceau umbre, iar îmbrățișarea ei aducea cu ramurile fără viață ale unui copac uscat. Acum obrajii i se rotunjiseră la loc și-și recăpătase formele, chiar dacă nu mă mai ținea în brațe prea des. Acum o țineam eu.

— Îmi pare rău! am spus.

Avea dreptate. Nu mă văzuse niciodată fiind răutăcioasă. Eram așa doar când nu era ea prin preajmă, ca să-i țin la distanță pe oamenii insistenți. Profesia mamei ținea de ospitalitate și grosolăniile o supărau, însă erau necesare ca să ne păstrăm secretele.

Mi-a atins umărul și mi-a făcut cu ochiul.

— Ei bine, așchia nu sare departe de trunchi, nu? Cred că eu sunt de vină.

— Săru' mâna, doamnă, a spus el. Sunt Elliott. Youngblood?

— Eu sunt Mavis, s-a prezentat mama, cu atâta ușurință, plăcere și politețe, ca și cum umiditatea n-ar fi sufocat-o și pe ea ca pe noi, ceilalți.

— Tocmai m-am mutat cu mătușa Leigh, mai jos pe stradă.

— Leigh Patterson Youngblood?

— Da, doamnă.

— Vai! a zis mama, clipind. Cum te împaci cu mătușa Leigh?

— Din ce în ce mai bine, a zis Elliott, zâmbind afectat.

— Să fie binecuvântată! Mi-e teamă că e cam afurisită. E așa din liceu, a zis mama.

Elliott a izbucnit în râs și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise. Am urlat în sinea mea, așa cum făcusem de când plecase.

— Doamne, unde ne sunt manierele? Vrei să intri, Elliott? Cred că am niște ceai, fructe și legume proaspete, din grădină. Sau ce-a mai rămas din ele după secetă.

M-am întors și m-am chiorât la mama.

— Nu. Avem treabă. Au venit Poppy și taică-su.

— Ah! Păi în cazul ăsta, a zis mama, ducându-și mâna la piept, brusc agitată, îmi pare rău, Elliott.

— Rămâne pe altă dată, a răspuns el, salutându-ne. Ne vedem mâine, prințesă Catherine.

Mi-a sărit muștarul.

— Să nu mă mai strigi așa niciodată!

Am condus-o pe mama în casă și-am lăsat ușa de plasă să se trântască în urma mea. Mama și-a șters mâinile pe șorț, foindu-se. Am ghidat-o pe scări, de-a lungul holului, apoi încă cinci trepte către dormitorul mare de sus și i-am făcut semn să se așeze la măsuța de toaletă. După moartea tatei, nu putuse să mai doarmă nicio noapte în camera lor, așa că transformasem micuța magazie din pod într-un spațiu numai al ei.

Și-a aranjat agitată părul, apoi a scos un șervețel demachiant ca să-și șteargă urmele întinse pe față.

— Doamne, nu-i de mirare că nu l-ai lăsat înăuntru. Arăt ca o sperietoare.

— Ai muncit mult, mami.

Am luat un pieptene și-am început să-i aranjez părul.

S-a relaxat și a zâmbit.

— Cum ți-a fost ziua? La școală? Ți-ai terminat temele?

Nu e de mirare că-l plăcea pe Elliott. Și ea vorbea numai în semne de întrebare.

— Toate bune și da. Am avut doar la geometrie.

A pufnit.

— *Doar la geometrie*, a zis, imitându-mi tonul ușuratic. Eu mă poticneam și la ecuațiile simple de la algebră.

— Nu e adevărat, am zis.

— Asta doar pentru că tatăl tău...

A înghețat și a început să se uite în gol.

Am pus pieptenele deoparte, am ieșit pe hol și-am coborât treptele, încercând să-mi găsesc ceva de făcut. Mama se tulburase și n-avea să-și mai facă apariția pentru tot restul serii. Își petrecea zilele prefăcându-se că totul e în regulă, dar, din când în când, când venea vorba de tata, amintirile o încolțeau și o răscoleau prea tare, așa că se ascundea undeva departe. Eu rămâneam să mă ocup de toate — să fac curat, să gătesc, să vorbesc cu câte un oaspete. Îmi petreceam timpul ținând registrele la zi și încercând să mențin casa veche în stare funcțională. Administrarea pensiunii, chiar și una minusculă cu puțini vizitatori ca a noastră, presupunea doi angajați cu normă întreagă. În unele seri, mă bucuram că se închidea în ea însăși, la adăpost de amintiri, lăsându-mă pe mine să fac toată treaba. Să fiu ocupată însemna să fiu liniștită.

Am auzit ușa trântindu-se, iar Poppy m-a strigat din capul scării.

— Catherine!

Am urcat în fugă și am luat-o în brațe; trupul ei se cutremura de plâns.

— Tati a plecat din nou!

— Îmi pare rău, am spus, legănând-o ușor.

Preferam să mă ocup de Poppy decât să am de-a face cu taică-su. Duke era un bărbat gălăgios și furios, mereu ocupat (dar nu genul liniștit) și foarte greu de mulțumit. Când era prin preajmă, Poppy nu zicea nimic. Mama nu zicea nimic. Rămâneam doar eu să mă ocup de el.

— Stau cu tine până se întoarce, am spus.

A încuviințat, apoi și-a îngropat capul în pieptul meu. Am stat cu ea pe covorul ponosit, deșirat și roșu care se revărsa pe scări până când s-a făcut ora de culcare, apoi am băgat-o în pat.

Nu știam dacă aveam s-o mai găsec pe Poppy aici dimineața, dar puteam cu ușurință să mă asigur c-o să aibă ceva ușor și dulce la micul dejun sau că Duke o să aibă parte de cerealele lui ori de omleta Denver. Am coborât la parter să aranjez bucătăria pentru a doua zi. Dacă preparam ingredientele, mama putea să gătească în timp ce mă pregăteam pentru școală.

După ce am spălat și am așezat roșiile, ceapa și ciupercile feliate în frigider, am urcat înapoi la etaj.

Mama avea zile mai bune și zile mai proaste. Azi era undeva pe la mijloc. Trecuserăm prin momente și mai grele. Administrarea pensiunii se dovedise prea mult pentru ea. Nu-mi era clar cum reușeam să fac față, dar, atunci când singurul lucru care contează e să supraviețuiești de pe-o zi pe alta, nu mai are importanță vârsta, ci doar ce ai de făcut.

Am făcut un duș și mi-am tras bluza de pijama peste cap — era prea cald să port altceva —, apoi m-am târât în pat.

În liniștea nopții, scâncetele lui Poppy răsunau de-a lungul holului. Am rămas nemișcată așteptând să văd dacă o să adoarmă la loc

...o să se necăjească și mai tare. Noaptea petrecute la Juniper erau dure pentru ea și mă întrebam cum se simțea când era plecată, dacă era tristă, speriată și singură sau dacă încerca să uite de acea bucată din viața ei care exista între nopțile petrecute pe strada Juniper. Din frânturile pe care le aflasem de la ea, știam că mama îi murise. Tatăl ei, Duke, era înspăimântător. Poppy era prinsă într-un cerc vicios: fie rămânea blocată în mașină cu el în timp ce călătorea din oraș în oraș ocupându-se de vânzări, fie era lăsată singură în casă ore, uneori zile la rând, în timp ce el lucra. Timpul petrecut la pensiune era partea ei preferată, dar asta era doar o frântură din viața ei.

Grijile mele legate de Poppy au fost întrerupte de gândurile despre școală. Trebuia să mă străduiesc din răspuțeri să-i țin pe oameni la distanță și încă și mai mult să-l țin pe Elliott la distanță. Eram singurii dintr-a doispea care stăteau pe Juniper Street. În afară de Tess și un preșcolar, cartierul era plin de locuri goale și bunici ai căror copii și nepoți trăiau în cealaltă parte a țării. N-avea să fie ușor să găsec scuze ca să-l ignor pe Elliott.

Poate că o să devină popular foarte repede și n-o să mai aibă nevoie de prietenia mea. Poate c-o să mă considere ciudată și o să-mi scuipe în păr, cum făceau unii copii. Poate că Elliott o să mă ajute să-l urăsc. Am adormit cu speranța c-o s-o facă. Ura îmi alina singurătatea.

Capitolul șapte

Catherine

Câteva șnururi mici, albe, legate de o gură de aerisire metalică fixată în tavan se legănau într-un ritm molcom, dictat de undeva din adâncul sistemului de ventilație al școlii. Erau menite să indice că sistemul de aer condiționat funcționează, și funcționa, doar că nu prea grozav.

Scotty Neal s-a contorsionat ca să se întindă, apucându-se de banca mea până când i-a trosnit spatele, apoi a oftat, afectată. Și-a ridicat poala tricoului și a folosit-o ca să-și ștergă fața roșie și umflată de transpirație.

Mi-am răsucit părul ce-mi trecuse puțin de umeri într-un coc înalt. Firele rămase lipite de ceafă erau umede și-mi gâdilau pielea, așa că le-am netezit și le-am ridicat. Ceilalți elevi se foiau și ei, încinându-se tot mai tare cu fiecare minut.

— Domnule Mason, s-a văitat Scotty. Putem să aducem un ventilator? Apă? Ceva?

Domnul Mason și-a șters fruntea cu o batistă și și-a ridicat pentru a doispea oară ochelarii pe nasul alunecos.

— E o idee bună, Scotty. Pauză de apă. Folosiți țâșnitoarea de la colț. Mai sunt ore în sălile din jur. Vreau să faceți liniște, vreau să fiți eficienți și să vă întoarceți în cinci minute.

Scotty a încuviințat, iar scaunele au hârșăit podeaua verde-pal și toată lumea s-a ridicat și a luat-o spre ușă cu tărăboi. Minka a trecut pe lângă mine cu părul ei ciufulit, aproape cărlionțat. M-a privit chiorăș peste umăr, încă supărată că mă îndepărtasem de ea și de Owen cu doi ani în urmă.

Domnul Mason a dat ochii peste cap drept răspuns la toată gălăgia și a clătinat din cap, apoi m-a observat, eram singura care mai rămăsese în clasă.

— Catherine?

Am ridicat din sprâncene.

— Nu ți-e sete?

Mi-a făcut semn să ies, știind deja ce-o să spun.

— Ah, fac ditamai circul. Înțeleg. Du-te după ce se întorc toți, bine?

Am încuviințat, apoi am început să măzgălesc în carnețel, încercând să ignor dunga de transpirație care i se forma pe cămașă, acolo unde țâțele de bărbat ședeau ca două clătite groase, turtite, sprijinite de burta umflată de la bere.

Domnul Mason a tras aer în piept, apoi și-a ținut respirația. Era pe punctul să mă întrebe ceva, probabil cum o mai duc sau dacă e totul în regulă acasă. Dar știa deja răspunsul. Totul era *în regulă* sau *bine*, sau *OK*. Fusesse *în regulă* sau *bine*, sau *OK* și anul trecut. Se pare că își amintea să mă întrebe în fiecare zi de vineri. Încetase s-o mai facă în preajma vacanței de Crăciun.

După ce jumătate de clasă s-a întors, domnul Mason m-a privit pe deasupra ochelarilor.

— În regulă, Catherine?

N-am vrut să protestez în fața tuturor, așa că am dat din cap, m-am ridicat și-am început să pășesc cu privirea ațintită în pământ, concentrându-mă asupra dalelor verzi și albe. Chicotele și șușotelile s-au întetit, apoi în câmpul meu vizual au intrat câteva perechi de pantofi.

M-am oprit la capătul cozii din fața țâșnitoarei, iar clonele au pufnit în râs.

— Drăguț din partea ta că ai rămas la coadă, a zis Presley.

— Eu nu beau după ea, a șoptit prietena ei, Anna Sue.

Mi-am înfipt unghiile în braț.

Presley i-a zâmbit afectată, apoi mi s-a adresat:

— Cum merge pensiunea, Cathy? Ultima dată când am trecut cu mașina pe acolo, părea închisă.

Am oftat.

— Catherine.

— Poftim? a zis Presley, prefăcându-se ofensată că am îndrăznit să-i răspund.

Mi-am ridicat privirea.

— Numele meu e Catherine.

— Ah! m-a sfidat ea. Kit-Cat e arțăgoasă.

— A decis să coboare în rândurile țărănimii, a bombănit Minka.

Mi-am încleștat fălcile, am dat drumul brațului și mi-am strâns mâna într-un pumn.

— Am auzit că e bântuită, a comentat Tatum, jubilând și dându-și cărlionții decolorați la o parte.

— Da! m-am răstit eu. Și bem sângele virginelor. Așa că sunteți toate în siguranță, am zis și m-am întors în clasă.

M-am grăbit să mă întorc în zona de protecție asigurată de prezența domnului Mason și m-am strecurat în banca mea. Nu m-a

observat, deși nu-i distrăgea nimic altceva atenția. Nimeni nu vorbea și nu se mișca. Era aproape prea cald ca să respirăm.

Scotty s-a întors ștergându-și picăturile de apă de pe bărbie cu dosul palmei. Gestul mi-a amintit de Poppy și m-am întreat dacă o să mai fie la pensiune când mă întorc de la școală, de cât ajutor o să aibă nevoie mama și dacă se cazase vreun oaspete nou în absența mea.

— Te pot ajuta? a întrebat domnul Mason.

Mi-am ridicat ochii din caiet. Elliott Youngblood stătea în picioare, cu ditamai sneakerul postat de-a curmezișul pragului, cu o foaie de hârtie mică, albă într-o mână și o bretea de la rucsacul roșu decolorat în cealaltă. Mai mulți elevi s-au întors în clasă, împingându-l în față, ca și când ar fi fost un obiect care le stătea în cale. Fără să-și ceară scuze, fără să dea vreun semn că-l atinseseră cu pielea lor transpirată, fără măcar un *pardon*.

— E pentru mine? a întrebat domnul Mason, făcând semn spre hârtia din mâna lui Elliott.

Băiatul s-a apropiat, iar creștetul lui a ratat la mustața micul Saturn din hârtie care atârna de tavan.

Mi-am imaginat mai multe pretexte ca să-l urăsc. Oamenii prea înalți sau prea scunzi, sau prea orice dezvoltau de obicei sentimente exagerate de inferioritate, iar Elliott probabil că devenise sensibil și nesigur pe el — greu să-i fi în preajmă.

Brațul muscular al lui Elliott i-a înmănat domnului Mason hârtia. Și-a tras nasul, încrețindu-l într-o parte. Mă enervau nasul și mușchii lui și faptul că arăta atât de diferit și mult mai înalt și mai matur. Dar cel mai mult îl uram pentru că mă părăsise când murise tata. Îi oferisem toată vara mea — ultima mea vară cu tata — și aveam nevoie de el, iar el mă abandonase acolo, de una singură.

Domnul Mason a mijit ochii pentru a citi documentul, apoi l-a așezat peste celelalte hârtii împrăștiate pe catedră.

— Bine-ai venit, domnule Youngblood!

Domnul Mason s-a uitat spre Elliott.

— Vii la noi de la White Eagle?

Elliott a ridicat o sprânceană, șocat de atâta ignoranță.

— Ăă, nu?

Domnul Mason i-a arătat un loc liber într-o bancă în spate, iar Elliott a pășit încet pe culoarul meu. Am văzut cu coada ochiului niște sneakeri plutind prin aer și m-am uitat în spate: Elliott încerca să-și așeze picioarele deșirate sub bancă. Eu eram oarecum scundă. Nu-mi trecuse prin cap faptul că băncile erau mai degrabă potrivite pentru copii. Elliott era un bărbat, un uriaș și n-avea cum să încapă în ceva în care noi toți ceilalți încăpeam.

Balamalele metalice ale băncii au scârțâit când a încercat din nou să se așeze, iar clasa a chicotit.

— În regulă, în regulă, a spus domnul Mason sculându-se de pe scaun.

Când și-a ridicat brațele ca să-i liniștească pe elevi, petele de transpirație au ieșit în evidență, iar râsetele din clasă s-au întetit.

Doamna consilier a intrat și a trecut cu privirea peste capetele noastre până l-a găsit pe Elliott. A oftat, afișând o expresie de adâncă dezamăgire.

— Milo, am mai discutat pe tema asta. Elliott o să aibă nevoie de o masă și un scaun. Credeam că ai așa ceva.

Domnul Mason s-a încruntat, iritat de noua întrerupere.

— Mă descurc, a spus Elliott.

Vocea lui era profundă și calmă, iar jena răzbătea prin fiecare cuvânt.

— Doamnă Mason!

Domnul Mason i-a rostit numele cu disprețul unui viitor fost soț.

— Situația e sub control.

Îngrijorarea a dispărut de pe fața ei și i-a aruncat o privire iritată. Circula zvonul că soții Mason hotărâseră primăvara trecută să ia calea

tribunalului, dar lucrurile mergeau mult mai bine pentru doamna Mason decât pentru el.

Doamna Mason pierduse în jur de douăzeci de kilograme, își lăsase părul lung, își făcuse șuvițe și se machia mai mult. Pielea ei strălucea mai tare, iar ridurile din jurul ochilor dispăruseră. Radia de fericire, care i se revărsa din pori și din privire pe podea, lăsând în urmă un curcubeu cu aromă de trandafiri. Doamnei Mason îi mergea mai bine fără soțul ei. Fără soția lui, domnului Mason nu prea-i mai mergea.

Domnul Mason și-a ridicat mâinile cu palmele în sus.

— E în magazie. O scot eu.

— Chiar nu e mare lucru, a spus Elliott.

— Ai încredere, fiule, a murmurat domnul Mason. Dacă doamna Mason își pune ceva în cap, cel mai bine e s-o ascuți.

— Exact, a replicat doamna Mason, care-și pierduse răbdarea. Așa că fă-o.

Chiar și când era supărată, fericirea i se citea în priviri. A părăsit clasa bocănind cu tocurile pe dalele de pe podea și-a pornit tropăind pe hol.

Trăiam într-un oraș cu o mie de locuitori și, deși trecuseră doi ani de când tata fusese concediat, tot nu prea se găseau locuri de muncă. Soții Mason n-aveau de ales, trebuiau să continue să muncească împreună, în afara cazului în care unul dintre ei se muta. Anul ăsta păreau să fie într-un impas.

Dacă unul dintre ei s-ar fi mutat, banalul nostru an școlar ar fi avut parte de o întorsătură interesantă. Îmi plăceau amândoi, dar era din ce în ce mai clar că unul dintre ei avea să plece din Oak Creek în curând.

Domnul Mason a închis ochii și și-a masat tâmplele cu degetul mare și cel mijlociu. Clasa tăcuse. Până și copiii știau că nu trebuie să întindă coarda cu un bărbat aflat în pragul divorțului.

— În regulă, în regulă, a spus domnul Mason, uitându-se în sus.

— Scotty, ia cheile mele și adu masa și scaunul pe care le-ai depozitat în magazie în prima zi de școală. Ia-l pe Elliott și luați două bănci cu voi.

Scotty s-a apropiat de catedră, a luat cheile domnului Mason și i-a făcut semn lui Elliott să-l urmeze.

— E la capătul holului, i-a spus Scotty, așteptând ca Elliott să se extragă cu greu din bancă.

Răsetele se topiseră, la fel ca deodorantele noastre. Ușa clasei s-a deschis și un curent firav a pătruns în sală, făcându-i pe cei așezați vizavi să ofteze involuntar de ușurare.

Domnul Mason și-a lăsat mâinile să cadă pe catedră, iar hârtiile de dedesubt au foșnit.

— Trebuie să suspende școala. O să facem cu toții atac de cord. Copii, nu vă puteți concentra așa. Nici eu nu mă pot concentra.

— Doamna McKinstry ne-a permis să ținem clasa de engleză sub stejarul ăla bătrân dintre școală și sala de concerte, a intervenit Elliott.

Părul lui lung și întunecat reacționa la căldură, umiditate și transpirație, căpătând un aspect ațos și mat. A luat un elastic de cauciuc și și l-a strâns la spate, răsucindu-și coada într-un soi de jumătate de coc, cu șuvițele atârănând la ceafă.

— Nu e o idee rea. Deși, a început domnul Mason să gândească cu voce tare, cred că e deja mai cald afară decât înăuntru.

— Măcar afară bate vântul, a spus Scotty, găfâind transpirat în timp ce căra masa împreună cu Elliott.

Elliott ținea scaunul și rucsacul cel roșu într-una din mâini. Nu observasem că-l cărase după el, deși fusesem foarte atentă.

M-am uitat către gura de ventilație ce veghea deasupra capului domnului Mason. Șnururile albe rămăseseră nemișcate. Aerul condiționat dăduse în sfârșit ortul popii.

— Doamne Dumnezeule, domnule Mason, s-a plâns Minka, aplecându-se peste bancă. Mor.

Domnul Mason m-a surprins uitându-mă în sus și și-a îndreptat privirea în aceeași direcție, ridicându-se când a realizat ceea ce eu știam deja. Ventilatoarele nu mai băgau aer. Aerul condiționat se stricase, iar clasa se afla pe partea însorită a școlii.

— Bine, toată lumea afară! O să se facă din ce în ce mai cald aici. Afară, afară, afară! a strigat el după câteva secunde în care elevii au privit în jur confuzi.

Ne-am strâns lucrurile și l-am urmat pe domnul Mason pe hol. Ne-a instruit să ne așezăm la mesele dreptunghiulare din cantină, în timp ce el s-a dus s-o caute pe directoarea Augustine.

— Mă întorc, a zis domnul Mason. Fie suspendă școala, fie ținem clasa la chioșcul de înghețată de peste drum.

Toată lumea s-a bucurat, în afară de mine. Eram prea ocupată să mă uit chiorâș la Elliott Youngblood. Stătea pe scaunul de lângă mine, la masa liberă pe care o alesesem.

— Alteța Voastră, a început Elliott.

— Nu-mi zice așa, am spus încet, uitându-mă în jur să văd dacă l-a auzit cineva.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ceilalți să aibă încă un motiv să rădă de mine.

Elliott s-a aplecat mai aproape de mine.

— Ce ore mai ai? Poate avem și altele în comun.

— Nu mai avem.

— De unde știi? a întrebat el.

— Speranța moare ultima.

Secretara școlii, doamna Rosalsky, s-a auzit în difuzoare.

— Atenție, elevi, vă rog așteptați anunțul pe care îl va face doamna director Augustine.

Au urmat niște zgomote înfundate, apoi a răsunat vocea directorului Augustine, cu tonul ei vesel, de copil de treișpe ani.

— Bună ziua, elevi! După cum probabil ați observat, unitatea de aer condiționat s-a cam înecat azi și am consemnat deja ora la care a

survenit decesul. Cursurile de după-amiază se suspendă, la fel și cele de mâine. Sperăm că vom remedia problema până vineri. Sistemul automatizat al școlii îi va notifica pe părinții voștri când se reiau orele, avem numerele de telefon la dosar. Autobuzele vor veni mai devreme. Pentru elevii care nu au mașină, vă rog cereți-le părinților sau tutorilor să vină să vă ia, pentru că suntem sub avertizare de căldură. Bucurați-vă de zilele astea libere!

Toți cei din jurul meu s-au ridicat și-au aplaudat și, câteva secunde mai târziu, pe holuri răsunau vocile adolescenților bucuroși și vioi.

M-am uitat la desenul din carnetel. Un cub tridimensional și alfabetul cu litere îngroșate erau înconjurate de lujeri groși de viață-de-vie.

— Nu e rău, a comentat Elliott. Faci ore de desen?

Am tras carnetul spre mine, am împins scaunul în spate și m-am ridicat. După numai câțiva pași făcuți spre dulapul meu, Elliott m-a strigat.

— Cum ajungi acasă? a întrebat.

Am ezitat câteva secunde, apoi am răspuns.

— Pe jos.

— Traversezi tot orașul pe jos? Sunt patruzeci de grade afară.

— Unde bați? am întrebat, întorcându-mă spre el.

A ridicat din umeri.

— Am mașină. E o vechitură, un Chrysler din 1980, dar aerul condiționat te congelează dacă e setat la maximum. Mă gândeam că am putea să ne oprim la Braum să luăm niște limonadă de cireșe și pe urmă pot să te duc acasă.

Fantezia unei limonade și a aerului condiționat mi-a relaxat mușchii. Braum era acum singurul restaurant din oraș, iar un drum până acasă cu mașina lui Elliott, la adăpost de soare, suna feeric, dar, odată ajuns în parcare, s-ar aștepta să fie poftit înăuntru, iar, dacă ar intra, ar vedea.

— De când ai mașină?

A ridicat din umeri.

— De la șaispe ani.

— Nu.

M-am răsucit pe călcăie și m-am îndreptat spre dulap. Avea mașină de aproape doi ani. Nu mai era niciun dubiu acum. Își încălcase promisiunea.

Avusesem teme de făcut în fiecare zi din ultimele două săptămâni — încă din prima zi de școală. Când părăseam liceul fără rucsac sau cărți, verificam obsesiv în minte dacă nu uitasem ceva. Aveam atacuri de panică la aproape fiecare al cincilea pas. Am trecut dincolo de strada principală și-am făcut dreapta spre South Avenue, o stradă aflată la marginea orașului care traversa tot vestul, direct spre Juniper Street.

Până când am ajuns la intersecția dintre strada principală și bulevard, gândurile îmi fugeau de la nevoia de pălărie, apă și cremă de protecție solară la blesteme că refuzasem oferta lui Elliott.

Soarele îmi ardea părul și umerii. După cinci minute de mers, gâtul și fața îmi erau inundate de picături de transpirație. Mă simțeam de parcă aș fi înghițit nisip. Am intrat în curtea domnului Newby ca să mă adăpostesc la umbra copacilor lui câteva minute, cântărind dacă să mă așez un pic în dreptul stropitorilor înainte să plec mai departe.

Un sedan colțuros, roșu-cafeniu a parcat lângă bordură, iar șoferul s-a aplecat, coborând geamul din dreptul scaunului pasagerului. Elliott a scos capul din mașină.

— Acum ți se pare o idee bună să vii la aer condiționat și la un suc rece?

Am părăsit locul umbros și am continuat să merg fără să-i răspund. Oamenii insistenți erau insistenți în legătură cu toate lucrurile pe care le voiau. Acum, Elliott voia să mă ducă acasă cu mașina. Mai târziu, s-ar fi putut să vrea să intre în Juniper sau să ne petrecem din nou timpul împreună.

Hârbul mergea încet pe lângă mine. Elliott n-a mai scos niciun cuvânt, deși geamul rămăsese coborât, iar din mașină se răspândea căldura aerului condiționat. Am mers de-a lungul bordurii, prin iarbă, recunoscătoare în sinea mea pentru aerul rece care venea din spate Chrysler.

După încă trei străzi, văzând că-mi șterg transpirația de pe frunte cu cece oară, Elliott a încercat din nou.

— OK, nu trebuie să mergem la suc. Te conduc direct acasă.

Am continuat să merg, deși picioarele mă ardeau și simțeam că-mi stăruie capul. Fără nori care să filtreze razele, expunerea la soare era brutală.

— Catherine! Te rog, lasă-mă să te conduc. N-o să vorbesc cu tine. Te las acasă și plec mai departe.

M-am oprit, mijind ochii în lumina orbitoare. Întreaga lume părea decolorată de soare și singura mișcare era reprezentată de valurile de căldură dansând pe asfalt.

— Promiți să nu vorbești? am întrebat și-am dus mâna la frunte ca să-mi pot vedea fața.

Privirea lui avea să-mi spună adevărul, chiar dacă el n-o făcea.

— Dacă asta vrei. Dacă asta te va feri de soarele arzător. E periculos, Catherine. Mai ai încă cinci kilometri de mers.

Am reflectat o clipă. Avea dreptate. N-aveam cum să merg atât de mult în căldura asta. Și cum i-aș mai fi fost de folos mamei dacă aș fi făcut insolota?

— Niciun cuvânt? am întrebat.

— Jur.

M-am strâmbat.

— Nu știi să-ți ții promisiunile.

— M-am întors, nu-i așa?

M-am încruntat, iar Elliott a întins mâna, făcându-mi semn să intru.

— Te rog, Catherine. Lasă-mă să te duc acasă.

A parcat mașina și s-a aplecat din nou, bicepsul lui încordându-se frumos în timp ce se întindea să deschidă portiera.

M-am strecurat pe scaunul îmbrăcat în velur ciocolatiu, am închis portiera și-am ridicat geamul. M-am relaxat, lăsând aerul rece să-mi sufle pe piele.

— Mulțumesc, am spus, închizând ochii.

Elliott n-a răspuns, fidel promisiunii lui, și a demarat.

L-am privit, observând cum mărul lui Adam îi sălta când înghițea și cum își mișca degetele pe volan fără astâmpăr. Era emoționat. Voiam să-i spun că nu mușc, că poate încă-l urăsc pentru că m-a părăsit și m-a lăsat să-i duc dorul doi ani, dar că erau lucruri mult mai importante pe lumea asta de care să-i fie frică decât mine.

Capitolul opt

Catherine

— Puiule, puiule! a spus Althea, luându-mă în brațe. M-a condus către un scaun din bucătărie, apoi s-a dus repede la chiuvetă și a udat o cârpă cu apă rece.

Am zâmbit și mi-am sprijinit bărbia în cot. Althea nu venea la noi prea des, dar era foarte protectoare cu mine și nici că-și putea alege un moment mai bun să apară.

A împăturit cârpa și mi-a apăsat-o pe frunte.

— E atât de cald, încât nici nu pot să port peruca. Ce-a fost în capul tău, copilă?

— Că trebuia să ajung acasă, am spus, închizând ochii.

Aerul din casă rămăsese îmbăcsit și cald, dar cel puțin eram ferită de razele soarelui.

— Crezi că mama ne lasă să dăm drumul la aerul condiționat?

Althea a oftat, și-a șters mâinile de șorț, apoi și le-a pus în șolduri.

— Credeam că e deja pornit. Stai să verific.

A traversat camera cu fusta foșnindu-i pe coapsele groase. S-a aplecat, a mijit ochii către termostat, apoi a clătinat din cap.

— E setat pe 16 grade. În cameră sunt 31.

A scos un sunet de nemulțumire.

— Nf, nf, nf. Mama ta va trebui să cheme pe cineva.

— Pot s-o fac eu, am zis, dând să mă ridic.

— Copilă, stai jos! Pe unde nu ești arsă de soare, ești albă ca varul, a spus Althea, repezindu-se la mine.

M-a obligat să mă așez, apoi a cotrobăit prin dulapuri până a găsit un pahar curat. L-a umplut cu gheață din congelator, după care a luat o carafă de ceai îndulcit.

— Stai și bea asta. Maică-ta o să ajungă în curând acasă și poate să-l sune pe boul care se ocupă de aerul condiționat.

I-am zâmbit. Era unul dintre oaspeții mei preferați. Simplul gând că ar trebui să mă ocup de Poppy sau de tatăl ei mă obosea.

— Și, a început ea, sprijinindu-se în coate, cum a fost la școală?

— Ca de obicei, am zis. Mă rog, aproape ca de obicei. Avem un bucat nou. M-a adus acasă cu mașina azi.

— I-auzi! a spus Althea intrigată.

Avea urme de făină pe față. Făcuse din nou ceva de mâncare. Era singurul oaspete care o ajuta pe mama, dar asta se întâmpla pentru că Althea nu putea sta locului. Mereu cocea ceva sau făcea curat, fredonând aceeași melodie veselă, un cântec bisericesc vechi pe care-l recunoșteam vag. Avea părul prins într-un coc la ceafă și o șuviță rebelă, neagră îi atârna pe față.

Își făcea vânt cu o farfurie de carton, iar transpirația îi lucea pe piept și pe frunte.

— E Elliott, am zis, sperând că-o să-l recunoască după nume.

Dar nu l-a recunoscut.

— Cine e Elliott? Îmi pare rău, puiule, dar am fost atât de prinsă cu munca și cu studiul Bibliei că nu prea am fost atentă.

— L-am cunoscut acum două veri. Mi-era prieten.

— *Era* sau *ți-e* prieten? a ridicat ea o sprânceană. Pentru că ai nevoie de un prieten, copilă. Ai nevoie de zece. Petreci prea mult timp muncind. Dumnezeu știe că e prea mult pentru o copilă.

— Era, am zis în timp ce ștergeam masa.

— Aha, a spus Althea. Ce s-a întâmplat?

— A plecat și nu și-a luat la revedere. Și și-a încălcat promisiunea.

— Ce promisiune? a întrebat pe un ton defensiv.

— Să se întoarcă.

Althea a zâmbit și s-a apropiat, luându-mi mâna într-a ei.

— Copila mea..., ascult-o pe Althea. S-a întors.

S-a ridicat în picioare, întorcându-se la chiuvetă. A dat drumul la robinet, pregătindu-se să umple bazinul cu apă și să spele vasele care nu încăpuseră în mașina de spălat.

— Mie mi se pare că, atunci când a făcut-o, a venit direct aici.

— Aveam nevoie de el atunci, am zis. M-a părăsit când aveam nevoie de el, iar acum, când nu mai e cazul, a apărut din nou. E prea târziu.

Althea a vânturat apa cu degetele, amestecând detergentul. Și-a ridicat privirea fără să se întoarcă, vorbind încet și molcom. Ghiceam zâmbetul din vocea ei, ca și când își amintea de o vreme când totul era mai simplu.

— Poate că încă ai nevoie de el.

— Nu, am zis, sorbind ultima gură de ceai.

Gheața a alunecat din pahar pe fața mea, luându-mă prin surprindere. Am pus paharul jos și m-am șters.

— Dar ai nevoie de cineva. Nu e bine să petreci atât de mult timp singură. Nu-ți poți găsi un prieten în toată școala aia? Măcar unul singur?

M-am ridicat.

— Am teme de făcut și pe urmă trebuie să spăl rufele.

Althea a țâțâit.

— Spăl eu mai târziu, după ce chem mecanicul. Isuse Hristoase, aerul e irespirabil!

— Zice ea transpirând deasupra unei chiuvete pline cu apă fierbinte și frecând vasele, am tachinat-o eu.

Althea m-a privit cu asprime peste umăr, cu expresia aia serioasă, maternă, pe care o adoram. Uneori îmi doream ca ea să rămână la noi. Mi-ar fi plăcut să aibă grijă cineva și de mine. Nepoții ei locuiau undeva în Oak Creek, dar, când voia să vină în vizită, stătea la noi, ca să-i facă pe plac soțului autoritar al fiică-sii. Era singurul lucru bun legat de viața la pensiune.

— N-avem școală nici mâine. Aerul condiționat s-a stricat și acolo.

— Pare că se strică peste tot, a zis ea cu tristețe. Găsește-ți un loc răcoros să te odihnești. Sus e mai rău ca aici.

Am lăsat paharul pe chiuvetă și, în trecere pe lângă termostatul din camera de zi, am ciocănit în el, ca și când asta rezolva ceva. Nu s-a clintit nimic înăuntru, iar praful și căldura mă sufocau, așa că am deschis ușa de la intrare și m-am așezat în leagăn.

Din când în când, o adiere ușoară răzbătea prin grilajul din lateralul verandei, oferindu-mi o clipă de ușurare. M-am împins încet în scândurile de pe podea și m-am legănat, așteptând să apună soarele, urmărind mașinile din trafic și ascultând țipetele copiilor de la câteva străzi distanță — probabil cei care aveau piscine gonflabile.

Lanțurile leagănelui scârțâiau într-un ritm lent și m-am lăsat pe spate, cu ochii ațintiți asupra tavanului acoperit de pânze de păianjen și praf. Am simțit ceva atingându-mi pielea de deasupra genunchiului drept și am icnit, ridicându-mă.

— Scuze. Treceam pe-aici și te-am văzut în leagăn. M-am gândit să te salut.

— De unde veneai? am întrebat în timp ce-mi frecam genunchiul.
Fata din fața mea s-a încruntat.

— Din josul străzii, bleago. Vrei să vedem un film diseară?

— Nu știu, Tess. Mai vorbim.

Tess avea șapțișpe ani, la fel ca mine, făcea școală acasă, era puțin ciudată și cam din topor, dar mă bucurau vizitele ei. Trecea pe la mine când se plictisea ori când eu aveam nevoie de o prietenă. Avea un al șaselea simț pe care-l apreciam. Își strânsese părul în creștetul capului și purta ceva ce părea căpătat de la fratele ei mai mare, Jacob. Nu-l întâlnisem niciodată, dar vorbea atât de mult despre el, încât aveam senzația că-l cunosc.

Și-a tras nasul și s-a șters cu dosul palmei.

— Cum îți mai merge? a întrebat, uitându-se în josul străzii, spre casa în care locuia.

— Bine. S-a întors Elliott.

— Ah, da? Și?

— Sunt încă furioasă. Althea zice că n-ar trebui să fiu.

— Althea e foarte deșteaptă, dar de data asta nu sunt de acord cu ea. Cred c-ar trebui să stai departe de el.

Am oftat.

— Probabil că ai dreptate.

— Adică tot ce știi despre el cu adevărat e că-i plac aparatele foto și se pricepe să șteargă putina.

Am înghițit în sec.

— Îi plăcea de mine.

Tess s-a încruntat.

— Cum o să le explic lui Minka și Owen că ai decis că totuși poți avea prieteni?

I-am zâmbit.

— Te am pe tine.

Mi-a întors zâmbetul înapoi.

— Așa e. Deci n-ai nevoie de Elliott.

Am făcut o grimasă.

— Nu, n-am. N-aș risca să mai trec o dată prin asta, oricum.

— Îmi aduc aminte. De-abia începuseși să-l uiți și hop, apare din
 10000. Mi se pare cam crudă treaba, dacă mă întrebi pe mine.

Tess s-a ridicat.

— Ar trebui să plec. Mă așteaptă Jacob.

— Bine. Ne vedem mai încolo.

M-am lăsat înapoi pe spate, am închis ochii și m-am bucurat de
 briză. Scândurile verandei au început să scârțâie și-am ghicit, chiar și
 cu ochii închiși, că cineva se așezase în fața mea, ținându-mi umbră,
 făcând întunericul și mai negru.

Am deschis ochii și i-am mijit. Elliott stătea în fața mea cu câte
 un suc în fiecare mână. Paharele de plastic aveau broboane de apă de
 la condens și din fiecare capac ieșea câte o codiță de cireașă.

Mi-a pus un pahar în față.

— Limonadă de cireșe.

— Ai promis, am spus, uitându-mă la pahar.

Elliott s-a așezat lângă mine cu un oftat.

— Știu. Dar chiar tu ai zis... Nu-mi țin promisiunile.

Mi-a întins din nou băutura; am luat-o și mi-am lipit buzele de
 pai. Am sorbit o gură, simțind gustul de tartă cu lime, rece ca gheața,
 siropul prea dulce de cireșe și acidul pișcându-mi limba.

— Mi-a fost dor de tine, fie că mă crezi sau nu. M-am gândit la
 tine în fiecare zi. Am făcut tot posibilul să mă întorc. Îmi pare rău
 pentru ta...

— Taci! am spus, închizând ochii.

A așteptat o vreme, apoi a vorbit iar, ca și când nu s-ar fi putut
 abține.

— Cum e mama ta?

— Se descurcă în felul ei.

— Presley e... tot Presley?

Am chicotit și m-am uitat la el.

— Ai fost la școală o zi întreagă. Tu ce crezi?

A încuviințat.

— Cred că da?

— Trebuie să încetezi să mai faci asta, am spus.

— Ce anume?

— Să vorbești ca și cum ai pune întrebări. Felul în care o ia în sus intonația ta. E ciudat.

— Când au încetat să-ți placă chestiile ciudate?

— Când viața mea s-a transformat în definiția ciudățeniei.

— Vrei să fiu atent la intonație? a întrebat el, apoi a încuviințat o singură dată din cap. S-a făcut.

Elliott arăta ca și când ar fi locuit până atunci într-o sală de fitness. Avea gâtul gros, maxilarul sculptat, iar formele umerilor și brațelor lui erau bine definite și solide. Se mișca cu mai multă siguranță de sine, mă privea în ochi prea lung și zâmbea cu farmecul care însoțește aroganța. Îmi plăcea băiatul dinainte: lălău și ciudat, cu voce moale și o insolentă discretă. Era umil pe vremuri. Acum aveam în față un băiat care știa că e atrăgător și care era convins că asta îi va aduce iertarea.

Zâmbetul meu a pălit și-am privit înainte.

— Suntem diferiți acum, Elliott. Nu mai am nevoie de tine.

S-a uitat în jos, încruntându-se, dar fără să se dea bătut.

— Pare că n-ai nevoie de nimeni. Am observat că nici măcar nu te-ai uitat la Minka și Owen când au trecut pe lângă tine.

— Așa și?

— Catherine... Mi-am părăsit toți prietenii, echipa de fotbal, pe mama... M-am întors.

— Am observat.

— Pentru tine.

— Încetează!

A oftat.

— Nu poți să rămâi furioasă pe mine la nesfârșit.

M-am ridicat și-am aruncat paharul cu limonadă spre el. L-a prins la piept, dar capacul s-a desfăcut, iar lichidul roșu i s-a întins pe tricoul alb și pe față.

Mi-a scăpat un hohot de râs. Elliott rămăsese cu ochii închiși și gura deschisă, dar, după șocul inițial, a rânjit.

— În regulă. Meritam asta.

Nu mai era amuzant.

— Meriți o limonadă peste ochi? Tata *a murit*, Elliott. I-au cărat trupul afară pe o targă sub ochii mei, în fața întregului cartier. Maică-mea a luat-o pe arătură. Credeam că ești prietenul meu, dar... m-ai abandonat acolo, pur și simplu.

— N-am vrut asta.

Simțeam cum lacrimile îmi înțepă ochii.

— Ești un laș!

S-a ridicat în picioare, era cu un cap și jumătate mai înalt decât mine. Știam că-mi privește creștetul capului, dar nu mi-am ridicat ochii spre el.

— A venit maică-mea să mă ia. Am încercat să-i explic. A văzut ambulanța și poliția și s-a panicat. M-a luat de-acolo cu forța. Aveam cinspe ani atunci, Catherine, ce Dumnezeu!

Mi-am întins gâtul și-am mijit ochii spre el.

— Și de atunci?

— Am vrut să te sun, dar n-ai telefon, apoi pe-al meu mi l-au confiscat. Eram furios că m-au luat de aici cu forța. Am sunat-o pe mătușă-mea pe furiș de vreo două ori ca să aflu vești despre tine, dar ea a refuzat să vină să te viziteze. Zicea că lucrurile s-au schimbat, că mama ta nu mai vorbește cu ea oricum. La o săptămână după ce mi-am luat mașină, m-au prins la jumatea drumului spre Oak Creek, iar taică-miu a umblat la motor și mi-a pus limită de viteză la șaptezeci

de kilometri pe oră. Am încercat să vin chiar și așa, dar mi-au confiscat mașina. Am încercat să-mi conving toți prietenii să mă aducă până aici. Am încercat *totul* ca să mă întorc la tine, Catherine, jur pe Dumnezeu!

— Jurământul nu-nseamnă nimic pentru mine. Nu există niciun Dumnezeu, am mormăit eu.

Mi-a atins bărbia cu degetul și mi-a ridicat-o ușor, până când privirile noastre s-au întâlnit.

— În clipa în care ai mei mi-au spus că divorțează, am cerut să vin să stau la mătușa-mea până se termină procesul. Le-am zis că nu vreau să-mi petrec ultimul an de liceu prins în războiul lor, dar cu toții știam adevăratul motiv: voiam să mă întorc la tine.

— De ce? am întrebat. De ce s-au dat peste cap atâta să te țină departe de mine?

— În ziua în care am plecat, mătușa Leigh a sunat-o pe mama. I-a povestit că petreceam mult timp cu tine. Maică-mea a dus-o greu în orașul ăsta. Urăște Oak Creek și nu voia să am vreun motiv să rămân. Spera să te uit.

— Dar ești aici. Înțeleg c-a renunțat?

— Nu-i mai pasă de nimic, Catherine. Nici măcar de ea însăși.

Hotărârea mea a pălit și mi-am lipit obrazul de pieptul lui. M-a cuprins în brațe și-am simțit căldura radiind prin tricoul lui subțire.

— Îmi pare rău! a spus el. N-am vrut să te las baltă. N-am vrut să te las deloc.

N-am răspuns, iar el a încercat să mă conducă spre ușă.

— Hai să mergem înăuntru.

I-am împins, clătinând din cap.

— Nu poți.

— Să intru? De ce?

— Trebuie să pleci.

— Catherine...

Am închis ochii.

— Doar pentru că m-a înfuriat felul în care m-ai lăsat baltă nu înseamnă că mi-a fost dor de tine. Nu mi-a fost. Deloc.

— De ce nu? Din cauza zecilor de prieteni care gravitează în jurul tău?

M-am uitat urât la el.

— Lasă-mă în pace. Vreau să fiu singură.

— Uită-te în jur. Ești deja singură.

Elliott s-a răsucit pe călcâie, și-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor scurți și a coborât treptele, apoi a ieșit pe poartă. N-a făcut dreapta spre casa mătușii lui. Nu știam încotro se duce și m-am străduit să nu-mi pese.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și m-am așezat în leagăn, balanșându-mă din nou și ascultând scârțâitul lanțurilor.

Apoi leagănul s-a lăsat în jos și am alunecat fără să vreau într-o parte, către Althea, care se așezase lângă mine. N-o auzisem ieșind din casă.

— Ai reușit să-l gonești pe băiatu' ăla.

— Perfect.

Capitolul nouă

Catherine

Domnul Mason s-a întors cu spatele la mângăliturile lui de pe tabla interactivă¹ și și-a șters fruntea cu o batistă. Erau în continuare peste 30 de grade, iar profesorii deveneau cu fiecare zi mai irascibili.

— Haideți, oameni buni. Suntem aproape în octombrie. Ar trebui să știți răspunsul la asta. Știe cineva?

Piciorul mesei lui Elliott s-a hârșăit de podea și ne-am întors cu toții să ne holbăm la el.

— Scuze, a spus el.

— Te descurci cu masa aia? a întrebat domnul Mason. Doamna Mason mă tot hăituieste s-o țin la curent.

¹ *SMART Board*, în original. Este o tablă touchscreen de dimensiuni mai mari, care, cu ajutorul unei conexiuni între un calculator și un videoproiector, proiectează imaginea de pe desktopul computerului. (N. red.)

— E în regulă, a zis el.

— Am auzit c-ai câștigat postul de mijlocăș ofensiv¹, a comentat domnul Mason. Ești lider de echipă, felicitări!

— Mersi, a răspuns Elliott.

— La mustață, a strâmbat Scotty din nas.

Toate fetele din clasă s-au întors către Elliott cu ochii sclipind, iar eu am privit înainte, simțind că-mi iau foc obrazii.

— Efectul fotoelectric, am spus, disperată să le distrag atenția de la Elliott.

— Așa e, mi-a răspuns domnul Mason, plăcut surprins. Așa e. Bună treabă, Catherine. Mulțumesc.

Ușa clasei s-a deschis, iar doamna Mason a făcut un pas înăuntru, aranjată și radioasă.

— Domnule Mason.

— Doamnă Mason, a mormăit el.

— O aștept pe Catherine Calhoun la mine în birou, te rog.

— Nu puteai să o trimiți pe secretară? a întrebat domnul Mason cu speranță în ochi, ca și când aștepta ca soția lui să recunoască faptul că venise să-l vadă.

— Eram chiar alături, a răspuns ea, cu o privire în care clocotea răzbunarea.

Antrenorul Peckham ținea ora de sănătate o sală mai încolo și circulau zvonuri că ieșeau împreună.

— Catherine, adună-ți lucrurile. Nu te mai întorci azi.

Am privit peste umăr către Elliott, deși nu-mi dădeam seama de ce am făcut-o. Poate pentru că era singura persoană căreia îi păsa de ce sunt chemată în biroul consilierii școlii. Se aplecase în față, cu un amestec de curiozitate și îngrijorare pe chip.

¹ *Quarterback*, în original. Este jucătorul care pasează sau înmănează mingea altui jucător la meciurile de fotbal american. El este liderul echipei și o coordonează la fiecare fază și este cel mai important jucător din echipă. (N. red.)

Mi-am strâns cartea, caietul și stiloul, apoi m-am ridicat, strecurându-mi brațele în bretelele rucsacului.

Domnul Mason a dat din cap spre mine, apoi și-a continuat ora, arătând către ilustrația deplorabilă de pe tablă ce înfățișa fotoelectronii.

Doamna Mason m-a condus pe hol; am traversat sala de mese și am ajuns în birou. Picioarele ei lungi înaintau cu pași mici, eleganți, în limita permisă de fusta strâmtă, lungă. Tivul acesteia trecea de genunchi, o lungime modestă dacă nu luam în seamă cât de strâmtă era, în contrast cu bluza de un roșu-aprins, descheiată la primii trei nasturi. Am zâmbit. Se bucura de libertatea ei și mi-am dorit ca, într-o bună zi, să fiu în locul ei.

Secretara școlii, doamna Rosalsky, câteva funcționare și niște elevi indisciplinați care fuseseră suspendați de la ore ne-au urmărit cu privirea.

Pe ușa deschisă a biroului doamnei Mason atârna de un cui înfipt în lemn o inimă croșetată cu numele ei brodat. A închis ușa în urma mea și, cu un zâmbet, mi-a făcut semn să mă așez.

— Domnișoară Calhoun, noi n-am mai vorbit de ceva timp. Ai note foarte bune. Cum merg lucrurile?

— Lucrurile merg bine, am spus, abia îndrăznind s-o privesc în ochi.

— Catherine, a început ea pe un ton cald, am mai discutat despre asta. Nu trebuie să te simți jenată. Sunt aici ca să te ajut.

— Nu mă pot abține.

— N-a fost vina ta.

— Nu, dar tot e jenant.

În prima jumătate a clasei a zecea, stătusem pe scaunul din fața ei de trei ori pe săptămână, repetând ce simțeam în legătură cu moartea tatei. Doamna Mason îi acordase mamei șase luni și, văzând că nu-și revine, a trimis Serviciile Sociale la pensiuine pentru verificări. Asta a înrăutățit starea mamei, până când, într-o noapte, a ajuns acasă la familia Mason.

După asta am învățat să mă prefac. Doamna Mason mă chema la ea în birou o dată pe săptămână. În clasa a unșpea, ajunsese să vin doar o dată pe lună, iar anul ăsta începuse să cred că n-o să mă mai cheme deloc.

A așteptat, avea o privire blândă și un zâmbet liniștitor. Mă-ntrebam cum ar fi putut domnul Mason să facă vreodată altceva decât să se străduiască s-o păstreze. În orice alt oraș, ar fi fost măritată cu un avocat sau un om de afaceri și ar fi consiliat elevi doar din pasiune. În schimb, ea se măritase cu iubitul din liceu, care devenise o halcă de carne țăfnoasă, rotundă, transpirată, mustăcioasă și plictisitoare. Știam mai bine decât oricine că te puteai întoarce acasă la lucruri și mai îngrozitoare, dar doamna Mason o luase pe drumul spre fericire, în timp ce domnul Mason nu.

— Dar pentru dumneavoastră cum merg? am întrebat.

A zâmbit în colțul gurii, obișnuită cu devierile mele.

— Catherine, știi că nu pot discuta...

— Știi, dar sunt curioasă de ce ați plecat dacă lucrurile nu erau așa rele. Unii oameni rămân, deși au motive mai întemeiate să plece. Nu vă judec. Cred că voiam să știu... în ce moment ați decis că e în regulă?

M-a privit câteva clipe, încercând să decidă dacă m-ar ajuta sinceritatea ei.

— Singurul motiv pentru care trebuie să pleci dintr-un loc e că nu mai vrei să rămâi. Știi la ce mă refer. Când simți că nu aparții de locul ăla, când nu te simți în largul tău sau nici măcar binevenit. Cel mai important este să fii în siguranță, fericit și sănătos și adesea lucrurile astea sunt sinonime. E important ca, atâta vreme cât nu ești încă adult, să lași pe cineva în care ai încredere să te ajute.

Am încuviințat și-am aruncat o privire spre ceas. Clopoțelul avea să sune peste zece minute, iar eu aveam să merg spre casă prin căldură, într-un loc care se potrivea întru totul descrierii doamnei Mason.

— Cum sunt lucrurile acasă? a întrebat ea.

— Pensiunea nu e prea ocupată. Dar e mult de muncă. Încă mi-e dor de tata.

Doamna Mason a dat din cap.

— Mama ta mai merge la consiliere?

Am scuturat din cap.

— E mai bine.

Doamna Mason vedea că mint.

— Catherine..., a început ea.

— Mi-am făcut un prieten nou.

A ridicat din sprâncene, desenând trei cute pe frunte.

— Serious? E foarte bine. Cine?

— Elliott Youngblood.

— Noul lider al echipei. Bravo! a spus ea zâmbind. Pare un copil bun.

— Locuiește pe aceeași stradă cu mine. Ieșim împreună la Braum din când în când.

S-a aplecat spre mine, împreunându-și mâinile.

— Mă bucur tare. Eu doar... E nou în școală. Pare...

— Popular? Plăcut? Opus mie?

Doamna Mason a zâmbit.

— Mă pregăteam să spun că mi se pare timid.

Am clipit.

— Adică, da, probabil. Nu m-am gândit la el în felul ăsta. În cea mai mare parte a timpului, nu-i tace gura.

Răsul cristalin al doamnei Mason a umplut încăperea. Apoi a sunat clopoțelul și ea s-a ridicat.

— La naiba! Speram să avem mai mult timp. E în regulă dacă ne vedem din nou aici luna viitoare? Vreau să vorbim despre opțiunile tale pentru colegiu.

— Sigur, am spus, ridicându-mi ghiozdanul.

Doamna Mason a deschis ușa și am văzut-o pe doamna Rosalsky, de partea cealaltă a biroului ei, vorbind cu Elliott.

S-a întors spre mine, părând ușurat.

— Doamnă Mason, Elliott voia să vorbească cu Catherine înainte de antrenamentul la fotbal.

— Voiam să mă asigur că n-ai nevoie să te duc acasă cu mașina.

Doamna Mason mi-a zâmbit, bucuroasă că afirmațiile mele fuseseră confirmate.

— E foarte drăguț din partea ta, Elliott.

Știa că nu l-aș refuza în fața angajaților școlii, așa că am încuviințat și l-am urmat afară. Mi-a luat chiar și ghiozdanul, iar doamna Mason părea încântată.

Odată ce Elliott a trecut prin ușile care duceau spre parcare, mi-am smuls ghiozdanul și-am luat-o spre casă.

— Mi-am închipuit eu, a spus.

M-am oprit, răsucindu-mă pe călcaie.

— Ce?

— Că e doar de ochii lumii. Un mulțumesc ar fi drăguț.

Am strâmbat din nas.

— Pentru ce să-ți mulțumesc?

— Pentru că ți-am dat ocazia s-o păcălești pe doamna Mason cu orice ai încerca tu s-o păcălești.

— Habar n-ai ce zici, am spus, continuându-mi drumul.

Elliott a alergat ca să mă prindă din urmă și m-a tras ușor de rucsac ca să mă încetinească.

— 'Tot vreau să te conduc acasă.

— Am acceptat doar pentru că știam că asta ar liniști-o pe doamna Mason. Mai am doar câteva luni până împlinesc optispe ani. Dacă e suficient să mă prefac că nu te urăsc ca s-o împiedic să asmută Serviciile Sociale pe mama, asta o să fac.

S-a încruntat.

— De ce a asmuțit Serviciile Sociale pe mama ta?

Am plecat de lângă el, ținând rucsacul de bretele.

— Nu mă urăști! a strigat el.

M-am grăbit până la colț, luptându-mă cu emoțiile contradictorii și cu vorbele Altheei în minte. Aveam de recuperat la capitoul spălat rufe și, chiar dacă le spălase mama cât fusesem plecată, ar fi supărată pe mine. Elliott îmi distrăgea atenția și nu-mi puteam permite să adaug un stres în plus pentru mama. Când ea era nefericită, toată lumea era nefericită, iar gospodăria devenea un loc foarte tensionat.

Am coborât de pe trotuar dând să traversez strada, apoi m-am trezit culcată pe spate, cu răsufărca tăiată. Elliott era deasupra mea, cu ochii larg deschiși.

— Doamne, Catherine. Ești OK? Îmi pare rău.

Odată ce mi-am recăpătat suflul, l-am împins. M-a tras în sus și m-a ridicat în fund, luptându-se cu brațele mele care se zbăteau.

— Ce... faci? am țipat, împotrivindu-mă.

A arătat cu degetul spre stradă.

— Aproape că ai intrat în fața mașinii! a zis el, încercând să mă prindă de încheieturi.

Am tras aer adânc în piept, privind spre stradă. În afară de licenții care ieșeau cu mașinile din parcare, alte autoturisme intrau în oraș de pe autostradă, mergând cu viteză mai mare decât ar fi trebuit.

Am clipit uitându-mă în jur, încercând să-mi adun curajul pentru a-mi cere scuze.

— Mulțumesc, am zis. Eram adâncită în gânduri.

— Te rog, lasă-mă să te duc acasă! m-a implorat el.

Am dat din cap, tulburată de faptul că fusesem pe cale să fiu făcută clătită pe asfalt. M-am întrebat ce s-ar întâmpla cu mama și cu pensiunea dacă aș păți ceva. Trebuia să fiu mai atentă.

Motorul mașinii lui Elliott se auzea de la o poștă, iar eu eram furioasă pe mine, pentru că, pe măsură ce se îndepărta, inima mea urla și mai tare. Nu voiam să-i duc dorul. Nu voiam să-l doresc. Cu cât se purta mai frumos, cu atât mi-era mai greu să-l urăsc. Mi-am trântit zgomotos rucsacul pe masa din camera de zi, apoi m-am dus la chiuvetă și am umplut o cană cu apă rece.

Transpirația care se evaporase în răcoarea din Chryslerul lui Elliott îmi rămăsese pe piele și, de când dădusem de aerul îmbăcsit și ranced din Juniper, începuseră să se formeze noi broboane. Am pus cana jos și m-am stropit cu apă pe față, apoi am folosit un prosop de vase ca să mă usuc. Mi-am pus materialul subțiat și moale peste ochi, bucurându-mă de întuneric, până am auzit hârșăitul unui scaun de podea.

— Cine era tipul ăla? E superbronzat, a zis Tess fără ocolișuri.

— Ăla... era Elliott am zis eu, umplând încă o cană de apă.

— Băiatul care te-a părăsit?

Am oftat, aranjând cămile pe blatul de bucătărie.

— Da, și poate să mă lase așa, părăsită. E încă o complicație de care n-am nevoie.

— Clar. Spune-i că-l iubești și găsește nume pentru viitorii copii. Serios. O să fugă mâncând pământul.

Am răs scurt, am așezat o cană cu apă în fața lui Tess și alta în dreptul meu. Am înghițit cu poftă sub privirea dezgustată a ei.

— De ce nu pornești aerul condiționat? Ar fi o idee.

— Dacă o vezi pe mama înaintea mea, ești liberă s-o întrebi.

— Deci cine era tipul?

— Nu e treaba ta.

Tess a pus cana pe masă.

— Am plecat. Cred că sunt treizeci de grade aici, iar tu ești irascibilă. Ah, și ai un oaspete. S-a cazat chiar înainte să ajungi acasă.

Am urmărit-o plecând, apoi am strigat după ea.

— Cine?

Câteva clipe mai târziu, Duke a început să țipe de la etaj.

— Să le ia dracu' pe toate!

Am auzit o izbitură și am dat fuga la baza scării. O ușă s-a trântit, apoi câțiva pași lenți și hotărâți au răsunat pe hol, iar lemnul a scârțâit sub greutatea lui Duke.

S-a uitat în jos spre mine; purta o cămașă albă, pătată și o cravată gri cu nodul slăbit. Burta îi atârna peste cureaua care-i ținea pantalonii gri. Cobora încet ținându-se de balustradă.

— Niciun prosop. De câte ori ți-am zis că am nevoie de prosoape curate? Fac duș în fiecare zi! Am nevoie de un căcat de prosop în fiecare zi! Cât de greu e?

Am înghițit în sec, privindu-l cum coboară încet. Althea îmi spusese cu o zi înainte că termină ea de spălat rufe, ca să pot să vorbesc cu Elliott. Pentru că-mi ieșisem din rutină, uitasem să duc prosoapele în cameră.

— Îmi pare rău, Duke! Ți le aduc acum.

— Prea târziu! A trebuit să stau în baie și să aștept să mă usuc. Acum sunt în întârziere. M-am săturat, mereu îmi lipsește ceva când mă cazez în cocina asta! Prosoapele țin de confortul de bază. De bază! Cum de nu pricepi asta?

— Îți aduc prosoapele, am spus, pornind spre spălătorie.

Duke a coborât precipitat ultimele două trepte și m-a înhățat de braț, înfigându-și degetele groase în carnea mea.

— Dacă se mai întâmplă o dată...

M-a tras mai aproape. Era scund, aproape cât mine, dar asta nu-i lăcea fața transpirată și schimonosită mai puțin intimidantă. S-a holbat la mine, cu nările fremătând și respirând greoi.

— Fă bine să nu se mai repete.

— Întâi trebuie să-mi dai drumul, Duke, am zis, strângând pumnul.

S-a uitat la mâna mea, apoi mi-a dat drumul, împingându-mă. M-am dus la spălătorie, unde am găsit prosoapele împăturite cu grijă de Althea și așezate pe uscător. Am luat cinci prosoape albe, groase și le-am dus în camera lui Duke, ciocănind înainte. N-a răspuns, așa că am crăpat ușa.

— E cineva? am întrebat, sperând să dau de Poppy sau de mama, de oricine în afară de Duke.

Am traversat dormitorul gol și am observat patul încă aranjat al lui Duke și valiza goală, deschisă, așezată pe standul de lângă dulapul în care atârnau costumele lui deja obișnuite, care-mi transformau durerea surdă legată de pierderea tatei într-o suferință ascuțită. Mi-era mereu dor de el, dar nu mă mai durca decât uneori și, atunci, tristețea și realitatea se prăbușeau peste mine în valuri. Mă obișnuisem să plâng în sinea mea. Lacrimile nu schimbau nimic oricum.

Baia era curată, iar perdeaua de la duș trasă. M-am aplecat spre etajera de lemn din colț și am aranjat prosoapele pufoase.

Inelele perdelei de duș au țâcănit în spatele meu, iar eu am rămas în picioare, cu ochii închiși, așteptând ca oricine era acolo să iasă la iveală. Pentru că nu s-a întâmplat nimic, m-am întors și-am văzut că pornise aerul condiționat. Aerul sufla prin fantă, mișcând perdeaua în valuri ușoare.

Am răsuflat ușurată și-am ieșit repede din cameră, ducând restul prosoapelor în dormitorul mamei și păstrând unul pentru mine. Celelalte camere erau libere, dar am căutat oricum rufe murdare și am cărat jos un coș aproape întreg, umplând mașina de spălat pe jumătate.

În timp ce cuva se umplea cu apă, m-am blestemat în sinea mea. Fusese o idee proastă să-mi las responsabilitățile pe seama altcuiva. Era exact ce trebuia să evit: să-mi ignor treburile din cauza lui Elliott. Păstrarea secretelor presupunea să nu atragem atenția asupra pensivității, iar dacă Duke s-ar fi infuriat într-atât încât să se cazeze în altă parte, ar fi atras atenția. Mi-l și imaginam ducându-și valiza verzuie,

jegoasă la Holiday Inn în orașul alăturat, făcând o scenă la recepție și încercând să se cazeze cu un act de identitate care nu corespundea cu numele lui. Trebuia să-l mulțumim în continuare, altfel se putea întâmpla ce e mai rău; nu eram sigură ce însemna asta, dar știam doar că mama și cum mine am fi despărțite. Poate pentru totdeauna.

Am petrecut ora următoare făcând curat și, tocmai când terminam de aranjat o tavă de tăiței la cuptor, am auzit ușa deschizându-se și închizându-se. Nu știam dacă era Duke sau mama, așa că am așteptat să recunosc sunetul pașilor pe scări.

M-am încordat. Duke se întorsese deja.

— E pe-aici vreun rahat de prosop? a țipat el când a ajuns în capul scărilor. De fiecare dată când ies în vagona asta de oraș, sunt leoarcă de transpirație.

— Ai prosoape curate în cameră! am strigat eu.

A coborât scările, iar eu am înțepenit.

— Fetițo, ai strigat la mine?

— Nu, am vorbit la fel cum ai vorbit și tu cu mine.

A mijit ochii și a strămbat din nas, trăgându-și-l. S-a aplecat să se uite la tava cu tăiței din spatele meu.

— Ce e asta?

— Tăiței la cuptor. Rețeta mamei.

— Am mai mâncat asta.

A durat ceva să-mi amintesc când gătisem rețeta ultima oară și dacă fusese și el aici. Era posibil.

— O să fie gata într-o oră.

Am pornit cuptorul la o sută douăzeci de grade.

— Ar face bine să fie. Serviciile de aici sunt mai groaznice decât faptul că tre' să pierd vremea în orașul ăsta de căcat.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să mă anunți.

A venit spre mine cu pași apăsați, apropiindu-se la câțiva centimetri de fața mea. M-am uitat în podea.

— Încerci să scapi de mine, fato?

A scrâșnit din dinți, trăgându-și din nou nasul. Sunetul m-a dus cu gândul la un animal sălbatic gata de atac.

Am clătinat din cap.

— Încerc doar să mă revanșez pentru greșeala de mai devreme. Vreau să te simți bine aici.

Duke n-ar putea să stea decât la Juniper chiar dacă cineva i-ar permite să se cazeze în altă parte. Cu comportamentul și mișeliile lui, nu l-ar ține nimeni mai mult de-o noapte sau nici atât și eram convinsă că oricum nu și-ar permite să stea în altă parte. În plus, mi-aș face griji pentru Poppy.

Duke s-a ridicat.

— Bine, ai?

Am încuviințat. Apoi cuptorul a scos un sunet scurt și am deschis ușa, băgând tava înăuntru. M-am întors cu fața spre Duke, căruia îi ieșiseră ochii din orbite din cauza furiei ce părea să fiarbă în el mereu.

— Pot? Să te mai ajut cu ceva?

I s-a zbatut un ochi, dar n-a mai zis nimic.

Am zămbit forțat și am luat-o spre ușa de la intrare, grăbind pasul. Când am ajuns pe verandă, deja fugeam și-am intrat direct în Elliott.

— Ua! Hei, a zis el zămbind.

Zămbetul i-a pălit rapid.

— Ești bine?

Am aruncat o privire peste umăr.

— Ce cauți aici?

— Eram prin zonă, a răspuns el, zămbind afectat.

L-am împins afară pe ușa.

— Trebuie să mergem. Hai!

— Unde? a întrebat, uitându-se la Duke, care era în spatele meu. Stătea în picioare la baza scărilor și ne privea încruntat.

— Oriunde. Te rog, hai să mergem!

— Bine, a acceptat Elliott, luându-mă de mână.

M-a condus în jos pe trepte, pe poteca strâmbă, apoi afară, pe poartă, lăsând-o să se trântască în urma noastră. Am pornit spre parc și, pe măsură ce ne îndepărtam de casă, panica mea se evapora.

Elliott nu m-a întrebat nimic pe drum și am apreciat asta mai mult decât faptul că încă mă ținea de mână. Mi-era imposibil să-l țin, oricât aș fi încercat. Când am ajuns pe trotuarul care mărginea luminișul înconjurat de mesteceni și arțari, l-am tras de mână spre o bancă mai retrasă. Fix lângă ea era un coș de gunoi care putea, dar era singura aflată la umbră.

M-am lăsat pe spate încercând să mă relaxez și să-mi potolesc bătăile inimii. Măinile îmi tremurau. Duke nu venea des, dar atunci când o făcea, era înspăimântător.

— Catherine, ești bine? a întrebat Elliott în cele din urmă, după câteva minute de tăcere. Pari înspăimântată.

— Sunt bine, am spus. Doar că m-ai speriat.

— Atunci care a fost faza de mai devreme?

— Aseară am uitat să pun prosoape curate în camere. Unul dintre oaspeți s-a înfuriat.

Elliott nu era convins.

— Ți-e teamă că ai putea să ai probleme?

N-am răspuns, iar el a oftat.

— Nu trebuie să-mi spui decât dacă cineva îți face rău. Ți face? Cineva rău?

— Nu.

Șovăia dacă să mă creadă sau nu, apoi a dat din cap.

— Te-am văzut la școală azi. Te-am strigat. N-ai răspuns.

— Când? am întrebat.

— În pauza de masă. Te ridicaseși să-ți arunci tava. Am încercat să te-ajung din urmă, dar ai dispărut după colț.

— Aaa...

— Cum adică *aaa*?

— M-am ascuns în toaletă. Presley și clonele veneau spre mine.

— Așa că te-ai ascuns?

— E mai bine decât alternativa.

— Care e?

— Să le înfrunt.

M-am uitat la ceasul lui.

— Cât e ora?

— Aproape șapte.

Soarele apunea deja.

— N-ar trebui să fii la antrenament?

S-a uitat la hainele lui și atunci am observat cât de transpirat și de murdar era, cu tricoul și pantalonii bleumarin de antrenament încă pe el.

— Am venit direct de-acolo. Am avut o presimțire, iar tu ai fugit glonț spre mine cum am ajuns pe verandă. Acum ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Mă îngrijorezi.

— De ce?

A ridicat din sprâncene.

— Tocmai ți-am zis. Pari speriată și știu că nu-mi spui tot.

M-am lăsat într-o parte, frecându-mi bărbia de umăr, apoi m-am uitat în depărtare.

— Poate că nu trebuie să știi tu tot.

— N-am zis că trebuie, dar tot pot să-mi fac griji pentru tine.

— Nu ți-am cerut să-ți faci griji, am spus închizând ochii. Nu vreau să-ți faci griji pentru mine. Oricum nu mă poți ajuta. Și ai și tu destule probleme, cât pentru amândoi.

— Încetează!

M-am întors spre el, surprinsă că nu părea deloc afectat.

— Ce să încetez?

— Să încerci să mă enervezi. N-o să funcționeze.

Am deschis gura să vorbesc, dar am ezitat. Avea dreptate. De când murise tata, mă străduisem să-i îndepărtez pe oameni, dar acum, că Elliott se întorsese, gândul c-ar putea pleca din nou mă durea.

— Îmi... pare rău.

— Ești iertată.

Am făcut semn spre drumul din spatele meu.

— Ar cam trebui să mă-ntorc acasă. Am lăsat ceva în cuptor.

— Mai... Mai stai câteva minute. Te rog?

M-am uitat spre strada care ducea spre Juniper.

— Catherine...

— Chiar sunt în regulă. Doar că unele zile sunt mai rele decât altele.

Elliott m-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Și eu am zile proaste, Catherine. Dar nu ies fugind din acasă pentru că mi-e frică de ce e înăuntru.

N-aveam un răspuns, așa că i-am dat drumul la mână și l-am lăsat singur în parc.

Capitolul zece

Elliott

— Termină cu tâmpeniile, Youngblood! a zis antrenorul Peckham, ridicându-mă din iarbă.

Am rămas în picioare, încuviințând, iar el m-a tras de cască.

— Știu că ești faimos pentru că reușești să te furișezi, dar nu-mi ești de folos accidentat de propria echipă înaintea primului meci.

— Scuze, am zis.

Era a doua coliziune frontală din ziua aia. Intrasem deja în bucluc pentru că întârziisem la antrenament. Antrenorul mă pusese să alerg în căldură până mi-am dat sufletul, dar era exact ce-aveam nevoie ca să eliberez furia care mocnea în mine. Era mai ușor să fug cu mingea decât să-mi aduc aminte scheme de joc când nu mă puteam gândi decât la Catherine, așa că luasem mingea și fugisem drept spre terenul de țintă.

Ne-am așezat în jurul antrenorilor, ascultându-i înainte să ne dea liber. Personalul echipei alerga pe teren, împărțind sticle de apă. După antrenament, coechipierii au tăbărat pe mine bătându-mă pe spate, pe umeri, peste ceafă și dându-mi șuturi în fund. Au scos strigăte de luptă și au făcut hărmălaie în timp ce intram la vestiare, entuziasmați că începea un nou sezon și că aveau un lider de nota zece.

— Nu că nu ne-am bucura, dar de ce ziceai că te-ai mutat aici în ultimul an? a întrebat Connor Daniels.

Era un coleg tot dintr-a douăpea căruia îi plăcea să se laude cu tipele cărora le-o trăgea și cu cât de mult băuse în weekend. Îmi amintea de mulți alți colegi cu care jucasem în Yukon, ca și cum sexul și băutura erau singurele lucruri pe care le puteai face sau despre care merita să vorbești. Sau poate încerca să compenseze vreo lipsă. În orice caz, mă enerva.

— Ești în armată sau ceva de genul? a întrebat Scotty Neal.

Îl învinsesem în lupta pentru postul de lider de echipă și, deși încerca să se prefacă supărat, era evident că se simte ușurat.

— Pentru o fată, am zis cu mândrie.

Coechipierii mei au izbucnit în râs.

— Taci dracului din gură, băi Youngblood, și lasă vrăjeala! a sărit Connor.

Pentru că nu i-am răspuns, a căscat ochii.

— Stai așa, vorbești serios? Care fată?

— Catherine Calhoun, am zis.

Scotty a strâmbat din nas.

— Catherine? Ce dracu', frate?

— E destul de bună, a zis Connor.

M-am încruntat la el și a dat înapoi.

— Era un compliment.

— Stăm în același cartier. Veneam în vizită pe timpul verilor când eram mic.

— La dracu'! a zis Scotty. Știi că e nebună, nu?

— Nu e nebună, am zis pe un ton hotărât. Doar că... a trecut puțin multe.

— Trebuie să te avertizez, a continuat Scotty. Toată familia ei e prază rea. Adică generații întregi. Au otrăvit tot orașul, pe urmă au dat faliment. Taică-su a murit, iar maică-sa e o dubioasă. Catherine... Tu ai putea să obții o bursă, poate chiar să joci la profesioniști. Ar trebui să te ții departe de ea.

— Repetă ce-ai zis dacă ai tupeu, am spus, făcând un pas spre el. Scotty s-a dat în spate.

— În regulă, frate. Încercam doar să te previn.

Restul echipei s-a luat după el și după Connor la dușuri, iar eu mi-am apucat geanta sport, am aruncat cureaua de umăr peste cap și-am ieșit de la vestiare, încă transpirat.

Când s-o cotesc, am simțit o mână apucându-mă de braț și m-am smucit.

— Hei, hei! a zis antrenorul Peckham. Ai fost bun la antrenament azi, Elliott.

— Mersi.

— Am auzit ce-a spus Scotty în vestiar. Nu greșește. Familia aia... Ai grijă, bine?

M-am încruntat la el. Aveam aceeași înălțime și mi-era ușor să-l privesc în ochi, dându-i de înțeles că nimeni nu putea să-mi schimbe părerea despre Catherine.

— N-o știți așa bine ca mine.

— Ai zis că sunteți vecini?

Mi-am dat seama că aveam umerii încordați și i-am relaxat. Din cauza staturii mele, trebuia să fiu mai atent la limbajul corpului. În ultimii doi ani, ajunseseam de prea multe ori la bătaie pentru că ceilalți mă găseau amenințător și ultimul lucru de care aveam nevoie acum era ca antrenorul să creadă că încerc să-l intimidez.

— Stă pe aceeași stradă cu mine.

A dat din cap, reflectând la asta o clipă.

— Bună! s-a auzit vocea unei femei venind din umbra copacilor. Doamna Mason a ieșit la lumină, părând jenată.

— N-o să vă vină să credeți. Mi-am încuiat cheile și telefonul în mașină.

Antrenorul Peckham a zâmbit, schimbându-și brusc atitudinea.

— De fapt, îmi vine să cred.

Doamna Mason a chicotit ca o majoretă amorezată, iar eu mi-am găsit de lucru aranjând cureaua genții.

— Elliott? a zis ea, strângându-mă ușor de braț. Vorbeai despre Catherine?

Am încuviințat, iar ea a zâmbit.

— Are un suflet bun. Mă bucur că vezi asta la ea.

— Becca! a muștrat-o antrenorul.

Doamna Mason s-a încruntat la el.

— Catherine și-a făcut în sfârșit un prieten, iar tu ești îngrijorat din cauza echipei?

— Am fost dintotdeauna prietenul ei, am zis eu.

Doamna Mason m-a privit confuză.

— Obişnuiam să vin vara în vizită la mătușa mea. Suntem prieteni de mai mult timp.

— Oh! a reacționat ea, radiind. E minunat! În orașe mici ca al nostru... oamenilor li se pune o etichetă, sunt băgați într-o cutie și le e greu să mai iasă din ea. Dar nu-i asculta pe ceilalți. Am cunoscut-o mai bine după ce i-a murit tatăl. Cred că e adorabilă.

Am zâmbit timid și-am pornit spre mașină.

— Este.

— Youngblood! a strigat antrenorul Peckham după mine. Dacă mai întârzii, te alerg până-ți ies mașele afară.

— Da, domnule! am strigat.

Chiar când am ajuns la Chryslerul meu, mi-a sunat mobilul. Era taică-miu, așa că l-am ignorat până când m-am așezat la volan.

— Alo?

— Hei! Cum merge treaba? Echipa de fotbal de acolo face vreo para?

— O să facă.

— Vreau să-mi faci o favoare, a zis el pe un ton sec.

Am dat ochii peste cap, știind că nu putea să mă vadă.

— Elliott?

— Mda.

— Ăă... mai tunzi gazon?

— Mai tundeam. Am lăsat-o mai moale în ultima vreme. De ce?

Nu era nevoie să întreb. Știam ce urmează.

— Mă gândeam să vin să te văd jucând primul meci, dar s-a scumpit rău benzina. Dacă mi-ai putea pune deoparte niște bani pentru asta...

— N-am, am mințit eu.

— Cum adică? a întrebat enervat. Știu că ai bani puși deoparte încă de-acum trei veri.

— Mi s-a stricat mașina. A trebuit să plătesc reparația.

— Nu puteai s-o repari tu?

Am strâns din dinți.

— Nu mai am niciun ban, tată.

A oftat.

— Atunci se pare că n-o s-ajung la primul tău joc.

O să supraviețuiesc eu.

— Îmi pare rău să aud asta.

— La dracu', Elliott! Ce leneș ești! Ce pășise mașina?

— Ceva ce nu puteam repara eu, am zis sec.

— Faci pe deșteptu' cu mine?

— Nu, tată, am zis, holbându-mă la insectele care bâzâiau zgomotos în lumina nocturnei de pe teren.

— Vezi că vin acolo, rahat cu ochi ce ești! Vin acolo și-ți învinesc curu'!

Păi, parcă aveai nevoie de bani de benzină. Dacă voiai așa mult să mă vezi jucând, puteai să vii cu mama cu mașina. Cred că trebuie să pui mâna să muncești în loc să iei banii fiului tău adolescent.

— Da, tată.

A oftat.

— În fine, vezi să n-o dai în bară. Maică-ta ura orașul ăla și avea motive serioase. Te-or iubi ăia acum, dar, dac-o dai în bară, s-a terminat, m-auzi? O să-ți facă viața un coșmar, pentru că li se rupe de o piele roșie. Le convine doar că-i ajuți să facă impresie bună.

— Da, tată.

— În regulă, vorbim mai încolo.

Am închis și-am apucat strâns volanul, inspirând pe nas și expirând pe gură ca să-mi țin în frâu ura. După câteva minute și niște tehnici de meditație învățate de la mătușa Leigh, am început să mă mai liniștesc. Îi auzeam vocea calmă în minte. *Nu te poate atinge, Elliott. Deții controlul asupra emoțiilor tale. Deții controlul asupra reacțiilor tale. Poți schimba în orice moment felul în care te simți.*

Măinile au încetat să-mi mai tremure și s-au relaxat pe volan. Odată ce mi s-a domolit pulsul, am răsucit cheia în contact.

Am condus drept spre conacul Calhoun și am parcat vizavi, între doi stâlpi de iluminat. Toate becurile dinăuntru erau stinse, cu excepția unui dormitor de la etaj. Am așteptat, sperând că o să-mi vadă cumva mașina, sperând să mai apuc să vorbesc cu ea o dată înainte să mă duc acasă. Mă iertase mai repede decât mă așteptasem sau cel puțin părea că începuse să mă ierte. Și totuși, aveam sentimentul că va trebui să depun eforturi mult mai mari ca să mă lase să intru în lumea ei, la propriu și la figurat. Indiferent ce ascundea de mine o speria și

de prea mult timp se apăra de una singură. Voiam s-o protejez, dar nu știam sigur de ce anume.

Chiar când mă pregăteam să pornesc mașina, am văzut o siluetă în fața ferestrei luminate. Era Catherine, privea în jos spre stradă, către casa mătușă-mii, cu ceva în mâini. Părea tristă și îmi doream cu disperare să schimb asta.

Apoi mi-a bătăit mobilul, afișând un SMS de la mătușa Leigh.

Ar fi trebuit să fii deja acasă.

Sunt pe drum.

Nu poți să te plimbi în lung și-n lat fără permisiune. Încă n-ai optispe ani.

Încercam doar să mă calmez înainte să vin acasă. A sunat tata.

Ah! Ce voia?

Am rânjit. Îl cunoștea atât de bine.

Banii mei strânși din tuns gazon.

A durat câteva clipe până când cele trei puncte de suspensie care semnalau că începuse să tasteze au apărut din nou.

Unchiul John o să se asigure că nu se va mai întâmpla așa ceva. Vino acasă. Vorbim.

E OK. Mă simt mai bine.

Vino acasă.

Am băgat mașina în viteză și am pornit, luând-o spre casă. O vedeam pe Catherine în oglinda retrovizoare, încă în picioare, la fereastră. Mă întrebam dacă visa la libertate sau dacă era fericită că geamul o separa de lumea rea de-afară.

Capitolul unsprezece

Catherine

O placă din pardoseala de lemn de pe hol a scârțâit chiar în dreptul ușii mele. Zgomotul a răzbătut prin vis; am deschis ochii și am cli-pit, obișnuindu-mă cu întunericul. Umbra din dreptul ușii împiedica lumina să intre pe sub prag; am așteptat, întrebându-mă cine o sta acolo în miezul nopții, fără să zică nimic.

Apoi mânerul s-a răsucit și ușa s-a deschis încet. Am rămas nemișcată în timp ce pașii se apropiau de pat, iar umbra ce se contura deasupra mea creștea.

— Doamne, Catherine! Arăți ca dracu'.

— Dormeam, am mormăit eu.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am lăsat picioarele peste marginea patului, frecându-mi ceața de pe ochi. N-aveam propriu-zis nevoie să văd ca să-mi dau seama că e verișoară-mea, Imogen, care

posise cândva în timpul nopții. N-avusese răbdare să aștepte dimineața ca să mă insulte.

— Cum ești? am întrebat, holbându-mă la picioarele mele goale.

N-aveam chef de pălăvrăgeală, dar Imogen obișnuia să mă necăjească până când îi acordam atenție. Ea și unchiul Toad nu veneau prea des, dar apăreau mereu în octombrie.

A scos un oftat teatral, ca toți adolescenții, și și-a lăsat brațele să cadă în poală cu o plesnitură.

— Urăsc locul ăsta. Abia aștept să plec.

— Deja? am întrebat.

— E atât de cald!

— Ar fi trebuit să fii aici acum câteva săptămâni. S-a mai răcorit de-atunci.

— Nu e totul despre tine, Catherine. Doamne! a zis Imogen, răsucindu-și o șuviță neagră pe deget. Ne-a zis maică-ta, când ne-am cazat, că ești în toane proaste.

Am încercat să nu ripostez. Aveam nevoie de multă răbdare ca s-o tolerez pe Imogen, iar aparițiile ei nocturne făceau lucrurile și mai dificile. Singura mea verișoară venea mereu cu unchiul Toad și, când ne vizitau, știam că trebuie fie să suport insultele și plângerile ei nesfârșite, fie să fac curat după taică-su, care era prea leneș să se miște, dar care reușea totuși să facă o harababură incredibilă pe oriunde mergea.

Poppy era cu câțiva ani mai mică, dar cumva mai matură decât Imogen, și mult mai plăcută. Era greu de zis de care preferam să mă ocup: de Poppy și de taică-su, Duke, sau de Imogen și de unchiul Toad.

Verișoară-mea a-nceput să ruleze între degete materialul matlasat al păturii, strâmbând din nas.

— Locul ăsta chiar s-a transformat într-o ghenă.

— Ești mulțumită de cameră? am întrebat. Vrei să te conduc?

— Nu, a zis ea, bocănind cu piciorul în podea.

— Te rog, nu... Nu face asta, am zis, întinzându-mă spre piciorul ei ca și când aș fi putut s-o opresc.

Imogen mi-a aruncat o privire răutăcioasă, apoi a dat ochii peste cap.

— Mă rog.

M-am ridicat și am traversat camera și holul, făcându-i semn să mă urmeze. Zgomotul făcut de picioarele ei grele pe pardoseală crea un ecou în toată casa și mă întrebam cum de nu trezea tot cartierul.

— Aici, am zis cu grijă să vorbesc cât mai încet.

Am luat-o spre camera de lângă Duke, despre care știam că e curată și pregătită.

Imogen a trecut pe lângă mine, încruntându-se dezaprobatore.

— Doar asta e liberă?

— Da, am miștit.

Aveam mai multe camere libere, dar speram că, dacă doarme atât de aproape de scările ce duc spre camera mamei, o să rămână în capătul ei de hol.

Imogen și-a încrucișat brațele la piept.

— Casa asta s-a transformat într-o ghenă. Pe vremuri era drăguță. Tu erai drăguță. Acum ești obraznică. Maică-ta e ciudată. Nici nu știu de ce mai venim aici.

— Nici eu.

Am rostit ultimele cuvinte în șoaptă în timp ce mă îndepărtam. Mi-am târșăit picioarele înapoi spre dormitor. M-am oprit când am auzit-o pe Imogen cum iese pe hol.

— Catherine?

M-am întors cu fața spre ea, observându-i cearcănele. M-am rugat să adoarmă în clipa în care pune capul pe pernă.

— Da, Imogen?

A scos limba, încrețindu-și nasul în cea mai urâtă strâmbătură posibilă. Saliva îi lucea în colțurile gurii. Am făcut câțiva pași înapoi, scârbită, apoi am urmărit obraznicătura cum se schimonosește, până când a intrat la loc și a trântit ușa.

Am tresărit la zgomotul care a spart brusc liniștea casei.

După câteva clipe, am auzit altă uşă şi picioare goale lipăind pe podea.

— Catherine? a întrebat mama, obosită. Totul în regulă?

— Da, am spus, întorcându-mă la mine în cameră.

Mi-am împins patul în dreptul uşii. Picioarele de fier au scârţâit, zgâriind podeaua. Trecuseră şase luni de când mă baricadasem ultima dată. Juniper nu mai era casa mea, şi nu era doar o pensiunc. Mama crease un sanctuar pentru oamenii care n-aveau ce căuta în lumea de afară, iar eu eram prinsă aici cu ei. Deşi visam la libertate, nu eram sigură că mi-ar permite conştiinţa s-o părăsesc. Asta era greu de explicat oricui... lui Elliot, doamnei Mason, chiar şi mie. Explicând, ar fi apărut şi mai multe întrebări.

Am scos cutia de bijuterii şi-am ascultat clinchetul melodiei în timp ce mergeam spre pat, încercând să adorm la loc.

Mi-am lăsat capul pe pernă şi m-am întins, relaxându-mă şi reimprietenindu-mă cu salteaua. Am auzit un zgomot în dreptul uşii şi-am văzut altă umbră blocând parţial lumina de pe hol. Am aşteptat. Imogen avea gura mare, dar nu îi stătea în fire să forţeze o confruntare. Persoana de dincolo de uşă părea furioasă. Mă-ntrebam dacă era unchiul Toad sau, mai rău, Duke.

M-am încordat, pregătită să aud o bătaie în uşă, vreo mârâială de-a unchiului Toad sau ameninţări din partea lui Duke. Însă umbra a alunecat, iar zgomotul paşilor s-a îndepărtat. Am tras aer adânc în piept şi-am expirat, poruncindu-i inimii care se zbătea violent în piept să se liniştească şi sperând ca adrenalina să se resoarbă ca să mă pot odihni puţin înainte de şcoală.

*

— Aoleu! Eşti bine? a întrebat Elliott în timp ce se rezema de dulă-piorul de lângă mine şi îşi reajusta lungimea bretelelor de la rucsacul roşu care-i atârna pe umăr.

Am îndesat manualul de geometrie între cele de chimie și de spaniolă, abia ținându-mă pe picioare de oboseală. Aveam senzația că, dacă rostesc o propoziție, o să mi se blocheze întregul sistem.

— Ai planuri pentru prânz? a întrebat el. Am un sendviș în plus cu unt de arahide și gem și un loc în mașină care se lasă pe spate aproape de orizontală.

I-am aruncat o privire plină de ură.

— Ca să te odihnești, a completat el repede.

Am fost surprinsă să-i văd obrajii arămii înroșindu-se.

— Doar ca să mănânci și să te odihnești. Nici măcar nu trebuie să vorbim. Ce zici?

Am încuviințat, simțind că-mi dau lacrimile.

Elliott mi-a făcut semn să-l urmez și mi-a luat ghiozdanul de pe umeri, mergând încet ca să țină pasul cu mine de-a lungul holului, până am ajuns la ușile duble dinspre parcare.

Le-a împins și mi-a făcut loc să trec pe lângă el.

Am mijit ochii în bătaia soarelui, ducând mâna la frunte ca să mi-i feresc, în speranța că așa o să dormolesc durerea de cap care amenințase să se înrăutățească toată ziua.

Elliott a descuiat portiera și a deschis-o larg, așteptând să mă așez ca să-mi arate de unde să ajustez unghiul de înclinare. Imediat ce s-a închis ușa, eram aproape de orizontală, împingând scaunul până când a lovit bancheta din spate.

S-a deschis ușa din dreptul șoferului, iar Elliott s-a strecurat lângă mine. A scos două sendvișuri înfășurate în celofan dintr-o pungă de hârtie maro și mi-a întins unul.

— Mulțumesc, am îngăimat eu, apoi am tras neîndemânatic de celofan. Odată ce am ajuns la feliile de pâine, mi-am îndesat un sfert din sendviș în gură, mestecând repede, apoi am mai mușcat de trei ori, până l-am dat gata. Am închis ochii fără să mai zic nimic, simțind cum ațipesc.

Mi s-a părut că trecuseră numai câteva minute când Elliott m-a împuns ușurel.

— Catherine? Îmi cer scuze. Nu vreau să întârzii la ore.

— Mhm? am întrebat, clipind.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi.

— Cât am dormit?

— Cam juma' de oră. Ai dormit buștean. Nu te-ai mișcat niciun pic.

Mi-am apucat breteaua rucsacului de nailon și am ieșit din mașină. Câțiva colegi și-au întors capetele să se mai holbeze o dată la noi, iar alți câțiva mergeau braț la braț chicotind și șușotind.

— Vai, ce draguț! a zis Minka. Încă au aceeași tunsoare.

Părul ei roșcat a șerpuit ușor peste umăr când s-a întors să se uite la noi. I-a tras un cot lui Owen și ne-a aruncat o privire dezgustată, înainte să-l tragă spre ușă.

— Ignoră-i, a zis Elliott.

— Asta fac.

Am traversat parcare și ne-am îndreptat spre clădirea școlii. Ușile duble metalice erau vopsite în roșu, iar bara argintie așezată de-a curmezișul pe post de mâner practic striga *Nu te apropia*. De-acum, nimic nu mai putea opri bârfele. Presley avea un nou motiv să mă hărțuiască și, de data asta, avea s-o pățească și Elliott. A împins bara metalică, făcând un zgomot prelung. Mi-a făcut semn să intru prima și-am intrat.

— Hei! a zis Elliott, atingându-mi brațul. Mă îngrijorezi. E totul în ordine? Nu erai apropiată de Minka și Owen pe vremuri?

— N-am mai vorbit cu ei de când...

Connor Daniels l-a bătut pe Elliott pe spate.

Elliott și-a încordat fălcile și buzele lui s-au strâns într-o linie dreaptă.

— Avem meci diseară, Youngblood! E bătut în cuie!

Elliott i-a făcut semn cu mâna.

— Suntem Mudcats!

— Atotputernicii Mudcats! i-a strigat Connor la rândul lui, imitând statueta Heisman¹.

Elliott a chicotit și a clătinat din cap, apoi a redevenit serios văzând expresia de pe fața mea.

— Scuze. Îmi ziceai despre Minka și Owen.

— Ești prieten cu Connor Daniels?

A ridicat o sprânceană.

— Așa cred. E-n echipă.

— Ah!

— Ah, ce? a întrebat, înghiontindu-mă în timp ce ne îndreptam spre dulapuri.

— Nu știam că...

— Youngblood! a strigat alt membru al echipei.

Elliott a salutat din cap, apoi m-a privit.

— Că ce?

— Că ești prieten cu oamenii ăia.

— Oamenii ăia?

— Știi ce vreau să zic, am spus, continuându-mi drumul. Connor e prieten cu Scotty, care e prieten cu Presley. Și, oricum, nu i-ai luat tu locul lui Scotty ca lider al echipei? Cum de nu te urăsc?

A ridicat din umeri.

— Cred că le place să câștige. Sunt bun, Catherine. Adică...

Părea că urmează să dea înapoi, apoi s-a răzgândit.

— Mda. O să zic asta. Sunt destul de bun. Am fost numit unul dintre cei mai buni mijlocași ofensivi din tot statul.

Am continuat să mergem.

¹ Trofeul Heisman este acordat anual celui mai bun jucător de fotbal de colegiu din Statele Unite ale Americii, celui care a dat cea mai înaltă dovadă de măiestrie, perseverență și integritate. (N. trad.)

— Uau! E..., e super, Elliott.

M-a înghiontit.

— Nu fi așa impresionată.

Până să ajungem în fața dulapurilor maronii, diverși colegi de echipă i-au mai strigat numele de vreo cinci-șase ori. M-am oprit la dulapul numărul 347 și am răsucit discul negru, după combinația mea de cifre, apoi am tras ușița.

Am bombănit. Se blocase, ca de obicei. Elliott m-a urmărit cum încerc din nou, apoi a venit în spatele meu. Îi simțeam căldura pielii radiind prin tricourile noastre. Și-a trecut brațul peste umărul meu și a prins mânerul dulapului, apoi a tras tare. Zăvorul s-a desfăcut, iar ușița s-a deschis.

S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche.

— Și-al meu se blochează. Trebuie doar să insiști.

— Da, ești insistent, nu zic nu.

Eram conștientă de fiecare mușchi încordat și de fiecare gest pe care îl făceam, de postura mea. M-am mișcat cu stînghereală în timp ce mi-am scos cărțile din rucsac și le-am înlocuit cu cele din dulap, apoi l-am atârnat în cuier. A trebuit să mă ridic pe vârfuri, dar am ajuns.

— Care-i treaba cu gentuța aia roșie?

— Ah! E aparatul foto. Îl țin ascuns.

— Slavă Domnului că pot să țin un secret, am zis eu, rânjind.

Elliott m-a privit amuzat.

— Ar trebui să vii la meci.

— În seara asta? Nu, am spus, clatinând din cap.

— De ce?

Am reflectat un moment, prea jenată ca să răspund. N-aș avea lângă cine să stau. N-aș ști unde să mă așez. Exista oare un sector pentru elevi? Costa ceva să intri? Eram furioasă pe mine pentru că eram atât de lașă. Înfruntasem lucruri mai înspăimântătoare decât o situație socială stânjenitoare.

— Te rog, vino, a zis el și m-a privit pe sub sprâncene.

Mi-am mușcat buza, cântărind argumentele pro și contra. Elliott a așteptat răbdător, ca și când clopoțelul n-ar fi trebuit să sune dintr-o clipă în alta.

— O să mă gândesc, am zis până la urmă.

A sunat clopoțelul, dar Elliott abia dacă și-a dat seama.

— Da?

Am încuviințat și l-am împins încet.

— Ar trebui să te duci la oră.

A mers cu spatele câțiva pași, afișând un rânjet tâmp.

— Tu prima.

Mi-am adunat lucrurile și-am închis dulapul, privind-l pe Elliott pentru câteva clipe înainte să mă îndrept spre sala de curs.

M-am așezat la locul meu fără să mă uit la domnul Simons. S-a oprit câteva secunde din ceea ce explica, dar a hotărât să nu-mi facă observație, iar eu am intrat în bancă fără să fac zgomot, ușurată.

Ca de obicei, domnul Simons vorbea cu însuflețire despre fiziologie, dar gândurile mele oscilau între ideea de-a merge la meci, ca orice elev de liceu, și cea de-a merge acasă, așa cum ar fi trebuit să fac. Nu știam cine s-a mai cazat — dacă o mai făcuse cineva — și în mintea mea au început să se formeze liste cu ce plănuisem să fac după ore și dacă treburile puteau fi amânate sau nu.

Spălat rufe.

Spălat căzile.

Cina.

Și dacă aș merge la meci, iar Poppy ar rămâne singură la Juniper sau, mai rău, dacă Imogen ar fi încă acolo, îmbufnată și furioasă că n-am ajuns acasă la ora la care mă aștepta? Ar apărea automat și unchiul Toad, din moment ce Imogen ar fi acolo. Am închis ochii, imaginându-mi toanele unchiului Toad sau furia lui Duke pentru că am întârziat. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă dezumflam

mai tare. Argumentele contra le depășeau cu mult pe cele pro. Am tremurat speriată când a sunat clopoțelul.

M-am deplasat destul de greoi înapoi spre dulap. Înainte să apuc să-l deschid, am zărit un braț de bronz familiar alunecând deasupra umărului meu și deschizând ușița. Am încercat să nu zâmbesc, dar, uitându-mă la Elliott, i-am revăzut rânjetul contagios.

— Te-ai gândit?

— La ce oră începe meciul? am întrebat.

— Chiar după ore.

Mi-a întins niște chei.

— Dacă trebuie să te duci până acasă, poți să iei mașina mea. Doar să o aduci înapoi. N-o să am energie să mă întorc pe jos după meci.

Am clătinat din cap.

— N-am carnet.

Și-a încrețit nasul.

— Serios?

— Tata n-a mai apucat să mă... N-am învățat.

A dat din cap.

— Bine că știi. Putem să facem ceva în privința asta. Deci? Meci.

Am coborât privirea în pământ.

— Îmi pare rău. Nu pot.

*

Domnul Mason își verifica telefonul; cămașa lui albă și uzată era pătată de transpirație la subraț. Și-a șters fruntea cu o batistă.

— Sfinte Sisoe, oare o să se răcorească vreodată?

— În iad nu se răcorește niciodată, domnule Mason, a mormăit Minka.

Sala s-a umplut, a sunat clopoțelul, iar domnul Mason tocmai dădea să se ridice când a intrat doamna Mason, care l-a observat imediat pe Elliott.

— Credeam că am solicitat o masă pentru domnul Youngblood. Domnul Mason a clipit, apoi s-a uitat la Elliott.

— E în spate.

Scotty era așezat la masa lui Elliott.

— Hei, voi doi, nu ne jucăm de-a scaunele. Întoarceți-vă la locurile voastre.

Elliott a oftat, apoi s-a luptat să se elibereze din banca minusculă de lemn în timp ce toată lumea chicotea — toată lumea în afară de mine și soții Mason.

Domnul Mason și-a ridicat privirea spre soția sa distantă, așteptând să vadă o urmă de satisfacție pe chipul ei. Fusese prinsă cu garda jos — de data asta, nu era vina domnului Mason. L-am privit îmbățosându-se un pic, mica lui victorie îl făcea să se simtă un pic mai bărbat decât fusese probabil în ultima vreme.

— De ce ai nevoie, Becca? i s-a adresat el cu fermitate.

— Am nevoie... de Catherine.

M-am scufundat în scaun, simțind cum douăzeci de perechi de ochi se ațintesc în ceafa mea.

Domnul Mason a scrutat încăperea, iar privirea lui a aterizat asupra mea — ca și când n-ar fi știut exact unde stăteam —, apoi mi-a făcut semn cu capul spre ușă.

Am încuviințat, mi-am strâns lucrurile și-am urmat-o pe doamna Mason în încăperea ei. Ea s-a așezat la birou împreunându-și mâinile, încă un pic tulburată de pierderea avantajului asupra domnului Mason.

— Sunteți bine? am întrebat.

A zâmbit, pufnind încet.

— Eu ar trebui să te întreb asta pe tine.

Am așteptat, iar ea a cedat un pic.

— Da, sunt bine. Cred că nu sunt obișnuită să fiu prinsă pe picior greșit, Catherine. Am dat-o u bară.

— Poate că nu sunteți perfectă. Poate că asta e OK.

A mijit ochii către mine, prefăcându-se mâniașă.

— Cine e consilierul aici?

Am zâmbit.

— Știi ce urmează să te întreb, a zis ea, lăsându-se pe spătarul scaunului. De ce nu-mi spui direct?

Am ridicat din umeri.

— Lucrurile merg mai bine.

S-a ridicat un pic.

— Mai bine?

-- Elliott.

— Elliott?

Era clar că încearcă să-și mascheze speranța că ar fi vorba de un secret, dar eșua lamentabil.

Am încuviințat, privind spre podea și încruntându-mă.

— Oarecum. Eu încerc să nu.

— De ce? Pentru că preferi să fii singură sau pentru că pune presiune pe tine să fiți mai mult decât prieteni?

Am strâmbat din nas.

— Nu-i vorba despre asta. Doar că sunt încă furioasă.

A făcut o față indignată, așa cum obișnuia să facă tata când vorbeam despre Presley.

— Ce-a făcut, mai exact?

— Venea la mătușa lui pe timpul verilor când eram mai mici. Apoi a trebuit să se ducă acasă. În ziua în care tata... În ziua în care...

A dat din cap și am fost recunoscătoare că n-a trebuit să rostesc cuvintele.

— Și?

— A promis că se întoarce, dar n-a făcut-o. Apoi a încercat din nou atunci când și-a luat carnetul, dar a fost prins. Acum părinții lui divorțează și el a venit aici.

— Ce poveste! Deci începi să-ți dai seama că poate n-a fost vina lui? Pare un tip de treabă. Și zici că a încercat să se întoarcă?

Am dat din cap, încercând să nu zâmbesc în timp ce mi-l imaginaam furișându-se în mijlocul nopții și sărind în rabla lui, într-o cursă pe autostradă cu șaptezeci de kilometri la oră.

— A încercat... Doamnă Mason?

— Da?

— Când erați de vârsta mea, mergeați la meciurile de fotbal? A zâmbit, copleșită de amintiri.

— La fiecare dintre ele. Domnul Mason juca fotbal.

— Aveați un job?

— Da, dar patronul înțelegea că sunt doar un copil. Aniiăștia nu se mai întorc, Catherine.

M-am gândit la cuvintele ei. Liceul nu era chiar perioada mea preferată, dar nu mă puteam întoarce s-o iau de la capăt.

— Ai fost la vreun meci? a întrebat, aducându-mă la realitate.

N-a fost nevoie să răspund. Fața mea spunea totul.

— Niciodată? Oh, ar trebui să te duci, Catherine. Sunt foarte distractive. Ce te reține să mergi la meci?

Am ezitat, dar biroul doamnei Mason fusese întotdeauna un spațiu în care mă simțeam în siguranță.

— Am treburi de făcut acasă.

— Și nu pot aștepta? Poate dacă vorbești cu mama ta despre asta? Am clătinat din cap, iar ea a încuviințat înțelegătoare.

— Catherine, ești în siguranță acasă?

— Da. Nu mă bate. Nu m-a bătut niciodată.

— Bun. Te cred. Dacă asta se schimbă...

— N-o să se schimbe.

— Nu vreau să ai probleme. Nu te pot sfătui să faci ceva împotriva voinței mamei tale. Cred că ar trebui să-i ceri permisiunea, dar o seară liberă, la meci, e ceva rezonabil. Pentru un tânăr, e necesar. Altceva?

Mi-a observat stinghereala.

— Haide, știi că poți să vorbești cu mine! Vrei să-ți repovestesc tocul celor mai jenante momente ale mele din liceu?

Am izbucnit în râs.

— Nu. Nu, nu vā pun să faceți așa ceva.

— În regulă, atunci. Hai, spune-mi!

După câteva clipe, am scuipat adevărul.

— Ar trebui să stau singură la meci.

— Merg și eu. Poți să stai cu mine.

Am făcut o grimasă, iar ea a cedat.

— În regulă, în regulă. Nu sunt cea mai de gașcă, dar măcar ai avea cu cine să stai. Mulți elevi stau lângă părinții lor.

M-am uitat chiorăș, iar ea a cedat.

— Bine. Unii fac asta. Pentru o secundă. Dar stai lângă mine până când te simți în largul tău. Putem să luăm o limonadă de cireșe în drum spre casă și te conduc eu.

— E..., e foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar Elliott a zis că mă conduce el acasă. Practic, suntem vecini.

A bătut din palme.

— Atunci rămâne stabilit. Primul meci de fotbal! Uraa!

Poate că în fața unei astfel de reacții, un alt elev și-ar fi dat ochii peste cap, dar eu nu mai sărbătorisem nimic de când murise tata. I-am zâmbit jenată și m-am uitat peste umăr la ceas.

— Poate că ar trebui să...?

— Da. Vorbim din nou luna viitoare, dacă e în regulă. Sunt impresionată de progresul tău, Catherine. Mă bucur pentru tine.

— Mulțumesc, am zis, împingând scaunul.

A sunat clopoțelul, așa că m-am îndreptat direct spre dulapul meu și am pus mâna pe discul negru, oprindu-mă o clipă pentru a-mi reaminti combinația.

— Doi, patruzeci și patru, șaisprezece, a spus Elliott din spatele meu.

Am mijit ochii.

— Asta nu e treaba ta.

— Îmi pare rău. O să-l uit. Deci? Vii?

Am oftat.

— De ce? De ce ții atât de mult să vin?

— Pur și simplu. Vreau să ne vezi câștigând. Vreau să fi acolo când alerg pe teren. Vreau să te văd așteptând lângă mașina mea când ies, cu părul ud, fără suflu, plin de adrenalină. Vreau să participi la chestia asta.

— Ah! am zis, copleșită de confesiunea lui.

— Prea mult? a chicotit el, amuzat de reacția mea.

— Bine, hai să mergem!

— Serios?

— Da, hai repede până nu mă răzgândesc.

Mi-am lăsat toate cărțile în dulap — cu excepția uneia pe care am îndesat-o în rucsac — și m-am întors, agățându-mi o bretea de umăr.

Elliott îmi întinsese mâna și aștepta.

M-am uitat în jur, temându-mă de priviri curioase.

— Nu te uita la ei. Uită-te la mine, a spus el, cu mâna întinsă în continuare.

Am apucat-o și m-a condus pe hol, apoi afară, prin parcare. Ne-am pus ghiozdanele în mașină și-am plecat mai departe spre terenul de fotbal, ținându-ne de mână.

Capitolul doisprezece

Catherine

Elliott a primit pasa de la Scotty, a făcut câțiva pași înapoi și a aruncat mingea într-o spirală perfectă spre Connor. Acesta a plutit prin aer, mai sus decât credeam că poate sări un om, peste brațele ridicate a doi jucători din echipa adversă. A prins mingea la piept și a căzut greoi la pământ.

Arbitrii au fluierat, cu mâinile în aer, iar stadionul s-a ridicat în picioare, aclamând atât de zgomotos, încât a trebuit să-mi acopăr urechile.

Doamna Mason m-a prins de brațe, țopăind ca o liceană euforică.

— Am câștigat! Au reușit!

Tabela de scor indica 44-45, iar Mudcats, transpirați și obosiți, stăteau umăr lângă umăr, cu brațele înlănțuite, legănându-se în timp ce formația cânta imnul școlii noastre.

Doamna Mason a început să cânte și s-a agățat de brațul meu. Restul mulțimii făcea același lucru, legănându-se și zâmbind.

— Oooo-Ceeee-Haaaaaş-Eeeeees¹, cânta mulțimea, apoi toți au izbucnit în aplauze.

Membrii Mudcats au ieșit din formație și au alergat spre vestiare cu căștile în mâini — toți, în afară de Elliott. El căuta pe cineva cu privirea în tribune. Coechipierii l-au strigat, dar el i-a ignorat.

— După tine se uită? a întrebat doamna Mason.

— Nu, am zis eu, clătînând din cap.

— Catherine! a strigat Elliott.

Am ieșit din rândul pe care stăteam, luând-o pe trepte.

— Catherine Calhoun! a strigat Elliott din nou, de data asta ținându-și mâna liberă căuș în dreptul gurii.

Câțiva oameni care așteptau la coada formată spre ieșire s-au uitat în sus, majoretele s-au întors, apoi elevii aflați în spațiul strâmt dintre mine și Elliott au încetat să ovaționeze și să vorbească și și-au ridicat privirile spre mine.

Am coborât repede scările, făcându-i cu mâna până m-a observat. Antrenorul Peckham l-a tras de braț, dar el a rămas pe poziție, nemișcat, până când m-a reperat în mulțime și mi-a făcut cu mâna.

Îmi imaginam că toți cei aflați în spatele meu se întreabă ce vede Elliott la mine. Dar, în clipa în care privirile noastre s-au întâlnit, nimic din toate astea n-a mai contat. Am fi putut fi la fel de bine pe malul lui Deep Creek, prefăcându-ne că mai bine ne jucăm cu degetele în iarbă decât să ne ținem de mână. Și, în clipa aia, durerea și furia de care mă agățasem până atunci au dispărut.

Elliott a ieșit de pe teren împreună cu antrenorul, care l-a bătut pe umăr, înainte să dispară amândoi după colț.

Mulțimea s-a împrăștiat, bulucindu-se pe scări, împingându-mă.

1 Inițialele de la Oakland Charter High School. (N. trad.)

Doamna Mason a reușit să ajungă lângă mine în cele din urmă și m-a luat de braț.

— Ce meci extraordinar! A meritat să-ți iei o seară liberă. Te conduce Elliott acasă?

Am încuviințat.

— Ești sigură?

— Trebuie să-l aștept la mașină. Am ghiozdanul acolo, așa că...

— Bun, deci e aranjat. Ne vedem mâine.

S-a oprit brusc și m-a lăsat s-o iau înainte, iar ea a făcut stânga pe strada lateralnică ce se desfășura de-a lungul stadionului. Antrenorul Peckham o aștepta la colț și și-au continuat drumul împreună.

Am ridicat o sprânceană, apoi am parcurs labirintul de mașini parcate între intrarea pe stadion și Chryslerul lui Elliott. Când am ajuns, m-am sprijinit de metalul ruginit de deasupra roții din dreptul șoferului.

Colegii mei de clasă s-au întors la mașini, entuziasmați de rezultatul meciului și de petrecerea inevitabilă care urma să înceapă. Fetele se prefăceau neimpresionate de bufoneriile ridicole ale băieților, menite să le atragă atenția. Am înghițit în sec atunci când am văzut Mini Cooperul alb al lui Presley la două mașini distanță și i-am auzit râsul strident.

S-a oprit, iar Anna Sue, Brie, Tara și Tatum erau chiar în spatele ei.

— Oh, Doamne! a zis ea cu mâna la piept. Îl aștepti pe Elliott? E, gen, prietenul tău?

— Nu, am spus cu jenată până și de tremurul din vocea mea.

Uram modul în care mă afecta până și cea mai neînsemnată confruntare.

— Deci îl aștepti doar așa? Ca un cățeluș? Oh, Doamne! a comentat Anna Sue, ducându-și mâna la gură.

— Suntem prieteni, am zis eu.

— Tu n-ai prieteni, a mormăit Presley.

Elliott a apărut în pas alergător, încă ud de la duș, și m-a cuprins în brațe, învârtindu-mă în jurul lui. L-am strâns tare, ca și când dacă n-aș fi dat drumul, aș fi fost asaltată de suferința și întunericul care ne înconjurau.

S-a aplecat și m-a sărutat pe gură, atât de repede încât n-am realizat ce s-a întâmplat decât după aceea.

Am clipit, conștientă că Presley și clonele se holbau la noi.

— Să mergem să sărbătorim! a zis Elliott zâmbind.

— Mergi la petrecere, Elliott? a întrebat Brie, jucându-se nervoasă cu părul.

Elliott s-a uitat în direcția lor, ca și când atunci le-ar fi văzut prima dată.

— La focul de tabără? Mneh! Îmi scot fata în oraș.

Știa că n-aș protesta în public, cu atât mai puțin în fața lui Presley.

— Serious? a pufnit Presley, recăpătându-și în sfârșit glasul.

A zâmbit afectată către Brie înainte să vorbească din nou.

— Kit-Cat tocmai a zis că nu ești prietenul ei.

Elliott mi-a ridicat mâna, a sărutat-o și mi-a făcut cu ochiul.

— O cheamă Catherine și... nu încă. Dar e o seară bună pentru mine. S-ar putea s-o conving.

Presley a dat ochii peste cap.

— Scârbos. Haide! a zis ea mănându-și cireada de prietene spre mașină.

— Ești pregătită? a întrebat el deschizând portiera șoferului.

M-am strecurat pe lângă volan, trăgându-mă spre mijloc. Elliott s-a așezat lângă mine, dar, înainte să apuc să mă dau mai încolo, mi-a pus o mână pe genunchi.

— Rămâi aici, vrei?

— La mijloc?

A dat din cap și m-a privit plin de speranță.

Am oftat; mă simțeam jenată și în largul meu în același timp. Elliott mă făcea să mă simt în siguranță, așa cum nu mai fusesem de când plecaseră; aveam senzația că nu mai lupt de una singură.

A dat cu spatele ieșind din parcare și a demarat ca o rachetă pe stradă până la stop, apoi din nou pe strada principală. Mai mulți băieți din echipa lui ne-au claxonat insistent când au trecut pe lângă noi, iar pasagerii lor au scos mâinile pe fereastră, și-au ridicat tricourile sau au făcut alte nebunii.

Am trecut pe lângă Walmart, unde se adunaseră o grămadă de mașini și liceeni care stăteau în picioare și strigau, dansau, încercând să iasă cumva în evidență. Când au recunoscut Chryslerul lui Elliott, au urlat și-au claxonat, ca să-l facă să oprească.

— Poți să mă duci acasă și să te întorci, m-am oferit eu.

A clătinat încet din cap.

— Exclus.

— Ar trebui să ajung acasă, totuși.

— Nicio problemă. Trecem pe la drive-through și te duc acasă în zece minute. S-a făcut?

Chryslerul a tras tare până a atins 65 de kilometri la oră pe strada care ducea spre Braum. Elliott a oprit la drive-through, a comandat două cornete cu înghețată și două limonade cu cireșe, apoi a tras mai în față.

— Mulțumesc, am spus. O să-ți dau banii înapoi.

— Nu-i nevoie. Fac cinste.

— Mersi și că mă duci acasă. Și că m-ai invitat la meci. A fost distractiv.

— Să mă urmărești?

— Și asta a fost distractiv, am spus, înroșindu-mă.

Când ne-am primit cornetele, Elliott l-a ridicat pe-al lui pentru un toast.

— Pentru Mudcats!

— Și pentru liderul lor! am spus, ciocnind ușor înghețata de a lui. Elliott s-a luminat la față, iar vârful conului a dispărut în gura lui. În drum spre casă, și-a ținut limonada între coapse, folosind o mână pe volan și cealaltă ca să țină înghețata.

A trâncănit despre diverse scheme de fotbal, de ce funcționează și de ce nu, despre cum să-ți descurajezi adversarii cu insulte, apoi a oprit în fața casei mele, oftând satisfăcut.

— O să-mi lipsească fotbalul.

— N-o să joci și la colegiu?

A clătinat din cap.

— Nu. Aș avea nevoie de o bursă și nu sunt chiar atât de bun.

— Păi ai zis că ești considerat unul dintre cei mai buni din stat.

A reflectat la asta.

— Mda...

— Deci ești bun, Elliott. Poți să obții o bursă. Ai încredere în tine.

A ridicat din umeri, clipind.

— Uau! Presupun că nu mi-am permis să cred așa ceva. Poate că totuși pot să merg la colegiu.

— Poți.

— Crezi?

Am încuviințat.

— Da.

— Mama și mătușa Leigh vor să mă duc. Nu știu. M-am cam săturat de școală. Sunt alte lucruri pe care aș vrea să le fac. Sunt locuri pe care vreau să le văd.

— Ai putea să iei o pauză de un an ca să călătorești. Ar fi distractiv. Doar că tata zicea că majoritatea celor care fac pauză ajung să nu se mai înscrie niciodată la colegiu. Iar asta ar putea complica obținerea bursei.

S-a răsucit în scaun, apropiindu-și fața de a mea. Scaunele erau zgâriate, iar mirosul de mușeștii se combina cu transpirația lui Elliot și deodorantul proaspăt. Părea agitat și mă agita și pe mine.

— Sunt ce-ți trebuie ție, a spus el în cele din urmă. Știu..., știi că s-ar putea să nu ai încă încredere în mine, dar...

— Elliott, am izbucnit, oftând apoi. Am pierdut în aceeași zi oame-nii la care țineam cel mai mult. El a murit, iar eu am rămas singură. Cu ea..., iar tu m-ai lăsat aici să mă înec. Nu e vorba despre încredere.

Am strâns din buze.

— Mi-ai frânt inima. Chiar dacă am reuși să ne întoarcem la ce-a fost..., fata pe care o știai... nu mai e.

A clătinat din cap, cu ochii strălucind.

— Trebuie să mă crezi că nu te-aș fi părăsit așa de bunăvoie. Mama a amenințat că nu mă mai lasă niciodată să vin aici. Și-a dat seama ce simt pentru tine. Știa că n-aș fi vrut să fiu nicăieri altundeva, și avea dreptate.

M-am încruntat.

— De ce? De ce mă placi atât de mult? Ai atâția prieteni..., cei mai mulți dintre ei nici măcar nu mă plac, apropo. N-ai nevoie de mine.

M-a privit lung, părând copleșit.

— M-am îndrăgostit de tine în vara aia, Catherine. N-am încetat să te iubesc de atunci.

Mi-a luat câteva clipe să răspund.

— Nu mai sunt aceeași fată, Elliott.

— Ba da, ești. Încă o văd.

— Asta s-a întâmplat acum multă vreme.

A ridicat din umeri, fără să pară că-i pasă.

— Prima dragoste nu se uită niciodată.

Am încercat să găsec cuvintele potrivite, dar n-am reușit.

Elliott a ridicat din sprâncene și m-a privit disperat.

— Îmi mai dai o șansă? Catherine..., te rog! a insistat el. Promit că n-o să te mai părăsesc niciodată. Jur pe viața mea! Nu mai am cînșpe ani. Sunt pe cont propriu acum, iau propriile decizii și sper c-o să încerci să mă ierți. Nu știi ce-o să mă fac dacă nu mă ierți.

Am privit peste umăr, către Juniper. La ferestre nu era nicio lumină. Casa era adormită.

— Te cred, am spus, uitându-mă la el.

Înainte ca zâmbetul lui să se lătească, am ținut să-l avertizez.

— Dar mama e mult mai rău de când a murit tata. Trebuie s-o ajut să aibă grijă de pensiuine. Abia dacă am timp pentru mine.

Mi-a zâmbit.

— Mă mulțumesc cu ce primesc.

I-am întors zâmbetul, dar asta n-a durat mult.

— Nu poți intra la mine în casă și n-ai voie să pui întrebări.

Fruntea lui s-a încrețit.

— De ce?

— Asta e o întrebare. Îmi place de tine și mi-ar plăcea să încerc. Dar nu pot să vorbesc despre mama, iar tu nu poți să intri.

— Catherine, a început el, împletindu-și degetele cu ale mele. Te rănește în vreun fel? E vreun oaspete care îți face rău?

Am clătinat din cap.

— Nu. Doar că... ea e o persoană foarte rezervată.

— Dar dacă asta se schimbă? Îmi spui atunci? a întrebat el, strângându-mă de mână.

Am încuviințat.

— Da.

S-a calmat, apoi mi-a luat obrazii în palme, aplecându-se spre mine, și a închis ochii.

Nu prea știam ce să fac, așa că-am închis și eu ochii. Buzele lui moi și pline le-au atins pe-ale mele. M-a sărutat o dată și s-a retras, zâmbind înainte să se aplece din nou, de data asta cu gura întredeschisă. Am încercat să fac același lucru, panicându-mă și topindu-mă în același timp. M-a îmbrățișat, și-a strecurat limba înăuntru și a atins-o pe a mea, umedă și caldă. Odată ce dansul din gurile noastre și-a găsit propriul ritm, mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și m-am

apropiat, implorându-l să mă strângă mai tare. Urma să intru curând în Juniper și-mi doream ca siguranța pe care o simțeam lângă Elliott să mă înconjoare cât mai mult timp.

Când am simțit că plămânii îmi iau foc și că nu mai am aer, Elliott s-a retras, atingându-și fruntea de a mea.

— În sfârșit, a șoptit el, abia perceptibil.

A continuat tot în șoaptă.

— O să fiu în leagănul de pe verandă la nouă. Aduc niște chec cu afine pentru micul dejun.

— Chec cu afine?

— Rețeta bunicii. De fapt, sunt sigur că e mai veche de-atât. Mătușa Leigh a promis c-o să-l coacă în seara asta. E delicios. O să-ți placă la nebunie.

— Eu aduc sucul de portocale.

Elliott s-a aplecat să mă mai pupe o dată pe obraz, apoi s-a întins să deschidă portiera. A trebuit să tragă de două ori ca să se deschidă.

Am ieșit pe trotuarul din fața casei. La ferestre era tot întuneric. Am oftat.

— Catherine, știu că n-am voie să intru. Dar pot măcar să te conduc până la ușă?

— Noapte bună!

Am împins poarta, am pășit pe asfaltul crăpat și, înainte să deschid ușa, am pândit sunetele dinăuntru. Greierii cântau și mașina lui Elliott demara, dar în casă nu se auzea nicio mișcare.

Am răsucit mânerul și-am intrat, uitându-mă în sus. Ușa din capul scăriilor era deschisă — dormitorul meu — și-am încercat să mă lupt cu greutatea care-mi apăsa pieptul. Lăsam mereu ușa închisă. Cineva mă căutase. Mi-am așezat ghiozdanul pe masă cu mâinile tremurând. Masa era ticsită de vase nespălate, iar chiuveta era și ea plină. Lângă insula din bucătărie zăceau cioburi. M-am grăbit spre dulapul de sub chiuvetă căutând mânușile de cauciuc ale mamei, apoi am luat mătura

și fârașul. Când am dat cu mătura, cioburile au zgâriat plăcile de gresie. Lumina lunii pătrundea prin fereastra camerei de zi, făcând cioburile mai fine să strălucească, deși erau amestecate cu praf și păr.

Din living s-a auzit un răgăit puternic, iar eu am înghețat. Deși aveam o idee cine era, am așteptat să-și facă propriu-zis apariția.

— Egoistă, a zis el, stâlcind cuvântul.

M-am ridicat, am golit fârașul la coș, apoi mi-am scos mânușile și le-am îndesat înapoi sub chiuvetă. Am ieșit ușor din cameră, fără să mă grăbesc, am traversat holul și-am intrat în living, găsimdu-l pe unchiul Toad tolănit pe un fotoliu. Burta îi atârna deasupra curelei, abia ascunsă de un tricou subțire și pătat. Ținea o bere în mână, iar la picioare avea o colecție întreagă de sticle goale. Vomitase deja o dată, dovada fiind împrăștiată pe podea și pe sticle.

Mi-am acoperit gura, scârbită de duhoare.

Unchiul Toad a mai răgăit o dată.

— Îh, te rog! am spus, fugind la bucătărie să iau o găleată.

M-am întors și-am așezat-o lângă borătură, apoi am scos din buzunar prosopul pe care-l înșăfacam pe drum.

— Folosește găleata, unchiule Toad.

— Tu crezi... că poți să vii și să pleci când ai chef. Egoisto! a repetat el întorcându-și privirea dezgustat.

I-am șters saliva și voma de pe piept, de pe gât și de pe tricou. Nu se aplecase nici măcar o dată la timp.

— Ar trebui să te duci sus să faci duș, am zis, străduindu-mă să nu vărs.

S-a năpustit asupra mea mai rapid decât îl văzusem vreodată, apucându-mă de tricou și oprindu-se la câțiva centimetri de fața mea. Îmi simțeam respirația acră atunci când vorbea.

— Fato, tu vezi-ți de trebile tale înainte să-mi zici tu mie ce să fac!

— Îmi... pare rău! Ar fi trebuit să vin s-o ajut pe mama. Mamă? am strigat, tremurând.

Unchiul Toad și-a supt resturile de mâncare dintre dinți, apoi mi-a dat drumul, prăbușindu-se înapoi pe spate.

M-am ridicat și am făcut câțiva pași în spate, apoi am scăpat cărpa și am fugit pe scări până în camera mea, închizând ușa după mine. Simțeam răceala lemnului pe spate și mi-am îngropat fața în mâini. Am suspinat necontrolat în timp ce lacrimile mi-au înecat ochii, rostogolindu-se pe obraji. Când lucrurile mergeau mai bine afară din casă, înăuntru era mai rău.

Mâna îmi mirosea a vomă și-am îndepărtat-o, scârbită. Am fugit la baie și mi-am frecat mâinile cu săpun până când am simțit că mi-am luat pielea de pe ele, apoi m-am spălat pe față.

Scârțâitul unei trepte mi-a făcut sângele să înghețe în vene. După ce-a mai scăzut nivelul adrenalinei, am închis cu stângăcie robinetul și-am fugit spre pat, împingându-l în dreptul ușii. Treptele au scârțâit din nou, iar eu m-am tras înapoi, spre peretele cel mai îndepărtat, și am încercat să controlez tremurul care-mi cuprinsese tot corpul. Am rămas tăcută, așteptând în întuneric ca unchiul Toad să treacă pe lângă ușa mea sau să încerce s-o forțeze.

A mai urcat o treaptă, apoi încă una și, în cele din urmă, a ajuns la etaj. Mergea împleticit, cărându-și cele o sută optzeci de kile cu care se lăuda. A găfâit de câteva ori, apoi l-am auzit horcăind din nou înainte s-o ia pe hol, spre camera lui.

M-am ghemuit cu genunchii la piept, am închis ochii și m-am lăsat pe o parte, neștiind dacă o să se întoarcă sau dacă o să bată altcineva la ușă. Nu-mi mai dorisem niciodată atât de tare s-o văd pe mama, dar ea nu voia să dea ochii cu mine. Juniper era vreaște. Probabil că era copleșită și stătea ascunsă acolo unde se retrăgea când lucrurile deveneau prea dificile pentru ea.

Voiam s-o strig, dar nu eram sigură că m-ar fi auzit. Mi-am imaginat că Althea o să fie în bucătărie de dimineață, gătind și curățând și c-o să mă întâmpine cu un zâmbet. Era singurul lucru

care mă putea liniști suficient de mult încât să adorm. Asta, și faptul că știam că a doua zi era sâmbătă, o zi cu lecții de condus. Aveam o zi întreagă la dispoziție cu Elliott, departe de Juniper și de toți cei din casa asta.

Capitolul treisprezece

Catherine

La început, mi s-a părut că vocile vin dintr-un vis pe care nu mi-l pot aminti, dar, când au crescut în intensitate, șoaptele furioase semănau cu certurile părinților mei. M-am ridicat în capul oaselor, frecându-mă la ochi. Oaspeții se strânseseră cu toții, unii erau panicați, alții furioși, iar alții încercau să restabilească ordinea.

M-am ridicat de pe saltea, am traversat camera și am întredeschis încet ușa, încercând să nu mă dau de gol. Am tras cu urechea. Vocile trăncăneau agitate în continuare, se auzeau chiar și unchiul 'l'oad și verișoara Imogen. Am ieșit pe hol, simțind cum podeaua rece îmi frige tălpile goale. Cu cât mă apropiam de camera în care se adunaseră, cu atât mai clar îi auzeam.

— Nici nu vreau s-aud, a zis Althea. Am spus nu, și așa rămâne. Nu-i facem așa ceva bieteii copile. A trecut prin destule.

— Ce? s-a stropșit Duke. Și ce plănuiești să faci când o să plece de-aici și locul ăsta o să se ducă dracului? Oricum se îndreaptă în direcția aia cu o sută de kilometri pe oră. Și cum rămâne cu noi? Cu Poppy?

— Nu suntem responsabilitatea ei, a zis Willow.

— Ce-ți pasă ție? a întrebat Duke. Vii aici din an în paște.

— Sunt aici acum, a zis Willow. Votez împotriva.

— Votez împotriva, a spus și Althea. Mavis, zi-le.

— Nu... Nu știu.

— Nu știi? a întrebat Althea, mai fermă decât o auzisem vorbind vreodată. Cum e posibil să nu știi? E *fata* ta. Pune capăt nebuniei ăsteia.

— Eu..., a început mama.

Ușa s-a deschis puțin și-am văzut-o pe mama în halat, trupul ei împiedicându-mă să văd și restul camerei.

— Ce faci aici, Catherine? Du-te în pat. Acum!

Mi-a trântit ușa în față, iar șoaptele au inundat camera aflată de cealaltă parte.

Am făcut un pas în spate, apoi m-am întors în cameră și am închis ușa după mine. Am privit lumina ce se furișa pe sub prag și m-am întrebat de ce vorbeau despre mine și ce anume luau în calcul încât o făcuseră pe Althea să voteze atât de categoric împotriva. Cătușa muzicală a scos câteva note, făcându-mă să trec la acțiune. Am tras servanta în dreptul ușii, apoi — pentru că nu mi s-a părut suficient — am lipit și patul de servanță și m-am așezat. M-am holbat la ușă până când am ațipit, rugându-mă să răsară soarele.

A doua oară când am deschis ochii, m-am întrebat dacă întrunirea de jos fusese un vis. M-am îmbrăcat și-am coborât scările, întrebându-mă dacă nu cumva visasem totul despre seara trecută. Mizeria făcută de unchiul Toad dispăruse. Livingul, camera de zi și bucătăria erau lună, iar mama gătea. Mirosea a biscuiți copti și a

cârnați și, între două note din melodia pe care o fredona, se auzea carnea sfărâind.

— Bună dimineața! a spus mama, scurgând cârnații.

— 'Neața! am răspuns eu, precaută.

Trecuse atât de mult de când mama se simțise în largul ei ultima oară, de când fusese binedispusă, încât nu știam cum să reacționez.

— Unchi-tu și verișoară-ta au plecat. I-am spus că nu mai e bine-venit aici o vreme. Ce s-a întâmplat azi-noapte e inacceptabil.

— Cât timp înseamnă o vreme? am întrebat.

Mama s-a întors spre mine cu o privire plină de regret.

— Îmi pare rău că ți-a spus toate lucrurile alea. N-o să se mai întâmple, promit!

M-am postat în dreptul farfuriei pe care o așezase pe masă.

— Acum mănâncă. Mai am ceva treabă. O să coboare câțiva oaspeți la micul dejun. Am atâtea de făcut și n-am dormit prea bine azi-noapte.

Apoi a ieșit din cameră.

— Copilă? a zis Althea ieșind din cămară și înnodându-și șorțul la spate.

A luat o cârpă și a început să curețe aragazul.

— Te-am trezit?

— Cinc a curățat după unchiul Toad: tu sau mama?

— Ei, nu-ți face griji în privința asta, a spus ea uitându-se pe fereastră. Mai bine mănâncă. Ți-a venit băiatul.

— Ah! am exclamat eu, apoi mi-am îndesat cârnatul în gură și am înșfăcat doi biscuiți, jacheta și rucsacul.

Elliott era deja pe verandă când am deschis ușa.

— Pa, copilă! a strigat Althea.

Capitolul paisprezece

Elliott

I-am deschis portiera lui Catherine cu o mână, ținând în cealaltă checul cu afine înfășurat în folie.

— Micul dejun?

— Mersi, a zis ea, arătându-mi proviziile din palma ei.

Am chicotit.

— Deja gândim la fel. Suntem sortiți să fim împreună.

Catherine a roșit, apoi s-a așezat pe locul din dreapta. Am trântit portiera și am ocolit mașina în fugă. Era cam tăcută, iar asta îmi dădea emoții.

— E totul OK?

— Mda. Sunt doar obosită, a zis ea, uitându-se pe fereastră în timp ce porneam mașina.

— N-ai dormit bine?

— Ba da. Cred.

Am aruncat o privire spre brațele ei și-am observat o pudrerie de zgârieturi mici, semilune roșii, furioase, de la încheietură până la cot.

— Ești sigură că e totul OK?

Catherine și-a tras mâneca în jos.

— Nu e nimic. Un tic nervos.

— Și de ce erai nervoasă?

A ridicat din umeri.

— N-am putut să dorm.

— Ce pot să fac? am întrebat, dintr-odată disperat.

S-a lăsat pe spate și a închis ochii.

— Vreau doar să trag un pui de somn acum.

I-am atins genunchiul.

— Dormi. Conduc eu.

A căscat.

— Am auzit că Anna Sue dă o petrecere de Halloween săptămâna viitoare.

— Și?

— Și te duci?

— Tu te duci?

Catherine a deschis ochii. Deși era extenuată, părea surprinsă, ca și când se aștepta să-i spun că glumesc.

— Nu. Nu mă pasionează să mă deghizez în altcineva.

— Nici măcar pentru o noapte?

A clătinat din cap și a închis din nou ochii.

— Nu, cu atât mai mult cu cât e vorba despre Anna Sue Gentry.

— Atunci mergem la mine să ne uităm la filme de groază și să ronțaim popcorn?

A zâmbit, cu ochii închiși.

— Sună perfect.

Umerii lui Catherine s-au relaxat, la fel și corpul ei, apoi a început să respire regulat. Am încercat să conduc încet, să iau curbele cât mai

larg. Când am intrat pe drumul neasfaltat pe care-l alesesem, Catherine s-a ridicat și m-a luat de braț, sprijinindu-și obrazul pe umărul meu. Am folosit cealaltă mână să parchez mașina și să opresc motorul, apoi am rămas pe marginea drumului cât a dormit ea. Scotea un șuierat abia perceptibil pe nas și, deși brațul și fundul au început să-mi amortească, n-am îndrăznit să mă mișc.

Cerul s-a deschis câteva minute și a plouat ușor, ca o burniță. M-am jucat pe telefon până mi s-a descărcat, apoi l-am conectat cu grijă la bateria mașinii, uitându-mă la fata ghemuită de lângă mine. Catherine părea mult mai mică decât atunci când o întâlnisem prima oară: mai fragilă, mai delicată, și totuși puternică. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea, dar știam că asta are legătură cu faptul că nu mai iubisem pe nimeni așa cum o iubeam pe ea și n-aveam s-o mai fac vreodată. Era mai importantă pentru mine decât își dădea ea seama. Așteptasem atâta vreme să mă întorc la ea, iar acum, stând amândoi în liniște, în răcoarea din mașină, părea ireal. I-am atins părul, ca să mă conving că e adevărat.

Mi-a sunat telefonul și m-am repezit să răspund înainte s-o trezească.

— Alo? am șoptit.

— Hei! a zis tata.

Am dat ochii peste cap.

— Da?

— Deci i-am promis unchiului John că nu te mai sun să-ți cer nimic, dar Kimmy a pierdut apartamentul, iar noi stăm la Rick, care are o iubită nouă, și ea cu Kimmy nu se înțeleg. Eu n-am reușit să-mi găsec un job și lucrurile n-arată prea grozav. Știu... Știu că vine ziua ta, iar mătușa Leigh îți dă mercu câteva sute de dolari. Dacă ai putea să-i ceri în avans și să mi-i împrumuți, îți jur că ți-i dau înapoi până la Crăciun, ba chiar și-n plus.

M-am încruntat.

— Îmi ceri banii de cadou pe care nici nu i-am primit încă?

— N-ai auzit ce-am zis? O să rămânem pe drumuri într-o săptămână sau două.

Am strâns din dinți.

— Ia-ți un job, tată. Kim sau cum o cheamă lucrează?

— Asta nu e treaba ta.

— Ba este, dacă vrei să împrumuți bani de la mine.

A tăcut câteva clipe.

— Nu, nu lucrează. Îmi împrumuți sau nu?

— Nu-i cer mătușii bani pentru tine. Are mare grijă de mine. Nu fac așa ceva. Dacă vrei să împrumuți bani de la ea, cere-i chiar tu.

— Am încercat! Le datorez deja cinci sute.

— Și nu le-ai dat banii înapoi, dar vrei să iei de la mine.

S-a încurcat în propriile minciuni, frustrat.

— Pot să vă dau înapoi tuturor banii luna viitoare. Trebuie doar să-mi revin puțin, fiule. După tot ce-am făcut pentru tine, nu poți să-l ajuți pe bătrânul tău?

— Ce-ai făcut tu pentru mine? am zis, încercând să nu ridic tonul.

— Poftim? a întrebat el, cu vocea gravă și amenințătoare.

— M-ai auzit. Mama era cea care plătea facturile. Ai părăsit-o pentru cineva care nu le plătește și acum împrumuți bani de la fii-tu de șapțișpe ani. Ne băteai măr pe mine și pe mama, plecai, nu lucrai niciodată..., contribuția ta la viața mea se rezumă la treaba aia la care bărbații se gândesc non-stop. Asta nu-ți dă dreptul la nimic, tată, cu atât mai puțin la un împrumut. Nu mă mai suna... decât dacă vrei să-ți ceri scuze.

— Nenoro...

I-am închis și mi-am lăsat capul pe spate. Am pus telefonul pe modul silențios și, câteva clipe mai târziu, a început să vibreze. Am ținut butonul apăsat prelung și l-am închis de tot.

Catherine m-a strâns tare de braț.

M-am uitat pe fereastră, înjurându-l pe tata în barbă. Tremuram din toate încheieturile și nu mă puteam opri.

— Nu știam, a zis ea, strângându-mi brațul. Îmi pare atât de rău!

— Hei, i-am zâmbit eu. E OK, nu-ți face griji. Îmi pare rău că te-am trezit.

S-a uitat în jur și a observat noua mea haină de fotbal acoperindu-i poala. Mi-a dat-o înapoi, cu o privire tristă.

— Te-a lovit?

I-am dat părul la o parte de pe față și i-am mângâiat obrazul.

— S-a terminat. Nu mai poate să-mi facă rău.

— Ești bine? a întrebat ea. Pot să te ajut cu ceva?

Am zâmbit.

— E suficient că-ți pasă și mă întrebi.

S-a rezemat de mâna mea.

— Normal că-mi pasă.

Tremurul a dispărut încet, iar furia s-a evaporat. Catherine nu vorbea prea des despre sentimentele ei și, oricât de puțin îmi spunea, mi se părea o chestie uriașă.

S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama unde suntem.

— Cât am dormit?

Am ridicat din umeri.

— Ai dormit ceva. Suntem pe Strada 29. Când te mai dezmeticești, schimbăm locurile.

— Știi, a zis ea, ridicându-se în capul oaselor, nu trebuie să facem asta azi.

Am izbucnit în râs.

— Ba da, cam trebuie.

— Am avut cel mai tare vis, a zis ea.

— Da? Eram și eu pe-acolo?

A clătinat din cap, ferindu-și privirea.

— Hei, e în regulă! i-am zis în timp ce o strângeam la piept. Povestește-mi!

— Se întorcea tata acasă, dar nu pe vremuri, ci acum. Era foarte confuz, iar când și-a dat seama ce-a făcut mama, s-a înfuriat. Era mai furios decât îl văzusem vreodată. I-a zis c-o părăsește și a plecat, dar m-a luat și pe mine cu el. Mi-am făcut bagajele și am pornit cu Buick-ul. Era ca nou, a pornit imediat. Cu cât ne îndepărtam mai mult de Juniper, cu atât mă simțeam mai în siguranță. Aș fi vrut... poate dacă am fi făcut asta în realitate, ar fi fost încă în viață.

— Nu pot să repar asta, dar pot să te duc departe de Juniper. Putem să luăm mașina și să plecăm.

S-a rezemat de mine, privind cerul înnorat prin parbrizul murdar.

— Încotro?

— Încotro vrei. Oriunde.

— Sună a... libertate.

— O să fim liberi, am zis. Dar înainte de asta trebuie să înveți să conduci. Nu ești în siguranță dacă pleci și nu te poți așeza la volan când e nevoie.

— De ce-ar fi nevoie să mă așez la volan? a întrebat, întorcându-se spre mine.

— În caz că mi se întâmplă ceva.

A zâmbit.

— N-o să îți se întâmple nimic. Tu pari... invincibil.

Mi-am îndreptat spatele și m-am simțit mai puternic știind că mă vede așa.

— Crezi?

A încuviințat.

— În regulă, atunci n-o să mă omori dacă treci la volan.

Am tras de manetă și-am dat înapoi, ratând la mustață o palmă dată în glumă de Catherine. Am ieșit din mașină, iar nisipul ud a scrâșnit sub tălpile pantofilor. Plouase în reprize câteva ore, dar drumul nu se înnoarește. Am ocolit în fugă mașina ca să ajung în dreapta, am deschis portiera și-am încurajat-o să treacă la volan.

— În regulă, am zis, frecându-mi palmele. Mai întâi, centura de siguranță.

Ni le-am prins amândoi.

— Pe urmă, oglinzile. Verifică-le pe toate, stânga, dreapta și cea retrovizoare și asigură-te că ai vizibilitate, apoi reglează-ți scaunul și volanul ca să stai confortabil.

— Vorbești ca un instructor auto, a mormăit ea, verificând oglinzile și foindu-se.

A icnit scurt când scaunul s-a mișcat în față.

Am tresărit.

— E sensibil, scuze. Acum ar trebui să răsucești cheia în contact. La mașinile mai noi, nu mai e nevoie să apeși și pe accelerație, dar la a mea... Calcă ușor accelerația până pornește. Să nu apeși tare. O să îneci motorul. Apasă ușor pedala cu piciorul.

— Tre' să apăs mai mult.

— O s-o repar.

Catherine a răsucit cheia în contact și motorul a pornit instantaneu, iar ea s-a lăsat pe spate.

— Oh, mulțumesc Monstrului Zburător de Spaghete¹!

Am chicotit.

— Acum semnalizează stânga, pentru că ne prefacem că intrăm în trafic. E tija aia mai lungă din stânga volanului. În jos pentru semnalizare stânga, în sus pentru dreapta.

A semnalizat, iar indicatorul a început să clipească și să bipăie.

— Acum apasă frâna de mână și apoi, accelerația, ușor.

— Pff. OK. E foarte stresant.

— O să fie bine, am zis, încercând să-i dau încredere.

1 Zeul religiei „pastafarianism” (o combinație între cuvintele „paste” și „rastafarianism”) creată în anul 2005. Este o mișcare socială care promovează o viziune mai relaxată asupra religiei și care se opune predării designului inteligent și a creaționismului în școlile publice. În Olanda, este recunoscută oficial ca religie. (N. red.)

Catherine a făcut exact ce i-am spus și a pornit încet la drum. După ce i-am amintit să oprească semnalizarea, și-a așezat mâinile pe volan în dreptul orelor zece și două, strângându-l din răputeri în timp ce rula pe Strada 29 cu douăzeci de kilometri la oră.

— Ai reușit, am zis.

— Am reușit! a țipat ea.

A chicotit pentru prima oară de când o revăzusem, iar răsul ei semăna cu un clopoțel de vânt, o simfonie și un imn triumfal în același timp. Era fericită și nu-mi doream decât să mă relaxez și s-o privesc cum se bucură de acest moment.

Capitolul cincisprezece

Catherine

Ploaia bătea în ferestrele dreptunghiulare care alcătuiau peretele de nord al clasei domnului Mason. Elevii stăteau tăcuți, cu capul plecat, concentrându-se asupra testului, iar picăturile mari de ploaie erau singurul zgomot care se auzea, în afară de câte un creion rupt sau sunetul scos de guma de șters și de măturarea firimiturilor.

Ca în fiecare an, ploaia de noiembrie aducea toamna, iar temperatura devenea în sfârșit suportabilă. Norii negri învolburau cerul, iar rigolele se revărsau pe asfalt, într-o pătură de apă. În pământ se formau mici jgheaburi și auzeam stropii cum plescăiau în noroi.

Am bifat răspunsul la ultima întrebare tip grilă, am lăsat creionul deoparte și am început să mă joc cu degetele. De regulă, Minka termina prima testele, iar eu eram a doua sau a treia, după Ava Cartwright. M-am uitat curioasă la ele și-am fost surprinsă să văd că nu

terminaseră. Mi-am revizuit testul, îngrijorată că am ratat ceva. Am dat pagina, verificând întrebările de-a valma, așa cum răspusesem.

— Ai terminat, Catherine? m-a întrebat domnul Mason.

Ava a ridicat privirea spre mine suficient cât să-i observ iritarea, apoi s-a aplecat din nou asupra testului.

Am încuviințat.

Domnul Mason mi-a făcut semn să vin în față.

— Adu lucrarea, atunci.

Fruntea lui era plină de broboane de transpirație, iar subsuorile cămășii cu mâneci scurte erau ude, deși în clasă domnea o răcoare plăcută.

Am așezat foile pe catedră, iar el a început imediat să le corecteze.

— Vă simțiți bine, domnul Mason? Sunteți cam palid.

A dat din cap.

— Da, mulțumesc Catherine. Mi-e foame, atât. Azi am înghițit doar două shake-uri de proteine. Ia loc, te rog!

M-am întors spre Elliott, iar privirile noastre s-au intersectat. Mi-a zâmbit, așa cum o făcuse de fiecare dată după primul lui meci de fotbal. Fusese prima oară când mă sărutase, prima oară când îmi spusese că mă iubește și nu ratase nicio ocazie s-o mai facă de atunci.

Ultimele câteva meciuri ale lui Elliott se disputaseră în alte orașe, dar în seara asta, de la șapte și jumătate, juca acasă împotriva celor de la Blackwell Maroons. Niciuna dintre echipe nu înregistrase vreo înfrângere, iar Elliott vorbise toată săptămâna despre meciul ăsta și despre bursele pe care le-ar putea primi. Pentru prima dată, colegiul devenea o opțiune reală, ceea ce făcea ca victoriile lui la fotbal să aibă altă miză. Iar meciul jucat acasă însemna că puteam sărbători împreună, iar Elliott nu-și putea ascunde entuziasmul.

Elevii și-au predat lucrările unul câte unul. Elliott a fost printre ultimii, dându-i testul domnului Mason chiar când suna clopoțelul.

Mi-am adunat lucrurile și am rămas în urmă, la fel ca el. Am mers împreună la dulapul meu, iar el a așteptat câtă vreme m-am luptat cu mânerul. De data asta însă l-am deschis singură. Elliott m-a pupat pe obraz.

— Ai teme?

— De data asta... nu.

— Ai vrea..., ai vrea să mergi cu mine undeva după meci?

Am clătinat din cap.

— Nu mă simt în largul meu la petreceri.

— Nu la o petrecere. E, aăă... e seara seniorilor. Vine mama în vizită și o să gătească o cină mare după meci. Toate felurile mele preferate.

— Chec cu nuci și afine uscate?

— Da, a dat din cap o dată, părând agitat. Și... m-am gândit că poate vine și mama ta.

Am întors capul spre el, privindu-l chiorăș.

— Asta nu se poate. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Doar că i-am cam povestit mamei despre tine și e nerăbdătoare să te întâlnească pe tine și... pe mama ta.

M-am holbat la el o vreme, simțind cum inima e gata să-mi spargă pieptul.

— I-ai zis deja c-o să vină și mama, nu? Elliott...

— Nu, nu i-am zis c-o să vină. I-am zis că o invit. I-am spus și că mama ta nu prea s-a simțit bine în ultima vreme.

Am închis ochii, ușurată.

— Bun, am zis, oftând. Bine, păi rămânem pe ideea asta.

— Catherine...

— Nu, am spus, închizând dulapul.

— S-ar putea să se distreze.

— Am zis nu.

Elliott s-a încruntat, dar m-a urmat când am luat-o pe hol către ușile duble ce dădeau în parcare.

Ploaia s-a oprit când mai aveam câțiva pași până la mașina lui Elliott, iar aerul curat de după furtună părea să-i anime și mai mult pe elevii neliniștiți. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai avuseserăm un meci acasă și toată lumea simțea energia care plutea din aer. Bannerele cu Pep Club atârnau din tavan, iar pe ele erau scrise lucruri precum *Bateți-i pe Blackwell* și *Executați idiotii*¹, jucătorii erau îmbrăcați în tricourile oficiale, majoretele erau costumate și întreaga școală era o mare de alb și albastru.

Elliott a șters cu palma picăturile de ploaie de pe capotă. Am atins numărul șapte desenat cu albastru-cobalt pe tricoul lui și m-am uitat în ochii lui.

— Îmi pare rău dacă ești dezamăgit. Ți-am spus.

— Știu, a zis, sărutându-mă pe frunte.

Ușile duble au fost luate cu asalt de un nou val de elevi. Motoarele mașinilor s-au ambalat, au început să se audă claxoanele, iar Scotty și Connor se învârteau în cerc cu mașina pe terenul de lângă stradă.

Presley parcase la patru locuri distanță de Elliott și a trecut pe lângă noi zâmbind.

— Elliott! a strigat ea. Mersi că m-ai ajutat aseară.

El s-a încruntat, i-a făcut cu mâna, pe care și-a îndesat-o apoi în buzunar.

Mi-a luat ceva să procesez cuvintele ei și nu eram încă sigură ce însemnau.

Elliott n-a așteptat să-l întreb.

— Mi-a... ăă... Mi-a cerut s-o ajut cu ghidul de studiu al lui Mason.

A deschis portiera, iar eu m-am strecurat înăuntru, simțind cum furia pune treptat stăpânire pe mine. Faptul că Presley știa ceva despre

¹ Joc de cuvinte în engleză între titulatura echipei — Blackwell Maroons — și cuvântul *moron* (idiot). (N. trad.)

Elliott ce eu nu știam mă înfuria irațional de tare, iar corpul meu reacționa ciudat.

S-a așezat lângă mine și și-a scos telefonul, arătându-mi schimbul de mesaje. Abia dacă am aruncat o privire, nedorind să par la fel de disperată pe cât mă simțeam.

— Uite, a zis el. I-am dat răspunsurile, și asta a fost tot.

Am încuviințat din cap.

— OK.

Elliott a pornit motorul.

— Știi că nu sunt interesat de ea. E groaznică, Catherine.

Mi-am zgândărit unghiile, posacă. El a continuat:

— Nu m-ar putea interesa nici într-un milion de ani. Știu că mi-a scris doar ca să poată să-mi mulțumească azi în fața ta.

— Nu-mi pasă.

S-a încruntat.

— Nu spune asta.

— Ce ar trebui să spun?

— Că-ți pasă.

Am privit pe geam în timp ce Elliott ieșea din parcare. Antrenorul Peckham stătea în dreptul camionetei lui, în apropierea stadionului, iar doamna Mason era lângă el. Își dădea părul peste umăr, cu un zâmbet ce i se lățise aproape pe toată fața.

Elliott a claxonat, iar cei doi au devenit brusc sobri și i-au făcut cu mâna. M-am întrebat de ce doamna Mason își dorise cu atâta ardoare să-și părăsească soțul și căsnicia din orașelul ăsta mic doar ca să repete povestea. Antrenorul Peckham divorțase de două ori — cea de-a doua nevastă era o fostă elevă care absolvise liceul cu patru ani în urmă —, iar doamna Mason se comporta de parc-ar fi prins în mreje cel mai râvnit holtei.

N-am schimbat nicio vorbă cu Elliott până să ajungem la Juniper și, cu cât ne apropiam, cu atât se foia mai tare. Ștergătoarele măturau

ploaia de pe parbriz într-un ritm liniștitor, dar Elliott nu băga de seamă. Părea că încearcă să găsească un subiect de conversație care să readucă totul la normal. A tras mașina pe trotuar și a parcat.

— N-am vrut să zic că nu-mi pasă, am început eu înainte să apuce el. Ci doar că nu aveam de gând să mă cert din cauza lui Presley. Nu trebuie să fii cine știe ce geniu ca să-ți dai seama ce pune la cale.

— Nu trebuie să ne certăm. Putem să discutăm.

Răspunsul lui m-a uluit. Părinții mei nu se rezumau să discute atunci când nu erau de acord. Era mereu un meci al țipetelor, un război al cuvintelor, plânsurilor, rugămintelor și se redeschideau răni mai vechi.

— Nu trebuie să ajungi la meci? Asta pare că o să fie o conversație mai lungă.

S-a uitat la ceas, apoi și-a dres glasul, necăjit că suntem presați de timp.

— Ai dreptate. Trebuie să ajung la vestiar.

— Eu trebuie doar să intru să-i salut, dar, dacă durează prea mult, du-te. Pot să vin pe jos la meci.

Elliott s-a încruntat.

— Catherine, toarnă cu găleata. Nu te las să mergi prin ploaie.

M-am întins să deschid portiera, dar Elliott m-a apucat de mână, uitându-se la degetele noastre întrepătrunse.

— Ai putea să te așezi lângă familia mea la meci?

Am încercat să zâmbesc, dar a ieșit ceva nefiresc, un fel de expresie chinată.

— Tu o să fii pe teren. O să fie cam ciudat.

— N-o să fie ciudat. Mătușa Leigh o să vrea să stai cu ei.

— Ah! OK, am zis, stălcind cuvintele. Mă întorc într-un minut.

Am ieșit din Chrysler și-am luat-o la fugă spre casă, oprindu-mă doar să dau poarta într-o parte. Ușa s-a deschis înainte să ajung pe verandă.

— Dumnezeule, copile, n-ai o umbrelă? a întrebat Althea, ștergându-mă cu un prosop.

M-am întors și l-am văzut pe Elliott făcându-mi cu mâna, apoi am tras-o pe Althea înăuntru și am închis ușa în urma noastră.

— Cum merge treaba cu băiatul?

— Superbine, am zis, dându-mi părul ud pe spate.

Am privit în jur; totul părea în ordine. Știam că ei îi datorez asta.

— Elliott are meci în seara asta. O să ajung acasă târziu. Ți-a zis mama dacă are nevoie de ceva?

— Să-ți zic ceva: dacă are nevoie, mă ocup eu.

— Mulțumesc, am zis, încercând să-mi trag sufletul după sprintul prin ploaie. Trebuie să mă schimb. Cobor într-o clipă.

— Ia-ți o umbrelă, copilă! a strigat Althea după mine în timp ce urcam scările.

Ajunsa în cameră, mi-am scos tricoul și mi-am pus în locul lui un pulover albastru și un paltonaș. După ce m-am pieptănat, m-am spălat pe dinți și m-am dat cu strugurel de buze, m-am oprit lângă ușa, înșfăcând umbrela din colț.

Zgomotul pașilor mei pe trepte era inevitabil, dar era musai ca mama să comenteze ceva.

— Catherine Elizabeth! m-a strigat ea din bucătărie, cu glas vioi.

— Îmi pare rău, trebuie să fug. Ai tot ce-ți trebuie? am întrebat.

Mama stătea în picioare în fața chiuvetei și curăța cartofi. Avea bucele negre prinse la spate și s-a întors spre mine zâmbind.

— Când te întorci?

— Târziu, am zis. E seara seniorilor.

— Nu prea târziu, m-a avertizat ea.

— O să pregătesc totul pentru mâine-dimineață. Promit!

Am pupat-o pe obraz și m-am îndreptat spre ușa, dar m-a tras de mâneca hainei. Bucuria dispăruse din ochii ei.

— Catherine, ai grijă cu băiatul ăla. N-are planuri să rămână pe-aici.

— Mamă...

— Vorbesc serios. Știu că te distrezi. Dar nu te implica prea mult. Ai responsabilități aici.

— Ai dreptate. Nu vrea să rămână aici. Plănuiește să călătorească. Poate cu *National Geographic*. A întrebat dacă ai vrea...

Mi-am pierdut vocea.

— A întrebat dacă aș vrea ce?

— Dacă ai vrea să vii acasă la mătușa lui la cină.

S-a întors brusc, a luat un cartof într-o mână și cuțitul pentru cojit în cealaltă.

— N-am cum. Am prea multă treabă. Pensiunea e plină.

— Chiar așa? am întrebat, ridicând ochii spre ea.

Mama a tăcut, răzuind cartoful. Apa de la robinet curgea în continuare, iar ea a înțețit cojitul.

— Mamă?

S-a întors, îndreptând cuțitul de cojit spre mine.

— Tu ai grijă cu băiatul ăsta, mă auzi? E periculos. Toată lumea din afara casei ăsteia e periculoasă.

Am clătinat din cap.

— Nu i-am spus nimic.

Umerii mamei s-au relaxat.

— Bine. Acum du-te. Am treabă.

Am încuviințat, răsucindu-mă pe călcăie, și am ieșit pe ușă cât de repede am putut, deschizând umbrela. Chryslerul se odihnea tot pe trotuar, iar ștergătoarele se mișcau frenetic în stânga și-n dreapta.

A fost o manevră delicată să mă așez pe locul din dreapta și să scutur umbrela fără să stropesc interiorul, și cumva am reușit să închid ușa fără să fac mizerie.

— Ai întrebat-o dacă vine la cină?

— Am întrebat, am zis. Are treabă.

Elliott a dat din cap, cu brațul sprijinit pe spătarul scaunului.

— Ei bine, am încercat, nu?

— Nu pot să rămân prea mult după meci, am zis eu.

— Ce? De ce?

— Se poartă ciudat. Mai ciudat ca de obicei. E într-o dispoziție foarte, foarte bună și e așa de ceva vreme, dar a zis că pensiunea e plină.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ar trebui să ajung acasă devreme... în caz de ceva.

— În caz de ce?

L-am privit, dorind să-i pot spune adevărul, dar m-am mulțumit doar cu o versiune a lui.

— Nu știu. Nu s-a mai întâmplat niciodată.

*

Am intrat pe rândul pe care stăteau mama lui Elliott și mătușa Leigh. Au părut să mă recunoască imediat.

Leigh a zâmbit.

— Bună, Catherine! Poți să stai cu noi? Elliott ne-a zis că ai vrea. Am dat din cap.

— Mi-ar face plăcere.

Leigh s-a dat la o parte, făcându-mi semn să mă așez între ea și cumnata ei. Am înțeles de unde moștenise Elliott pielea arămie, părul negru care strălucea în lumina lunii și pomeții frumoși.

— Catherine, ea e Kay, mama lui Elliott. Kay, ea e Catherine, prietena lui Elliott.

Kay a răspuns rigid.

— Bună, Catherine! Am auzit multe despre tine.

Am zâmbit, încercând să nu mă cocoșez sub privirea ei intensă.

— Elliott mi-a povestit că pregătiți o cină pentru el diseară. Să aduc și eu ceva?

— Drăguț din partea ta, dar avem tot ce ne trebuie, a spus Kay, privind înainte. Știm ce-i place.

Am încuviințat, privind și eu înainte. Elliott era convins că m-aș simți în largul meu lângă mama lui. Fie era o actriță bună, fie el nu-și dădea seama cât de rece era cu străinii nepoftiți.

— Să cobor acum? a întrebat Kay.

— Poate la pauză? a spus Leigh.

— Mă duc să verific.

Kay s-a ridicat și a pășit cu grijă pe lângă mine și Leigh, coborând scările. Oamenii din tribune i-au strigat numele, ea și-a ridicat privirea și le-a făcut cu mâna, afișând un zâmbet artificial.

— Poate că ar trebui să stau lângă doamna Mason, am gândit eu cu voce tare.

— Nu fi bleagă. Crede-mă, Kay are nevoie doar de puțin timp ca să se îmblânzească. În plus, nu e niciodată prea fericită să se întoarcă în Oak Creek.

— A! am exclamat.

— Îmi aduc aminte că, atunci când John și cu mine am început să ieșim împreună, Kay era neagră de furie. Nimeni din familie nu mai ieșise decât cu Cherokee. Kay și mama lor, Wilma, nu erau deloc fericite și a fost nevoie de multe asigurări din partea lui John că se vor da pe brazdă.

— Cât a durat?

— Păi, îți imaginezi, a zis ea scuturându-și pantalonii, vreo doi ani.

— Doi ani? Dar... Tatăl lui Elliott e...?

Leigh a pufnit.

— Cherokee. Și neamț, cred. Kay nu vorbește despre partea germană, deși el are pielea mai albă decât mine. Și da, doi ani. Au fost lungi, dar ne-au făcut pe mine și John de nedespărțit. Știi, e bine când nu obții cu ușurință ce-ți dorești. Apreciezi mai mult lucrurile.

Elliott și-a petrecut ultimii doi ani pedepsit mereu pentru că încerca să ajungă la tine.

Mi-am mușcat buzele încercând să nu zâmbesc. Kay s-a întors, părând enervată.

— Ai avut dreptate. La pauză, a zis ea.

Altcineva i-a strigat numele, iar Kay a privit în sus, a fluturat mâna de două ori fără să zâmbească și s-a așezat.

— A fost ideea ta să-l lași să termine liceul aici, a zis Leigh.

— A fost ideea lui, a răspuns Kay, apoi m-a privit rece. Mă-ntreb oare de ce.

— Elliott ți-a zis să te porți frumos, a avertizat-o Leigh.

— A mai zis și că ea e Vărsător, a comentat Kay cu îngâmfare.

Leigh a clătinat din cap și a râs scurt.

— Doamne, nu începe cu asta. Ai încercat și cu John și cu mine, ți-amintești?

— Sunteți amândoi între zodii, născuți la cuspide! a protestat Kay.

A zâmbit forțat, apoi s-a concentrat asupra terenului.

Formația a început să cânte, apoi majoretele și Pep Club au intrat pe teren în fugă, formând un culoar pentru jucători. Un minut mai târziu, echipa a țâșnit printr-un banner de hârtie, iar Kay l-a recunoscut imediat pe Elliot printre zecile de elevi și l-a arătat cu degetul, zâmbind din toată inima.

— Uite-l! a zis ea, apucând brațul lui Leigh. Ce mare pare!

Elliott nu era greu de identificat.

— Asta pentru că e chiar mare, soro. Ai făcut un uriaș.

Am zâmbit, urmărindu-l pe Elliott cum scrutează rapid mulțimea și le zărește pe mama lui, pe mătușă-sa și apoi pe mine. A ridicat mâna cu arătătorul și degetul mic îndreptate spre cer, iar degetul mare în lateral¹. Leigh și Kay i-au imitat gestul, dar Elliott a

¹ În limbajul american al semnelor înseamnă „Te iubesc!” (N. red.)

continuat să țină mâna sus după ce ele și-au coborât brațele. Leigh m-a înghiontit ușor.

— Ție îți face semn, copilă.

— A, da? am zis ridicând brațul și făcând același semn. Apoi mi-am lăsat mâna în poală.

Am apucat să-i văd rânjetul caracteristic, înainte să se întoarcă cu spatele.

Kay s-a uitat la Leigh.

— O iubește?

Leigh a bătut-o ușor pe braț din nou.

— Nu te preface că nu știi.

Capitolul şaisprezece

Catherine

Familia Youngblood era așezată în jurul mesei ovale a lui Leigh, luând din fiecare fel de mâncare, de la chec cu nuci și afine până la macaroane cu brânză. Leigh și cumnata ei, Kay, gătiseră toate felurile de mâncare preferate ale lui Elliott mai devreme, așa că totul era gata când am ajuns.

Unchiul John stătea vizavi de mine, cu burta lui umflată deja și sprijinită de marginea mesei. Avea părul lung, ca Elliott, dar și-l ținea într-o coadă înfașurată cu un șiret de piele și înnodată la capăt. Firele cărunte se amestecau cu șuvițele negre de deasupra urechilor. Își ținea ochelarii cu rame aurii la jumatea nasului.

Elliott înfuleca, cu obrajii încă roșii de la efortul depus în aerul rece de toamnă și cu părul încă umed de transpirație.

M-am întins spre el să-i ating ochiul lovit, care se învinețea și se umfla de la o clipă la alta.

— Te doare?

— Probabil c-o să mă doară mâine-dimineată, dar a meritat să marchez, a zis el, apucându-mi mâna și sărutând-o înainte să-și mai pună mâncare în farfurie.

— Ia-o mai încet, Elliott. O să vomți, l-a muștrat Kay.

— Nu se satură niciodată, a zis Leigh aproape dezgustată, urmărindu-l cum înfulecă.

— Poate ar trebui să-i punem niște gheață pe ochi? am întrebat, uitându-mă încă la vânătaia lui.

A mestecat repede, a înghițit și mi-a zâmbit.

— Te asigur că e OK.

S-a aplecat spre mine, mi-a tras scaunul mai aproape și m-a pupat iute pe tâmplă, înainte să-și îndrepte din nou atenția spre mâncare.

Am realizat brusc că stăteam lângă liderul echipei de fotbal a liceului, care mă pupa la masă, de față cu familia lui.

Elliott s-a șters la gură cu un șervet.

— Cel puțin încă are maniere, a comentat Kay, impasibilă. Băiatul ăla, Neal, zicea că e o petrecere pentru seniori în seara asta. Te duci?

Elliott s-a încruntat.

— Nu, mamă. Ți-am zis deja.

— Dar..., a început Kay, ezitând doar o clipă. Nu vreau să ratezi momente din cauza...

— Mamă! a izbucnit Elliott, cam tare.

Leigh a ridicat din sprânceană, iar Elliott și-a plecat puțin capul.

— Nu mergem.

— Ei bine, a intervenit John, atunci ce planuri aveți?

— Nu știu, a zis Elliott și s-a întors spre mine. Poate ne uităm la un film?

— Elliott, du-te la petrecere. Eu trebuie să ajung acasă oricum și să mă asigur că e totul pregătit pentru micul dejun.

— Încă mai merge pensiunea? a întrebat Kay. Nu prea părea.

— Merge, a zis Elliott. Catherine muncește pe rupte.

— Da? a reacționat Kay.

— O ajut pe mama cu spălatul rufelor și pregătirea meselor, cu curățenia și aprovizionarea, am zis.

Kay a chicotit.

— Ce Dumnezeu fac oamenii în Oak Creek când stau la o pensiune? Îmi imaginez că nu vin mulți turiști.

— Oamenii vin cu treabă cel mai adesea, am zis, simțindu-mă cu liecare întrebare, din ce în ce mai încolțită.

Nu-mi plăcea să mint, dar o conversație despre Juniper însemna orice mai puțin adevărul. Am încercat să îndrept discuția spre ceva mai puțin fals.

— Unul dintre oaspeți stă la noi când își vizitează familia.

— Asta e tare ciudat. De ce nu stă cu familia? a întrebat John.

— N-au suficient spațiu, am zis eu.

— Deci aici în oraș? Ce familie? a întrebat Leigh.

Am luat o înghițitură și mi-am dus mâna la gură în timp ce mes-
tecam, trăgând de timp ca să caut un răspuns.

— N-am... N-am voie să divulg informații despre oaspeții noștri.

— Bravo! a zis unchiul John.

— Bine, a spus Elliott. Lăsați-o să mănânce. Aveți suficient timp
s-o chestionați mai târziu.

I-am zâmbit recunoscătoare, apoi am luat cu furculița o porție
mică de macaroane cu brânză și-am pus-o în farfurie. Am gustat și
am gemut încet, satisfăcută.

Elliott m-a înghiontit ușor.

— Bună, nu?

— E incredibilă. Ar trebui să iau și eu rețeta.

— Gătești? m-a întrebat Kay.

— Mamă! a avertizat-o Elliott.

— Fie, a zis Kay, revenind la mâncarea din farfuria ei.

John s-a lăsat pe spătarul scaunului, odihnindu-și mâinile pe burta rotundă.

— Sunt mândru de tine, Elliott! Ai jucat excelent.

— Mulțumesc, i-a răspuns el.

Nu și-a ridicat privirea din farfurie, înfulecând cât putea de repede. După ce-a terminat și a doua porție, a încetinit în sfârșit ritmul.

— Trebuia să-l fi văzut pe antrenorul Peckham când nu era nimeni liber să-i pasezi și-ai fugit de unul singur cu mingea ca să marchezi. Am crezut c-o să plângă, am zis eu.

John și Elliott au râs.

— Mi-aș fi dorit să fie și taică-tu acolo, a mormăit mama lui Elliott.

— Kay! a muștrat-o John.

— L-am anunțat cu o săptămână înainte, a zis ea, lăsând furculița să zăngăne în farfuria goală.

— Mamă! a zis Elliott enervat.

Kay a ridicat din umeri.

— Se pare că n-am voie să zic nimic despre David.

— Nu, mamă, e un ticălos abuziv și egoist, dar nu trebuie să vorbim despre asta, a zis Elliott.

M-a privit o fracțiune de secundă, după care s-a uitat chiorăș spre mama lui.

— A trebuit să ascult chestiile astea toată viața. Acum divorțați, iar eu nu mai locuiesc cu voi. Ajunge!

Kay a rămas tăcută o clipă, apoi s-a ridicat.

— Îmi cer scuze, mamă, a zis Elliott, urmărind-o cum se duce în camera de-alături.

O ușă din capătul holului s-a trântit.

Elliott a închis ochii.

— La dracu'! a scrâșnit el. Îmi pare rău! a adăugat, întorcându-și o clipă capul în direcția mea.

Oscilam între compasiune față de Elliott și ușurare că și alte familii au probleme, dar n-avea importanță ce simțeam eu. Nu când Elliott părea atât de nefericit.

— Te rog, nu te scuza.

Leigh a ciocănit masa în dreptul farfuriei lui, făcându-l pe Elliott să deschidă ochii. I-a întins mâna, iar Elliott a apucat-o. Apoi Leigh l-a strâns tare.

— E în regulă, a zis ea.

Elliott și-a încordat maxilarul.

— Suferă. N-ar fi trebuit să zic asta.

— Cine e adultul în situația asta? a întrebat Leigh.

El a oftat, apoi a încuviințat.

— Ar trebui s-o conduc pe Catherine acasă.

I-am ajutat pe Leigh și John să strângă masa. John a curățat resturile din farfuria, în timp ce Leigh și cu mine am umplut mașina de spălat vase. Elliott a strâns firimiturile de pe masă și a măturat bucătăria și camera de zi. Am terminat toată treaba în mai puțin de zece minute și am zâmbit văzându-i pe John și Leigh îmbrățișându-se și pupându-se.

— Trebuie să răspund la niște e-mailuri, iubire. Pe urmă vin în pat și putem să ne uităm la filmul ăla pe care voiai să-l vezi.

— Serious? a întrebat Leigh entuziasmată.

John a încuviințat și a mai pupat-o odată, apoi m-a salutat.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Catherine! Sper să te vedem mai des pe-aici.

— O s-o vedeți, i-a răspuns Elliott.

John și Leigh întruchipau căsnicia ideală. Se ajutau, se iubeau, se înțelegeau. Erau în aceeași tabără, ca Elliott și cu mine. I-am zâmbit în timp ce m-a ajutat să-mi pun haina și încă o dată când mi-a deschis ușa. M-am oprit pe verandă, așteptând să se îmbrace și el înainte să mă ia de mână.

— Ești gata? a întrebat.

Am pornit împreună prin întuneric, spre Juniper. Vântul rece răscolea frunzele uscate, iar marginile lor foșneau pe asfalt în timp ce se mișcau de colo-colo în mici grupuri.

— Deci? Cum ți s-a părut? m-a întrebat cu voce șovăitoare.

— A fost distractiv în seara asta.

— Care parte?

— Ăă, am început eu, mi-a plăcut să te urmăresc jucând. Să stau alături de Leigh și Kay. Să iau cina cu ai tăi. Să văd cum înfuleci mâncarea pregătită de mama ta și de Leigh. Și acum asta.

Elliott a ridicat mâinile noastre înlănțuite.

— Asta e partea mea preferată. Și faptul c-am câștigat și că am marcat și atunci când ai ridicat mâna.

— Te referi la asta? am întrebat, formând semnul pentru *Te iubesc* cu degetele.

— Da. Mama obișnuia să-l facă înainte de meciurile mele de la juniori. Pe urmă l-a făcut și mătușa Leigh. Dar nu știu. Cu tine e altceva.

A făcut o pauză, alegându-și următoarele cuvinte.

— Ai fost sinceră?

— Mă întrebi dacă te iubesc?

A ridicat din umeri, părând vulnerabil.

Ne-am oprit în dreptul porții mele și Elliott a deschis-o, închizând-o la loc după ce am intrat. Mi-am sprijinit brațele pe vârfurile metalice, zâmbind. S-a aplecat și m-a sărutat pe buze.

— Tu cum știi? am întrebat.

A reflectat la întrebarea mea doar câteva clipe.

— Catherine, de fiecare dată când sunt cu tine, sunt atent la fiecare respirație de-a ta. Când nu suntem împreună, totul îmi amintește de tine. Știu, pentru că nimic altceva nu contează.

M-am gândit la ce spusese, apoi mi-am întors privirea spre Juniper. Aveam responsabilități, dar oare erau ele mai importante decât

Elliott? Puteam să le abandonez dacă el mi-ar fi cerut-o? Mama avea nevoie de mine. Nu cred că aş fi putut s-o fac.

Elliott a observat îngrijorarea din ochii mei.

— Nu trebuie s-o spui. Nu trebuie să spui nimic.

Mi-am ridicat încet mâna, întinzând arătătorul, degetul mic și degetul mare. Elliott a zâmbit, a făcut același lucru, apoi mi-a cuprins obraji în palme, sărutându-i. Buzele lui moi păreau fierbinți pe pielea mea rece.

— Noapte bună! a șoptit el.

M-a privit cum o iau pe potecă și urc treptele verandei. Nici n-am apucat bine mânerul, că ușa s-a deschis brusc.

O femeie îmbrăcată în negru a apărut în prag.

— Willow? am abordat-o eu.

— Unde-ai fost? Maică-ta te așteaptă de câteva ore bune.

M-am întors să mă uit la Elliott. Se încrunta, destul de confuz, dar apoi mi-a făcut cu mâna.

I-am răspuns făcându-i semn și m-am strecurat înăuntru, trăgând-o pe Willow după mine ca să pot închide ușa.

Și-a smucit brațul din strânsoarea mea.

— Ce faci?

— Nu trebuie să te vadă! am șuiert eu.

— Cine?

— Elliott!

— Ah, a zis ea, încrucișându-și brațele. E prietenul tău?

M-am încruntat în timp ce-mi scoteam jacheta și-o atârnam în cuierul de lângă ușa. Hainele celorlalți erau și ele aproape toate agățate acolo: haina maro-ciocolatie pufoasă a mamei, paltonul roșu-închis al Altheei, trenziul lui Duke, paltonul roz al lui Poppy, haina de piele neagră a lui Willow și hanoracul alb-murdar matlasat al lui Tess, cu glugă îmblănită pe margine.

— Ești mulțumită de camera ta? am întrebat.

— Cred că da, a zis ea și și-a tras nasul. E prietenul tău?

Willow se legăna de pe un picior pe altul. Nu putea să stea niciodată locului, era un ghem de energie nervoasă. Nu venea prea des la Juniper, petrecea doar câte o noapte în drumul ei spre... oriunde. Mama o numea vagaboandă. Eu îi spuneam altfel, după ce trăisem pe propria mea piele schimbările ei de dispoziție, de la neastâmpăr la depresie istovitoare.

N-am răspuns, iar ochii lui Willow s-au mărit.

— Uau! În regulă. Păi cred că mă duc înapoi în camera mea.

— Noapte bună! i-am urat, îndreptându-mă spre bucătărie.

Am luat o cârpă și am șters firimiturile, grăsimea și urmele de sos de paste de la cină. Mașina de spălat vase scotea un bâzâit domol, semn că era pornită, fiindu-i recunoscătoare mamei că măcar făcuse asta. Aveam de completat o fișă pentru școală, de scris o lucrare, iar sâmbătă dimineață trebuia să mă ocup de bucătărie. Speram ca restul zilei să-l pot petrece cu Elliott.

— Hei! s-a auzit o voce timidă venind de dincolo de insula de bucătărie.

Am ridicat privirea o clipă, înainte să mă concentrez asupra unei pete încăpățănate de sos.

— Hei!

— Ești supărată pe mine? Știu că n-am mai venit pe la tine în ultima vreme, dar ai mei au luat-o razna din nou, iar tu ai fost... ocupată.

— Nu, Tess. Bineînțeles că nu. Ai dreptate, am fost ocupată, dar ar trebui să-mi fac timp pentru prieteni. Îmi pare rău!

Am deschis dulapul de sub chiuvetă și-am căutat spray-ul de bucătărie. Am pulverizat blatul, ștergându-l cu cârpa din mână.

Brusc, tavanul a fost zguduit de un bubuit puternic, iar Tess și cu mine am ridicat încet privirile.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea, încă holbându-se la tavan.

Casa s-a cufundat din nou în liniște, dar am mai așteptat câteva clipe.

— Nu știu. Sunt multe haine atârinate la ușă. Toate camerele sunt ocupate.

— Am văzut-o pe Poppy când am venit. Probabil că face ture pe sus. Am pus deoparte spray-ul de bucătărie.

— Hai să aflăm, vrei?

— Cum adică? a întrebat Tess.

Am trecut pe lângă ea și s-a repezit după mine.

— E o idee proastă. Nu știi cine-i acolo sus.

Am zdrăngănit cheile în timp ce urcam scările.

— Dar pot să aflu.

Pe holul de la etaj, o singură ușă era închisă. Am ales cheia potrivită și-am răsucit-o în yală. Am deschis și-am dat cu ochii de un bărbat în cămașă, boxeri, ciorapi înalți și atât.

— Sfinte Sisoe! a strigat el, acoperindu-se.

— Doamne, Dumnezeu! Oh! Îmi pare atât de rău!

— Cine ești? a țipat el.

— Sunt..., sunt fata lui Mavis. Am auzit un zgomot puternic. Nu știam că v-ați cazat. Îmi pare atât de rău, domnule! Tare rău. N-o să se mai repete.

— Închide ușa! Ce fel de loc e asta?

Am trântit ușa și-am închis ochii, auzindu-l pe bărbat cum se repede să încuie.

Tess nu era prea încântată.

— Ți-am zis, a început ea, uitându-se la mine din capul scării.

Mi-am îngropat fața în palme, încercând să-mi adun gândurile, apoi am scuturat din cap și-am coborât scările în fugă.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

M-am uitat în registru și-am văzut *William Heitmeyer*. Era scrisul mamei. M-am întrebat dacă ar trebui să mă ofer să-i rambursez toți banii și să-l mut în camera Super 8.

— A fost o greșeală nevinovată, a încercat să mă liniștească Tess.

— Nici măcar n-am verificat registrul. Pur și simplu am presupus că zgomotul de sus era ceva dubios, pentru că totul e dubios în casa asta.

— Nu zice asta. O să se întoarcă tipul.

— Nu se întorc niciodată.

M-am uitat lung la ea.

— Să nu te duci sus. Stai departe de camera lui.

A ridicat mâinile, în defensivă.

— Poftim? Am făcut vreodată ceva care să te facă să crezi că m-aș duce sus? De ce-mi zici asta?

Am mijit ochii către ea.

— Zic doar să nu te duci.

— Până la urmă, casa asta chiar *te poate face* cu nervii, nu că ai avea mulți nervi disponibili pentru griji suplimentare. Mi se pare că te gândești la un singur lucru.

Am încercat să-mi stăpănesc zâmbetul.

— Te referi la Elliott?

— Mă refer la Elliott, a zis Tess, așezându-se pe un scaun înalt de lângă insula din bucătărie.

Și-a sprijinit bărbia în palme.

— Cum e? L-am văzut pe-aici. E oarecum drăguț.

— Oarecum?

— E un uriaș.

— Nu e uriaș. E doar... înalt și plin de mușchi și mă face să mă simt protejată.

— Protejată, a repetat Tess.

— În seara asta, la meci, a sprintat și a înscris golul decisiv. Era ca-ntr-un film, Tess. Cochipierii lui au luat-o la fugă spre el pe teren, la fel și mulțimea — și l-au ridicat pe brațe cu toții. Când l-au lăsat în sfârșit jos, m-a căutat cu privirea în mulțime.

Am așezat o stivă de vase curate și o claie de șervete de masă pe tejghea și am început să le aranjez pentru a doua zi.

Tess părea adormită și mulțumită și mă privea cum trebăluiesc, așteptând să-i spun restul poveștii.

— Și — mi-am dus mâna la gură încercând să ascund rânjetul tâmp care mi se lățise pe față — mi-a făcut semn și și-a ridicat mâna așa, am zis, făcând semnul pentru *Te iubesc*.

— Deci te iubește? a zis Tess, cu ochii cât cepele.

Am ridicat din umeri.

— Spune că da.

— Iar tu ce simți pentru el?

— Cred... că-l iubesc și eu. Dar n-am cum să fiu sigură.

— Termină liceul în mai, Catherine.

— Și eu la fel, am spus zâmbind și rulând ultimul șervet.

— Ce vrei să zici? C-o să pleci? Nu poți să pleci. Ai promis că rămâi.

— Eu... *nu m-am gândit atât de departe*, am continuat în gând.

N-a zis nimeni nimic de plecat.

— El vrea să rămână?

— Nu știu. Nu l-am întrebat. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu lucrurile pe care nu le poți controla.

S-a ridicat în picioare, cu ochii în lacrimi.

— Ești singura mea prietenă. Dacă el te iubește și tu-l iubești pe el, o să plecați. O să ne părăsești. Ce-o să ne facem?

— Nu plec niciunde. Liniștește-te, i-am spus, îngrijorată că gălăgia l-ar putea trezi pe Duke.

— Dar tu vrei să pleci? a întrebat Tess.

M-am uitat la ea și am dat de privirea aia plângărească a ei. Pentru câteva clipe, m-am gândit să mint, dar tata mi-a zis meru să fiu sinceră, chiar dacă e greu, chiar dacă e dureros.

— Mereu mi-am dorit să plec. De când eram mică. Oak Creek nu înseamnă acasă pentru mine.

Tess și-a mușcat buzele tremurânde și a ieșit valvârtej, trântind ușa de la intrare în urma ei. Am închis ochii, așteptând ca oaspetele de la etaj să facă o criză din cauza incidentului de mai devreme și acum și din cauza tărăboiului.

Terminasem de curățat bucătăria, așa că m-am dus sus și am închis ușa dormitorului. Mi-am suflat în mâini și mi-am frecat palmele, apoi am decis să scot pătura groasă din dulap. Cuvertura matlasată, cândva albă, era împăturită pe un raft deasupra hainelor. Am sărit să ajung la ea, am tras-o jos și-am întins-o pe patul lat.

Sub tălpile goale simțeam răceala plăcilor mici de gresie albă din baie, iar apa era rece ca gheața când am deschis robinetul. Urma încă o iarnă friguroasă în Oklahoma, iar eu am bombănit, amintindu-mi că în urmă cu doar câteva săptămâni soarele ardea pe oricine se aventura să iasă de la umbră.

A durat câteva minute ca apa caldă să ajungă în țevile din baia de sus, iar metalul vechi tremura și gema în timp ce apa-și schimba temperatura. M-am întrebat adesea dacă zgomotul ăsta nu trezeca cumva pe cineva, dar asta nu se întâmpla niciodată.

Furia lui Tess îmi rămăsese în minte, dar am refuzat să mă simt vinovată. Am pășit sub jetul de apă caldă, visând la o briză vărată ce-mi ciufulește părul în timp ce merg cu Elliott într-o decapotabilă spre golf sau poate pe Coasta de Vest. Oriunde visam că merg, eram mereu înconjurată de autostrăzi și palmieri. M-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele. Mergeam spre un loc cu vară eternă și, când se făcea prea cald, oceanul ne oferea un răgaz.

Mi-am masat capul cu șamponul turnat pe păr în timp ce-mi imaginam excursia noastră cu mașina, dar, cu cât mergeam mai departe, cu atât cerul se întuneca mai tare, iar vântul sufla cu mai multă putere. Elliott a luat-o pe autostrada California, însă zâmbetul lui dispăruse. Tremuram amândoi și ne-am dat seama brusc că suntem ultima mașină de pe drum. M-am întors și-am observat că toate

casele, și de pe o parte, și de pe alta, erau la fel: Juniper. Am trecut de ele din nou și din nou, dar, oricât de tare accelera Elliott, tot acolo eram. Noaptea ne-a înconjurat, iar lămpile stradale s-au stins una câte una. Mașina a tușit și s-a oprit în cele din urmă în mijlocul unui pasaj rutier aerian pustiu, ce părea să vegheze deasupra orașului Los Angeles, iar Elliott părea confuz.

Ușile de la intrare ale tuturor clonelor lui Juniper s-au deschis și în prag a apărut mama, mănjită cu negru pe față.

M-am ridicat din pat, cu ochii larg deschiși, încercând să mă obișnuiesc cu întunericul. Eram înfașurată în halat și am încercat să-mi amintesc când terminasem dușul și mă întinsesem, dar fără să reușesc. Era tulburător când pierdeam noțiunea timpului.

Mi-am băgat picioarele în papuci și-am traversat camera până la ușă, aruncând o privire pe hol. Juniper era tăcut, cu excepția scârțăiturilor ocazionale din pereți, cauzate de fundația și tencuiala care se așezau.

Simțeam podeaua de-a dreptul înghețată sub tălpi, așa că am verificat termostatul. *Zece grade. Oh, nu! Nu, nu, nu. Te rog, te rog să nu te fi stricat.*

Am rotit termostatul și-am așteptat, răsufând ușurată când a pornit căldura, iar aerul a început să sufle prin gurile de ventilație.

— Slavă Domnului! am zis.

Telefonul de la parter a început să sune și am fugit pe scări până la biroul din hol.

— Recepția.

— Bună! Sunt Bill din camera 6. N-am apă caldă. E foarte frig. Trebuie să plec la drum într-o oră. Ce e porcăria asta de pensiune? Știam eu că trebuie să mă cazez la Super 8.

— Îmi pare nespuse de rău. Căldura se oprise, dar am pornit-o acum. O să se încălzească în curând.

— Și cu apa caldă?

— Nu... Nu știu sigur. Mă duc să verific. Îmi pare tare rău. Micul dejun o să fie gata până coborâți.

— N-o să am timp pentru micul dejun! a țipat el, trântind telefonul.

Am așezat receptorul în furcă, dezumflată.

— Era domnul Heitmeyer? a întrebat Willow, sprijinită de cadrul ușii.

— Ăăă... da.

— A țipat la tine?

— Nu, am clătinat eu din cap. Nu, așa vorbește el, mai tare.

A dat din cap, apoi luat-o spre scară. Am fugit după ea.

— Willow? Check-out-ul e într-o oră. Mama zicea că pleci azi?

— Așa a zis?

— Așa a zis.

A dat din cap și, în loc să-și continue drumul pe scări, s-a întors spre camera de zi. Am așteptat până a dispărut din raza mea vizuală, apoi am coborât la subsol. Mirosul înțepător de mușchi pătrundea prin crăpăturile late din ușă. M-am întors la masa din hol și am luat o lanternă din sertar. Când am deschis ușa, balamalele metalice au scârțâit, avertizându-mă discret să fac stânga-mprejur.

Din tavan atârnavă pânze de păianjen, pereții de beton erau crăpați și pătați de umezeală, iar scările, șubrede și putrezite. Am încercat prima treaptă cu piciorul și am așteptat. Ultima dată când mă aventurasem la subsol, cineva mă încuiase acolo trei ore; o lună întreagă avusesem coșmaruri ce continuau în plină zi. Pe măsură ce coboram treptele instabile, camera devenea tot mai rece, așa că mi-am strâns halatul pe mine. Rezervoarele de apă caldă erau așezate pe niște platforme sprijinite de peretele cel mai îndepărtat, dincolo de rândul de treizeci și ceva de valize de diverse forme și mărimi depozitate de-a lungul zidului adiacent.

Lumina slabă a becului din tavan nu bătea până la rezervoare, așa că am aprins lanterna, îndreptând-o spre colț, apoi am mișcat-o de-a lungul peretelui.

M-am aplecat și-am îndreptat lanterna către baza primului rezervor. Luminițele de control erau aprinse. Termostatele erau toate oprite.

— Ce dra...

Ceva a scârțâit în spatele meu și am înghețat, așteptând. Apoi nimic. Am răsucit termostatul primului rezervor, apoi pe următorul.

S-a auzit cum cineva a călcat pietrișul de pe podeaua de beton.

— Cine e acolo? am întrebat, mișcând lanterna.

Am sărit de pe loc și-am icnit, acoperindu-mi gura. Mama s-a întors încet cu fața spre mine. Era în picioarele goale, palidă și furioasă. Iși ciupea și-și răsucea spasmodic o bucățică din cămașa de noapte.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

Furia de pe chipul ei s-a topit, privind în jur, confuză.

— Căutam ceva.

— Încercă să repari apa caldă? am întrebat-o.

M-am aplecat și-am îndreptat lanterna spre panoul de comandă, rotind restul termostatelor.

— Mamă, tu ai făcut asta? am întrebat-o uitându-mă la ea.

M-a privit pierdută, fără să zică nimic.

— Tu ai închis și termostatul de sus? Avem un oaspete. De ce ai...

Și-a dus mâna la piept.

— Eu? N-am făcut eu așa ceva. Cineva încearcă să ne saboteze. Cineva vrea să închidem Juniper.

Luminițele panoului clipeau, iar flăcările de dedesubt porneau una câte una, făcând rezervoarele să vibreze încet. M-am ridicat, exasperată.

— Cine, mamă? Cui îi pasă așa de tare de pensiunea noastră falimentară încât să vrea să ne saboteze?

— Nu e vorba despre pensiune. Nu înțelegi? E vorba despre ce încercăm să facem aici. Suntem urmărite, Catherine. Cred... Cred că e...

— Cine?

— Cred că e tatăl tău.

Iritarea mea s-a transformat în furie.

— Nu spune asta!

— De mai multe luni am început să bănuiesc asta.

— Mamă, nu e el.

— S-a tot furișat pe-aici, a mutat lucruri de colo până colo, ne-a speriat oaspeții. N-a vrut niciodată să deschidem o pensiune. Nu-i plac oaspeții noștri. Nu-i vrea în jurul tău.

— Mamă...

— Ne-a părăsit, Catherine. Ne-a părăsit și acum încearcă să ne ruineze!

— Mamă, oprește-te! Nu ne-a părăsit. A murit!

Privirile noastre s-au întâlnit. A durat mult să vorbească din nou, dar, când a făcut-o, avea vocea spartă.

— Ești atât de crudă, Catherine!

S-a întors și a urcat scările, închizând ușa în urma ei.

Capitolul șaptesprezece

Catherine

Fiecare oră de curs se derula în ceață. Profesorii vorbeau, și eu mă prefăceam că ascult, dar mintea mea era copleșită de îngrijorare și încetoșată de nesomn. Domnul Heitmeyer n-avea să se mai întoarcă la Juniper, iar o parte din mine spera că nu va mai veni nimeni altcineva.

Cerul era acoperit cu nori cenușii și joși. Am privit afară, urmărind autobuzele școlare și mașinile cum își bălăceau roțile în șuvoaiele de apă de pe străzi. Prognoza anunțase ploaie înghețată la amiază și toată lumea ieșise să cumpere pâine și lapte și să-și facă plinul de benzină ca și când o pâine și un rezervor plin puteau face diferența între viață și moarte.

În ultimele zece minute înainte de pauza de prânz, am stat cu bărbia în palmă, clipind întruna ca să-mi țin ochii deschiși. Minutele

păreau nesfârșite și, când a sunat clopoțelul, eram deja prea obosită ca să mă mișc.

— Catherine? m-a interplat doamna Faust, cu părul ei roșu-morcov zburlit pe alocuri, ca și când ar fi tras un pui de somn în pauzele dintre ore și ar fi uitat să se pieptene.

Ceilalți elevi își strânseseră deja lucrurile și plecaseră în pauza de masă. Eu încă mă chinuiam să-mi fac ghiozdanul.

— Vino aici, Catherine. Vreau să vorbim.

M-am supus, așteptând să termine de îndosariat un mic teanc de hârtii.

— Ești mai tăcută decât de obicei. Pari extenuată. E totul în ordine acasă? Știu că ai tot ajutat-o pe mama ta.

— S-a stricat apa caldă azi-dimineață. O să recuperez orele de somn diseară.

Doamna Faust s-a încruntat.

— Ai mai vorbit cu doamna Mason în ultima vreme?

Am încuviințat.

Doamna Faust m-a studiat cu expresia devenită familiară a cuiva care încearcă să-și dea seama dacă o acopăr pe mama.

— În regulă. Poftă bună! Ne vedem mâine.

I-am zâmbit, apoi m-am târât până la dulapul 347, unde mă aștepta Elliott. De data asta nu era singur. Lângă el erau Sam Soap, unul dintre cochipierii lui și prietena lui, Madison. Amândoi aveau aceeași nuanță de păr, iar bucelele ei blonde îi ajungeau până la talie. Nu păreau prea siguri că ar trebui să stea în dreptul dulapului meu.

— Cum te simți? m-a întrebat Elliott, luându-mă după umeri.

— Tot obosită.

— I-am invitat pe Sam și Maddy să ia prânzul cu noi. Sper că e OK.

Cuplul m-a privit, așteptând un răspuns. Unul pozitiv, de preferat. Sam era stră-strănepotul lui James și al lui Edna Soap, cuplul care

deținuse inițial puterea în Oak Creek. James Soap își începuse cariera făcând afaceri cu petrol, apoi își extinsese activitatea, implicându-se în toate domeniile, de la magazine mixte la spălătorii. Familia lui Sam era bogată, dar el nu era genul petrecăreț. Avea tot ce-i trebuie ca să fie un puști popular: o casă mare, haine de firmă și constituție athletică. Era celălalt căpitan al echipei de fotbal și o întrebase pe Madison dacă vrea să fie prietena lui încă din clasa a cincea. Sam era pe cale să devină șef de promoție, dar în afară de Madison Saylor nu prea avea alte hobby-uri.

Madison era tăcută, cu excepția izbucnirilor ocazionale. Cu un an în urmă, fusese chemată în cancelarie pentru că-l insultase în mod șocant pe Scotty Neal, după ce împrăștiase tot felul de vorbe despre Sam. Tatăl lui Madison era diacon la Biserica creștină din Oak Creek, iar mama ei, pianistă. Părinții o țineau în casă, departe de toate relele, asigurându-se că nu i se întâmplă nimic rău; sau nimic în general.

— Este? a întrebat Elliott. OK?

— Da... Adică... Da, m-am bălbăit eu, întrebându-mă ce pune la cale.

Elliott m-a luat de mână și am traversat holul, în urma lui Sam și Madison. Sam a deschis ușile duble, lăsându-și prietena să treacă. Păreau să se miște la unison, comunicând prin gesturi și expresii, fără cuvinte.

În loc să luăm Chryslerul lui Elliott, ne-am îndreptat spre Toyota 4Runner neagră a lui Madison.

— Nu mergem cu mașina ta? am întrebat, simțindu-mă imediat inconfortabil.

— Maddy s-a oferit să ne conducă, a zis Elliott.

— Vrei să stai în față, lângă mine? m-a întrebat Madison zâmbitoare.

M-a copleșit brusc grija irațională c-aș putea rămâne abandonată undeva departe de școală. Totuși, Elliott n-ar permite să se întâmple

așa ceva. Și, chiar dacă s-ar întâmpla, nu m-ar lăsa să mă întorc singură pe jos, dar eram extenuată și nu-mi puteam domoli anxietatea.

— Am uitat. Stabilisem c-o să mănânc aici, am zis eu.

— Nu-ți face probleme, Catherine, mă ocup eu, a zis Elliott.

— Nu e vorba despre bani, am răspuns.

— Atunci despre ce? m-a întrebat el.

Am aruncat o privire spre Sam și Madison. Sam deschisese portiera și se așeza deja în spate. Madison încă stătea în dreptul ușii șoferului, privind răbdătoare și înțeleghătoare.

— Păi..., am tras eu de timp, încercând să-mi dau seama dacă rușinea de-a fugi de ei era mai puternică decât anxietatea.

Elliott s-a întors spre Madison.

— Lasă-ne o secundă.

— Sigur, a zis ea, deschizând portiera și așezându-se la volan.

Vocea ei copilăroasă și suavă semăna cu un ciripit.

Elliott s-a aplecat puțin cu capul lăsat într-o parte, încercând să-mi surprindă privirea, apoi mi-a cuprins umerii.

— Ți-am zis, am șoptit eu. Nu pot. Owen și Minka voiau să intre în casă. Erau curioși. Când o să-i refuz pe Madison și pe Sam, o să reînceapă zvonurile. E mai ușor să...

— E doar un prânz. Nu mergem la tine acasă.

— Chestia asta n-o să se termine bine.

— N-ai de unde să știi. Meriți să ai prieteni, Catherine. Maddy a zis că i-a plăcut dintotdeauna de tine. Părinții ei sunt foarte severi, așa că nici măcar n-o să ceară să vină la Juniper, pentru că nu poate. Sam e în echipa de fotbal și e foarte de treabă. Nu e un dement pe steroizi ca idiotii ceilalți. De-aia i-am ales. Haide! Te rog?

— I-ai ales? Ce faci? Pescuiești prieteni pentru noi acum? Sunt prea plictisitoare ca să-ți petreci timpul doar cu mine?

— Nu. Nu e deloc vorba despre asta. Ți-am spus deja de ce. Meriți să ai prieteni.

Am oftat resemnată. Gura lui Elliott s-a întins până la urechi într-un rânjet generos, apoi mi-a deschis ușa din dreapta.

M-am strecurat lângă Madison și mi-am fixat centura, în timp ce Elliott s-a băgat în spate, trântind portiera. Apoi s-a sprijinit de scaunul meu ca să se aplece, trăgându-mă un pic în spate și pupându-mă rapid pe obraz.

— Deci, a zis Madison, la Sonic sau la Braum? La Braum sau la Sonic?

— La Sonic, a zis Sam din spate.

Madison a ieșit cu spatele din locul de parcare și a luat-o în față, conducând cu grijă. A pornit semnalizarea și, cum am ajuns la stop, a demarat din nou aproape imediat.

— Trebuie să ne mai ocupăm de lecțiile tale de condus, a zis Elliott.

— Încă n-ai carnet? a întrebat Madison fără vreo urmă de judecată în glas.

Am clătinat din cap.

— Plănuisem să învăț pe Buickul tatei, dar zace în curte de când...

— Ah, da. De când a murit, a zis Sam.

M-am bucurat că nu-i puteam vedea fața lui Elliott. Știam că plimbarea asta era de probă. Fusese invitat la mai multe petreceri și nu acceptase, pentru că refuza să meargă fără mine. Era un gest frumos, dar simțeam că are de pierdut multe chestii.

— Da, am zis, neștiind ce să mai adaug.

— Și, a început Sam, casa ta chiar e bântuită?

Madison și-a înăbușit un chicot. A pus frână, oprindu-se la primul dintre cele patru semafoare din Oak Creek.

— Sam! Nu vorbi prostii!

Sam s-a aplecat spre noi.

— Ne uităm la *Paranormal Ghost Homes* în fiecare duminică seară. E pasiunea noastră. Credem că e foarte tare dacă e bântuită.

— Nu e băntuită, am zis, zărind Mini Cooperul alb al lui Presley lângă noi.

Am încercat să nu mă holbez, dar vedeam cu coada ochiului toată agitația și entuziasmul dinăuntru.

Madison s-a întors și s-a strâmbat.

— Sunt epileptice sau ce? a întrebat ea, apăsând butonul care deschidea geamul din dreptul meu.

Aerul rece a invadat mașina și-am simțit că-mi arde pielea.

— Ce? a strigat Madison.

M-am lăsat pe spate, semnalând clar că n-am nicio intenție să mă bag în această conversație.

— Oh, Doamne, Maddy! Mama ta știe că ai luat vagabonzi în mașină? a întrebat Presley.

Clonele au cotcodăcit gălăgios.

Madison s-a întors spre Elliott. Nu-i puteam vedea fața, dar judecând după expresia lui Madison, nu era prea încântat.

— Tacă-ți gura aia de curvă! a strigat ea.

Cuvintele nu se potriveau deloc cu vocea ei suavă și subțire.

Elliott și Sam au izbucnit în râs. Mi-a picat fața, la fel și lui Presley și prietenelor ei.

Madison a apăsat din nou butonul, iar geamul din dreptul meu s-a ridicat.

— Îh. Ignoră-le. Lui Tatum îi place de Elliott, așa că și-au propus să-ți facă viața mizerabilă.

— Bine de știut că asta nu s-a schimbat, am mormăit eu.

— Poftim? Ce vrei să zici? a întrebat ea.

— O tot hărțuiesc de ani de zile, a intervenit Elliott.

— Serios? Nu știam. Tu știi, Sam? a întrebat Madison, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Nu, dar nu mă surprinde. Toți din echipa de fotbal le zic Brujitoarele.

Madison s-a încruntat.

— Brujitoarele? Ah, pentru că numele de familie al lui Presley e Brubaker — m-am prins acum, a zis ea chicotind. Bună asta.

Semaforul s-a făcut verde, iar Madison a apăsat accelerația. A prins toate semafoarele pe verde până am ajuns în partea de nord-est a orașului. Acolo a făcut stânga spre Sonic, apoi a smucit mașina spre dreapta, înfigându-și Toyota în primul loc liber.

— Scuze, conduc groaznic, a zis ea. Am plecat cam târziu și-am vrut să mă asigur că prindem un loc.

Și-a deschis geamul, iar aerul rece mi-a izbit din nou obrajii și nasul.

Madison s-a aplecat să apese butonul pentru comandă, apoi s-a întors spre noi.

— Ce vreți?

— Cheeseburger, a zis Elliott.

— Cheeseburger, a zis și Sam.

Madison a așteptat și răspunsul meu, dar boxa a început să cârâie.

— Bine-ați venit la Sonic, sunteți gata să comandați?

— Ăă, a ciripit Madison. Două meniuri cheeseburger.

— Numărul unu sau doi? a întrebat fata de la celălalt capăt.

— Cu muștar, au zis băieții la unison.

— Doi, a zis Madison. Un hotdog cu chili și brânză și...

Am încuviințat.

— Sună bine. Iau și eu la fel.

— De băut? a întrebat Madison.

— Vanilla Coke, a zis Sam.

— Limonadă cu cireșe și vanilie, a spus Elliott.

Am dat din cap.

— Și asta sună bine.

Madison a terminat de comandat, apoi a ridicat geamul, frecându-și mâinile. S-a aplecat și a pornit încălzirea la maximum.

Am închis ochii, bucurându-mă de căldură, în timp ce Elliott, Sam și Madison au trâncănit despre școală, cine mai ieșea cu cine și despre meciul în deplasare din weekend. Mama nu încălzea pensiunea și nici la școală nu era mult mai bine. Aerul cald care ieșea din ventilație mă învelea ca o pătură și m-am lăsat pe spate, fericită că pot să mă coc.

— Catherine? I-am auzit pe Elliott.

Pleoapele mi s-au ridicat.

— Ce? Scuze.

— Meciul din weekend e în Yukon, a zis Madison amuzată. Încă încerc să-l conving pe tata să mă lase în sfârșit să merg cu mașina la un meci din asta, dar ar fi mai ușor să-l conving dacă aș merge cu o prietenă. Vrei să vii cu mine? O să fie ca o excursie!

Mama se purta mai ciudat ca de obicei, la fel și oaspeții. Mi-era teamă că, dacă aș pleca o zi întreagă, ar claca.

— Nu pot. Trebuie să muncesc.

Elliott n-a zis nimic, iar peste mașină s-a așternut o liniște incomodă, până când Sam a început din nou.

— Cum e să trăiești acolo? a întrebat el.

— Frig, i-am răspuns, atingând ventilatorul.

— Și cum e cu oamenii care tot vin și pleacă? Ar fi ciudat să locuiesc cu străini în casă, a adăugat Sam.

— Ăăă..., ei nu locuiesc acolo. Și nu sunt străini. Majoritatea sunt obișnuiți de-ai casei.

— Și cum sunt? a întrebat Madison.

— Nu prea am voie să...

— Te rugăm, a zis Madison. Suntem foarte curioși. Nu vrem să fim indiscreți, dar ești un fel de enigmă.

— Bine ales cuvântul, Maddy, a zis Sam impresionat.

Madison a zămbit afectată.

— Am tot studiat pentru admiterea la colegiu. Deci, Catherine? Te rugăm frumos.

M-am uitat în spate, la Elliott. Nu era prea fericit.

— Nu trebuie să faci asta, Catherine. Le-am zis să nu te descoasă.

I-am privit pe rând, simțind că-mi iau foc obrazii.

— Cum adică?

Iritarea lui Elliott s-a transformat în recunoaștere.

— Voiam doar... Știam că sunt curioși în legătură cu tine și cu casa și că n-ai vrea să răspunzi la o tonă de întrebări, așa că le-am zis înainte de prânz să nu... Înțelegi... Să nu te bată la cap.

Gândul că Elliott a trebuit să le ceară să renunțe la întrebări înainte de o simplă plimbare cu mașina de jumate de oră la prânz era atât de umilitor, încât nu știam sigur cum să reacționez.

— Catherine, a început el.

Trebuia să fac ceva, să zic ceva ca să nu par tocmai creatura ciudată pe care o vedea toată lumea.

— Mama mea, Mavis, cazează oaspeții și se asigură că e totul în ordine cât stau la noi. O avem pe Althea, care vine să-și viziteze nepoții. Duke, care stă aici când are de lucru în zonă. Uneori vine cu fata lui, Poppy. Mai vin în vizită unchiul și verișoara mea. Mai trece pe-aici o fată pe nume Willow. Cred că e doar cu un an mai mare decât mine.

— Dar e bântuită? a întrebat Sam. Trebuie să fie. Nouă poți să ne zici.

— Nu.

Juniper era plin de lucruri înspăimântătoare, dar toate erau cât se poate de reale.

Sam părea confuz.

— Dar... n-a murit tatăl tău acolo?

— Sam! a izbucnit Madison.

— OK, suficient, a zis și Elliott.

Ospătărița a ciocănit în parbriz, sperînd-o pe Madison. A deschis geamul, a luat banii de la Sam și Elliott și a plătit meniurile. Ne-am luat mâncarea, iar Madison s-a dovedit expertă în a conduce și-a mânca

în același timp, însă mie, deși îmi fusese foarte foame înainte, hotdogul acoperit cu chili și brânză topită nu mi se mai părea apetisant.

Madison m-a privit spășită.

— O să mai avem doar cinci minute la dispoziție după ce ajungem, a zis ea. Ar trebui să mâncăm.

— Uite, a zis Elliott, deschizând punga de la Sonic. Pune-l aici și mâncăm în sala de mese.

Am dat drumul hotdogului înăuntru și am sorbit din băutura până am ajuns la școală, deschizând portiera chiar în clipa în care Madison a parcat.

— Catherine! a strigat Elliott după mine, alergând cu punga Sonic în mână.

Dăduse deja gata burgerul, dar eram convinsă că avea să mă urmărească până când mâncam și eu.

— Hei! a zis el, trăgându-mă de pulover până m-am oprit. Îmi pare rău!

— A fost atât de umilitor, am bolborosit eu, furioasă. Mai întâi încerci să-i convingi pe oameni să-mi fie prieteni, pe urmă îi cenzurezi?

— Vreau doar să fii fericită, a spus el cu tristețe.

— Ți-am zis deja. Nu vreau prieteni.

A oftat.

— Ba da, vrei. Și ar trebui să poți să ieși și să faci chestii normale de liceeni. Ar trebui să mergi la petreceri și în excursii, și la meciuri, și...

— Poate că ține pur și simplu de preferințele personale. Nu e obligatoriu ca tuturor să le placă să meargă la petreceri și la meciuri.

— Nu-ți place să vii la meciurile mele? a întrebat el, surprins.

Umerii mi s-au lăsat în jos. Expresia de pe fața lui mă făcea să mă simt rușinată.

— Sigur că-mi place. Mi se pare doar că... Poate suntem diferiți.

— Opa, opa... zic să te oprești aici. Nu-mi place încotro se îndreaptă discuția asta.

Elliott s-a crispat și o cută adâncă i-a apărut între sprâncene. Ii tremurau mâinile și colțul gurii îi zvâcnea.

— Nu asta am vrut să spun. N-am vrut să zic asta, am început.

Nici nu voiam să pronunț cuvântul *despărțire*. Elliott mi-era cel mai bun prieten. Singurul lucru de care-mi aduceam aminte în legătură cu viața mea dinainte de întoarcerea lui era cât de nefericită fusesem.

Umerii i s-au relaxat și a răsuflat:

— OK, a încuviințat el. Bine.

M-a luat de mână, m-a condus înăuntru și a găsit un loc liber în sala de mese.

Ne-am așezat, el a desfăcut punga și mi-a întins hotdogul, apoi s-a uitat la ceas.

— Sună de intrare în șase minute.

Am încuviințat, desfăcând ambalajul și am mușcat din hotdog. Nu-mi revenise pofta de mâncare, dar știam că Elliott ar fi făcut tăra-
boi dacă n-aș fi mâncat. În clipa în care am simțit carnea gustoasă, sosul și brânza topindu-se în gură, m-am bucurat că am făcut-o. Era cel mai gustos lucru pe care-l încercasem vreodată. Tata nu era mare amator de mâncat în oraș, iar, după ce a murit, nu ne-am permis să o facem. Mă desfătam cu câte un cornet de înghețată pe timpul verii, care era în primul rând un pretext să mai ies din casă, dar Sonic era prea departe de Juniper. Iar acum trebuia să descopăr cum să-l prepar acasă, ca să mă mai pot bucura de ea.

— Mamă, cum e! am zis, mușcând din nou.

Elliott a rânjit.

— N-ai mai încercat niciodată hotdog cu chili și brânză?

Am înghițit.

— Nu, dar tocmai a devenit mâncarea mea preferată. Cine-ar fi crezut că, dacă adaugi o linguriță de chili și brânză topită peste un hotdog, ajungi în rai?

Am mai luat o înghițitură, murmurând de plăcere. După ce-am terminat, m-am lăsat pe spate, sătulă și euforică.

— Ce înseamnă expresia asta? Nu te-am mai văzut niciodată așa, m-a întrebat Elliott, părând la fel de fericit pe cât mă simțeam eu.

— E efectul unei burți pline cu grăsime și sodiu, combinat cu faptul că nu trebuie să spăl vase.

Zâmbetul lui Elliott s-a evaporat, iar el s-a aplecat spre mine, precaut.

— De ce nu mă lași să te ajut în weekenduri? Muncești prea mult, Catherine. N-o să te judec. Oricare ar fi chestia pe care nu vrei s-o văd, n-o să-mi schimb părerea despre tine.

— Ai...

M-am oprit. Ce începusem să spun avea să ne ducă pe un drum pe care nu puteam merge.

— Nu poți.

Elliott și-a încleștat maxilarul. Nu-l mai văzusem furios de când aveam cînșpe ani; de fapt, era unul dintre cei mai calmi și mai răbdători oameni pe care-i întâlnisem, dar rezistența pe care i-o opuneam îi măcina răbdarea.

— Ce voiai să zici, de fapt?

A sunat clopoțelul, iar eu am zâmbit, ridicându-mă.

— Ar trebui să mă duc. Domnul Simons o să mă strângă de gât dacă întârzii din nou.

Elliott a încuviințat, nefericit.

Am luat-o la fugă spre dulap, apoi pe holul C, ca să ajung la ora de fiziologie. M-am așezat în bancă exact în clipa în care clopoțelul suna a doua oară, iar domnul Simons mi-a aruncat o privire înainte să-și îndrepte atenția către planul lecției.

— Bună! m-a salutat Madison, așezându-se în banca de alături.

De obicei, Minka stătea acolo, așa c-am fost surprinsă să aud o voce diferită, mai blândă, venind din direcția aia.

— Îmi pare tare rău pentru faza de azi! Eram entuziasmați că vii la prânz cu noi și ne-a luat valul.

Am ridicat o sprânceană.

— Entuziasmați?

A ridicat din umeri.

— Înțeleg ce zici, ești o persoană, n-ar trebui să te tratăm ca pe o noutate. Dar toată lumea e atât de curioasă în privința ta, iar tu ești foarte retrasă, așa că toată lumea speculează. Circulă niște povești halucinante despre tine.

— Despre mine?

— Da, a zis ea, chicotind. Promit că data viitoare o să fim OK. Elliott speră c-o să vii la meci cu mine. Mama lui n-a putut să-și ia liber de la muncă, iar unchiul și mătușa lui nu pot merge, așa că...

— Ah! am zis.

Nu realizasem că n-o să vină nimeni din partea lui Elliott să-l vadă, deși urma să joace împotriva foștilor coechipieri din Yukon. Era multă presiune pe el și trebuia să-l susțină cineva.

— Of, la naiba! am zis, plesnindu-mă cu palma peste frunte. Vincerea asta e șaispe noiembrie.

— Da? a zis Madison, fluturându-și genele lungi.

Mi-am acoperit ochii cu mâna și-am oftat.

— E ziua lui Elliott. Sunt groaznică. Acum înțeleg de ce era așa rănit.

— Așa e! Trebuie să vii. E musai.

Am încuviințat.

— Vezi că te-ai așezat pe scaunul greșit, a lătrat Minka.

Madison și-a ridicat privirea, iritată brusc.

— Ce ești, preșcolar? Nu poți să-ștepti o secundă cât termin de vorbit cu prietena mea?

Minka m-a fixat cu privirea.

— Prietena ta? a repetat ea, fără convingere.

Madison s-a ridicat, înfruntându-l.

— Care-i treaba ta?

Minka s-a așezat și mi-a mai aruncat o privire înainte să se facă mică în banca ei. Voiam să bat palma cu Madison, dar m-am mulțumit să-i zâmbesc recunoscătoare. Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors la locul ei din spatele clasei.

— Vă rog să deschideți manualele la pagina 173, a zis domnul Simons. Ghidul de studiu o să fie disponibil pe net în seara asta, iar testul va fi vineri. Nu uitați că trebuie să predați referatul despre atrofia musculară până luni.

Pe lângă referatul domnului Simons, aveam teme la alte trei materii, plus munca la Juniper și meciul. Nu eram sigură că le pot face pe toate, dar Elliott avea nevoie de mine.

M-am întors spre Madison, așteptând să se uite în direcția mea, apoi i-am făcut semn că sunt de acord, și-am mimat *Mă bag*. A bătut din palme de câteva ori fără zgomot, iar eu m-am întors din nou, zâmbind. Avea să fie greu să am prieteni și să protejez Juniper în același timp, dar, pentru prima dată, mi se părea posibil.

Capitolul optsprezece

Elliott

Frânele Chryslerului au scârțâit când am oprit în fața conacului Calhoun. Catherine stătea lângă mine, ținându-ne de mână, și era mulțumită. Mai toți adolescenții erau stresați în ultimul an de liceu, dar asta din cauza admiterii la colegiu, a examenelor și a comenzilor de robe care trebuiau să ajungă la timp pentru ceremonie. Catherine era captivă într-un loc mult mai întunecat. Nu-mi doream decât s-o salvez sau măcar să-i ușurez cumva viața — s-o fac mai suportabilă —, dar ea nu mă lăsa. Se luptase de una singură atâta vreme, încât nu sunt sigur că știa cum să primească ajutorul cuiva.

Dar trebuia să încerc.

— Te avertizez. Weekendul ăsta urmează a doua lecție de condus, i-am zis, strângând-o de mână.

Fața a început să i se destindă într-un zâmbet.

— Serios?

— Faci optișpe ani peste câteva luni și n-ai condus decât o dată.

Catherine a aruncat o privire spre Buick-ul domnului Calhoun. Rămăsese în fața casei în același loc în care era parcat atunci când plecasem — ziua în care domnul Calhoun fusese luat de ambulanță și nu se mai întorsese niciodată acasă. Timp de două veri la rând, iarba avusese timp să crească și să se usuce în jurul mașinii, iar două dintre roți erau dezumflate.

— Nu știi de ce ești atât de hotărât să mă înveți să conduc. N-am mașină, a zis Catherine.

— Mă gândeam că o să conducem cu rândul când începem să călătorim. E de-ajuns o mașină pentru asta.

— Să călătorim?

— După absolvire. Mai ții minte? Am vorbit despre asta înainte de prima lecție de șofat. Credeam că am bătut palma. Că e bătut în cuie. Mă deranja că a întrebat.

— Știi, dar probabil că tu o să te duci la colegiu, iar cu aparatul foto nu te-am mai văzut de multă vreme.

Am făcut semn spre bancheta din spate; s-a întors și a văzut aparatul așezat acolo.

— Încă mai faci poze? a întrebat ea.

— Tone.

— Deci ești un fel de paparazzo ninja? E cam dubios.

— Fotografiez și alte lucruri în afară de tine, i-am zis, zâmbind afectat.

— Cum ar fi?

— Antrenamentele, băieții în autocar, frunze, copaci, insecte, bănci goale, pe mătușă-mea gătind..., orice îmi atrage atenția.

— E bine de știut că nu sunt singura pe care o urmărești.

— Ești în continuare subiectul meu preferat.

— Crezi o să poți urma și cursuri de fotografie la colegiu? Nu că n-ai fi deja bun, dar, dacă îți place atât de mult, așa ar trebui.

Zâmbetul mi-a pierit încet. Nu eram sigur că o să merg la colegiu.

— Antrenorul a zis că la meciul cu Yukon o să fie prezenți și niște observatori. Toți foștii coechipieri sunt furioși pe mine c-am plecat. O să fie nasol. Dintre toate meciurile la care ar fi putut participa observatorii...

— I-am zis lui Maddy că vin cu ea.

Am așteptat un semn că glumește.

— Faci mișto de mine?

— Nu! N-aș face așa ceva.

Am simțit o greutate uriașă ridicându-se de pe umerii mei. Catherine n-ar putea face nimic în legătură cu iadul pe care mă vor face să-l trăiesc pe teren, dar prezența ei acolo m-ar ajuta să lupt mai ușor.

— Chiar o să vii cu Maddy? Știi că unchi-miu și mătușă-mea nu pot să vină?

— Mi-a zis Maddy.

— Deci vii.

— E ziua ta. Vin.

Am zâmbit cu toată fața.

— Ți-ai adus aminte?

— Ești Scorpion. Eu sunt Vărsător. Nu ne potrivim deloc. Cred că am memorat toată acea vară, dar în special partea asta.

Am privit-o copleșit, clătănând din cap și luându-i fața în palme, apoi am sărutat-o ușor pe buze. M-am aplecat, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Sigur mă iubea. Sigur. Am închis ochii.

— Promite-mi ceva.

— Ce?

— Promite-mi că ceea ce avem noi acum o să dureze. Că n-o să fim ca părinții noștri. Că nu e ceva banal. Nu vreau să fiu iubitul din liceu despre care le povestești prietenilor tăi peste ani și ani.

— Crezi prea mult în mine când presupui c-o să am prieteni.

— O să ai prieteni. Mulți. Oameni care te adoră, la fel ca mine.

Și-a ridicat bărbia și s-a întins să mă mai sărute o dată, apoi a încercat să deschidă portiera. Se blocase, așa că m-am întins și-am împins-o cu putere.

Am luat-o de mână cu blândețe, oprind-o înainte să iasă pe trotuar. Chrysler-ul era spațiul nostru, locul în care forțele externe nu ne puteau atinge. Mă simțeam mai aproape de ea acolo și suficient de curajos încât să-i spun orice gândesc.

— Catherine, te iubesc!

Ochii ei au strălucit.

— Și eu te iubesc!

Portiera s-a închis și-am urmărit-o în timp ce se îndrepta spre poartă, apoi spre trepte. Iar înainte să intre, s-a oprit și s-a întors să-mi facă cu mâna.

Capitolul nouăsprezece

Catherine

M-am oprit pe verandă și-am fluturat mâna spre Elliott. Încă nu se făcuse ora patru, dar soarele coborâse deja spre orizont. Nu voiam să intru, așa că am mai zăbovit tot făcându-i cu mâna. Nu voiam să-l îngrijorez și mai tare, și totuși am rămas acolo în picioare, amânând ostentativ clipa în care aveam să pătrund în Juniper.

Zilele se micșoraseră, iar noaptea se întâmplau lucruri întunecate înăuntru. Oaspeții erau treji mai tot timpul, orbecăiau pe holuri fără să poată dormi și făceau planuri în șoaptă cum să păstreze pensiunea deschisă, să mă țină acolo. Odată cu trecerea zilelor, erau mai neliniștiți, mai speriați de viitor și de ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să plec.

L-am privit pe Elliott făcându-mi cu mâna și așteptând să ajung înăuntru *în siguranță*, pentru că nu știa cât de înspăimântătoare era realitatea. Dacă i-aș fi spus prin ce trecusem și prin ce trec, m-ar fi

crezut. M-ar fi protejat, dar nu eram sigură că puteam face același lucru pentru el. Adevărul l-ar fi prins într-o capcană, așa cum s-a întâmplat și cu mine. N-ar fi putut spune nimănui ce se întâmplă; nu s-ar fi putut împotrivi. Ar putea doar să privească neajutorat de pe margine, așa cum făcea acum. Degeaba i-aș fi spus, nu s-ar fi schimbat nimic.

Am întredeschis ușa atât cât să-l fac să demareze și-am privit cu emoție Chryslerul cum se îndepărtează. Atunci am simțit cum o lacrimă își face apariția în colțul ochiului. Ignoram pur și simplu inevitabilul, bucurându-mă cu egoism, cât mai puteam, de timpul ce-mi mai rămânea lângă Elliott. După absolvire, avea să mă părăsească — din nou —, pentru că nu puteam să plec cu el. Mama nu mai avea pe nimeni în afară de mine. Ultima dată, fusese vina mamei lui; de data asta, avea să fie vina mea.

Când am intrat am văzut-o pe Poppy îmbrăcată în rochia ei preferată și așezată pe podea în mijlocul holului, cu fața îngropată în mâini.

— Poppy? am început eu, îngenunchind lângă ea. Ce-ai pățit?

Și-a ridicat ochii plânși spre mine.

— Am încercat să ajut azi. Am încercat și cred c-am stricat mașina de spălat.

Am tras aer adânc în piept, încercând să nu mă panichez.

— Arată-mi.

S-a ridicat și m-a tras de mână în camera de serviciu. Podeaua era acoperită de apă cu clăbuci, iar mașina zăcea în tăcere. M-am întins să opresc apa, apoi m-am uitat în cuvă. Prosoapele care fuseseră albe erau acum roz, amestecate cu puloverul roșu preferat al mamei, care trebuia spălat de mână.

Am dus mâna la frunte și mi-am masat-o cu degetele.

— Of, of! Ei, să începem cu începutul... un mop.

Poppy a luat-o la fugă și, după câteva secunde, s-a întors cu mopul și găleata.

— Poppy...

— Știu. Gata cu ajutorul.

— Am mai vorbit despre asta. Când ești aici, mă aștepti pe mine.
Poppy a încuviințat, cu degetul în gură.

— Îmi pare rău!

— Și? Ce-ai mai pus la cale? am întrebat, sperând c-o să vorbească
cu mine în timp ce termin treaba.

Am pus prosoapele uscate în coșurile de rufe, apoi am sortat
lucrurile ude.

— Cum o s-o reperi? m-a întrebat ea.

— Cred că... S-ar putea să fie suficient să strâng furtunul, am
mormăit eu. Dacă Elliott...

M-am oprit.

— Care Elliott?

— Elliott e un prieten, am zis eu zâmbind.

Poppy s-a încruntat.

— Băiatul cu aparatul?

— Da, băiatul din curtea din spate. Am uitat că erai cu mine în
ziua aia.

M-am îndreptat de spate și m-am întins.

— Unde crezi că am pus cheia franceză?

Am cotrobăit prin dulapurile din bucătărie și prin camera de
serviciu și am găsit în cele din urmă trusa cu scule într-un dulap de
lângă mașina de spălat. Am tras mașina spre mine și, după ce-am
răsucit cheia de câteva ori, am pornit-o în timp ce am dat drumul la
apă și am urmărit să văd dacă există vreo scurgere pe undeva. Nu era.

Poppy a aplaudat.

— Vezi? N-ai avut nevoie de Elliott.

— Se pare că nu, am zis, suflându-mi o șuviță de păr de pe față.

Știi ce-ar trebui să facem acum?

Poppy a clătinat din cap.

Am îmbrățișat-o.

— Ar trebui să citim *Alice în Țara Minunilor*.

Poppy a făcut un pas în spate și a început să țopăie, bătând iar din palme.

— Daaa?

— Da, apoi trebuie să lucrez la un referat.

— Aduc cartea! a zis Poppy, lăsându-mă singură în camera de serviciu.

— Referatul ăla nu e pentru luni? m-a întrebat mama din bucătărie. Mi-am șters transpirația de pe frunte.

— Ba da, dar... Voiam să vorbesc cu tine despre vineri seară. Elliott are un meci. E în alt oraș.

Mama n-a răspuns, așa că m-am apropiat. Arăta mai bine decât în noaptea în care o găsisem la subsol. Părea odihnită, iar culoarea îi revenise în obraji.

— Mamă?

— Te-am auzit. Ai zis că ai de terminat un referat până luni.

Era ocupată să aranjeze vasele și-mi evita privirea.

— Voiam să încep din seara asta ca să-l termin la timp.

— Și cum rămâne cu restul temelor?

— Le fac pe toate.

— Și cu Juniper?

M-am foit, zgândărindu-mi degetele până mi-am făcut curaj.

— Aș vrea să-mi iau liber vineri seară.

I-a trebuit un minut întreg până să răspundă. Știam că Duke e pe aproape și speram ca ea să nu se enerveze și să-i atragă atenția cu țipetele ei. N-ar fi fost prima dată când încerca să mă disciplineze el în locul mamei.

— Dacă îmi zici ce anume trebuie făcut, pot să mă ocup joi seară. Și vineri dimineață, înainte de școală.

S-a uitat în altă parte, clătinând din cap.

— Mamă...

— Ascultă-mă, Catherine. Am știut din prima clipă că băiatul ăla o să ne facă probleme. După ce-a plecat, doi ani ai spălat pe jos și-ai făcut curat, iar acum, că s-a întors, ai nimerit înapoi în ghearele lui. Te folosește. În momentul în care termină liceul, o să plece de-aici și n-o să se uite înapoi.

— Nu e adevărat!

— Nu știi nimic.

— Știi că m-a rugat să plec cu el după absolvire. Vrea să călătorească, mamă, și vrea să mă ia cu el. Mă... Mă iubește.

Mi-a întors spatele și a izbucnit în hohotul de râs înfundat și înfrișător pe care-l scotea înainte să-și piardă cumpătul. Apoi a rămas tăcută, iar asta m-a speriat mai tare decât ar fi făcut-o Duke.

— Nu pleci, a spus ea în cele din urmă. Am discutat despre asta.

— Cine a discutat?

— Oaspeții și cu mine. Noaptea trecută. Am căzut de acord.

— Ați *căzut de acord*? Mamă, am spus eu rugător, despre ce vorbești? Oaspeții nu pot lua hotărâri pentru mine. Nici *tu* nu poți.

— O să rămâi.

— Meciul se ține la o oră jumate distanță de aici, am spus eu pe un ton rugător.

— După ce termini liceul, o să am nevoie de tine aici. Nu poți să pleci.

Tot ce-aveam pe suflet îmi stătea în gât, în spatele unor ani întregi de frustrare și singurătate. Știa prin ce trecusem, cât de nefericită eram în Juniper, dar nu-i păsa. N-avea cum să-i pese, pentru că alternativa era să se scufunde odată cu corabia. Mi-am lăsat umerii în jos, pentru că o parte din mine spera c-o să mă elibereze, c-o să-mi spună să plec.

— Nu plec după absolvire, mamă. Am hotărât deja.

S-a întors cu fața spre mine, mototolindu-și șorțul în mâini, cu lacrimi în ochi.

— Te-ai hotărât?

Am dat din cap, iar ea a făcut câțiva pași și m-a luat în brațe, iar umerii îi săltau cu fiecare suspin.

— Mulțumesc, Catherine! Le-am zis eu că nu ne părăsești tu așa. Știam eu.

M-am desprins din îmbrățișarea ei.

— Cui i-ai zis?

— Știi tu... oaspeților. Cu excepția tipului ăla, Bill. Nu cred că se mai întoarce, a zis ea mai mult pentru sine. Althea e singura care crede că e o idee bună să pleci.

— Bill?

A dat din mâini, de parcă alunga problema.

— Ei, domnul Heitmeyer. Era un car de nervi când a plecat. E genul căruia îi trebuie un duș rece. Nu știu de ce s-a inflamă așa.

M-a cuprins de umeri.

— Catherine, trebuie să îți pensiunea în viață. Să ne ții împreună. Dacă n-ai fi fost tu, n-am fi putut merge mai departe așa cum am făcut-o.

M-am încruntat, încercând să diger cuvintele ei.

— Îmi iau liber vineri seară.

Mama a încuviințat.

— OK. E drept așa. Dar... Ai promis că nu pleci.

— Știu ce am promis.

Am lăsat-o să urce la etaj, iar eu mi-am cules ghiozdanul de pe drum. Cu coada ochiului, am zărit ceva negru, așa că am luat-o pe lângă dormitorul meu și camerele oaspeților ca să arunc un ochi după colț. Lângă scara ce ducea spre camera mamei, era o valiză cu patru roți și mânerul extins. Am verificat eticheta, rugându-mă să nu am dreptate.

WILLIAM HEITMEYER
674 OLEANDER BOULEVARD
WILKES-BARRE, PENNSYLVANIA

18769

Mi s-a tăiat respirația și m-am îndepărtat de valiză. La subsol erau două rânduri de bagaje, fiecare cu alt nume. A domnului Heitmeyer avea să fie adăugată la grămada de lucruri lăsate în urmă — așa le numea mama. A început să mi se învârtă capul și simțeam o apăsare în piept. Oamenii nu-și lăsau pur și simplu lucrurile în urmă. Nu mai credeam asta. Nu de când se întorsese Elliott.

— Catherine? m-a strigat Althea.

Am tresărit, ducându-mi mâna la piept.

— Ah! Althea. Știi, aaa... Știi ceva despre asta? am întrebat, făcând semn spre valiză.

Althea a analizat-o, apoi mi-a zămbit.

— Nu. Vrei s-o întreb pe mama ta când o văd?

— Nu, e în regulă. O întreb eu. Mersi.

Mi-am croit drum spre camera mea.

— E totul în ordine, dulceață?

— Totul bine. Să-mi zici dacă ai nevoie de ceva! am strigat eu după ea.

— Și tu la fel, a răspuns ea.

Am sesizat ezitarea din vocea ei și eram sigură că i se păruse ciudat comportamentul meu, dar era cel mai bine să n-o târăsc pe Althea în nicio chestie suspectă. Era singura bază solidă pe care o aveam între pereții Juniper și nu voiam să fie implicată în nimic din ce-ar fi putut avea legătură cu valiza.

Am scos cele patru manuale din ghiozdan care au aterizat cu zgomot pe pat. M-am așezat pe jos, lângă el. După cinci minute, Poppy încă nu venise să-i citesc povestea. Mă bucuram; aveam prea multe de făcut înainte de meci. Întrunirea nocturnă a oaspeților adunați toți într-o cameră ca să șușotească speriați și panicați fusese despre mine și mă tulbura să aflu că eu am fost motivul. Mă întrebam dacă fusese prima și dacă urmau să fie mai multe.

Văzând cât de motivați erau să mă împiedice să plec, n-aveam cum să nu mă întreb ce mai plănuseră pentru mine.

Am deschis cartea și-am căutat un stilou în buzunarul din față al rucsacului. Doamna Faust ne ceruse o analiză literară de cinci sute de cuvinte a personajului Grendel. N-ar fi fost atât de greu dacă n-aș fi avut și referatul despre atrofia musculară, două fișe de completat pentru domnul Mason și tema la geometrie. Vestea bună era că niciuna nu trebuia predată până luni. Eram prea extenuată ca să mă concentrez, așa că m-am hotărât să trag un pui de somn înainte să mă cufund în analiza puterilor supranaturale ale lui Grendel și a urii lui față de danezi, cea care l-a și dus la pieire.

Cineva a bătut la ușă, iar eu am clipit, cu capul parcă prea greu ca să-l mișc.

— Cine e? am întrebat.

— Eu sunt, a zis mama.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Valiza de pe hol...

— Sunt niște fete la intrare care vor să vorbească cu tine.

— Fete? am întrebat, accentuând pluralul.

— Da, fete. Fii politicoasă și nu le lăsa să aștepte.

— Au intrat în casă?

— Nu, bleguțo. Sunt la leagănul de pe verandă.

Curiozitatea m-a împins să mă ridic din pat și-o iau pe scări, până pe verandă. N-ar fi trebuit să mă surprindă să dau de Presley și de clone de vreme ce mama se exprimase la plural.

— Ce vreți? am întrebat.

Presley și-a făcut vânt cu piciorul, legănându-se înainte și-napoi, în același loc în care mă simțisem atât de protejată cu Elliott. M-a infuriat că-mi mănjea amintirea asta.

— De ce ești așa furioasă, Kit-Cat? Am venit doar să vorbim.

Am așteptat, știind că urma să zică ce avea de zis, indiferent dacă o întrebam sau nu.

— Am auzit că vii la meci vineri. E adevărat?

— Nu e treaba ta, am răspuns.

Pressley a chicotit, iar clonele au imitat-o. Anna Sue, Tara, Tatum și Brie erau înfolite în haine groase și scoteau aburi pe gură când râdeau. Mi-am dat seama că mi-era frig, pentru că eram îmbrăcată doar într-o bluză cu mâneci lungi și în blugi.

Anna Sue s-a ridicat și a dat roată în jurul meu, oprindu-se între mine și grilaj. Am rămas cu spatele la ușă, neștiind ce puneau la cale.

Anna Sue a început să se joace cu una dintre buclele ei platinat.

— Tu și Elliott sunteți atât de draguți. Povestește-ne... Cum s-a ajuns la asta?

M-am încruntat.

— A fost ideea lui să mergi în Yukon? Sau a lui Madison și a lui Sam? a întrebat Presley.

Când și-a dat seama că le tratam cu refuz și tăcere, a plusat.

— Știi doar că Elliott a pierdut o petrecere senzațională weekendul trecut. Tatum l-a invitat, dar el n-a vrut să meargă fără biata prințesă Catherine.

— Nu-mi zice așa! am izbucnit eu.

Rânjetul superior al lui Presley m-a făcut să-mi pierd răbdarea.

— Ți-a zis de ce e așa mort după tine? Celor din echipă le-a zis. Le-a explicat și prietenilor când l-au tachinat.

— E cu adevărat trist, a zis Tatum, uitându-se în gol, cu gândul aiurea.

Îi părea sincer rău pentru Elliott.

— Ce vreți? am repetat.

— Am venit doar să te avertizăm, a zis Presley, ridicându-se. Madison e aparent foarte entuziasmată că Sinistra Catherine merge cu ea la meci mâine-seară și povestește asta oricui întreabă. A fost bârfa zilei după școală. Știu că n-ai telefon, dar numai despre asta s-a vorbit pe toate chaturile de grup. Numai tu și Madison. Singure.

Presley a făcut un pas spre mine.

— Și m-a făcut curvă.

— Treci la subiect, Presley. Am treabă, am mârâit eu.

— Subiectul, a zis ea, punând accentul pe l, este că vă așteaptă o surpriză foarte specială în Yukon.

— Foarte specială, a repetat Tatum, zâmbind.

— Abia aștept să ne vedem acolo, a zis și Tara, întorcându-se și urmând-o pe Presley spre poartă.

— Să n-o ratezi, a zis Anna Sue, apoi și-a urmat prietenele.

— Serios? am întrebat.

Toate cele cinci fete s-au întors cu fața spre mine.

Eram obosită, rămăsesem în urmă cu temele și cu curățenia, și exact acum se găsiseră să-mi facă o vizită ca să mă amenințe.

— Mă amenințați? Despre ce vorbim, o bătaie sau vreo situație gen Carrie¹, ceva?

Presley și-a încrucișat brațele la piept.

— O să vezi.

Am coborât o treaptă, apoi încă una, simțind prezența lui Juniper în spatele meu.

— Nu mă sperii, Presley. Nu mi-a fost niciodată frică de tine. Vin la meci.

— Foarte bine, a zis ea zâmbind. Ar fi păcat să nu vii.

Au ieșit pe poartă, lăsând-o să se trântescă în urma lor. Clonele s-au îngrămădit în Mini Cooperul lui Presley și au pornit, pălăvrăgind și hăhăind ca și când tocmai ar fi ieșit dintr-un parc de distracții.

M-am răsucit pe călcâie și-am împins ușa de la intrare, apoi am luat-o la fugă pe scări, trântindu-mă pe pat cu fața în jos. N-am plâns. În schimb, am simțit clocotind în mine o furie pe care n-o mai simțisem de când crezusem că Elliott plecase fără să-și ia la revedere.

¹ Roman omonim scris de Stephen King, în care o adolescentă cu puteri telekinetice reușește să se răzbune pe toți colegii care au agresat-o și și-au bătut joc de ea în liceu. (N. red.)

Cineva a bătut încet în ușă, apoi a deschis-o cu un scârțait prelung.

— Dulceață? m-a strigat Althea cu vocea ei calmă. Te-au supărat fetele alea?

— Nu, am zis eu de sub pătură.

Althea și-a așezat mâna pe spatele meu.

— Doamne, copilă, ești rece ca gheața. Ce-a fost în mintea ta, cum să ieși fără haină?

— Nu știu, n-am simțit nimic, am zis.

Voiam să rămân singură, dar Althea se purtase mereu frumos cu mine. Nu voiam să-i rănesc sentimentele.

Mi-a masat spatele o vreme, apoi a vorbit din nou.

— Ce ți-au zis?

— Au zis că, dacă o să mă duc la meci, o să pătesc ceva.

— Te-au amenințat? Au venit aici, în casa noastră, și mi-au amenințat-o pe Catherine? Oh, nu! Nu se poate!

M-am ridicat în capul oaselor, încruntându-mă.

— Ba da.

— Și ce le-ai spus? Știi ce? Nu contează. O să mă duc direct la mamele lor și...

S-a oprit când mi-a văzut expresia de pe chip. A tras aer în piept, zâmbind și mângâindu-mi părul.

— Ai dreptate. Știi că ai dreptate. Poți să te descurci singură.

— Althea?

— Da, copilă.

— Mama mi-a zis că noaptea trecută ați ținut o ședință cu ceilalți oaspeți. A zis că ați vorbit despre mine.

Althea și-a șters palmele de fustă, jenată.

— Ți-a zis, deci? Speram să n-o facă.

— De ce vorbeai despre mine?

Mi-a mângâiat obrazul cu palma ei caldă și mi-a zâmbit matern.

— Nu-ți face griji, bine? Ne-am ocupat noi de tot.

— Ce? De ce anume v-ați ocupat?

— De cum să menținem locul ăsta în funcțiune. Nu suntem mulți, dar depindem de Juniper. Lucrăm împreună.

— Dar de ce vorbești despre mine?

— Pentru că ești implicată, copilă.

— Dar... Mama zicea că tu nu crezi c-ar trebui să rămân.

— Nu cred, a zis ea, foindu-se din nou. Dar am fost în minoritate.

Acum treaba mea e să mă asigur că ești fericită aici.

I-am zămbit.

— Nu e treaba mea asta?

Ochii ei s-au umplut de lacrimi și m-a pupat pe obraz.

— Doamne, uite ce mi-ai făcut! a zis, băgând mâna în buzunar și scoțând un șervețel.

S-a aplecat și mi-a mângâiat genunchiul.

— Du-te la meci și arată-le fetelor alea că nu te pot da la o parte.

Elliott e băiat bun. O să aibă grijă de tine.

— Zice că mă iubește.

— Că te iubește? a recitat ea, pufnind. Cum să nu te iubească?

Am rămas în pat, privind-o pe Althea cum încearcă să-și revină.

S-a apropiat de măsuța de toaletă, a ridicat cutia muzicală, a întors cheia, apoi mi-a făcut cu mâna și a închis ușa în urma ei. M-am întins pe spate, uitându-mă în tavan și simțindu-mi pleoapele din ce în ce mai grele, în sunetul familiar al melodiei.

Capitolul douăzeci

Catherine

Madison conducea de numai trei sferturi de oră când a început să se însereze. Prognoza anunțase lapoviță la întoarcere, dar picăturile mari loveau deja parbrizul când mai aveam încă cincisprezece minute până în Oklahoma.

— Nu-ți face griji, mi-a zis Madison. Tata m-a obligat să iau cu mine un întreg arsenal de supraviețuire pe timp de iarnă.

— Chiar e prima dată când pleci cu mașina din oraș la un meci? am întrebat.

— Da, a zis ea, timidă. De obicei merg cu ai mei, dar acum, că ai venit tu cu mine...

Am zâmbit. Era plăcut să mă simt binevenită.

— Mersi că m-ai invitat. Nu mă gândisem că vreau să merg.

A ridicat din umeri, cu ochii la drum.

— Muncești mult. Ai mai multe responsabilități decât noi. O să-ți mai amintesc asta din când în când. Dacă nu te superi, vreau să zic. Nu știi, poate nici nu-ți place de mine.

Am chicotit.

— Îmi place de tine.

— Mă bucur, a zis ea zâmbind. Asta e bine. Nu prea am mulți prieteni. Oamenii mă consideră... ciudată.

— Și pe mine la fel.

Madison era ca o gură de aer proaspăt. Îmi amintea de felul în care Elliott mă făcea să mă simt: relaxată și normală. A fost bine că mi-a făcut cunoștință cu ea și mă întrebam dacă el mă cunoștea mai bine decât mă cunoșteam eu.

Madison a tresărit și s-a întins spre radio ca să dea volumul mai tare, apoi a început să bătaie din cap.

— Ah, ador piesa asta!

Am zâmbit și m-am lăsat pe spate, cu ochii închiși. Muzica s-a revărsat din difuzoare, învăluindu-mă. Optimismul lui Madison era molipsitor, umplea mașina și mă făcea să zâmbesc. A început să se hlizească fără motiv, atât de tare încât am început și eu. Chicotelile noastre s-au transformat într-un fluviu de hohote, bolboroseli și încercări eșuate de a ne opri. Madison și-a șters lacrimile, degetele ei și ștergătoarele munceau din greu ca s-o ajute să vadă.

— Ce-a fost asta? am întrebat, râzând pe înfundate.

— Habar n-am, a zis ea.

Și-a ținut respirația, apoi i-a scăpat un hohot și am luat-o amândouă de la capăt.

După cinci minute de hohote necontrolate, ne-am încadrat în traficul din Oklahoma, iar Madison și-a șters obrajii, concentrându-se la drum.

— N-am mai făcut asta de mult. De când eram mică. E bine, dar și ciudat, am zis.

— Să râzi atât de tare încât îți vine să plângi?

Am dat din cap.

— Isuse! Credeam că doar mie mi se întâmplă asta. Mă simt epuizată după aia. Aproape deprimată.

— Îhî, exact, am zis.

Lui Madison a început să-i tremure buza de jos.

— Dacă plâng, o să mai vrei să fii prietena mea?

Am încuviințat și i-au țâșnit lacrimile. Și-a înăbușit un suspin, iar eu am simțit că mi se umezesc ochii. Nu mai plânsesem de câțiva ani și iată-mă arătându-mi vulnerabilitatea în fața lui Madison, o străină, practic.

S-a uitat la mine.

— E plăcut să poți să te porți ciudat împreună cu cineva.

Am izbucnit în râs.

— Chiar e.

— Tu locuiești cu o grămadă de oameni. Cred că nu te simți niciodată singură.

— Ba da.

Madison a privit înainte, iar buza a început să-i tremure din nou.

— Și eu. Dar nu spun nimănui. Te rog, nu-i zice lui Sam. L-ar întrista.

— De ce?

— Pentru că, până acum, el a fost singurul meu prieten. Își face griji că de-aia sunt cu el.

— Și așa e?

— Nu.

A clătinat din cap și s-a întors spre mine, zâmbind cu lacrimi în ochi.

— Îl iubesc. De când aveam unșpe ani.

A făcut o pauză.

— Știi ce cred? Că și Elliott te iubește.

Am dat din cap, uitându-mă la mâinile mele împreunate în poală.

— Așa mi-a zis.

— Da? a întrebat ea, cu un ton mai ridicat. I-ai zis și tu lui?

— Îhî, am recunoscut zâmbind, așteptând verdictul ei.

Dar n-a urmat niciunul.

— Atunci pot să-ți zic în sfârșit... Vorbește despre tine non-stop, a zis ea, dând ochii peste cap. I.a ora de geografie. La literatură. Iar înainte să-l ierți, era și mai rău.

— Ah, v-a povestit despre asta?

A clătinat din cap.

— Ne-a zis doar că încerca să-și ceară scuze, iar tu nu-l iertai. L-am întrebat despre ce e vorba, dar n-a vrut să-mi zică. Poți să-mi zici tu, dacă vrei.

Mă tachina doar pe jumătate, dar era plăcut să am cu cine vorbi. Asta era ceva ce puteam povesti fără să mă tem de consecințe.

— L-am cunoscut în vara de după clasa a noua.

— Ne-a zis, a spus ea zâmbind.

— Petreceam practic aproape fiecare zi împreună. Știam că trebuie să se întoarcă acasă la un moment dat, dar pe urmă a murit tata. Elliott a fost nevoit să plece. Nu i-au dat voie să-și ia la revedere de la mine, dar nu știam asta atunci.

— Oh, Doamne! Și ai crezut că a văzut ce s-a întâmplat și te-a lăsat baltă?

Am încuviințat.

— S-a simțit groaznic. S-a întors aici pentru tine, știu asta.

— A zis...

M-am oprit, neștiind cât de deschisă ar trebui să fiu. Madison a așteptat răbdătoare până m-am simțit suficient de liniștită încât să continui.

— A zis vreodată de ce?

Madison a pufnit în răs, acoperindu-și gura.

— Pentru tine, fraiero.

— Nu, știu asta. Dar *de ce* eu?

— Nu știi?

Am clătinat din cap.

— Ah! Păi n-o să-ți zic eu. Va trebui să-l întrebi pe el.

— L-am întrebat. Nu vrea să-mi spună.

Madison m-a privit cu simpatie.

— Vaai! Nu pot să cred că nu ți-a zis. E înduioșător!

Am încercat să nu zâmbesc în timp ce-mi imaginam motivele înduioșătoare pentru care Elliott mă iubea atât de mult.

— Ei bine, acum, că am trecut prin toate emoțiile posibile, iată-ne ajunse, a zis Madison, intrând în parcare a școlii.

A condus încet printre mașini, încercând să găsească un loc liber. A durat mai mult decât se aștepta, dar am găsit unul într-un colț întunecat.

Am coborât, simțind cum îmi intră frigul în oase. După câteva clipe, tremuram deja.

— Asta e locul perfect pentru surpriza lui Presley. Mă aștept să-mi pice în cap o găleată cu sânge de porc. Sper că e cald.

Madison și-a tras fermoarul hainei și a mijit ochii.

— Numai să-ndrăznească.

— Eu prefer să nu, am zis.

A chicotit.

— Nu-ți face griji. Ce-ar putea să ne facă?

— Nu știi și cred că asta mă îngrijorează cel mai tare.

Madison și-a pus căciula și mănușile negre cu un deget, apoi a deschis portbagajul și a scos două pături groase, din lână. Mi-a întins una din ele, apoi m-a luat de braț.

— Haide! Să-i vedem pe băieții noștri cum îi fac praf pe ăia de la Yukon Mi...

— Bună, Maddy! a strigat Presley, apărând împreună cu clonele.

Madison i-a aruncat un zâmbet la fel de fals.

— Bună, fată, bună!

Zâmbetul lui Presley s-a evaporat. Au continuat să traverseze parcare până la chioșcul de bilete și ne-am asigurat că rămănem suficient de în urmă, ca să nu mai avem de-a face cu ele.

Stadionul fremăta deja, iar zgomotul era asurzitor, deși n-ajunseserăm nici până la chioșcul de bilete. Bannere uriașe cu Yukon Millers atârnav pe fiecare latură, iar luminile de pe teren despicau întunericul nopții.

Madison își târșăia cizmele pe asfalt, amintindu-mi că Althea mă sfătuia insistent să ridic picioarele când merg. Aproape că-i auzeam vocea în minte, iar asta m-a făcut să mă opresc. Nu voiam să port vocile astea cu mine, nici măcar pe cea a Althei. Voiam să le las pe toate în urmă, acum că eram în sfârșit departe de ele.

— Catherine? m-a atenționat Madison, trăgându-mă de braț.

Am clipit și-am chicotit ca să maschez faptul că mă pierdusem în gânduri câteva minute.

— Ești OK? m-a întrebat cu o îngrijorare sinceră.

— Da, am zis, făcând un pas înainte.

A făcut și ea unul, ținându-mă încă de braț.

— Da, sunt OK.

Ne-am oprit la chioșcul de bilete și am arătat legitimațiile de elev, iar bătrâna aflată dincolo de geam ne-a ștampilat mâinile, zâmbindu-ne.

— Mulțumesc! am zis.

— Să vă bucurați de eșec, a zis femeia, în timp ce ridurile i s-au întins într-un rânjet șmecher.

Madison a rămas cu gura căscată, iar eu am tras-o după mine, ghidând-o spre poartă.

— A zis cumva...?

— Da. Așa a zis, am confirmat eu, oprindu-mă la baza scârilor care duceau către zona de stadion destinată oaspeților.

Jumătate din tribune erau ocupate până la refuz de suporterii gazdelor, dar erau și multe scaune goale și grupuri răzlețe de părinți.

Am urcat și ne-am așezat în rândul al șaselea, cât mai în centru, aproape de zona unde erau băncile jucătorilor. Majoretele se îngămădiseră în picioare pe pista din fața formației, costumate din cap până-n picioare. Cei care cântau la trompetă, tubă și la tobe repetau deja, fiecare în ritmul lui.

Madison și-a frecat mâinile înmănușate, apoi a observat că eu am mâinile goale. M-a apucat de degete, căscând ochii.

— Ți le-ai uitat în mașină?

Am clătinat din cap.

— Nu am mănuși. E în regulă.

— Nu, nu e în regulă! Sunt minus șase grade!

A ridicat pătura și mi-a băgat mâinile dedesubt, ținându-le pe ale ei deasupra până când i s-a părut că m-am încălzit destul.

Dirijorul s-a ridicat și s-a așezat în fața formației, dând semnalul. Câțiva trompetiști au suflat niște note de probă, apoi au dat tonul la unison. Vocea comentatorului s-a auzit din difuzoare, urând spectatorilor bun venit și mulțumindu-le că îndură frigul.

Aerul rece a pătruns prin păturile și hainele noastre, așa că ne-am așezat mai aproape una de cealaltă, urmărind cum echipa Oak Creek Mudcats intră pe teren pe imnul școlii noastre.

— Uite-i! Sunt acolo! a zis ea, arătând spre iubiții noștri.

Stăteau pe margine, unul lângă altul, ascultându-l pe antrenorul Peckham.

După ce a plecat Peckham, Elliott s-a întors și s-a uitat în tribune. Am ridicat mâna, în semn de *Te iubesc*. Elliott a făcut același lucru și, la fel ca data trecută, i-am simțit pe cei care stăteau între noi cum se zgâiesc. Elliott s-a întors din nou, țopăind pe loc ca să se încălzească, scoțând aburi din casca lui neagră.

— Cred că e cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut, a comentat Madison. Nu e de mirare că nu porți mănuși cu un deget. N-ai putea face semnul cu ele, a zis ea, ridicând o mână.

Am plecat capul jenată, simțind că-mi iau foc obrazii, dar nu mi-am putut lua ochii de la numărul șapte, care se încălzea pe margine. Îmi dădeam seama, poate pentru prima dată, ce însemnam unul pentru celălalt. Căldura mi s-a răspândit în piept, apoi în restul corpului. Nu mai eram singură.

— Vai! a comentat Presley, aflată câteva rânduri mai sus. Ce drăguț! Madison s-a întors, fluturându-și genele și zâmbind.

— Mănânci căcat, Presley!

— Madison Saylor! a strigat o femeie blondă de lângă Presley.

— Doamnă Brubaker! a zis Madison surprinsă, apoi a răs nervos. Mă bucur să vă văd. Poate că fiica dumneavoastră n-o să ne mai supere dacă sunteți și dumneavoastră aici.

Presley a rămas cu gura căscată, la fel și clonele. Doamna Brubaker a afișat o expresie severă.

— Ajunge! a zis ea, sec.

Madison s-a întors și mi-a șoptit.

— Scrie un mesaj?

M-am uitat cu coada ochiului.

— Da.

S-a ghemuit și a gemut.

— Îi scrie lui taică-miu. Frecventează biserica noastră.

— Eu sunt cea mai șocată dintre toți. Eram convinsă că ești timidă, am zis eu.

— Nu sunt. Doar că n-am avut niciodată o prietenă pe care s-o apăr. Nu asta fac prietenii?

Am înghiontit-o cu umărul.

— Ești o prietenă foarte bună.

S-a uitat la mine, radioasă.

— Chiar sunt?

Am încuviințat.

Și-a ridicat mobilul care afișa un SMS din partea tatălui ei.

— Merită, a zis ea, lăsând telefonul jos fără să citească mesajul.

Elliott, Sam, Scotty și Connor s-au îndreptat spre centrul terenului pentru a se întâlni cu căpitanii echipei Yukon. Elliott a ales stema, în timp ce arbitrul a aruncat o monedă. Acesta a arătat în direcția lui Elliott, iar cei câțiva fani Oak Creek din tribune au aclamat. Elliott a ales să primească mingea și am ovaționat din nou. Din difuzoare a răsunat muzica în timp ce jucătorii s-au aliniat pe teren, iar echipa Yukon s-a pregătit să lovească mingea. Am încercat în zadar să facem mai multă gălăgie decât gazdele.

Sam a prins mingea, iar Madison a țipat, aplaudându-l de-a lungul celor cincizeci și cinci de metri pe care i-a parcurs cu balonul în mână.

Când Elliott a intrat pe teren, am simțit că mi se strânge stomacul. Se pregătea să-și înfrunte vechii coechipieri și mă întrebam ce simțea. Îmi imaginam că presiunea de a câștiga era greu de depășit.

Elliott urla lucruri pe care abia le auzeam din cauza zgomotului, apoi Scotty i-a pasat mingea. A făcut câțiva pași înapoi și, după câteva clipe, a lansat balonul într-o spirală perfectă către o aripă. Nu mi-era foarte clar ce se întâmplă și mi-era greu să urmăresc meciul, dar apoi mulțimea a icnit, antrenorii au ridicat steaguri galbene și l-am văzut pe fundașul celor de la Yukon ridicându-se și arătând cu degetul în jos la Elliott. Al meu număr șapte era prăbușit pe gazon, cu brațele și picioarele răsirate.

— Doamne! Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Le era teamă că o să se întâmple asta, a zis Madison.

— Ce anume?

— Că foștii coechipieri o să încerce să-l scoată pe Elliott din joc. Știu cât de bun e. Și sunt furioși că i-a părăsit în ultimul an.

M-am crispat, simțindu-mă vinovată. Știam exact de ce-și părăsise echipa.

Elliott s-a ridicat cu greu în picioare, iar mulțimea l-a aplaudat. Am bătut din palmele înghețate, deși mă dureau mâinile la fiecare

mişcare, apoi le-am băgat sub pătură, urmărindu-l pe Elliott cum şchiopăta ușor spre locul lui.

Data următoare când Elliott a aruncat mingea, a fost prinsă în zona de apărare. Apoi a marcat Yukon, iar echipele au înscris rând pe rând până când, aproape de jumătatea meciului, am luat un avans ușor.

Madison m-a convins să stau cu ea la coadă să luăm niște ciocolată caldă. Țopăiam pe loc, încercând să mă încălzesc în timp ce ne așteptam rândul.

— Anna Sue? s-a auzit Presley vorbind tare în spatele nostru. A zis că-ți scrie în drum spre casă, nu?

— O să vedem, a răspuns Anna Sue. În ultima vreme își face griji c-o să afle ea.

— Nu te întoarce, mi-a zis Madison. Încearcă să-ți atragă atenția.

— Era inevitabil. Nu se putea ca tipul să adore înghețata atât de mult și să nu te observe, a comentat Presley, vorbind și mai tare. Înghețată cu unt și nuci Pecan, nu?

Madison s-a schimonosit puțin și s-a întors încet.

Presley a observat și a zâmbit ușor.

— Bine, să-mi zici dacă lipsești iar de la petrecere ca să te vezi cu el. Nu mai am de gând să aștept o oră, ca weekendul trecut.

Madison s-a întors cu ochii în lacrimi, apoi a expirat prelung.

— Mint.

— Mint? am întrebat. Despre ce?

— Sam se duce la Braum în fiecare zi. Înghețata cu unt și nuci Pecan e preferata lui.

M-am strămbat.

— Asta nu înseamnă nimic. Dacă el comandă același lucru de fiecare dată, normal că ea știe.

— A întârziat o oră la petrecere weekendul trecut. Mi-a zis că a durat mai mult să-și termine temele.

— Nu. Exclus. Am văzut cum se uită la tine.

Madison a încuviințat.

— Ai dreptate. Dar tot îmi vine să-i smulg cărlionții ăia de majoretă ratată, unul câte unul.

— Te rog, nu face asta!

— Nici măcar n-am de gând să-l întreb. Sam nu mi-ar face asta niciodată. O urăște pe Anna Sue.

Ne-a venit rândul și am comandat două ciocolate calde mari. Am plătit cu mărunțul pe care-l luasem ca să contribui la cheltuielile cu benzina, apoi ne-am întors la locurile noastre, ignorând chicotele clonelor.

Fanfara Oak Creek a cântat *Back in Black*¹. I-am aplaudat când au ieșit de pe teren, fiind înlocuiți de uriașa fanfară din Yukon. Ei au interpretat un mix din piesele lui Beyoncé și au format un tiranozaur în mișcare. Mulțimea a explodat. Chiar și supporterii Oak Creek au aplaudat în picioare.

La puțin timp după ce formația gazdelor a părăsit terenul, Mudcats au ieșit în fugă din tunel. Am strigat după Elliott când am zărit tricoul cu numărul șapte pregătindu-se de încă o oră de ger și coliziuni.

Elliott a fost pus la pământ de două ori, la ultima având nevoie de un minut întreg ca să-și revină. Când s-a ridicat în picioare, părea și mai hotărât să câștige. A fugit să marcheze din nou. În ultimul minut de meci, aveam douăzeci și șapte puncte avans, iar Yukon avea mingea. S-au aliniat toți la linia de optzeci metri din jumătatea lui Yukon.

— Ce înseamnă *din prima și zece*? am întrebat-o pe Madison, pentru că majoretele scandaseră asta tot meciul.

— Practic, de fiecare dată când o echipă are mingea, are la dispoziție patru încercări ca să câștige nouă metri. Dacă nu reușesc să-i câștige din patru încercări, cealaltă echipă primește mingea. Se înțelege ce zic?

1 Piesă a trupei rock AC/DC. (N. red.)

Am încuviințat.

Secundele s-au scurs în timp ce Yukon a încercat din nou să marcheze, fără succes. La a patra încercare, s-au împleticit, iar numărul doi de la Oak Creek — oricine ar fi fost el — a dus mingea până în zona noastră de apărare.

Madison și cu mine eram în picioare, ținând cu paharele goale în mâini. Cei de la Oak Creek au bătut palma cu cei de la Yukon, apoi Elliott și coechipierii lui au luat-o spre vestiare. Sam și Elliott ne-au făcut cu mâna când au trecut pe lângă noi, dar Elliott șchiopăta. Am încercat să fiu curajoasă și să zâmbesc, dar el mi-a observat îngrijorarea de pe față. În trecere, mi-a atins obrazul cu mânușa.

— Sunt OK, scumpo.

Madison și-a lăsat bărbia în piept și mi-a zâmbit, apoi ne-am îndreptat spre poarta de lângă autocar ca să-i așteptăm.

— Ce crezi că ne-au pregătit? am întrebat.

Madison și-a încrețit nasul.

— Ce?

— Surpriza lui Presley. Crezi că s-a răzgândit doar pentru că e și maică-sa aici?

— Probabil că nu. Cum crezi că a ajuns așa? Crezi că maică-sii îi pasă că Presley e atât de nașpa?

— Ai dreptate, am zis.

M-am întrebat ce părere ar avea Madison despre mama, dacă ar ajunge s-o cunoască, dar am abandonat repede ideea. Asta n-avea să se întâmple niciodată.

Elliott a ieșit printre primii de la vestiar.

— La mulți ani! i-am urat.

M-a ridicat în brațe, sărutându-mă repede înainte să iasă antrenorii. Avea un ochi vânăt și o julitură de-a curmezișul nasului umflat. Bărbia și un obraz erau și ele julite. Părea rupt de oboseală, dar zâmbea.

— Ești bine? l-am întrebat.

Sam l-a bătut pe umăr, iar el s-a crispat.

— Știam c-o să ncerce să-l scoată din joc. Dar i-am ținut spatele, a zis Sam.

— În cea mai mare parte a timpului, a continuat Elliott, eliberându-se din strânsoarea lui Sam.

— Elliott, am început eu.

Mi-a zâmbit.

— Sunt bine. A fost o seară obișnuită pe teren. M-am distrat.

— Nu pare foarte distractiv. Ai nasul spart? a întrebat Madison.

— Antrenorul zice că nu. Am câștigat. Și, a continuat el, uitându-se în jur și aplecându-se către noi, antrenorul mai spune că la meciul din play-off o să fie prezenți și niște observatori. Dacă-mi fac bine treaba, aș putea să joc fotbal la colegiu.

— Credeam că nu ai opțiunea asta, i-am făcut eu cu ochiul.

S-a aplecat și m-a pupat pe obraz.

Madison s-a întors spre Elliott.

— Nativii americani nu intră la colegiu gratis?

Elliott a chicotit.

— Nu.

— Of, Doamne! Te-am jignit? Îmi pare așa de rău! a zis Madison.

— E o prejudecată frecventă.

M-a privit, zâmbind.

— Cu o bursă, însă, pare c-o să ne putem alege un colegiu în curând.

M-am uitat în jur, stânjenită, pentru că nu voiam să vorbesc despre asta de față cu Madison și Sam.

— Nu pot să merg la colegiu, Elliott. Nu-mi permit, am zis încet.

Elliott n-a părut tulburat.

— O să ne descurcăm cumva.

— Supermeci, Elliott! i-a strigat Presley, îngâmfată. Bună, prințesă Kit-Cat!

Tatum mi-a făcut cu mâna din spatele lui Presley.

Elliott a dat din cap, vorbindu-mi încet.

— Ți-au făcut probleme?

Am negat.

— Au încercat să-și bage coada între Sam și Maddy.

— Hmm? a făcut Sam, confuz. Eu? Ce-am făcut?

— Nimic, i-a răspuns Madison, pupându-l pe obraz.

— Ce-au zis? a întrebat el.

— Nu contează. Nu cred o iotă, a zis Madison.

— Acum trebuie să-mi spui, a insistat Sam încruntat.

Maddy s-a foit de pe un picior pe altul.

— Că mă înșeli cu Anna Sue.

Sam și Elliott s-au zguduit de râs.

— Deci nu, am zis cu amuzată.

Când s-au potolit în sfârșit, Sam părea dezgustat.

— Să facă bine să nu răspândească zvonul ăsta prin școală.

Scârbos.

Madison l-a îmbrățișat și l-a pupat pe obraz.

— N-am crezut nicio clipă.

Elliott s-a ridicat, trăgând aer adânc în piept.

— Să nu vă imaginați că asta e tot ce pun la cale.

— Împreună o să rezistăm, a zis Madison, luându-mă de braț.

N-o să se atingă de ea.

— Madison are doi frați mai mari. La nevoie, știe să dea cu pumnul, a zis Sam, strângând-o în brațe.

Madison și-a dat jos căciula și și-a răsucit părul lung, platinat într-un coc strâns.

— Să zicem că mă descurc... Probabil. Pot să încerc.

M-am întors spre Elliott.

— Nu mi-e frică.

Elliott mi-a dat la o parte șuvițele de pe față și m-a pupat pe nas.

— Catherine nu e nume de prințesă. Mai degrabă de războinică. Am rânjit. Îmi plăcuse întotdeauna povestea mamei despre numele meu și faptul că tata îmi zicea Prințesa, dar lucrurile se schimbaseră, iar versiunea lui Elliott mi se potrivea mai mult.

M-a îmbrățișat încă o dată înainte să se urce în autocar.

Sam i-a făcut cu mâna lui Madison, iar noi am luat-o spre Toyota 4Runner. Chiar când Madison debloca ușile, am simțit niște cioburi sub tălpi. Am intrat repede în mașină, încercând să mă încălzesc.

Madison a dat căldura la maximum. Am tremurat câteva clipe, frecându-ne mâinile, iar ea i-a scris tatălui ei. Mi-am așezat mâinile în dreptul ventilatorului, așteptând nerăbdătoare ca aerul să se încălzească.

Madison a chicotit.

— Nici măcar nu e furios.

— Asta e bine, am zis.

— Îi scriu că pornim spre casă, pe urmă putem să-i dăm drumul.

A mai tastat câteva clipe, apoi a pus mâna pe schimbătorul de viteze, trăgându-l înapoi. A sucit un comutator de câteva ori, încrunțându-se. A deschis portiera și s-a dus în fața mașinii. A căscat ochii speriată și și-a acoperit gura.

Am ieșit și m-am apropiat de ea, călcând din nou pe cioburi. Atunci mi-am dat seama ce se întâmplase. Farurile fuseseră făcute zob.

— Neno... va... O să le omor! a urlat Madison.

Autocarele erau încă parcate lângă stadion, așa că am adunat lucrurile din mașină, am trântit portierele și-am tras-o pe Madison de haină.

— Trebuie să prindem autocarul înainte să plece, altfel rămânem blocate aici!

Madison a luat-o și ea la fugă. Pe la jumătatea drumului mi s-a tăiat respirația, dar trebuia să alergăm pentru că primul autocar demarase deja, iar al doilea avea să-l urmeze imediat.

Am bătut în geam tocmai când acesta din urmă pornise, iar șoferul a călcat frâna. S-a uitat în spate, apoi în jos, la noi. Madison a început și ea să bată în geam.

— Lăsați-ne înăuntru! a țipat ea, cu obrajii uzi de lacrimi de furie. Elliott s-a apropiat de ușă, a deschis-o și ne-a ajutat să urcăm.

Antrenorul Peckham s-a ridicat de pe locul lui aflat lângă doamna Mason.

— Ce se întâmplă? a întrebat el.

— Avem nevoie să ne luați și pe noi, a zis Madison.

Peckham și-a pus mâinile în șolduri.

— Nu putem să facem asta.

— Cineva i-a spart farurile. E plină parcare de cioburi, am zis.

— Ce? a reacționat Elliott, furios.

Antrenorul a oftat.

— O fi fost echipa adversă.

— Au fost Presley Brubaker și prietenele ei, a zis Madison. Ne-au amenințat că, dacă venim la meci, o să ne facă ceva!

— Asta e o acuzație gravă, a început doamna Mason. Sunați-i pe părinții voștri. Asigurați-vă că vă dau voie să veniți cu autocarul sportiv.

— Becca, trebuie să primim aprobare de la directorul sportiv. Poate chiar și de la administrator, a zis Peckham.

— Nu putem să le lăsăm aici. Pe vremea asta, s-ar putea să se facă dimineață până ajung părinții la ele. Sunt și eu aici, deci sunt supervizate de o femeie. Le scriu domnului Thornton și doamnei DeMarco și îi țin la curent.

Antrenorul Peckham a căzut pe gânduri, făcându-l pe Elliott să intervină.

— Ce mai e de analizat? Chiar luați în calcul să le lăsați aici, la două ore de casă, pe gerul ăsta?

— Youngblood, ajunge! a zis antrenorul. Trebuie să respectăm regulile.

Elliott s-a întors către mine, parcă protejându-mă de decizia lui Peckham.

— Dacă regulile zic că trebuie să le lăsăm aici, atunci sunt niște reguli proaste.

— Lasă-mă să mă gândesc un pic! a strigat Peckham.

Pălăvrăgeala însuflețită din spate încetase și toții ochii erau ațintiți asupra noastră.

— Nu e ceva nemaiauzit, Brad, a intervenit doamna Mason. Fetele din personal sunt în celălalt autocar. Ele merg mereu cu echipa.

— Personalul a semnat o derogare, la fel ca echipa. E cu totul altă situație.

Elliott m-a luat de mână.

— Eu vă avertizez că, dacă nu reușim să dăm de domnul Thornton sau de administrator... Dacă nu primiți aprobarea și hotărâți să le lăsați aici, rămân și eu.

— Youngblood, o să fii suspendat și n-o să mai poți juca. Stai jos! a mârâit antrenorul.

— Și eu rămân, a zis Sam aflat lângă Maddy. Nu putem să le lăsăm aici, și știți asta.

— Și eu, a zis Scotty, ridicându-se.

— Și eu, a zis altul, din spatele autocarului.

Rând pe rând, s-a ridicat toată echipa.

Antrenorul și-a dus mâna la frunte.

— E ridicol. În regulă. Fetelor, așezați-vă pe scaunele din fața noastră. Doamnă Mason, o să stați pe locul dinspre culoar. Toată echipa, un scaun în spate. Vreau un rând gol între voi și fete. Mișcați-vă! a lătrat el. Acum!

Ajutați de doamna Mason, băieții s-au mutat în tăcere, fără să se plângă. Apoi ea ne-a indicat să ne așezăm în fața ei, iar Elliott s-a oprit în dreptul antrenorului, înainte să se ducă în spatele autocarului.

— Ați luat decizia corectă.

Peckham s-a uitat la el.

— Elliott, atunci când ești adult, nu vezi lucrurile doar în alb și negru.

— Dar așa ar trebui, a zis Elliott, întorcându-se la locul lui.

Antrenorul s-a așezat și i-a spus șoferului să demareze.

Singura lumină din autocarul întunecat era cea din ecranul telefonului lui Madison, reflectată pe fața lui Peckham. Antrenorul citea mesajul tatălui ei.

Slavă Cerului că nu plecase autocarul. Transmite-i antrenorului Peckham mulțumiri că vă ajută să ajungeți acasă în siguranță.

Antrenorul a dat din cap, aparent rușinat. Doamna Mason l-a bătut ușor pe genunchi și s-a relaxat, zâmbind în timp ce-i vorbea.

Madison a început să mâzgălească cu degetul pe geamul aburit al mașinii, iar eu am tras păturile peste noi, încercând să mă încălzesc în ciuda curentului din autocar. Bâzâitul motorului și zgomotul traficului mi-au îngreunat pleoapele și am ațipit, știind că sunt înconjurată de o echipă de băieți care ar face orice pentru Elliott, iar Elliott ar face orice pentru mine.

**Capitolul
douăzeci
și unu**

Elliott

Sam și cu mine stăteam la două rânduri în spatele lui Catherine și Madison. Era atât de întuneric încât abia dacă le vedeam capetele răsărite deasupra scaunelor. La început, fetele au privit pe geam și au trăncănit, pe urmă Catherine probabil a adormit, judecând după cum i se legăna capul până când s-a sprijinit de umărul lui Madison.

Mă simțeam pe jumătate frustrat, pe jumătate înșelat. Catherine ar fi dormit mult mai confortabil pe umărul meu.

— Hei! a zis Sam, înhiontindu-mă. Te mai holbezi mult la ea?

Am pufnit în răs și-am clătinat din cap. N-avea sens să neg. Sam știa deja că eram mort după ea. Autocarul înainta dureros de încet, iar mie mi-era din ce în ce mai greu să fiu atât de aproape de Catherine fără să pot vorbi cu ea. Și așa la școală era destul de rău, dar asta era deja tortură.

Stropii de ploaie care tremurau pe geamuri formau pete strălucitoare ce reflectau farurile mașinilor. Ștergătoarele se agitau dintr-o parte-n alta și, împreună cu băzâitul motorului și zgomotul traficului ce făceau autocarul să vibreze, alcătuiau un ritm liniștitor căruia nu-i puteai rezista. De obicei, autocarul dădea pe dinafară de chiote și energie pe drumul spre casă după un meci câștigat, dar acum, în afara câtorva voci joase care murmurau în spate, era o liniște ciudată.

— E o petrecere la baraj, a început Sam, dar clătinam deja din cap. Haide, Elliott, de ce nu? E cel mai bun mod de a te răzbuna pe Presley și restul. Sperau să facă în așa fel încât Tatum să petreacă puțin timp doar cu tine, ca să mai împrăstie un zvon. Dacă apărem cu fetele și află că s-au întors cu noi, cu autocarul? O să moară de ciudă, a zis el, râzând.

— Catherine trebuie să ajungă acasă.

Sam m-a înghiontit.

— Putem s-o ajutăm să se furișeze.

Am privit pe geam.

— Nu, omule. Nu știi prin ce trece acasă.

— Maică-sa e cam strictă, nu? Atunci vino măcar tu. Câtă vreme Madison și cu mine suntem acolo, Brujitoarele n-o să aibă cum să mintă.

Am refuzat din nou, iar Sam s-a încruntat.

— De ce? N-ai fost la nicio petrecere de când a început școala.

— Și nici n-o să merg. Nu fără ea.

— Atunci convinge-o să meargă. O mică aventură vinovată n-a omorât pe nimeni.

— Nu pot să fac asta, Sam. N-ai idee cât de greu mi-a fost să-i recâștig încrederea. Când am venit aici, habar n-aveam dacă o să mă ierte. Am stat doi ani departe de ea și-am crezut că o să mă sufoc până în clipa în care a vorbit cu mine prima dată. Abia am revenit în punctul în care eram când am plecat. Poate chiar mai bine. Nu vreau

să stric totul pentru o petrecere. Nu e mai importantă pentru mine decât Catherine.

— Dar e ceva mai important? Fotbalul?

— Nu.

— Camera foto?

— Nu.

— Poate mâncarea?

Am răs.

— Dacă ar trebui să aleg, aş muri de foame.

— Păi, și eu sunt mort după Madison, înțeleg ce simți, dar... Nu știu ce să zic despre toate astea.

Am clătinat din cap.

— Atunci nu înțelegi, de fapt.

— Explică-mi.

— Ce sens are să mă duc la o petrecere dacă fără ea nu mă distrez? am întrebat.

— N-ai de unde să știi asta. Nu l-ai văzut pe Scotty sărind peste focul de tabără.

— Poate să sară fără să se părlească?

— De cele mai multe ori, da, mi-a răspuns Sam.

Am răs amândoi.

— Apropo, a continuat el. Să știi că înțeleg, totuși. Nici Madison n-are voie să meargă la petreceri. Atunci când mă duc, regret în fiecare clipă că nu e și ea acolo.

S-a uitat pe geam și a ridicat din umeri.

— Dar ea vrea să mă duc. Nu-i place să simtă că mă trage înapoi. Dacă și Catherine simte la fel, atunci vino măcar pentru o oră. Stai un pic cu băieții, pe urmă te duci acasă. O să te apropii mai mult de ei, iar ea n-o să se mai simtă vinovată tot timpul. Maddy știe că n-aș face nimic care s-o rănească. E prietena mea cea mai bună.

Am dat din cap. Catherine era tot ce-aveam mai de preț. Dacă i s-ar întâmpla ceva în timp ce eu aş fi la un rahat de petrecere, dacă

ar veni la mine acasă și n-aș fi acolo, dacă ar suferi chiar și o secundă din cauza vreunui zvon, nu mi-aș ierta-o niciodată. Dar nu-i puteam spune nimic din toate astea lui Sam.

— Și Catherine e prietena mea cea mai bună.

Mi-a bătăit telefonul. Cu cât ne apropiam de Oak Creek, cu atât se întureau mesajele despre petrecere primite de la ceilalți din echipă.

Sam le-a citit.

— Vezi? O să fie aiurea dacă nu vii.

— O să vorbesc cu Catherine, am zis eu.

**Capitolul
douăzeci
și doi**

Catherine

Am deschis ochii și am clipit când autocarele au oprit în parcare. Mi-am întins oasele în timp ce-i auzeam pe băieți agitându-se în spațele nostru, apoi am ieșit în șir din mașină. Doamna Mason ne-a oprit chiar când Elliott mă lua de mână.

— Să mă anunți dacă mama ta vrea lămuriri în legătură cu scara asta, bine? O să-l pun pe domnul Thornton să trimită o scrisoare acasă. Dacă nu e suficient, poate s-o sune.

— O să fie în regulă, am zis eu.

— Ești sigură? Catherine, dacă e supărată...

— Sunt sigură. Mulțumesc, doamnă Mason. Noapte bună!

Doamna Mason ne-a zămbit, apoi și-a îndreptat atenția spre antrenorul Peckham.

Elliott m-a condus la mașina lui. Pământul era ud de la ploaia înghețată, iar luminile din parcare licăreau în bălțile peste care Elliott mă ridică de parc-aș fi fost un fulg. Încă mai șchiopăta, dar mai puțin.

A pornit motorul și am așteptat amândoi să se încălzească. Mi-a luat mâinile în ale lui și a suflat în ele.

— Madison zicea că e o petrecere în seara asta. Voiai să mergi?

A ridicat din umeri.

— Mda, dar nu mor dacă nu merg.

— Deci vrei să mergi?

— Am fost la o tonă de petreceri. Sunt toate la fel.

— Dar ești într-a doispea, și petrecerile astea sunt pentru tine. Să te sărbătorească. Tu ești căpitanul-vedetă, ai schimbat soarta echipei. Oamenii te iubesc.

— Iar eu te iubesc pe tine.

M-am uitat în jos, încercând să nu mă înroșesc.

— Ăăă... am ceva pentru tine. E o prostie, am zis, simțind nevoia să mă scuz.

— Mi-ai luat ceva? a întrebat el, ridicând din sprâncene, apoi zâmbind.

Am scos un teanc de bilete din buzunarul interior al hainei și i le-am întins, urmărindu-i reacția în timp ce citea titlurile de pe fiecare plic.

— „Când te simți singur“, a citit el. „Când ai o zi proastă“, a continuat, trecând la următorul. „Când ți-e dor de mine“, „Când ne certăm“, „După o zi minunată împreună“, „Dacă ne despărțim“.

A ridicat capul, încruntat.

— Pe asta o rup acum.

— Nu, te rog! Are patru pagini.

S-a uitat din nou la plicuri.

— „Pentru acum“. L-a deschis și a desfăcut biletul, începând să citească.

Dragă Elliott,

Nu am ce altceva să-ți ofer, așa că îți dăruiesc asta. Nu mă pricep să vorbesc despre ceea ce simt. Nu prea mă pricep să vorbesc despre nimic, de fapt. Mi-e mai ușor să scriu.

Elliott, mă faci să mă simt iubită și protejată așa cum n-a mai făcut-o nimeni de mult timp. Ești curajos, iar mizeriile pe care le spun oamenii nu te ating niciodată și îmi spui lucruri care mă fac să cred că sunt singura care te poate atinge. Mă faci să mă simt frumoasă, când de fapt tu ești cel frumos. Mă faci să mă simt puternică, deși tu ești cel puternic. Ești cel mai bun prieten al meu și, pe deasupra, sunt îndrăgostită de tine, iar asta e cel mai frumos lucru care mi se putea întâmpla. Așa că mulțumesc. N-o să știi niciodată cât de fericită mă faci, doar pentru că ești prezent în viața mea.

Cu dragoste,

Catherine

Elliot și-a ridicat ochii spre mine, radiind.

— E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

— Serios? am zis, crispată. Mi-am stors creierii încercând să fac ceva, dar...

— E perfect. Tu ești perfectă.

S-a aplecat și m-a sărutat în grabă pe buze, apoi s-a retras. A privit în jos, îmbujorat.

— Și tu ești cea mai bună prietenă a mea. Mă bucur că ai scris asta.

Mi-am zgândărit unghiile, simțindu-mă deja prea expusă, dar curiozitatea a învins sentimentul acela de vulnerabilitate pe care-l urăsc.

— Maddy zicea..., zicea că știe ceva ce tu nu vrei să-mi zici, dar n-a intrat în detalii. Are legătură cu motivul pentru care ai venit aici.

— A, da, a zis el, mângâindu-mi mâna.

— Ai emoții?

— Îhî, un pic.

Am pufnit în răs.

— De ce? N-ai avut emoții când i-ai zis lui Maddy, am comentat, înghiontindu-l. Spune-mi.

S-a scărpinat la ceafă, relaxându-se pe măsură ce mașina se încălzea. Parcarea era aproape pustie. Toți ceilalți se grăbiseră să ajungă la petrecere.

— Ți-aduci aminte de prima dată când m-ai văzut? a întrebat.

Am ridicat o sprânceană.

— Când loveai copacul?

— Da.

Și-a privit încheieturile julite ale degetelor.

— Nu vreau să crezi că sunt un dubios sau un obsedat.

S-a întors, și-a pus centura de siguranță, apoi a dat mașina cu spatele.

— E mai ușor să-ți arăt.

A condus până la casa mătușii lui și a parcat. Casa era ascunsă în întuneric, iar garajul — gol.

— Unde sunt? am întrebat.

— În oraș cu șeful unchiului John. Ar trebui să se întoarcă în curând.

L-am urmat pe scări în camera de la subsol. Arăta cu totul altfel decât ultima oară când fusesem aici. Era un dormitor obișnuit, cu un pat mare, un dulap, un birou și decorațiuni pe pereți. Covorul deșirat, verde, fusese înlocuit cu unul modern, în nuanțe de maro.

— Ce e acolo? am întrebat, arătând spre o ușă nouă.

— Unchiul John mi-a construit o baie, ca să nu mai fiu nevoit să fac duș sus.

— Ce drăguț!

Elliott a deschis sertarul biroului și a scos o cutie de carton cu capac. A zăbovit cu mâinile pe capac câteva clipe, apoi a închis ochii.

— Să nu te panichezi. Nu e atât de dubios pe cât pare.

— Ăăă... OK.

— Ți-adori aminte când am vrut să-ți arăt cel mai frumos lucru pe care l-am fotografiat vreodată?

Am încuviințat.

A luat și a pus-o pe pat, deschizând capacul și încercând să adune ce era înăuntru, apoi a împrăștiat pe cuvertură o grămadă de poze, toate alb-negru, de diverse mărimi. Absolut toate erau cu mine — de anul ăsta, dintr-a noua, și în doar câteva dintre ele mă uitam în aparat. Apoi am observat niște poze din școala generală și una în care purtam o rochiță care-mi rămăsese mică într-a șasea.

— Elliott...

— Știu. Știu ce-ți trece prin minte, e dubios. De-aia nu ți-am spus.

— De unde le ai? am întrebat, arătând spre pozele de când eram mică.

— Eu le-am făcut.

— Tu le-ai făcut? Arată ca niște fotografii de revistă.

A zâmbit, fâstăcindu-se.

— Mersi. Mătușa Leigh mi-a cumpărat primul aparat în anul în care am făcut-o pe asta, a zis el, arătând spre cea cu rochița. Stăteam toată ziua afară și făceam poze, pe urmă noaptea le editam pe calculatorul vechi al unchiului John. Pe la jumatea verii, am hotărât să mă cațăr în stejarul ăsta uriaș ca să fotografiez apusul. Proprietarii curții în care era stejarul au ieșit din casă, iar eu am rămas blocat acolo. Erau triști și trăiau un moment pe care n-am vrut să-l tulbur. Îngropau ceva. Erați tu și tatăl tău. Îl îngropați pe Arahidă.

— Ne urmăreai? Erai în copac?

— A fost o întâmplare, Catherine, jur!

— Dar... Am rămas acolo până s-a întunecat de tot. Nu te-am văzut.

Elliott s-a crispat.

— Am așteptat. Nu știam ce altceva să fac.

Am rămas lângă maldărul de poze, trecându-mi mâna peste ele.

— Mi-amintesc că te vedeam prin cartier, tundeai gazon. Am observat că te uitai la mine, dar n-ai vorbit niciodată cu mine.

— Pentru că eram mort de frică, a zis el, râzând nervos.

— Ți-era frică de mine?

— Erai cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată.

M-am așezat pe pat și-am luat o poză în mână.

— Mai povestește-mi.

— Vara următoare, a continuat Elliott, te-am văzut în leagănul de pe verandă. Văzuseși ceva mișcând în curte. Era un pui de pasăre. Te-ai cățarat până în vârful mestecănelui doar ca să-l așezi înapoi în cuib. Ți-a luat jumătate de oră să cobori, dar ai făcut-o. Era îmbrăcată într-o rochie roz.

A atins o poză cu mine stând pe treptele verandei, pierdută în gânduri. Aveam unșpe sau doișpe ani și purtam rochia preferată a tatei.

— Asta e cea mai frumoasă fotografie pe care am făcut-o vreodată. Ți se citea totul pe chip. Cum meditai la ce se întâmplase, uimirea, mândria.

A chicotit, dând din cap.

— E în regulă, poți să faci mișto de mine.

— Nu, e...

Am ridicat din umeri.

— E neașteptat.

— Și un pic dubios? m-a întrebat el.

A așteptat răspunsul ca și când urma să-i dau o palmă.

— Nu știu. Acum am poze cu mine și tata despre care nici nu știam că există. Și aici ce făceam? am întrebat.

— Îl ajutai pe tatăl tău să repare o scândură desprinsă din verandă.

— Și aici?

— Admirai tufa de trandafiri a familiei Fenton. Te tot învârteai pe lângă trandafirul ăla mare și alb, dar până la urmă nu l-ai rupt.

— Mi se părea mie că recunosc casa. Mi-a fost dor de ea din ziua în care au dărâmat-o. Acum e doar o grămadă de pământ. Cică o să construiască una nouă.

— Mie mi-e dor de luminile de pe stradă. Sunt tot mai puține în fiecare an, a zis Elliott.

— Și mie. Dar e mai ușor să vezi stelele.

A zâmbit.

— Mereu optimistă.

— Ce făceai în curtea mea în ziua aia? am întrebat, arătând spre o poză cu stejarul bătrân. Prima dată când te-am văzut, când loveai copacul.

— Mă descărcam.

L-am așteptat să continue, dar părea jenat.

— Ai mei se certau tot timpul. Mama ura Oak Creek, dar eu mă îndrăgosteam de el din ce în ce mai mult. O rugasem să rămân.

— În ziua în care ne-am cunoscut?

— Da. Nu știu. Simțeam mereu așa, un fel de pace în jurul stejarului, dar în ziua aia... nimic nu era pașnic. Cu cât stăteam mai mult lângă trunchi, cu cât încercam să fiu mai calm, cu atât mă înfuriam mai tare. M-am trezit dând în el. Era plăcut să mă descarc în sfârșit. Dar nu știam că te întorseși de la școală. Îmi imaginasem de multe ori cum o să ne întâlnim, dar niciodată așa.

— Faci des asta? Să te descarci, adică.

— Nu prea mai fac. Obişnuiam să sparg uși cu pumnul destul de des. Mătușa Leigh m-a amenințat că nu mă mai primește în vizită dacă mai distrug vreuna. M-a învățat să-mi canalizez furia către altceva. Să fac exerciții fizice, fotbal, poze, să-l ajut pe unchiul John.

— De ce te înfurii atât de tare?

A clătinat din cap, iritat.

— Aș vrea și eu să știu. Pur și simplu se întâmplă. Dar acum mă controlez mult mai bine.

— Nu mi te pot imagina așa furios.

— Încerc să-mi țin furia în frâu. Mama zice că semăn prea tare cu tata. Când explodez... Explodez.

Părea tulburat de gândul ăsta.

S-a așezat lângă mine pe pat, iar eu am dat din cap, uimită. Pozele astea surprindeau atâtea trăiri — toate ale mele. Furie, plictis, tristețe, contemplare — atâtea momente din viața mea.

— Crede-mă, îmi dau și eu seama acum, la optispe ani, că nu e în regulă să fac poze unei persoane fără consimțământul ei. Ți le dau pe toate bucuros. Nu le-am arătat nimănui. Doar că... La zece ani, credeam că ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Încă mai cred. De-asta i-am spus lui Madison că m-am întors.

— Pentru că mă consideri frumoasă?

— Pentru că te iubesc de aproape jumătate de viață.

M-am întors să mă uit în oglinda care atârna pe peretele din spatele biroului. Părul meu blond-roșcat era mult mai lung decât în prima poză pe care mi-o făcuse Elliott. Nu mai arătam ca o fetiță, ci ca o tânără femeie. Ochii mei erau de-un verde plictisitor — eram o figură comună, nu frumusețea spectaculoasă pe care o descria el.

— Elliott... Eu nu văd ce vezi tu. Și nu sunt singura.

— De-aia crezi că te agasează fetele alea nesigure pe ele, Presley și prietenele ei? Pentru că ești banală? Pentru că ești plictisitoare? Obișnuită?

— Dar *sunt* banală și plictisitoare, și obișnuită, i-am zis.

Elliott m-a împins spre oglindă, obligându-mă să mă uit din nou. Era cu un cap mai înalt decât mine și putea să-și sprijine bărbia pe creștetul meu, dacă voia. Era un contrast puternic între pielea lui arămie și a mea, în nuanță de piersică, iar părul lui, drept și întunecat, lipit de șuvițele mele ondulată pareau litere de mână înșirate pe o pagină albă.

— Dacă nu vezi asta... Ai încredere în mine, ești frumoasă.

M-am privit din nou.

— Clasa a patra? Serios? Eram un boț cu dinți și genunchi.

— Nu, aveai cosițe blonde, degete delicate și cel puțin zece vieți în priviri.

M-am întors spre el, mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul lui și i-am atins pielea.

— Mi-e dor de părul blond pe care-l aveam când eram mică.

Era împietrit. Mâinile mele pe pielea lui l-au luat prin surprindere.

— Pă... Părul tău e perfect așa cum e.

Îi simțeam căldura pielii și mușchii de pe spate încordându-se sub atingerea mea. S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele. Am făcut un pas spre pat, iar el a înghețat.

— Ce faci?

— Mă fac comodă?

A zâmbit.

— Acum tu vorbești în semne de întrebare.

Am chicotit, trăgându-l spre mine.

— Taci din gură.

A făcut câțiva pași, iar corpul lui a vibrat cu totul când am întredeschis gura și i-am căutat buzele cu limba. M-am lăsat pe spate, iar Elliott s-a lăsat după mine, susținându-ne pe amândoi cu un braț pe saltea. Îi simțeam pieptul lipit de al meu și am început să-i ridic tricoul. Când spatele i se dezgolise pe jumătate, am auzit ușa de la intrare trântindu-se.

Elliott a sărit în sus și s-a scărpinat la ceafă.

— S-au întors unchiul John și mătușa Leigh, a zis el.

M-am ridicat, jenată.

— Oricum trebuia să ajung acasă. Ar trebui să te duci la petrecere. Vreau să te duci.

Părea dezumflat.

— Ești sigură?

Am încuviințat.

— Fac un duș, pe urmă te conduc acasă. Vrei o ciocolată caldă sau altceva cât mă aștepți?

Am clătinat din cap.

— Mă întorc imediat.

Și-a adunat câteva haine și a dispărut după ușa băii construite de unchiul John. Am auzit apa curgând, iar aburul a început să se ridice pe deasupra tocului.

Am rămas pe patul lui Elliott, lângă poze. Foarte puține erau cu mine pe câmp, pe stradă sau în curte. În cele mai multe stăteam în leagănul de pe verandă, iar ferestrele casei mă urmăreau din spate. Nu zâbeam niciodată. Eram mereu concentrată, pierdută, chiar și atunci când tata era în cadru.

Dușul s-a oprit și a pornit ventilatorul. După câteva minute, ușa s-a deschis și Elliott a apărut cu un hanorac inscripționat cu Oak Creek Football, blugi, sneakeri și un zâmbet larg, care-i accentua groșița din obraz.

— Miroși bine, am zis, strângându-l din nou la piept.

Aroma de mentă și gel de duș m-a învăluit când m-a cuprins în brațe. S-a aplecat să mă sărute, iar părul lui ud mi s-a revărsat pe umeri. M-a luat de mână și m-a condus spre scări, apoi s-a oprit și m-a sărutat din nou.

— Pentru ce-a fost asta?

— Mi-a luat șase veri să-mi fac curaj și să vorbesc cu tine. Încă două ca să mă întorc. Ajunge, da? Nu mai vreau să petrec nicio vară fără tine.

Am zâmbit.

— Ce e? m-a întrebat el.

— Îmi place că-ți închei propozițiile cu punct acum.

M-a luat de mână, învăluindu-mă cu căldura lui.

— Haide! a zis el. Să te ducem acasă până nu se face prea târziu.

Am pornit împreună spre Juniper, numărând felinarele luminate și pe cele stinse. Elliott a privit spre cer și s-a convins că stelele se vedeau mai ușor de când era mai întuneric.

Am trecut pe lângă lotul de pământ al familiei Fenton, apoi Elliott a intrat pe poartă împreună cu mine și m-a condus până la verandă.

— Să te distrezi în seara asta, bine? i-am zis în șoaptă.

Juniper era cufundat în întuneric și așa îmi doream să rămână câtă vreme Elliott era prin preajmă.

Și-a răsucit o șuviță de-a mea pe deget.

— Aș vrea să vii cu mine.

Pentru prima oară în viață, chiar îmi doream să merg la o petrecere. Aș fi mers oriunde, doar să mai petrec o oră cu el. Am scuturat din cap ca și cum aș fi vrut să arunc departe aceste dorințe.

— Trebuie să intru, am zis și l-am pupat pe obraz. La mulți ani!

Elliott mi-a luat obrajii în palme, lipindu-și buzele pline și calde de ale mele. Era altfel, mai pasional, mai plin de dorință. Îmi împărtășise un secret, iar pentru că eu îl acceptasem nu mai exista niciun zid între noi. Lucrurile se schimbaseră. A întredeschis gura, iar limbile noastre au început să danseze încet în timp ce mă trăgea mai aproape.

Aburul respirațiilor noastre s-a ridicat într-un norișor alb deasupra. Elliott a făcut un pas spre mine, împingându-mă ușor în ușă.

— Ar trebui să intru, am șoptit printre săruturi.

Am dus mâna la spate și am apucat mânerul. Ușa s-a deschis, iar balamalele au scârțâit. Am făcut un pas în spate, iar Elliott m-a urmat înăuntru.

Am rămas în ușă, savurându-ne, pierduți. În clipa aia, m-am gândit serios să-mi fac bagajele, să plec cu el și să las în urmă tot ce mă înspăimânta și mă epuiza.

— Ce dracu' se întâmplă aici? a urlat Duke, trăgându-mă de haină.

— Hei, ușurel! a strigat Elliott și a ridicat mâinile.

— Du-te, Elliott, am spus eu panicată.

— Ești..., a început el.

— Du-te! Fugi! am țipat, împingându-l peste prag.

I-am trântit ușa în față.

— Catherine! a strigat el și a bătut în ușă.

— Cară-te, corcitură! a mârâit Duke.

Am dus degetul la gură, făcându-i semn lui Duke să tacă.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! Șșșșt! am zis, cu mâinile tremurând.

M-am sprijinit cu palmele de ușă.

— Elliott? Sunt OK. Du-te acasă. Ne vedem mâine.

— Nu ești OK! a răspuns el. Catherine, lasă-mă să intru. O să-i explic.

Duke m-a înșfăcat de braț, dar m-am smucit. Am tras aer adânc în piept și-am încuiat yala.

— Nu poți să intri. Sunt OK, te asigur. Te rog, du-te acasă! Te rog, pleacă!

— Nu pot să te las aici! a zis Elliott.

Am înghițit cu noduri și m-am uitat peste umăr la ochii plini de furie ai lui Duke.

— Elliott, nu vreau să pățești ceva. Promit că ne vedem mâine și că totul o să fie bine. Te rog, ai încredere în mine!

— Catherine!

M-am dus în dreptul ferestrei și am ciocănit. Elliott a venit acolo, lipindu-și palmele de geam. Am schițat un zâmbet forțat, iar el l-a căutat din priviri pe Duke, care rămăsese ascuns.

— Trebuie să pleci, i-am zis.

S-a încruntat, cu maxilarul încleștat. În mintea lui se dădea o luptă.

— Vino cu mine. O să fii în siguranță.

Am simțit o lacrimă alunecându-mi pe obraz.

— Trebuie să pleci, Elliott. Altfel nu ne mai putem vedea.

Lui Elliott îi tremura buza de furie. A încercat să deslușească din nou ce e în spatele meu.

— Du-te direct la tine în cameră și încuie ușa.

— Așa fac. Promit!

— O să fiu aici mâine la prima oră.

— OK.

Elliott s-a întors și a coborât treptele verandei în fugă. A sărit peste poartă, alergând spre casă.

Am închis ochii și-am simțit că lacrimile îmi inundă fața. Le-am șters și m-am întors spre Duke. Respira greoi și încă mă privea fioros.

— Nu-l mai lăsa să se apropie de locul ăsta, Catherine, sau îl fac eu să dispară.

Mi-am învins frica și m-am apropiat de el, cu degetul întins spre cămașa lui pătată.

— Să nu te apropii de Elliott, m-auzi? Dacă te apropii, eu plec. Dacă te atingi de el, plec și nu mă mai întorc niciodată!

Duke a fost surprins, s-a foit și a început să clipească, neștiind cum să răspundă.

— Juniper nu rezistă fără mine. O să faci ce spun eu, am scrâșnit. Treci în pat! i-am poruncit, arătând cu degetul spre scări.

Duke și-a netezit cravata, a făcut câțiva pași în spate și a luat-o spre scări. A urcat încet și, ajuns în capăt, a făcut dreapta spre dormitorul lui. Când am auzit ușa lui trântindu-se, am fugit în camera mea, am împins patul în dreptul ușii și m-am așezat pe saltea, ca să fie mai greu.

Mi-am dus mâna la gură, stânjenită și înspăimântată. Nu-i mai vorbisem niciodată așa lui Duke și nu știam ce-avea să se întâmple acum. Era cel mai înfricoșător oaspete, iar faptul că nu mai reușise să mă domine prin frică însemna că undeva se strecurase nesiguranța. Mi-era teamă că cineva nou și mai intimidant avea să-i ia locul ca să mă țină în frâu.

Am împins și măsuța de toaletă în dreptul ușii, zgâriind podeaua. Mă pregăteam să mut patul când am auzit un zgomot.

Poc. Poc.

Am înghețat.

Poc.

Zgomotul venea dinspre fereastră.

M-am dus în dreptul ei și l-am văzut pe Elliott stând în cercul perfect proiectat de felinarul stradal. Am deschis fereastra și i-am zâmbit.

— Ești OK? a strigat spre mine.

Am încuviințat, ștergându-mi fața.

— Îmi pare rău! Nu-mi place că ai asistat la scena asta.

— Nu-ți face griji în legătură cu mine. Pot să te ajut să cobori, dacă vrei. Nu trebuie să rămâi acolo.

— Sunt în camera mea. Ușa e încuiată. Sunt în siguranță.

— Catherine!

— Știi că nu pot, am zis.

— Nu știam că e atât de rău.

— Nu e așa de rău. Sunt bine.

— Nu știu ce-a fost aia, dar nu era în regulă. Mă îngrijorezi.

— Trebuie să ai încredere în mine, am zis.

Elliott a dat drumul pietrelor din mână și s-a scărpinat la ceafă.

— Mă îngrozește faptul că-aș putea să aflu la un moment dat că ai pățit ceva. Mi-e frică de ce ai spus, că n-o să ne mai vedem. Ce fel de opțiune e asta?

— Una reală.

M-am uitat peste umăr.

— Trebuie să pleci.

— Nu pot, a zis el.

Am simțit din nou că mă bușește plânsul. Viața la Juniper se înrăutățise. Ceva sumbru creștea în el și nu voiam ca Elliott să fie prins în treaba asta. Faptul că nu putea să plece avea să-i provoace suferință. Sau mai rău.

— Te rog, nu face asta! Mă descurc singură.

— Ar trebui să sun undeva. Măcar lasă-mă să vorbesc cu mătușa Leigh.

— Mi-ai promis, i-am zis.

— Nu e drept. N-ar fi trebuit să-mi ceri să promit așa ceva.

— Dar ți-am cerut. Și tu ai promis... și-acum îți încalci promisiunea.

— Catherine! m-a implorat el. Lasă-mă să urc. Nu pot să plec după tot ce-am văzut.

N-am protestat, așa că și-a luat avânt și s-a cățarat pe o latură a casei, până la fereastra mea. A rămas cu mâinile pe coapse până când și-a recăpătat suflul.

M-am uitat spre ușă.

— N-ar trebui să fii aici! am șuierat.

De când tata fusese luat de ambulanță, era prima oară când intra cineva în Juniper, în afară de oaspeți, de Tess sau de mama.

Elliott s-a ridicat în picioare și a privit în jur, peste mine.

— Sunt aici și uite că n-a picat cerul. Nu fac zgomot.

S-a întors să închidă fereastra, apoi a făcut câțiva pași.

— Camera asta s-a schimbat vreun pic de când erai mică?

Am clătinat din cap, încercând să nu mă panichez. Mama ar fi furioasă dacă ar ști. Pentru ea, era mai important să protejeze Juniper decât să mă protejeze pe mine.

— N-ar trebui să fii aici, am șoptit din nou.

— Dar sunt aici și am de gând să rămân, dacă nu mă dai afară în șuturi.

— Mătușa ta o să se alarmeze. S-ar putea să-i spună ceva mamei.

— Am optișpe ani.

S-a uitat în spatele meu și s-a încruntat.

— De ce e masa de toaletă proptită de ușă?

L-am privit lung.

— Catherine...

M-a măsurat din cap până-n picioare, disperat să mă apere de toate lucrurile care mă înspăimântaseră așa tare și mă făcuseră să baricadez ușa cu ce aveam la îndemână.

— OK! am zis și-am închis ochii. Bine, îți spun, dar nu poți să rămâi. Nu vreau să-mi plângi de milă. Și trebuie să promiți că n-o să spui nimănui. Nici mătușii tale, nici altcuiva de la școală. Nimănui.

— Nu e milă, Catherine, sunt îngrijorat.

— Promite.

— Nu spun nimănui.

— Duke nu intră niciodată aici, dar uneori vin mama și Willow, sau Poppy, sau verișoară-mea Imogen. Mama nu mă lasă să dau găuri în perete ca să-mi pun zăvor, așa că folosesc patul ca să blochez ușa.

Elliott s-a încruntat.

— Asta nu e în regulă.

— Vin doar să vorbească. Uneori se trezesc în miezul nopții. E deranjant. Adorm mai ușor dacă mă baricadez.

După o clipă, l-am împins spre fereastră.

— OK, ți-am zis. Acum du-te la petrecere.

— Catherine, nu mă duc la niciun rahat de petrecere. Rămân aici, să te știu în siguranță.

— Nu poți să stai cu mine tot timpul. În plus, mă descurc singură de doi ani. Doar pentru că ai aflat tu acum nu înseamnă că s-a schimbat ceva. Nu vreau să ratăm amândoi chestii din cauza locului ăsta. Du-te!

— Catherine...

— Du-te, Elliott! Dacă nu pleci, nu pot să mă văd cu tine în continuare. Nu pot să mă simt și vinovată, pe deasupra.

I-a cam căzut fața, dar s-a întors spre fereastră și s-a strecurat afară, iar eu am închis geamul în urma lui. Și-a lipit pumnul de sticlă și a făcut semnul nostru. Am făcut la fel.

— La mulți ani! am mimat eu.

După ce a coborât, am deschis sertarul de jos al servantei și-am scos tricoul preferat al tatei, cel inscripționat cu Oklahoma University. Era subțiat și avea câteva găuri mici, dar numai așa mă puteam simți mai aproape de el după scena înfricoșătoare de mai devreme. L-am rulat, m-am întins în pat și l-am luat în brațe. Nu mai avea de mult mirosul lui, dar eu mi-l aminteam și am încercat să mi-l imaginez pe tata stând la capul patului și așteptând să adorm, așa cum făcea când eram mică. Am ațipit curând, dar între veghe și somn am simțit că nu tata mă proteja, ci Elliot.

Capitolul douăzeci și trei

Elliott

M-am încheiat la haină și mi-am îndesat mâinile în buzunare. Focul de tabără era de două ori cât mine, dar, din cauza burniței, nu ne ținea de cald. Toți, în afară de cei din echipa de fotbal, se îmbătaseră până când eu și Sam am ajuns, însă băieții făceau poștă o sticlă de tequila, ca să recupereze.

Îmi plecam capul la fiecare pală de vânt și-mi îndesam bărbia în gulerul jachetei de lână. Sam țopăia de pe un picior pe altul ca să se încălzească.

— O să-i cer lui Scotty o gură de whisky. A adus o sticlă de Fireball. Vrei?

M-am încruntat.

— E jalnic aici. Mă întorc la Catherine.

Sam a ridicat o sprânceană.

— Ai voie să intri în casă?

— Am intrat în seara asta.

— Și ce-a zis mama ei? Credeam că nu lasă pe nimeni în afară de familie și de oaspeți.

Am ridicat din umeri, cu privirea în pământ.

— M-am cățarat pe grilaj până la fereastra ei. M-a primit doar atât cât să mă dea afară.

— Aha. I-ați dat de capăt?

M-am încruntat.

— Nu prea. A fost cam cum ai zis tu. Nu vrea să se simtă responsabilă că mă ține deoparte. N-a fost niciodată la o petrecere. E clar că-și imaginează că e ceva special.

De partea cealaltă a focului se scanda ceva în grup. Alții se distrau în timp ce beau bere din butoi.

— Elliott! m-a strigat Tatum, dându-și părul ud pe spate. Nu credeam c-o să ajungi.

— Nu stau mult, i-am zis uitându-mă dincolo de ea, la grupul din jurul butoiului.

— Vrei ceva de băut? Am adus...

— Nu, mulțumesc. Trebuie să vorbesc cu Scotty, am zis și l-am lăsat pe Sam singur cu ea.

— Hei! l-am bătut eu pe umăr pe Scotty.

— Ia uite-l pe sărbătorit! a strigat Scotty.

Sticla de whisky era deja pe jumate goală. Scotty se împleticea, zămbitor.

— Vrei un shot? Hai să bem shoturi! a zis, luând o gură zdravănă.

— Nu, sunt OK.

Scotty nu mai simțea frigul, așa că stătea mai departe de foc. Am început să tremur și m-am dat câțiva pași înapoi, ciocnindu-mă de Cruz Miller, care se ținea de mână cu Minka.

— Ia vezi pe unde calci, Youngblood! m-a repezit el.

Era beat, dar nu la fel de tare ca Scotty, care s-a băgat între noi ca și când ar fi urmat să ne luăm la bătaie.

— Hei, hei, hei..., e ziua lui Elliott, a bălmăjit el. Nu fi de căcat de ziua lui.

— Unde e Catherine? a întrebat Minka, îngâmfată. N-a putut să vină? Era ocupată să curețe WC-uri?

— Taci din gură, Minka! am repezit-o disprețuitor.

— Ce-ai zis? a întrebat Cruz.

Era cu un cap și ceva mai scund decât mine, dar era vedeta echipei de lupte greco-romane. Avea urechile și nasul distruse, iar ceafa la fel de groasă cât căpățâna.

— Elliott! a strigat Sam, apărând lângă mine. E vreo problemă?

Mai mulți luptători s-au aliniat lângă Cruz, iar Scotty s-a dezmeticit și le-a făcut semn băieților din echipa noastră să se adune în spatele meu.

— Repetă dacă ai tupeu, aurolacule! a zis Cruz.

Toți mușchii mi s-au încordat. De mult nu se mai luase cineva de originile mele, dar retardații de felul lui Cruz ajungeau mereu la asta, pentru că era cea mai la-ndemână insultă.

Am închis ochii și-am încercat să mă calmez, imaginându-mi-o pe mătușa Leigh cum îmi spune să-mi controlez furia.

— Nu mă bat cu tine, Cruz. Ești mangă.

Cruz a pufnit.

— Adică poți să-mi insulti prietena, dar nu poți să te bați cu mine? Oi fi tu mare, dar te miști încet.

Sam a zâmbit.

— N-ai fost la niciun meci de-al nostru anul ăsta, nu?

— Și? a întrebat Cruz. E mare vedetă acum? Nici măcar nu e-n stare să-și ia o gagică normală. Catherine e o ciudată.

Luptătorii au izbucnit în râs.

— Să taci din gură în clipa asta! am scrâșnit eu din dinți.

— Ah, tu poți să vorbești urât cu prietena mea, dar eu să nu zic nimic de Catherine, hmm?

— Catherine nu ți-a făcut nimic. Nu i-a făcut nimic niciunuia dintre voi, am zis, simțind că explodez.

Sam m-a apucat de umăr și m-a tras puțin înapoi. Nici nu-mi dădusem seama că mă aplecasem spre ei.

Minka l-a strâns de braț pe Cruz.

— Nu știi ce a făcut. Dar o să afli. Catherine te folosește.

M-am încruntat.

— Pentru ce?

— Pentru o vreme, așa cum face cu toată lumea.

— Cu toată lumea, am repetat eu. Tatăl ei a murit, Minka. Au început o afacere nouă. Și tu te simți neglijată? E bine că nu mai e prietenă cu tine. Asta apropo de egoism...

— Catherine e foarte bună prietenă cu Maddy, a zis Sam. Poate pur și simplu s-a săturat de vocea aia a ta de veveriță enervantă. Eu, unul, m-aș sătura.

Minka a rămas cu gura căscată, iar Cruz s-a repezit la Sam. Atunci s-a întâmplat. Atunci am răbufnit. L-am înhățat pe Cruz și l-am pus la pământ, aruncându-mă peste el. Minka țipa, băieții din echipă și luptătorii urlau deasupra mea, din când în când cineva mă mai trăgea de haină, dar tot restul era în ceață. N-am simțit nicio durere când i-am tras un pumn cu toată forța direct în față, dar am auzit pocnetul.

Nu știam sigur cât timp trecuse până când băieții m-au tras în cele din urmă de pe Cruz. Zăcea lat, cu fața plină de sânge. Minka plângea, iar luptătorii se uitau la mine ca la un monstru.

Cochipierii m-au bătut pe spate ca și când tocmai câștigasem un meci.

— Ar trebui să mergem, a zis Sam, năuc.

Scotty încerca să mă felicite, dar m-am smucit.

— Dă-te de pe mine! i-am urlat în față.

— Scuze, omule... Voiam doar...

N-am auzit restul propoziției, nici nu știu dacă a terminat-o. Sam a venit după mine la Chrysler și am trântit amândoi portierele în același timp. Am apucat volanul și atunci am văzut că am mâinile pline de sângele care-mi curgea.

— Ce dobitoc! Doamne! Ești OK, Elliott? a întrebat Sam.

Tremuram, încercând încă să mă calmez.

— Lasă-mă o secundă.

Sam a încuviințat și s-a uitat înainte.

— Pot să conduc eu dacă vrei.

Am clătinat din cap și-am pornit mașina.

— O să te las pe drum. Trebuie să merg la Catherine.

S-a încruntat.

— Ești sigur că vrei să te vadă cu mâinile așa? S-ar putea să se sperie.

Am oftat.

— Oricum o să aflu luni la școală. Mai bine să audă de la mine.

Am dat cu spatele, apoi am călcat accelerația și-am părăsit terenul viran pe care parcaserăm cu toții. M-am bucurat că ajunseserăm ultimii la petrecere. Altfel aș fi rămas blocat acolo.

Sam a tăcut tot drumul spre casă și asta m-a bucurat. Vocile din mintea mea urlau atât de tare, încât orice alt zgomot m-ar fi copleșit. Mi-era teamă de ce-o să spună Catherine, de ce-o să spună mătușa Leigh. Tot efortul pe care-l depusesem ani de zile ca să-mi controlez furia se dusese pe apa sâmbetei.

Sam a ieșit și a ciocănit ușor în capotă.

— Mersi că mi-ai salvat fundul acolo. Sună-mă mâine.

Am dat din cap, apoi am întors mașina spre Juniper Street.

Fereastra lui Catherine era încă luminată când am parcat și m-a cuprins un nou val de adrenalină. Nu știam dacă o să înțeleagă, dacă o să se înfurie sau dacă o să se sperie. Am închis ochii și mi-am

sprijinit capul de tetieră. Nu se panicase când mă văzuse lovind stejarul, dar asta se întâmplase demult. Trecuse prin multe de-atunci. Dar nu puteam să mai amân. Nu voiam să aflu de la nimeni altcineva.

Am traversat strada și am alergat de-a lungul casei, pe lângă terenul familiei Fenton, mărind viteza în timp ce mă apropiam de grilaj. Am sărit și m-am cățarat, iar țiglele aspre mi-au julit palmele.

Catherine stătea ghemuită pe pat și ținea ceva la piept. Adormise cu lumina aprinsă. M-a cuprins vinovăția și furia a început să-mi clo-cotească din nou în vene. Am tras aer adânc în piept de câteva ori, încercând să mă calmez înainte să bat în geam.

Catherine s-a trezit și s-a ridicat, tresărind când m-a văzut așezat pe vine în dreptul ferestrei. I-am făcut cu mâna și-am zâmbit forțat, vinovat încă o dată pentru că o speriasem.

S-a uitat peste umăr spre ușă, apoi a venit la fereastră și a deschis-o. M-am cățarat și am trecut pe lângă ea, iar aburul respirației ei s-a ridicat într-un norișor alb. A închis fereastra.

Mi-a văzut mâinile și s-a încrunțat imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am dus la petrecere, i-am zis.

— Ești bine? m-a întrebat, apucându-mă ușor de mâini. Hai să te curăț!

M-a condus spre baie, a dat drumul la apă calduță și m-a curățat de sânge și noroi. S-a aplecat și a scos o sticlă de apă oxigenată.

— Ești gata?

Am încuviințat, iar ea mi-a turnat dezinfectantul pe răni. Am icnit, urmărind lichidul roz scurgându-se în chiuvetă. Mi-a bandajat mâinile cu ce a găsit și m-a condus spre pat.

Ne-am așezat cu grijă și am așteptat să vedem dacă scârțâitul lui a trezit pe cineva.

— Povestește-mi, a zis Catherine.

— Cruz Miller.

— Ah, a zis ea, cu o privire înțelegătoare.

— Cred că venise pornit să se bată. Minka a vorbit urât, eu i-am zis să-și țină gura, iar Cruz a sărit să-i ia apărarea.

— Despre mine? a întrebat ea, schimbându-se la față. A fost din cauza mea.

— Nu e vina ta, Catherine, i-am zis încruntat.

Știam că o să se învinovățească.

— Nu poți nici măcar să te bucuri de o petrecere... De ziua ta... Pentru că te iei la bătaie ca să mă aperi.

— Aș face-o din nou.

— N-ar trebui s-ajungi în situația asta, a zis ea și s-a ridicat.

A măsurat camera cu pași mari, în timp ce cămașa de noapte i se legăna printre picioare. Apoi s-a oprit și m-a privit hotărâtă.

— Să n-o spui. Să nu îndrăznești să-mi spui asta acum, am zis. Pot să suport o grămadă de lucruri, dar nu și asta.

Și-a ferit privirea.

— Îți fac doar probleme. Nu e drept ce ți se întâmplă. Ești vedeta echipei. Toată lumea te-ar iubi dacă n-aș fi eu.

— Vreau să mă iubească o singură persoană.

Am făcut o pauză.

— Catherine? am zis, scărpinându-mi ceafa. Luni, la școală, o să auzi că mi-am pierdut mințile. Mi le-am cam pierdut. Nu-mi amintesc mare lucru. Cruz arată jalnic.

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea părea speriată de mine când am plecat. Până și Sam.

Catherine s-a holbat la mine câteva secunde, fără să scoată un cuvânt.

— Te-ai înfuriat? Ca atunci când loveai uși?

Am încuviințat.

— Credeam că nu mai faci asta.

Am oftat.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Am cedat.

S-a așezat lângă mine și m-a ținut de mână, atentă să nu-mi atingă rănilor.

— E OK. O să fie OK.

— Pot să rămân? am întrebat.

A încuviințat și s-a întins în pat. M-am așezat lângă ea și m-a cuprins cu brațul de mijloc, sprijinindu-și obrazul de al meu. Pătura gri a alunecat de pe pat și a aterizat în liniște pe podea, dar Catherine n-a părut să observe. M-a ținut strâns până când a început să respire regulat, iar corpul i s-a relaxat.

**Capitolul
douăzeci
și patru**

Catherine

Luni, după ultima oră, mi-am strâns lucrurile și m-am îndreptat spre dulapuri. Cruz nu venise la școală, iar Minka nici nu se sinchisise să se uite la mine în cele câteva ore pe care le avusesem împreună. Mă simțeam ca într-un univers paralel. Cu o săptămână înainte, nu ne puteam plimba pe hol fără ca cineva să intre în vorbă cu Elliott. Acum i se aruncau aceleași priviri curioase sau scârbite care-mi erau de obicei rezervate mie.

Elliott a rămas tăcut în drum spre Juniper, dar m-a ținut de mână, strângându-mă din când în când, probabil când îi mai treceau prin minte gânduri cărora nu voia să le dea glas.

— Mulțumesc că m-ai condus, i-am zis și am împins portiera, luptându-mă cu vântul. Ești bine?

— Nu-ți face griji. Sunt bine. Mă întorc imediat după antrenament.

Am trântit portiera, iar el a ridicat palma, cu degetul arătător și cel mic întinse și degetul mare în lateral. I-am întors gestul, apoi m-am răsucit și am pornit spre Juniper.

Vântul îmi suflase părul peste față, iar pletele îmi apărau obrajii de frig, dar gerul nu era singurul motiv pentru care am urcat treptele în grabă. Elliott nu pleca până nu intram și nu trebuia să întârzie la antrenamente.

— Catherine? m-a strigat mama cum am trecut pragul.

— Am ajuns, am zis, apoi m-am dezbrăcat pe rând de haină, fular și căciulă și le-am agățat în cuierul de lângă ușă.

Nu așteptam oaspeți noi, așa că mi-am târșăit picioarele până la bucătărie, am pus ghiozdanul pe teaguea și am scos cinci manuale. Trecuseră trei zile de la ciocnirea dintre Elliott și Duke și încă îmi mai făceam griji, iar asta mă împiedica să mă concentrez la ore. Nu terminasem nicio temă și nu-mi luasem nicio notiță. Mă simțeam stoarsă de puteri doar privind teancul de cărți.

— Frate-miu a ieșit la un moment dat cu o fată pe care n-o plăcea maică-mea. N-a durat prea mult.

Tess a așezat o cană de ciocolată caldă în fața mea și a sorbit din a ei.

— Cine zice că mama nu-l place pe Elliott? Ți-a zis ție asta?

Tess a ridicat din umeri.

— A zis că Duke a făcut urât când l-a văzut pe Elliott. Se simte prost, dar poate că tot răul e spre bine.

Am oftat.

— Mersi pentru ciocolată, Tess, dar nu azi.

— Nu azi? Trebuie să pui capăt chestiei ăsteia acum. O să-i frângi inima. Știi că n-o să pleci cu el, iar el n-o să rămână aici.

— Nu știu, am răbufnit eu.

Am oftat, încercând să-mi controlez nervii.

— Nu e vina ta, a continuat Tess. E firesc să-ți dorești să ai pe cineva, așa că are sens să le vrei pe amândouă: și pe Elliott, și Juniper.

— Cine zice că le vreau pe amândouă? Juniper e un rău necesar, nu o dorință. Elliott e o dorință și o duceam foarte bine înainte ca Duke să distrugă aproape totul. Încă pot s-o fac. O să mă descurc cumva. Mereu m-am descurcat.

— E nasol, dar știi că e mai important ce ai aici, iar tu ești pe cale s-o dai în bară.

Am închis ochii.

— Nu știi nimic. Și nici tu nu știi.

— Știu la ce te gândești, dar greșești. Nu poți să le ai pe amândouă. La un moment dat va trebui să alegi.

— Pot să le am pe amândouă câtă vreme el e aici. Când o să plece... O să renunț la el, dar deocamdată lasă-mă să mă bucur. Lasă-mă să fiu fericită, măcar de data asta.

— Te face fericită?

— Știi că da.

— Deci ai ales deja.

— Nu e cine știe ce alegere, Tess. Te rog! Am destule pe cap acum... Du-te acasă.

— Ai de ales între a-i fi loială mamei tale și a fugi cu un băiat care o să plece. Alegerea ar fi simplă pentru oricine altcineva. Nu-mi vine să cred.

Am oftat și m-am ridicat, dar Tess m-a apucat de braț.

— Am trecut pe-aici vineri seară. Nu erai. Mavis a zis că te-ai dus la meci. Ai început să lipsești foarte mult de la muncă.

M-am smucit.

— Am voie să-mi iau liber din când în când. Doi ani la rând am muncit șapte zile din șapte, Tess.

— Mda. Și... Cum a fost? La meci? Te-ai distrat?

— Nu atât cât speram.

Tess a mijit ochii.

— De ce nu?

Vântul a lovit cu putere în ferestre, iar draperiile s-au înfostat ușor de la curenț.

N-am răspuns, așa că Tess a tras singură concluzia.

— S-a purtat urât cu tine?

— Elliott? Nu, mai degrabă și-ar tăia o mână decât să mă supere. Nici măcar nu se duce la petreceri fără mine. Mi-a ținut partea în fața antrenorului. Mă iubește, Tess. Uneori am senzația că mă iubește mai mult decât orice.

Tess s-a îmbujorat.

— Ce-a făcut antrenorul?

— Nimic, am zis eu, oftând. El n-a făcut nimic. E complicat.

Tess s-a încruntat.

— Au fost fetele alea care te necăjesc. Ele ți-au făcut probleme? Presley aia, nu? Despre asta vorbea Althea? Am auzit-o spunându-i mamei tale că-ți fac probleme. Mavis zicea că au trecut pe aici.

Tess se ambala din ce în ce mai tare cu fiecare propoziție.

— Lui Tatum îi place de Elliott, așa că Presley e mai a dracului decât de obicei, asta-i tot.

— Măcar atunci când o să-l părăsești, o să te lase și ele în pace.

— Nu-l părăsesc și... puțin probabil.

— Nu crezi c-o să te lase în pace? a întreat Tess.

Am ridicat din umeri.

— Nu văd de ce-ar face-o. Mă hăituiesc de ani de zile, le face plăcere. În special lui Presley. I-au spart farurile lui Madison ca să ne facă să rămănem blocate în Yukon.

Tess s-a încruntat și a sorbit din ciocolata caldă.

— Dar o să fie OK. O să plece toate la colegiu în câteva luni.

— Ah, că veni vorba, a zis Tess și mi-a întins un teanc de plicuri. Althea mi-a transmis să-ți dau astea.

Le-am răsfoit. Erau de la diverse colegii din mai multe state. Erau nouănouă virgulă nouănouă la sută șanse să nu-mi permit să intru

la niciunul. Unele plicuri conțineau doar sondaje. Altele, broșurile școlilor. Campusurile fuseseră fotografiate în timpul verii și arătau minunat, acoperite de iarbă moale și mângâiate de razele soarelui. M-a cuprins deznădejdea. Locurile astea îmi erau atât de inaccesibile încât puteau fi la fel de bine pe Lună.

M-am întrebat dacă Elliott urma să fie recrutat în timpul meciului din play-off, ce colegiu o să aleagă și cât de departe o să plece; dacă o să fie și el unul dintre bobocii adunați în campus, pe gazonul verde, și ce fată avea să-l aplaude din tribune. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am dat plicurile la o parte.

— Cu cât renunți la el mai repede, cu atât mai ușor o să fie pentru amândoi.

M-am uitat la Tess.

— Trebuie să pleci. Am multe teme și pe urmă trebuie să fac curat. Tess a dat din cap și s-a dat jos de pe scaun.

Am deschis cartea de geometrie și am scos caietul din ea. Făcusem doar jumătate din temă în clasă. Dar gândurile mă luau cu asalt. Mă întrebam cât mai puteam să ignor faptul că Elliott avea să plece. Îl lăsasem să se apropie prea mult de mine și astfel îl pusesem în pericol. Acum era un paria în școală. Când va veni timpul, va trebui să renunț la el.

Mi-am făcut toate temele, problemă după problemă, pagină după pagină, până când soarele a apus și s-a lăsat întunericul. Noaptea, casa devenea zgomotoasă. Pereții trosneau, țevile de apă bolboroseau, frigiderul bâzâia. Iernile, vântul bătea cu atâta putere încât, uneori, ușa de la intrare cu greu rămânea închisă.

Frigiderul a păcănit, iar bâzâitul a încetat. Pentru prima oară, era prea liniște. Ușa din spate s-a deschis, apoi imediat s-a trântit și am auzit pași mergând în cerc.

— Mama? am strigat, fără să primesc un răspuns. Centrala nu prea mai merge. Vrei să chem mecanicul?

Duke a apărut de după colț, era transpirat și găfăia, cu cravata lăbărită, atârnată într-o parte. M-am crispat și am așteptat să răbufnească.

— Duke! Nu știam că mai e cineva în casă. Îmi pare rău, cu ce pot să te ajut?

— Mă ocup eu de centrală. De-acum înainte, să nu te mai prind la subsol. Am auzit că ai prostu' obicei să rămâi încuiată pe dinafară.

— De parcă nu știai, am comentat eu.

— Ce vrei să zici? s-a răstit el.

— Nimic, am mormăit și am dat la o parte caietele de teme.

Se referea la ziua în care rămăsesem blocată trei ore în subsol. Coborâsem să verific cazanele de apă caldă și cineva mă încuiase pe dinăuntru. Îl suspectasem pe Duke, dar, când mama a auzit în sfârșit strigătele mele de ajutor, mi-a zis că el nu era în pensiune.

Ușa de la subsol s-a trântit, iar cizmele butucănoase ale lui Duke au bocănit pe treptele șubrede. Îl auzeam mutând lucrurile de colo-colo și făcând tărăboi. Mă bucuram că-mi terminasem temele. Mi-ar fi fost imposibil să mă concentrez în bufniturile și scrâșnetul scaunelor pe beton.

Mi-am pregătit ghiozdanul pentru a doua zi, l-am pus lângă ușă și am urcat, extenuată. M-am împiedicat de covorul murdar, tocit și a trebuit să mă agăț de balustrada jėjoasă de lemn ca să nu cad. Casa îmbătrânise cu douăzeci de ani în cei doi ani de când nu mai era tata. În privința întreținerii, tot ce știam era să aprind luminile de control și să verific dacă nu cumva se scurge apă din instalație. Vopseaua se scorojea, țevile erau sparte, lămpile pâlăiau și în camere era mereu curent. Mama nu mă lăsa să fac nici cele mai mărunte îmbunătățiri. Nu voia să schimbe nimic, așa că lăsam casa să putrezească.

Am ajuns în cameră și mi-am dat jos hainele, ascultând țevile bolborosind și șuierând înainte ca apa să țâșnească prin para dușului.

După ce m-am spălat, mi-am pus halatul de baie și m-am postat în fața oglinzii, ștergându-mi cu palma sutele de picături de apă de

pe față. Fata din oglindă nu mai semăna cu cea care stătuse în fața oglinzii lui Elliott cu doar câteva zile în urmă. Cearcănele reveniseră, aveam ochii triști și oboșiți. Deși știam cum se va sfârși, de-abia așteptam să-l văd la școală în fiecare zi. Era singurul lucru pe care-l așteptam cu nerăbdare și urma să renunț la el din motive pe care nu le înțelegeam pe deplin.

Pieptenele a alunecat prin pletele mele ude. Mă întrebam dacă tatei i-ar plăcea părul meu lung, dacă l-ar accepta pe Elliott și cât de diferită ar fi viața mea dacă ar mai trăi. Cutiuța muzicală de pe masa de toaletă a început să toarcă pe rând câte o notă, iar eu am intrat în dormitor, uitându-mă la cubul roz. Era închis și nu mai întorsesem cheia de zile întregi, dar, după înmormântarea tatei, mă prefăcusem că ritmul întrerupt, obsesiv al micului dispozitiv era felul lui de a vorbi cu mine.

Am luat cutia și m-am apropiat de fereastră, am răsucit cheia aurie și am deschis capacul, apoi am urmărit balerina diformă făcând piruete pe melodia care mă alina.

M-am așezat pe băncuța de sub fereastră, simțind aerul rece infiltrat prin crăpături. Arțarul familiei Fenton aflat dincolo de gard ascundea o parte din cer, dar încă puteam să văd stelele strălucind printre ramuri.

Nu se mai ocupase nimeni de felinarele stradale, care se stingeau pe rând, însă milioanele de stele de deasupra aveau să fie mereu acolo: martori tăcuți, misterioși, la fel ca oaspeții din Juniper.

O mână de pietricele a lovit fereastra; am privit în jos și l-am văzut pe Elliott în întuneric.

Am deschis geamul zâmbind și iarna m-a izbit în față.

— Nu credeam c-o să vii.

— De ce nu?

— Pentru că antrenamentul s-a terminat de câteva ore bune?

A părut rușinat.

— Scuze, am fost prins. M-am gândit... Cred că ar trebui să urc din nou, a zis el aproape șoptit. Cred că ar trebui să rămân.

— Elliott... am oftat eu.

O noapte însemna un risc. Două nopți ar fi însemnat deja o decizie.

Vântul rece îi răvășea părul. După doar o noapte în care dormise în camera mea, tânjeam să fiu înconjurată de părul lui, de brațele lui, de siguranța pe care o simțeam lângă el. Încă o rafală de vânt a pătruns pe fereastră și mi-am strâns halatul pe mine.

— E ger. Ar trebui să te duci acasă.

— O secundă, a zis el, a făcut câțiva pași înapoi, și-a luat avânt și s-a cățarat pe acoperișul de sub fereastra mea.

L-am oprit înainte să intre, împingându-l în umăr.

— O să ne prindă.

— De-asta sunt aici, nu? În caz că intră cineva la tine în cameră fără permisiune?

— Nu vreau să fii aici dacă se întâmplă asta, Elliott. O să fie și mai greu să-ți explic.

— Nu trebuie să-mi explici nimic.

— Ce balamuc! am zis oftând. Viața mea e un balamuc.

— Ei, acum balamucul tău e și al meu.

L-am mângâiat pe obraz, iar el s-a aplecat spre mine și am simțit o gheară în piept.

— Știu că încerci să mă ajuți, dar țin la tine suficient cât să nu te implic în asta. Cred că — mi s-a strâns stomacul în timp ce rosteam cuvintele —, Elliott, cred că e momentul să... Ar trebui să ne despărțim. Tu oricum o să pleci, iar eu vreau să te țin departe de haosul ăsta.

S-a încruntat.

— La dracu', Catherine, nu spune asta! Să nu spui niciodată asta. Tu vii cu mine, ai uitat? Și, în plus, eu mă ocup cu protecția pe-aici.

— Credeam că eu sunt prințesa războinică.

— Ce-ar fi să iei o pauză, o vreme?

Am oftat plină de frustrare.

— Elliott, nu știi ce spui. Nici măcar nu știi cu ce ai de-a face.

— Are legătură cu bătaia? m-a întrebat el.

— Nu.

— Bine. Atunci, poate că..., a început el, alegându-și cuvintele cu grijă.

Îmi dădeam seama că e furios, pentru că adusesem vorba despre *despărțire*, la fel de nervos ca prima dată când luasem prânzul cu Sam și Madison.

— Bine, înțeleg, în regulă? Dacă nu te rănește nimeni, n-o să spun nimic. Sunt doar îngrijorat din cauza ta. Și e mai rău când nu știi ce se petrece.

Vântul a suflat din nou, iar eu mi-am cuprins mijlocul cu brațele.

— În regulă, e ridicol, a zis și a intrat pe fereastră.

Elliott a închis geamul, apoi s-a așezat pe pat, care a scârțâit sub greutatea lui. S-a uitat la mine și mi-a făcut semn să mă așez lângă el, zâmbind cu tandrețe.

Am aruncat o privire spre ușă și am încercat să vorbesc încet.

— Appreciez că-ți faci griji pentru mine, dar, după cum vezi, sunt bine. Te rog...

De pe hol au răzbătut voci înăbușite și am înghețat amândoi. I-am recunoscut pe Duke și pe mama, apoi pe Willow, dar Elliott s-a încruntat, părând confuz.

— E...?

Mi-am acoperit ochii cu mâinile, iar lacrimile mă încercau, gata să se rostogolească.

— Elliott, trebuie să pleci.

— Scuze. Nu mai vorbesc în semne de întrebare.

— Vorbesc serios. Nu e de glumă. Încerc să te protejez.

— De ce anume?

Am arătat spre ușă.

— Nu era nimeni aici mai devreme, iar acum au apărut toți. Sigur au un motiv. Pun ceva la cale. Trebuie să pleci. Nu ești în siguranță aici.

S-a ridicat și mi-a întins mâna.

— Atunci nici tu n-ar trebui să fii aici. Haide!

Mi-am lipit palma de piept.

— Eu nu am de ales!

Elliott se gândea ținând un deget pe buze, apoi m-a luat în brațe și m-a strâns la piept. Voiam să rămân acolo, protejată, pentru totdeauna.

— Ți ofer cel puțin o alegere, mi-a șoptit el în păr.

Nu-i era frică și nu-i puteam arăta cât de periculos e fără să-i pun pe el și Juniper în primejdie.

— Dar doamna Mason? Nu poți să vorbești cu ea?

Am clătinat din cap și mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Era greu să mă împotrivesc când tot ce-mi doream era să rămână în camera mea.

— O să găsim o soluție. Dar iese din discuție despărțirea sau să te las singură aici. Uită-te la mine. Pare că am eu nevoie să mă salvezi?

Zămbetul lui a pălit în fața tristeții mele.

— O să mă lași singură aici, Elliott. La un moment dat o să pleci, iar eu n-o să pot veni cu tine. E mai bine să...

O scândură din podeaua de pe hol a scârțâit. Cu mâna la gură m-am îndepărtat de ușă, privind lumina ce intra pe sub prag, așteptând ca umbra să o acopere.

Elliott m-a ținut strâns în timp ce pașii au trecut de ușa mea și s-au îndreptat spre scări; cizmele coborau treptele apăsate, apoi ușa de la subsol s-a trântit.

— Era Duke, am șoptit.

M-am uitat la Elliott, implorându-l din priviri.

— Nu poți să riști să te prindă cineva. Nu câtă vreme e și el la pensiune. O să fie mai rău. El nu intră în camera mea. Mama nu-l lasă. Așa că te rog... du-te.

— Dacă nu ți-e teamă că intră în camera ta, de ce ai blocat ușa cu servanta?

— Nu e pentru el.

Elliott s-a scărpinat pe frunte.

— Catherine, ajunge! Nu mai suport să eviți răspunsul. Trebuie să ai încredere să-mi spui ce se întâmplă. Din cauza cui te baricadezi?

Am înghițit în sec.

— A mamei.

— Te rănește? a întrebat el, cu umerii căzuți.

Am clătinat din cap.

— Nu, doar mă sperie. Dar e din ce în ce mai rău. E greu să-ți explic, Elliott... Și-ți dau cuvântul că, și dacă ți-aș explica, nu s-ar schimba nimic. Nu poți să rezolvi nimic.

— Lasă-mă să încerc.

Mi-am mușcat limba, reflectând.

— În regulă, în regulă. Poți să rămâi.

A răsuflet ușurat.

— Mulțumesc.

Am auzit ușa din spate închizându-se și m-am dus să mă uit pe geam; am tresărit văzând pe cineva dedesubt.

Mama stătea în centrul curții familiei Fenton în cămașă de noapte, holbându-se la stradă. Copiii Fentonilor tocmiseră un muncitor să sape pământul pentru noua fundație. Picioarele goale ale mamei erau pline de noroi rece, dar ea nu părea să-și dea seama.

S-a întors să se uite spre fereastra mea, dar m-am tras înapoi înainte să mă vadă, sprijinindu-mă cu spatele de perete. După câteva secunde, m-am uitat din nou. Era încă acolo, uitându-se în sus, la casă. De data asta, se îndreptase spre fereastra camerei vecine. Mi-am dat seama că nu casa mă înspăimântase tot timpul ăsta, ci mama, și mi-a înghețat sângele în vene.

Ca de obicei, prima pornire a fost să-mi ignor frica și să mă duc după ea, s-o aduc în casă, dar părea furioasă și mi-era frică de cine ar mai fi putut fi afară.

M-am îndepărtat de fereastră, în brațele lui Elliott.

— Aia e... E mama ta?

— O să se întoarcă în casă și-o să se culce.

Elliott s-a aplecat să se uite pe fereastră, apoi s-a retras, părând la fel de speriat pe cât mă simțeam eu.

— Ce crezi că face acolo? Crezi că mă caută pe mine?

Am clătinat din cap și m-am uitat în jos la ea.

— Habar n-are că ești aici.

Mama și-a coborât privirea în pământ și și-a afundat degetele în pământul rece și ud.

— Ce face? a întrebat Elliott.

— Cred că nici ea nu știe.

— Ai dreptate. E înfricoșătoare.

— Nu trebuie să rămâi, i-am zis. Așteaptă doar până intră în casă.

M-a strâns la piept.

— Nu plec nicăieri.

**Capitolul
douăzeci
și cinci**

Elliott

Ne-am pregătit de culcare, având grijă să nu facem prea mult zgomot. Catherine avea dreptate, Juniper îți dădea fiori. Cu toate zgomotele pe care le scotea casa, ai fi zis că zidurile, țevile, podelele și fundația își vorbesc.

Mi-am tot repetat ce să fac dacă intră cineva în cameră. Și totuși, niciunul dintre cele mai pesimiste scenarii la care mă puteam gândi nu era mai înfricoșător decât ce-mi spusese Catherine. Era deja a doua oară când o rostise cu voce tare, ceea ce însemna că se gândise la asta de mult mai multe ori. Credea că suntem prea diferiți, că ceea ce are ea de înfruntat e prea monstruos ca să putem răzbi amândoi și voia să ies din viața ei, ca să mă protejeze. La început, refuzasem pur și simplu să accept, dar, cu cât ne apropiam de absolvire, cu atât eram mai îngrijorat că avea să mă părăsească.

Faptul că îmi spusese în sfârșit un strop din adevăr îmi dădea speranță și, în timp ce o țineam în brațe, mi-am spus că o s-o iubesc atât de mult încât să mă aleagă pe mine. Altfel nu eram sigur că aș putea să-mi fac bagajele și să plec la colegiu, lăsând-o din nou singură.

Voiam să se odihnească, dar voiam în același timp să-mi vorbească despre viitorul nostru. Am rămas tăcut în timp ce compasiunea și lăcomia s-au luptat în mine și am așteptat să văd care învinge.

— Elliott? a șoptit Catherine.

Eram vizibil ușurat.

— Da?

— Nu vreau să ai de suferit. Nici din cauza mea, nici a altcuiva.

— Ești singura care m-ar putea răni, am spus, simțind o arsură în piept.

Nu știam ce urma să spună.

Catherine și-a îngropat capul la pieptul meu și m-a strâns tare în brațe.

— Ce ziceai tu despre cum îți dai seama că iubești pe cineva... Ce se întâmplă dacă... Dacă persoana aia e cel mai important lucru din lume, dar există obstacole pe care nu le poți controla?

M-am uitat la ea, așteptând să-și ridice privirea. M-a evitat și am încercat să nu mă panichez.

— Îmi amintesc prima oară când te-am văzut. Erai cea mai frumoasă fată pe care o întâlnisem. Apoi ai fost cea mai bună la suflet, pe urmă cea mai tristă. Cea mai speriată. Cea mai curajoasă. Te respect din ce în ce mai mult cu fiecare zi și, dacă vrei să știi ce mă sperie, e gândul că probabil nu te merit. Dar știu că o să te iubesc mai mult decât te-ar putea iubi oricine altcineva. O să fac totul ca să te protejez și să te fac fericită. Sper doar ca asta să fie suficient.

— Știu asta. Știu toate lucrurile astea și te iubesc pentru ele. Mă simt cea mai protejată, cea mai fericită când sunt cu tine. Dar ce se întâmplă dacă... Dacă nu pot să plec?

— Dar dacă te ajut? am întrebat.

— Cum?

Speranța ei era palpabilă, o simțeam în jurul nostru ca pe o pătură. Catherine aștepta să-i arăt o cale de ieșire, dar era ținută de datoria pe care o are față de mama ei, și nu eram sigur că pot lupta cu asta. Vinovăția și frica erau monștri puternici care se hrăniseră din ea ani de zile.

— Pot să-ți fac bagajele și să le duc la mine în mașină.

Catherine și-a ferit privirea.

— Locul ăsta se duce la fund cu tine sau fără tine. Nu te-ar învinovăți nimeni că părăsești corabia. Dacă mama ta ar fi întreagă la minte, nici ea n-ar face-o. Toți cei care te iubesc vor să te vadă departe de locul ăsta la fel de mult pe cât vrei tu să mă vezi pe mine. Așa că întreabă-te, când o să se scufunde — pentru că asta o să se întâmple —, va fi meritat? Ce-ar vrea tatăl tău să faci?

O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul lui Catherine și ea a clătinat din cap.

— Dar nu pot s-o las pur și simplu aici.

— Atunci hai să găsim o cale. Un program social, ceva, ne putem găsi niște joburi și trimitem bani înapoi. Putem să sunăm și să cerem asistență, dar... Tu n-ai ce căuta aici, Catherine. Casa asta nu e a ta. Oaspeții nu sunt familia ta.

— Dar ea e. E tot ce am.

— Mă ai pe mine, am spus. Nu ești singură și n-o să mai fii nici odată.

— Dacă plec cu tine.

I-am ridicat încet bărbia, până când m-a privit în ochi.

— Nu mă cunoști încă? Tu poți să mergi unde vrei. O să vin după tine. Dar nu putem rămâne aici. Tu nu poți rămâne aici, Catherine. Nici nu vrei, știu că nu vrei.

A clătinat din cap și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Nu vreau.

A închis ochii și și-a atins buzele de ale mele. I-am luat capul cu o mână și am îmbrățișat-o cu cealaltă. Apoi a pufnit și s-a retras.

— I-am zis deja că o să rămân.

— Planurile se mai schimbă.

— Mi-e teamă de ce o să se întâmple cu ea dacă plec.

— Catherine, ascultă-mă. E adult. Nu e responsabilitatea ta. Nu te poate ține prizonieră aici și, în plus, dacă pleci, va fi nevoită să ceară ajutor. Te folosește ca să rămână pe loc. Va trebui să meargă înainte sau...

— Să se înece, a zis Catherine, uitându-se spre ușă.

— Nu poți să scoți pe cineva din nisipuri mișcătoare dacă ești blocat și tu în ele, am spus.

Și-a sprijinit obrazul pe pieptul meu.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate, dar... e greu de explicat. Gândul plecării e atât de incitant și, în același timp, atât de înspăimântător. Nu știu dacă pot s-o ajut plecând de aici.

— Știu sigur că nu poți s-o ajuți rămânând aici.

A încuviințat, gânditoare.

Am strâns-o la piept.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știm, dar îți promit că n-o să le înfrunți singură.

**Capitolul
douăzeci
și șase**

Catherine

Marți dimineață, holurile liceului erau învăluite într-o liniște nefirească. Elevii păreau obosiți și, la început, am dat vina pe cerul acoperit de nori și pe frig. Dar altceva se abătuse asupra școlii. Doar că nu știam încă.

În ușa clasei a apărut un asistent de birou cu părul cârlionțat, de culoarea morcovului. Era tot numai pistrii, iar perioada de ucenicie părea să-l frustreze deja. Pe chip nu i se mai citeau anii în care fusese hărțuit. I-a înmănat agitat un bilet profesoarei.

— 'Tatum? a strigat doamna Winston. Ești chemată în cancelarie.

— Dar testul..., s-a împotrivit ea.

— Strânge-ți lucrurile! i-a ordonat doamna Winston, holbându-se la biletul din mână. Acum!

Prin peretele de sticlă, am văzut-o pe Anna Sue trecând pe hol. Era escortată de alt asistent. A avea cărțile cu ea.

Tatum s-a oprit, urmărindu-și prietena. Privirile lor s-au întâlnit o clipă, apoi Anna Sue a trecut mai departe.

Tatum și-a înșfăcat ghiozdanul și a ieșit grăbită pe hol, strigând după Anna Sue s-o aștepte.

Șușotelile au continuat o vreme după ce fetele s-au făcut nevăzute, apoi toată lumea s-a întors la teste. În timp ce încercuiam răspunsurile, m-a cuprins sentimentul neplăcut că se întâmplase ceva rău. Pe holuri domnea o liniște tensionată. Elevii păreau extenuați, pregătiți subconștient pentru teroarea care avea să se instaureze în măruntaiele școlii.

Apoi a sunat clopoțelul și sute de adolescenți au năvălit pe holuri, oprindu-se la dulapuri să-și schimbe cărțile în cele două minute pe care le aveau la dispoziție.

— Ai auzit? a zis Madison găfăind.

— Nu, dar am o presimțire, am spus în timp ce închideam dulapul. Elliott și Sam au apărut lângă noi cu aceleași expresii confuze.

— Cică Presley nu a venit la școală azi și toate clonele au fost cheamate în cancelarie, a zis Sam.

— Madison! a strigat doamna Mason, aruncându-mi o privire, apoi a luat-o ușor de braț. Trebuie să vii cu mine.

— Eu? De ce? a întrebat Madison.

— Ce se întâmplă? a întrebat și Sam.

— Vino cu mine, Maddy, nu te împotrivi, a șoptit doamna Mason. Madison a plecat împreună cu doamna Mason pe holul C, spre birouri.

Am rămas uitându-ne în urma lor, în jurul nostru adunându-se mai mulți elevi. Puneau întrebări, dar vocile lor se amestecau într-un zgomot nedeslușit.

— Crezi că are legătură cu mașina lui Maddy? a întrebat Sam. Poate că le-au prins și vor să vorbească și cu ea despre asta?

— N-ai văzut ce față avea doamna Mason? Orice ar fi... E de rău, a zis Elliott apucându-mă de mână.

Au trecut și a doua, și a treia oră. În pauză, eram sigură că Madison o să mă aștepte la dulap și o să-mi povestească pe nerăsuflăte de ce fusese chemată în birou. Elliott, Sam și cu mine am așteptat-o, dar Madison n-a apărut.

— E încă în birou, a zis Sam.

Abia atunci am observat fețele posomorâte din jur, lacrimile și privirile înfricoșate.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Elliott.

Sam și-a scos mobilul.

— Îi scriu tatălui lui Maddy. Trebuie să afle ce se în...

Domnul Saylor a trecut pe lângă noi, aruncându-i o privire ciudată lui Sam, apoi a dispărut după colț.

— Se duce în birou, a zis Sam și a băgat telefonul în buzunar.

— Mă duc și eu, am zis.

— Catherine, nu! a intervenit Elliott, dar, înainte să termine, încuiasem deja dulapul și pornisem după domnul Saylor.

Doamna Rosalsky s-a panicat când ne-a văzut pe toți trei intrând. S-a ridicat și ne-a făcut semn să ne oprim.

— Catherine, ar trebui să ieși. Și tu, Elliott. Sam, du-te cu ei!

— Unde e Maddy? am întrebat eu. Doamna Mason a luat-o acum două ore. Tocmai l-am văzut pe tatăl ei.

Doamna Rosalsky și-a coborât bărbia în piept și s-a uitat la mine.

— Du-te, Catherine! O să te cheme în curând.

— Domnișoară Calhoun! m-a abordat un bărbat care ieșea din biroul doamnei Mason.

În urma lui au ieșit Madison și tatăl ei, ambii îngroziți.

— Ce se întâmplă? a întrebat Elliott.

— Sunt inspectorul Thompson, a zis bărbatul și i-a strâns mâna lui Elliott.

Ne-a măsurat pe fiecare cu niște ochi albaștri, bulbucați.

— Îmi pare bine! a zis Elliott, salutându-l, apoi s-a uitat spre Madison. Ești bine?

Fata a încuviințat, făcându-se mică în spatele tatălui ei.

Inspectorul Thompson purta un costum închis la culoare, cam ros, iar ciocatele lui nu fuseseră curățate după ultima ploaie. Mustața țepoasă, căruntă îi dădea un aer de cowboy mai degrabă decât de polițist.

— Dacă tot sunteți aici, de ce nu intrați în biroul doamnei Mason?

M-am uitat la Elliott, căutând un răspuns. N-aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, dar el nu părea tulburat. M-a luat de mână și m-a condus înăuntru. Madison ne-a avertizat insistent din priviri și ne-a atins mâinile în treacăt, urându-ne succes în șoaptă înainte să se îndepărteze împreună cu tatăl ei.

Doamna Mason stătea în picioare în spatele biroului și ne-a făcut semn să luăm loc pe scaunele din față. Ne-am așezat, iar Elliott a continuat să mă țină de mână.

Inspectorul Thompson s-a uitat la degetele noastre înlănțuite în timp ce-i trăgea scaunul doamnei Mason, apoi și-a împreunat mâinile în spatele plăcuței cu numele ei.

— Știți de ce v-am chemat aici? a întrebat Thompson.

Elliott și cu mine am schimbat priviri, apoi am clătinat din cap.

— Presley Brubaker nu s-a întors acasă azi-noapte, a zis Thompson, direct.

M-am încruntat, așteptând ca detectivul să explice și să înțeleg ce se întâmplă.

— A fugit de-acasă? a întrebat Elliott.

Gura lui Thompson a zvăcnit într-un tic nervos.

— Interesant că spui asta, Elliott. Nimeni altcineva nu pare să creadă așa ceva.

Elliott a ridicat din umeri.

— Ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

Polițistul s-a lăsat pe spătar, la fel de calm și relaxat ca Elliott. Se înfruntau din priviri, într-un soi de duel.

— Am nevoie de datele voastre de naștere. Să începem cu Elliott.

— Șaisprezece noiembrie. 1999, a zis Elliot.

— Doi februarie, am spus eu.

Thompson a luat un stilou din borcanul doamnei Mason și a notat răspunsurile.

— A fost ziua ta weekendul ăsta, așa-i? a zis el.

Elliott a încuviințat.

— Catherine? a întrebat doamna Mason. Știi unde e Presley? Ai vreo veste de la ea?

— Eu pun întrebările, doamnă Mason, a zis Thompson, dar a așteptat totuși să răspund.

Am încercat să mă relaxez, să par la fel de sigură pe mine ca Elliott, dar Thompson părea să fi ajuns deja la o concluzie. Se purta de parcă aștepta o mărturisire mai degrabă decât răspunsuri la un interviu informal.

— Ultima oară am văzut-o după meciul de vineri seară, în Yukon, am spus eu.

— Ați avut un schimb mai dur de replici? a întrebat Thompson.

— Domnule inspector, pare că încercați să-i influențați declarația, a intervenit Elliott.

Gura polițistului a zvâcnit din nou.

— Puștii din ziua de azi! a comentat el.

Și-a rezemat cizmele murdare de biroul doamnei Mason, iar câteva bucăți de pământ uscat au căzut pe podea și pe covor.

— Te uiți prea mult la televizor. Nu credeți, doamnă Mason?

— Poate. Elliott și Catherine sunt doi dintre cei mai buni elevi ai noștri. Au un comportament exemplar și niște medii excelente.

— Ați văzut-o des pe Catherine de când a murit tatăl ei, nu-i așa? a întrebat Thompson.

Întrebarea îi era adresată doamnei Mason, dar privirea lui rămăsese ațintită asupra mea.

Doamna Mason s-a bălbăit.

— Îmi cer scuze! domnule inspector. Știți că nu am voie să discut...

— Bineînțeles, a zis el, îndreptându-și spatele. Deci, Catherine? Ai avut un schimb de replici cu Presley la meciul din Yukon?

Am reflectat o clipă.

— Nu, nu cred.

— Madison pare să te contrazică, a continuat Thompson. Nu așa ai ajuns la meci? Cu prietena ta Madison?

— Ba da, dar n-am schimbat nicio vorbă cu Presley, am spus eu, sigură pe mine. Madison i-a răspuns de vreo două ori. A salutat-o, apoi...

M-am oprit, încurcată. S-o implic pe Madison în orice fel era ultimul lucru pe care mi-l doream, iar dacă Presley dispăruse, orice ostilitate, chiar și justificată, i-ar fi atras atenția lui Thompson.

— I-a zis să mănânce căcat? a întrebat Thompson. Nu așa a zis?

Mi-am simțit obrajii luând foc.

— Nu? a întrebat el.

Am încuviințat.

Elliott a pufnit în râs.

— E amuzant? l-a întrebat Thompson.

— Lui Presley nu prea îi răspunde nimeni așa, a zis Elliott. Așa că da, e un pic amuzant.

Thompson a făcut semn cu degetul către mine și Elliott.

— Voi doi sunteți împreună, nu?

— Ce importanță are? a întrebat Elliott.

Pentru prima oară, părea tulburat, iar Thompson a plusat.

— Refuzi să răspunzi la întrebare?

Elliott s-a încruntat.

— Nu. Doar că nu înțeleg ce legătură are asta cu Presley Brubaker și nici de ce am fost chemați aici.

Thompson a gesticulat către mâinile noastre.

— Răspunde la întrebare.

Elliott m-a strâns de mână.

— Da.

— Presley o hărțuiește de mult pe Catherine, nu-i așa? Iar tu...

Tu ai obiceiul să lovești pereții?

— Ușile, l-a corectat Elliott.

— Copii, a zis doamna Mason, nu uitați, puteți cere un avocat.

Sau să vă chemați părinții.

— De ce-am face asta? a întrebat Elliott. Poate să ne întrebe orice.

— După meci a fost o petrecere. A mers vreunul dintre voi? a întrebat el.

— Eu m-am dus cu Sam, a răspuns Elliott.

— Nu cu Catherine? a întrebat Thompson, ridicând o sprânceană.

— N-am vrut să merg, am zis eu.

Thompson ne-a privit lung câteva secunde, apoi a vorbit din nou.

— Și de ce, mă rog?

— Elliott m-a condus acasă și m-am culcat, am zis.

— Te-ai dus acasă? a întrebat el, arătând cu degetul spre Elliott.

În seara aniversării lui? După marea victorie din Yukon? E ciudat.

— Nu merg la petreceri, am zis eu.

— Niciodată?

— Niciodată.

Thompson a pufnit, apoi a redevenit aspru.

— A mai văzut-o vreunul dintre voi pe Presley după seara de vineri?

— Nu, am răspuns noi la unison.

— Dar noaptea trecută, Youngblood? Povestește-mi despre seara de după antrenament.

— M-am plimbat o vreme.

M-am uitat la Elliott. Îmi spusese că a avut treabă între antrenament și momentul în care a venit la mine acasă. Nu-mi trecuse prin minte să-l întreb ce-a făcut în timpul ăla.

Thompson a mijit ochii.

— Pe unde te-ai plimbat?

— Prin cartier, așteptând ca prietena mea să intre la ea în cameră.

— De ce?

— Am așteptat și, când am văzut o mișcare, am aruncat cu pietricele în fereastră până m-a observat.

— Ai aruncat cu pietre în fereastra ei? a repetat Thompson neimpresionat. Ce romantic!

— Mă străduiesc, a zis Elliott zâmbind timid.

Doamna Mason s-a aplecat deasupra sertarelor cu dosare, strângând din buze. Elliott se pricepea să țină piept oricărei situații, dar inspectorul habar n-avea cum stau lucrurile în ceea ce-l privește. Ar fi putut să i se pară obraznic sau, mai rău, nesimțit.

— Și a venit Cathy la fereastră? a întrebat Thompson.

— O cheamă Catherine, a zis Elliott pe un ton ferm.

Mult prea ferm având în vedere că i se adresa unui adult care era, în plus, și polițist.

— Îmi cer scuze! a zis Thompson și i-au scăpărat ochii. Continuă.

Elliott s-a aplecat și și-a dres glasul.

— Catherine a venit la fereastră și... am vorbit.

— Doar atât?

— Posibil să mă fi cățarat pe acoperiș ca să-i fur un sărut, a zis Elliott.

— Așa ți-ai julit mâinile? a întrebat Thompson.

Elliott a ridicat o mână.

— Mda.

— Dar pumnii?

— Într-o bătaie vineri seară, după meci.

— Da? a zis inspectorul.

— Ne simțeam încă invincibili. Ne-am luat în gură cu luptătorii. Chestii între băieți.

— Am auzit că l-ai bătut măr pe Cruz Miller. E adevărat?

— M-a luat puțin valul, da.

— Din cauza lui Catherine? a întrebat Thompson.

— Ne-am jignit reciproc. Ne-a trecut.

— La ce oră ai plecat de la Catherine azi-noapte?

Elliott s-a fosit în scaun. Dacă era sincer, riscam ca polițistul să-i spună mamei că dormise peste noapte la Juniper.

— Elliott, l-a îmboldit Thompson, la ce oră ai plecat de la Catherine?

— Nu-mi aduc aminte, a zis el în cele din urmă.

— Voi doi îmi ascundeți ceva. Vă spun de pe-acum, cel mai bine e să fiți sinceri din capul locului. Altfel, tot ce spuneți de-acum încolo o să fie pus la îndoială.

Noi n-am reacționat, iar el a oftat.

— Ai idee la ce oră a plecat Elliott?

Am ridicat din umeri.

— Nu m-am uitat la ceas. Îmi pare rău!

— Spune-mi, Catherine, e cumva Elliott un pic prea posesiv pentru gustul tău? Poate te controlează prea mult?

Am înghițit.

— Nu.

— De-abia s-a mutat aici, nu? Păreți foarte implicați.

— Vine mereu la mătușa lui în timpul verilor, am zis eu. Ne știm de mai mulți ani.

Eram obișnuită să fac slalom între adevăr și minciună, dar, în cazul ăsta, Thompson avea un interes și nu eram sigură dacă jumătățile mele de adevăr făceau mai mult bine sau rău.

Inspectorul a ciocănit cu arătătorul zbârcit în biroul doamnei Mason, iar verigheta lui a strălucit în lumina neonului. Apoi și-a sprijinit bărbia în palmă. M-am uitat la mâna lui subțire și i-am numărat petele închise la culoare apărute odată cu vârsta, întrebându-mă dacă soția lui știe că se distrează terorizând copii. Modul în care îl privea pe Elliott mă făcea să cred că ăsta era abia începutul.

— Mai aveți nevoie de ceva? a întrebat Elliott. Ar trebui să ne întoarcem la ore.

Inspectorul Thompson a rămas tăcut o vreme, apoi s-a ridicat brusc.

— Da. Catherine, poți să te duci înapoi la oră.

Ne-am ridicat, mână în mână.

— Elliott, o să te rog să vii cu mine, a zis Thompson.

Elliott mi-a aruncat o privire protectoare, strângându-mă la piept.

— Ce? De ce?

— Trebuie să-ți mai pun niște întrebări. Poți să refuzi, dar mă întorc cu mandat. Și te interogăm atunci.

— Mandat de arestare? a întrebat Elliott.

Toți mușchii i se încordaseră și părea că nu se poate hotărî dacă să fugă sau să atace.

— De ce?

Doamna Mason s-a ridicat și a întins mâinile spre noi.

— Domnule inspector, știu că nu-l cunoașteți pe Elliott, dar nu e posesiv, așa cum credeți, ci foarte protector cu Catherine. Tatăl ei a murit acum două veri, iar ea și cu Elliott au o istorie lungă împreună. Ține foarte mult la ea.

Thompson a ridicat o sprânceană.

— Iar Catherine are o istorie lungă cu Presley Brubaker. Am stabilit deja că Elliott e foarte protector cu Catherine...

Doamna Mason a clătinat din cap.

— Nu. Denaturați lucrurile. Elliott n-ar face...

— Domnule Youngblood, mă însoțești la secție? Sau vrei să apar la antrenamente cu o pereche nouă-nouță de cătușe? a întrebat Thompson.

Elliott s-a uitat la mine, apoi la polițist, fornăind. Fața lui era foarte gravă. Îl mai văzusem așa o singură dată: în ziua în care ne-am cunoscut.

— Vin, a zis el, simplu.

Inspectorul Thompson s-a luminat la față, apoi l-a bătut pe umăr.

— În regulă, doamnă Mason. Poate că nu sunt familiarizat cu domnul Youngblood, dar o să ne cunoaștem foarte bine în seara asta.

L-a apucat pe Elliott de braț, dar eu l-am tras înapoi.

— Stați! Stați un pic! am zis.

— O să fie bine, a spus Elliott și m-a pupat pe frunte. Sun-o pe mătușa mea.

A căutat în buzunar și mi-a dat cheile de la mașină.

— N-am... N-am numărul ei.

— Îl am eu, a zis doamna Mason. Elliott, cere un avocat. Și nu mai spune nimic până nu vine el.

A încuviințat, apoi a plecat cu inspectorul Thompson. I-am urmat la o distanță respectabilă, escortată de doamna Mason.

M-am uitat afară, prin peretele de sticlă al clădirii, în timp ce Thompson deschidea ușa din spate a Fordului său bleumarin. Am atins fereastră înghețată, privind neajutorată până când s-au făcut nevăzuți.

M-am întors către doamna Mason.

— Elliott n-are nimic de-a face cu treaba asta!

— Vino înapoi în birou. O să căutăm numărul lui Leigh. Trebuie s-o sunăm. Acum!

Am încuviințat și am pornit după ea. M-am trântit înapoi în scaunul în care stătusem cu câteva minute în urmă, bățând din picior. Mi-am înfipt unghiile în carne, în timp ce doamna Mason căuta numărul în calculator. Apoi a sunat.

— Doamnă Youngblood? Bună ziua! Sunt Rebecca Mason. Mă tem că am o veste proastă. Presley Brubaker a dispărut de-acasă, iar inspectorul Thompson de la Poliția din Oak Creek l-a luat pe Elliott pentru audiere. Tocmai au pornit spre secție, acum cinci minute. Elliott m-a rugat să vă sun.

O auzeam pe Leigh prin telefon. Se panicase și o bombardă pe doamna Mason cu întrebări.

— Doamnă Youngblood... Leigh... Știu. Știu că e un băiat bun. Dar cred... Cred că ar trebui să sunați un avocat care să se ducă la secție cât mai repede. Da. Da, îmi pare rău! Da. La revedere!

Doamna Mason a închis, apoi și-a dus mâna la tâmplă.

— Becca! a strigat-o domnul Mason, intrând în birou.

Doamna Mason și-a ridicat privirea și, văzându-și soțul, nu și-a putut stăpâni lacrimile.

El a înconjurat biroul și a ajutat-o să se ridice, apoi a strâns-o la piept, în timp ce ea se străduia să nu mai plângă. Apoi doamna Mason s-a uitat spre mine și s-a îndepărtat de soțul ei, aranjându-și sacoul și fusta.

— Catherine? și-a dres ea glasul. Leigh e în drum spre secția de poliție. Ar trebui să ajungă și John în curând. Îi cheamă un avocat lui Elliott. Vreau să te întorci la oră și să încerci din răspuțeri să nu-ți faci griji, mi-a zis ea, privind-mă cu compasiune. Dacă cineva, absolut oricine, îți face probleme pe tema asta, vii direct la mine. Ai înțeles?

Am încuviințat, iar ea și-a șters obrajii cu dosul palmei.

— În regulă. Trebuie să mă întâlnesc cu Tatum, Anna Sue și Brie în zece minute. Să te întorci la mine după pauza de prânz, te rog.

Am dat din cap și am urmărit-o ieșind în viteză din birou, hotărâtă să nu lase școala să se ducă de răpă.

Drumul până la dulapul meu mi s-a părut de două ori mai lung. Am format combinația și am tras de mâner, fără succes. Apoi a sunat clopoțelul, iar eu am tras din nou de mâner, disperată să evit privirile suspicioase și șușotelile. Dulapul a rămas închis și-am simțit că-mi dau lacrimile.

— Lăsă-mă pe mine, a zis Sam, trăgând tare de încuietoare.

Zăvorul a cedat și dulapul s-a deschis.

Mi-am schimbat repede cărțile și am trântit ușa, răsucind cadranul.

— Maddy s-a dus acasă. Vrei să te conduc? Ar fi bine să te conduc, mi-a zis Sam, uitându-se în jur.

M-am uitat peste umăr și m-am făcut mică în fața privirilor acuzatoare ale elevilor care treceau pe lângă noi. Vestea se răspândise.

— Mulțumesc.

Sam m-a ținut aproape de el și m-a condus prin sala de mese, până pe holul B. Elevii se uitau chiorăș la noi și mi-era teamă că și el avea să devină o țintă.

Când am ajuns la clasa de literatură universală, Sam și-a luat la revedere și a plecat spre ora lui. M-am strecurat în bancă, observând că doamna McKinstry se uita lung la mine, înainte să strige catalogul.

Am închis ochii și-am strâns în mână cheile lui Elliott. Peste câteva ore, puteam să mă duc la el. În doar câteva ore...

— Catherine! m-a strigat doamna McKinstry.

M-am uitat la mână și am simțit un lichid cald în palmă, care mi se scurgea spre încheietură. Cheile lui Elliott îmi străpunseseră pielea.

Doamna McKinstry a luat un șervețel de hârtie și a fugit spre mine, forțându-mă să deschid mâna. Mi-a tamponat palma, iar șervețelul alb s-a îmbibat cu sânge.

— Ești bine?

Am încuviințat.

— Îmi cer scuze!

— Scuze? a întrebat ea, surprinsă. Pentru ce Dumnezeu îți ceri scuze? Du-te la cabinet. O să te curețe asistenta.

Mi-am strâns lucrurile și m-am grăbit afară din clasă, ușurată că nu trebuie să suport o oră întreagă douăzeci și cinci de perechi de ochi ațintite spre mine.

Cabinetul medical era vizavi de administrație, la câțiva metri de dulapul meu. M-am oprit la numărul 347, incapabilă să înaintez. Simțeam cheile lui Elliott prin șervețel; m-am răsucit și am fugit spre ușile care dădeau în parcare.

**Capitolul
douăzeci
și șapte**

Catherine

Tenișii mei negri, uzați arătau teribil de copilăros pe lângă pantofii cu toc înalt, din piele de șarpe, ai lui Leigh. Stătea cu spatele perfect drept pe unul dintre scaunele de metal necapitonate înșirate de-a lungul sălii principale din secția de poliție Oak Creek.

Pereții încăperii erau cafenii, iar plintele asortate erau zgâriate și pătate de cafea și cine mai știe ce. Am numărat șapte uși care spărgeau monotonia zidurilor și, deasupra lor, jumătăți de geamuri acoperite cu jaluzele ieftine.

Neoanele bâzâiau deasupra noastră, amintind că razele soarelui ce pătrundeau prin ferestrele din față ajungeau doar până în capătul holului.

Din când în când, câte un polițist trecea pe lângă noi, și îl priveam prudente, ca și când am fi făcut parte dintr-un plan elaborat de evadare.

— Nu cred că mai e nevoie să-ți spun că nu e o idee bună să conduci mașina lui Elliott fără carnet, a zis Leigh, în șoaptă.

M-am făcut mică.

— Da. N-o să se mai întâmple.

— În fine, a zis ea, ștergându-și palmele pe pantaloni, sunt sigură că Elliott nu se supără, dar, data viitoare sună-mă. Vin eu.

Nu m-am obosit să-i spun că ea trebuia să vină direct la poliție, nu să facă un ocol să mă ia pe mine cu mașina. Leigh n-avea dispoziția necesară să fie contrazisă.

— John! a exclamat ea, ridicându-se.

— Am ajuns cât de repede am putut. E încă aici?

Leigh a încuviințat, iar buza de jos i-a tremurat.

— Kent a ajuns?

— Da, e înăuntru de jumătate de oră. Elliott e acolo de mai bine de o oră. Nu știu ce se întâmplă. Nu mă lasă să-l văd.

— Ai sunat-o pe Kay?

Leigh și-a scărpinat fruntea.

— E pe drum.

John a îmbrățișat-o, apoi s-a întins spre mine. M-am ridicat și l-am lăsat să mă ia în brațe.

— O să fie bine, fetelor. Știm că Elliott n-are nimic de-a face cu asta.

— Au găsit-o? am întrebat eu.

John a oftat și a clătinat din cap. S-a așezat pe scaunul din dreapta mea, iar Leigh pe cel din stânga, făcându-mă un soi de sendviș Youngblood și oferindu-mi un pic din siguranța pe care o simțeam lângă Elliott. John și-a scos telefonul și a tastat *proces arest* în bara de căutare.

— John! a exclamat Leigh, s-a întins peste mine și l-a lovit peste genunchi.

Apoi a gesticulat spre dreapta. Părinții lui Presley ieșeau dintr-un birou, curentul produs făcând jaluzelele de deasupra ușii să se legene.

Doamna Brubaker își tampona ochii cu o batistă, iar tatăl lui Presley o ghida, ținând-o de după umeri. Ne-au văzut în hol și s-au oprit, iar doamna Brubaker a scâncit și s-a holbat la noi uluită.

— Ăă, pe-aici, a zis polițista și le-a făcut semn să-și continue drumul.

După câteva clipe, agentul a reușit să convingă cuplul să plece mai departe.

— O să fie bine, iubire! a zis John.

Vorbea cu Leigh, dar ea nu spusese nimic și-am fost surprinsă să o aud răspunzând ca și când ar fi făcut-o.

— Nu-mi spune mie c-o să fie bine. Dintre toți copiii de la școala aia, pe Elliott l-au ridicat?

— Leigh..., a avertizat-o John.

— Știm amândoi că, dacă ar fi fost copilul surorii *mele*, nu surorii tale, n-ar fi aici acum.

John s-a încruntat ușor, cu privirea ațintită spre ușa din fața lui.

— Elliott e băiat bun.

— Da, este, de-aia n-ar trebui să fie aici.

— Catherine? a zis John, întorcându-se spre mine. Ce s-a întâmplat la școală?

Am tras aer în piept. Nu puteam să-i spun că Elliott fusese adus la secție din cauza felului în care se purtase la școală. John și Leigh ar fi vrut să știe de ce era așa protector cu mine. Dar o parte din mine se întreba de ce Elliott nu fusese mai surprins de vestea despre Presley. Știam că nu-i pasă de ea, dar, oricât de relaxat ar fi fost, chiar și el ar fi trebuit să fie șocat de dispariția ei.

— Păi..., am început fără a avea vreo intenție să mint, inspectorul i-a pus niște întrebări. Nu știa pe unde a umblat după ce a plecat de la mine. Cred că de-aia sunt suspicioși.

Voiam să-i spun lui Leigh că dormise la mine, dar nu voiam să-i explic de ce. M-am gândit s-o las să presupună că a rămas să facă ce fac mai toți adolescenții, dar n-am putut.

Leigh s-a fosit.

— Azi-noapte? Am fost în oraș. Când am ajuns acasă, am bănuit că doarme.

— Leigh, nu mai spune asta, a zis John. Răspunsul e că Elliott a venit direct acasă.

— Doamne sfinte! a șoptit Leigh. Situația nu e prea roz, nu? N-am mai ieșit în oraș de trei ani și, prima dată când ieșim, ar trebui să fim alibi pentru nepotul nostru.

Alibi? Cuvântul mi-era familiar, dar străin în același timp.

Ușile din capătul holului s-au deschis și Elliott a ieșit însoțit de un bărbat îmbrăcat într-un costum gri. Era roșu la față, iar în ochi i se citeau stresul și furia care se adunaseră în ultimele trei ore.

Leigh s-a ridicat și și-a aruncat brațele pe după gâtul lui Elliott. El a rămas știntuit, lipsit de emoție, până când m-a văzut.

— Ești bine? l-a întrebat Leigh, îndepărtându-se ca să-l privească cu atenție. Te-au rănit? Kent? E bine? a întrebat ea.

Kent și-a îndreptat cravata.

— Nu e încă suspect în mod oficial, dar o să fie dacă găsesc cadavrul. Sunt convinși că are legătură cu dispariția ei, a zis, apoi s-a uitat la mine.

— Tu ești Catherine?

— Las-o în pace, Kent! l-a avertizat Elliott.

Tremura de furie.

— Hai să mergem afară, a zis Kent.

Elliott m-a ajutat să-mi pun haina, apoi m-a luat de umeri și m-a condus spre parcare. Am mers până la sedanul lui Leigh.

Kent și-a tras fermoarul hainei și s-a uitat la mașinile din jur. Aburul respirației i se pierdea în aerul rece al nopții.

— Spune-ne, a început John. Îl acuză de ceva?

— N-am făcut nimic! a sărit Elliott cu obraji roșii ca focul.

— Știu! a mârâit John. La dracu', lasă-mă să vorbesc!

— N-au găsit-o pe Presley, a zis Kent. Se pare că a dispărut fără urmă. În lipsa unor martori și a unui cadavru, nu pot formula nicio acuzație.

M-am rezemat de mașină, reflectând la modul în care Kent pronunțase cuvântul *cadavru*. Mi-am imaginat-o pe Presley zăcând fără viață undeva într-un șant, cu pielea albă acoperită de iarbă uscată și mânjită de noroi.

— Ești bine? m-a întrebat Elliott.

— Sunt... amețită.

— Ar trebui s-o duc acasă, a zis el.

— Mergem cu toții acasă, a spus John.

— O idee bună, a adăugat și Kent, iritat.

A zornăit cheile din buzunarul costumului, apoi le-a scos.

— Lui Thompson i s-a pus pata să găsească un vinovat. I se pare că ceva nu e în regulă cu Elliott și Catherine. A zis că are o bănuială, a povestit Kent, zeflemitor. Sfatul meu ca avocat e să-l duceți pe Elliott direct acasă. N-ar trebui să mai umble noaptea pe străzi. Înțelegeți, în caz că mai dispăre cineva.

— Asta e o treabă serioasă, Kent, a izbucnit Leigh.

— Știu. Și n-o să se încheie până când n-o găsesc pe fata aia. Chiar și atunci, s-ar putea să nu se termine. Iar agresivitatea nu-l ajută, Leigh. Asigură-te că se controlează.

— Elliott, a început Leigh, dezamăgită și surprinsă în același timp, ce s-a întâmplat înăuntru?

Elliott părea rușinat.

— Am încercat. Am făcut tot ce-am putut. Dar nu mă slăbeau. Unul dintre ei își tot agita degetul în fața mea. După o oră, i-am dat peste mână.

— Oh, pentru numele lui...

Leigh a văzut expresia de pe fața lui Elliott și l-a atins pe umăr.

— E în regulă. O să fie bine.

— De ce-i permiți unui polițist să-i fluture degetul în față? l-a întrebat John pe Kent.

Kent a oftat.

— I-am zis să înceteze.

— Vii cu mine sau cu mătușa Leigh? m-a întrebat John.

— Am venit cu mașina lui, am zis eu.

— Serios? a întrebat Elliott, surprins.

— N-ar trebui să conducă. Mai ales după seara pe care a avut-o, a zis John.

Elliott a făcut semn spre sedan.

— Avem mai mult loc în mașina mătușii Leigh.

John a încuviințat, șocat că Elliott nu se ia la harță cu el.

— Ne vedem acasă.

Elliott mi-a deschis portiera și m-am strecurat pe locul din spate. Am simțit răceala scaunelor de piele prin blugi, dar m-am încălzit când s-a așezat lângă mine și m-a tras aproape.

Leigh a trântit ușa și a pornit motorul. De breloc atârna un mic prinzător de vise¹, iar inelul de metal lucea și se clătina chiar deasupra genunchiului ei.

— O duc întâi pe Catherine acasă.

— Nu! a răbufnit Elliott. Trebuie să vorbesc cu ea înainte.

— Atunci la noi acasă? a întrebat Leigh, exasperată.

— Da, te rog, a zis el.

Știam ce simte. Erau atâtea de spus, dar nu mă simțeam în largul meu pe bancheta din spate a mașinii lui Leigh.

Elliott m-a strâns lângă el. Încă era încordat și tremura după interogatoriu. Nu-mi puteam imagina prin ce trecuse, ce-l întrebaseră și de ce-l acuzaseră.

¹ *Dreamcatcher*, în original; obiect originar din cultura amerindiană, creat dintr-un cerc din crengi de salcie pe care se țese o plasă din fire de ață, sârmă sau piele, și decorat cu pene sau mărgele. În mod tradițional, se agață deasupra leagănelor copiilor, pentru protecție. (N. red.)

Leigh a încetinit când a ajuns pe alee, așteptând ca ușa automată a garajului să se deschidă.

— Nu mai ieși din casă! I-a avertizat ea când am intrat pe ușă.

— Trebuie s-o conduc pe Catherine, a zis Elliott, oprindu-se în prag.

Leigh a încuiat ușa și a îndreptat arătătorul spre pieptul nepotului ei. Era jumate cât el, dar suficient de intimidantă.

— Ascultă-mă, Elliott Youngblood. O duc eu acasă sau rămâne aici, dar tu nu mai ieși. Ai înțeles?

— N-am greșit cu nimic, mătușă Leigh.

Leigh a oftat.

— Știu. Încerc doar să te protejez. Mama ta ar trebui să ajungă în două ore.

Elliott a încuviințat și a urmărit-o pe Leigh dispărând pe hol, apoi m-a luat de mână și m-a condus în camera lui de la subsol.

Arcurile vechi au scârțâit când m-am așezat pe marginea patului. Elliott m-a înfășurat într-o pătură și abia atunci mi-am dat seama că tremuram.

A îngenuncheat în fața mea și m-a privit cu ochii lui blânzi, cafenii.

— N-am fost eu.

— Știu, i-am zis simplu.

— Mi-au... Mi-au pus aceleași întrebări la nesfârșit, le-au sucit pe toate părțile până am amețit, la un moment dat mi-a fost chiar teamă c-am luat-o razna și că nu-mi mai aduc aminte corect. Dar știi sigur că n-am văzut-o pe Presley. Nici măcar nu m-am apropiat de casa ei. N-am fost eu.

Vorbea mai mult pentru sine decât cu mine.

— Unde te-ai dus? am întrebat. După antrenament.

S-a ridicat și a dat din umeri.

— M-am plimbat prin zonă, m-am gândit ce să fac în legătură cu plecatul. Nu pot să trăiesc fără tine, Catherine. Nu pot să te las singură

în casa aia. Tu nu vrei să pleci, așa că încercam să găsec o soluție. Îmi tot repeți că nu ești bună pentru mine, că încerci să mă protejezi. Ai încercat chiar să te desparți de mine o dată. Voiam să-mi limpezesc gândurile și să găsec o cale să te conving să te răzgândești.

— Ești suspect într-un caz de dispariție, Elliott. Asta e ultimul lucru...

— E singurul lucru! a zis el, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. A respirat adânc, a făcut câțiva pași, apoi s-a răsucit.

— Cât m-au ținut în camera aia albă, cu dușumea albă și mobilă albă, am simțit că mă sufoc. Mi-era sete, mi-era foame, frică. Dar mă gândeam întruna la toate luminițele de pe strada noastră, la ce simțeam când ne plimbam pe sub ele și te țineam de mână în timp ce traversam fașii de întuneric. Orice ar spune ei, nu pot schimba asta. Orice ar face ceilalți, nu ne pot lua asta. Doar tu poți s-o faci. Iar tu mă iubești, știi asta. Dar nu reușesc să înțeleg de ce nu mă lași în lumea ta.

— Ți-am zis deja.

— Nu e suficient!

S-a lăsat pe vine și mi-a cuprins genunchii.

— Ai încredere în mine, Catherine! Jur că n-o să regreti!

M-am uitat la el și i-am văzut îngrijorarea și disperarea din ochi, apoi mi-am întors privirea spre scări.

— Ce se întâmplă la tine acasă are vreo legătură cu Presley? m-a întrebat.

Am rămas cu gura căscată și i-am împins mâinile de pe genunchi.

— Crezi că am vreo legătură cu asta?

— Nu, a zis el, cu mâna ridicată. Nici în ruptul capului, Catherine. M-am ridicat.

— Dar ai întrebat.

Am lăsat pătura să cadă pe podea și am pornit spre scară.

— Catherine, nu pleca! Catherine! m-a strigat el.

Urcasem prima treaptă când am auzit o izbitură puternică în spatele meu și m-am întors. Elliott dăduse cu pumnul în ușa nouă de la baie, străpungând placajul fragil de lemn, și se pregătea să lovească din nou.

La a doua izbitură am fugit pe scări, am tras de ușă și-am dat nas în nas cu Leigh, care se oprise de partea cealaltă, cu ochii cât cepele. A trecut pe lângă mine și s-a repezit să-l împiedice pe Elliott să-și distrugă camera.

Am ieșit. Iarna m-a izbit în față, iar aerul înghețat mi-a înțepat plămâni. Ultima luminiță de pe stradă se reflecta într-un fulg de zăpadă ce dansa în fața mea, în drumul său spre asfalt. M-am oprit și am privit spre înaltul cerului. Fulgi mari cădeau în jurul meu, mi se agățau în păr și mi se așezau pe umeri. Am închis ochii și-am simțit picăturile înghețate sărutându-mi fața. Ninsorea avea felul ei de-a reduce lumea la tăcere și mă ademenea să rămân cufundată în ea. Stratul subțire de zăpadă care acoperise asfaltul mi-a scârțâit sub tălpi când am pornit spre Juniper, îndepărtându-mă de insula mea de liniște. Nicăieri nu mai eram în siguranță. Poate că nu fusesem niciodată.

**Capitolul
douăzeci
și opt**

Catherine

Doamna Mason răsucea un creion între degete și aștepta să-i răspund. Îmi remarcase cearcănele.

M-am așezat pe scaunul zgrunțuros din fața biroului ei, pierdută sub haina umflată și fular. Doamna Mason părea la fel de îngrijorată ca în ziua în care sunase departamentul pentru securitate internă.

— Lucrurile nu merg grozav, am zis eu.

S-a aplecat spre mine.

— Te-ai dus la secția de poliție aseară. Cum a fost?

— A fost.

A schițat un zâmbet fugar.

— Cum e Elliott?

M-am afundat și mai mult în scaun. Mi-era atât de ușor să dau în vileag ce se întâmplă la Juniper, dar pentru asta trebuia s-o trădez

pe mama. Althea avea dreptate. Nu puteau continua fără mine. *Dar trebuiau oare să continue?* M-am uitat la doamna Mason printre gene.

— E bine acum, am zis eu. Au fost foarte duri cu el.

Ea a oftat.

— Mi-era teamă de asta. Tu ce părere ai?

— Dacă cred că are vreo legătură cu dispariția lui Presley? Nu.

— Te place. Mult. Nu crezi că l-a înfuriat felul în care te trata? Am auzit că se purta groaznic. De ce nu mi-ai spus, Catherine? În tot timpul pe care l-ai petrecut aici, cu mine, n-ai putut să-mi zici că Presley Brubaker te hărțuiește?

— Elliott n-ar ataca-o pe Presley. De când l-am cunoscut, ea mi-a făcut atâtea, dar el s-a mulțumit să-i vorbească urât de vreo două ori, atât. S-a mai bătut cu băieți, dar n-ar răni niciodată o fată. Niciodată.

— Te cred, mi-a zis doamna Mason. E ceva ce nu-mi spui, totuși? Am rămas tăcută, iar ea și-a împreunat mâinile.

— Catherine, te văd obosită, stresată. Te retragi în tine. Lasă-mă să te ajut.

Îmi simțeam pleoapele atât de grele. Ceasul arăta 8:45, iar ziua avea să se lungească, mai ales că Elliott o să vrea să vorbim. Sau poate că n-o să vrea. Poate că se săturase să se cațare pe zidurile pe care le ridicam. Nu-l mai văzusem din seara trecută, când plecasem de la el de-acasă.

— Catherine...

— Nu mă puteți ajuta, am zis și m-am ridicat. Prima oră s-a terminat deja. Ar trebui să plec.

— Inspectorul Thompson vrea să-i raportez. Desigur, nu pot să-i povestesc ce-am vorbit cu tine, dar vrea să-i scriu un e-mail în care să-ți evaluez starea emoțională.

M-am încruntat.

— Ce?

— După ce pleci, va trebui să-i scriu un e-mail. Vor să te cheme la audieri.

— Dar n-am făcut nimic! Faptul că n-o suport pe Presley nu e o crimă! De ce nu se străduiesc s-o găscască în loc să-și concentreze întreaga atenție pe noi? am țipat eu.

Doamna Mason s-a sprijinit de spătar.

— Bun, asta a fost cel mai sincer moment al tău. Ești foarte curajoasă. Sinceritatea te face vulnerabil. Cum te-ai simțit?

M-am blocat. Mai mult decât orice altceva, mă simțeam manipulată.

— Scrieți-i ce vreți lui Thompson. Eu plec.

Mi-am pus ghiozdanul pe umăr și am trântit ușa în urma mea. Doamna Rosalsky și directoarea Augustine m-au văzut ieșind valvârtej, la fel și cei câțiva asistenți de birou.

Pe dulapul meu era lipit un bilețel galben pe care scria cu litere de tipar MĂRTURISEȘTE. L-am rupt și l-am mototolit, apoi l-am aruncat pe jos și m-am întors din nou spre dulap. Am tras de mâner, dar ușa nu s-a deschis. Am format codul din nou și din nou, simțind zeci de ochi ațintiți în ceafa mea. Am mai încercat o dată și am tras. Nimic. Atunci ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Deodată, din spatele meu, deasupra umărului drept a răsărit o mână care a format codul și a tras cu forță. Dulapul s-a deschis, iar eu m-am prins cu amândouă mâinile de brațul lui Elliott, cu respirația tăiată.

Și-a lipit obrazul de al meu. Pielea îi mirosea a săpun și liniște și mă mângâia ca o rază de soare, în timp ce vocea lui mă încălzea precum o haină groasă.

— Ești bine?

Am clătinat din cap. Era important în viața mea. Trebuia să-i ofer aceeași protecție pe care mi-o oferea el, dar nu eram suficient de puternică să mă desprind de el. Elliott mă ținea ancorată de tot ceea ce îmi mai rămăsese normal pe lume.

S-a îndepărtat de dulap și m-a îmbrățișat mai strâns, ținându-mă de umăr, cu obrazul încă lipit de al meu.

— Îmi pare atât de rău pentru faza de aseară, Catherine! Jur că nu mai fac niciodată. Ești ultima persoană care trebuia să vadă asta. Eram obosit și rănit și... Am luat-o razna. Dar nu te-aș atinge în vecii vecilor. Cu ușile am eu o problemă. Și cu copacii... și cu Cruz Miller. Mătușa Leigh zice că am nevoie de un sac de box în cameră. Eu...

M-am întors și mi-am lipit fața de pieptul lui, iar el și-a înfășurat brațele în jurul meu și m-a strâns cu putere. I-am simțit buzele în păr, apoi obrazul.

— Îmi pare atât de rău! a repetat el.

Am dat din cap, cu lacrimile șiroind pe față. Nu puteam să vorbesc, mă simțisem mai vulnerabilă în ultima oră decât în ultimii trei ani la un loc.

— Cum a fost acasă?

Holul se golise și sunase de intrare, dar noi am rămas acolo.

— Sunt..., am început eu, cu obrajii inundați de lacrimi. Sunt foarte obosită.

— Rămân la tine în noaptea asta.

— Nu vreau să pățești ceva.

Și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Ai idee cum m-aș simți dacă ai păți ceva? Mi-aș tăia mâna ca să te protejez.

L-am strâns mai tare.

— O să ne protejăm unul pe altul.

*

Motorul Nissanului care aparținea mamei lui Madison huruia încetișor în fața casei mele. Madison bătea în volan în timp ce-și amintea conversația cu inspectorul Thompson.

— Când a intrat tata, a zis ea mijind ochii, a schimbat imediat placa, dar *vai*, era convins că știu ceva. Da, cred că ea mi-a spart

farurile. Asta nu înseamnă că aş răpi-o sau aş omorî-o, sau ce naiba a pățit. Thompson era...

— Neînduplecat, am zis, privind în josul străzii.

Vântul sufla prin ramurile copacilor uscați, făcându-mă să tremur de frig.

— Da, exact. A zis că e posibil să ne cheme la secție. Pe mine, pe tine, chiar și pe Sam. Dar era obsedat de Elliott. Crezi că... Crezi că e din cauză că e indian?

— Mătușa lui așa crede. Sunt sigură că are dreptate.

Madison a bombănit.

— E mai bun decât noi toți! Elliott e un tip minunat. Toată lumea îl iubește! Până și Scotty Neal. Deși Elliott i-a suflat postul de lider de echipă.

— Nu-l mai iubește nimeni acum, am zis eu.

Primiserăm amenințări anonime toată ziua.

— Se răspândesc zvonuri. Lumea crede că, din moment ce l-au dus la audieri, noi am făcut-o. Orice-ar însemna asta.

— Unii zic că Presley e moartă.

— Tu crezi că a murit? am întrebat-o eu.

Madison a rămas tăcută o vreme.

— Nu știu. Sper că nu. Sper că e bine, sincer.

— Și eu.

— Dacă a răpit-o cineva, cine a făcut-o e încă în libertate. Asta mă înspăimântă. Poate că de-asta sunt toți atât de obsedați să dea vina pe noi. Se simt mai în siguranță dacă știu că suntem noi.

— Probabil, am zis. Mersi că m-ai condus acasă.

— Cu plăcere. Mergi la meci weekendul ăsta? O să fie ciudat să ne distrăm și să scandăm, cu Presley dispărută. Unii vor să țină un moment de reculegere.

— Nu știu. Nu știu dacă se cade să vin. Dar nu vreau să-l las singur pe Elliott.

— Mergem împreună.

Am aprobat din cap, am tras de mâner și am ieșit, călcând pe iarba uscată care trosnea încet sub tălpile mele. Pământul era acoperit cu miliarde de fulgi minusculi, iar zăpada care nu fusese spulberată de vânt se aciuase în crăpăturile din asfalt. M-am oprit în fața porții negre, de fier și m-am uitat în sus, la Juniper.

Ciripitul vesel al lui Madison care-și lua rămas-bun de la mine părea din altă lume și am tresărit înainte să-i fac cu mâna.

Nissanul a demarat, iar eu am împins poarta, ascultând scârțaitul familiar. Speram ca, de partea cealaltă a ușii, să mă aștepte Althea sau Poppy, sau măcar Willow. Oricine în afară de Duke și mama.

— Copilă, copilă!

Am oftat și am zămbit.

— Althea!

— Dă-mi haina și vino să bei o cană de cacao. O să te încălzească. Ai venit pe jos?

— Nu, am zis în timp ce agățam haina într-un cuier liber.

Mi-am dus ghiozdanul în bucătărie și l-am așezat lângă scaunul de bar pe care m-am cățarat. Althea mi-a pus în față o cană aburindă de ciocolată caldă și o mână de bezele. Și-a șters mâinile de șorț și s-a aplecat, sprijinindu-și bărbia în palmă.

— Althea, tu de ce stai cu noi? De ce nu stai cu fata ta?

S-a ridicat și și-a făcut de lucru la chiuvetă.

— Ei, bărbat-su e de vină. Zice că e casa prea mică. Au două dormitoare amărâte, dar m-am oferit să dorm pe canapea. Acolo dormeam când erau copiii mici.

A început să frece vasele cu râvnă. Nu părea în apele ci. M-am uitat în sus, spre scări, întrebându-mă dacă Duke e prin preajmă. Oaspeții păreau mai nervoși când era în zonă. Sau poate că stătea prin preajmă tocmai pentru că erau mai nervoși.

— Cum e ciocolata? m-a întrebat Althea.

— Bună, am zis și am sorbit ostentativ.

— Cum a fost la școală?

— A fost o zi lungă. Nu prea am dormit azi-noapte, iar doamna Mason m-a chemat la ea în birou de la prima oră.

— Da? Te-a luat din nou la întrebări?

— A dispărut o fată de la școală. M-a întrebat în legătură cu ea.

— Aolco! Cine?

— Presley Brubaker.

— Ah, fata aia! A dispărut, zici?

Am încuviințat, cu mâinile lipite de cana fierbinte.

— Nu știe nimeni nimic. A venit un inspector care crede că, din moment ce nu mă împăcam cu ea, poate am de-a face cu dispariția.

— Și doamna Mason ce zice?

— Mi-a pus o groază de întrebări. Inspectorul i-a cerut un fel de raport.

Althea s-a strâmbat, scărbită.

— Ea e aia care a alertat departamentul în legătură cu maică-ta, nu?

— Era doar îngrijorată.

— E îngrijorată și acum? a întrebat Althea.

— Probabil. Își face griji și pentru Elliott. Și cu îmi fac.

— Sigur că-ți faci. Mă bucur că l-ai iertat. Ești mai fericită de când vă înțelegeți bine. Iertarea e un lucru bun. Vindecă sufletul.

— O vreme l-am respins și pe el, la fel cum am făcut cu Minka și Owen.

Am făcut o pauză.

— M-am gândit că e mai în siguranță așa.

A pufnit în răs.

— Minka și Owen? N-ai mai vorbit de mult despre ăștia doi. Nu erau buni de tine.

— Dar crezi că Elliott e?

— Îmi place să te văd zâmbind, și când vorbești despre băiatul ăsta, ți se luminează fața.

— Althea... Azi-noapte mama era pe-afară. În cămașă de noapte. Știi cumva de ce?

A clătinat din cap.

— Maică-ta e cam ciudată în ultima vreme. O urmăresc, dar nu mă bag.

Am încuviințat și am mai luat o gură de ciocolată.

— Ai vorbit cu ea? Ți-a zis de ce e... altfel în ultima vreme?

— Am vorbit cu ea la ședință.

— La ședința despre mine...

A încuviințat.

— N-ai lăsa pe nimeni să-mi facă rău, nu-i așa, Althea?

— Nu fi bleguță.

— Nici măcar pe mama?

Althea s-a oprit din frecat vase.

— Maică-ta nu ți-ar face niciodată rău. Și nici n-ar lăsa pe nimeni să te rănească. A dovedit asta de o mie de ori. Să n-o vorbești de rău în fața mea. Niciodată.

A fugit din cameră de parcă o strigase cineva. A urcat scările în fugă, trântind ușa cu ecou în toată casa.

Mi-am îngropat fața în mâini. Tocmai îmi rănisem singurul aliat.

**Capitolul
douăzeci
și nouă**

Catherine

Madison m-a luat de braț și am așteptat ca Mudcats să se întoarcă pe teren după pauză. Mai erau câteva secunde din ultimul sfert al meciului, pe linia de optispe metri. Tribunele erau pline-ochi, iar scorul era strâns, Mudcats–Kingfisher Yellowjackets, 35–35. Antrenorul Peckham era adâncit într-o discuție cu Elliott, care-i sorbea fiecare cuvânt.

Au bătut palma și au intrat pe teren alergând, iar mulțimea a izbucnit în urale.

— Nu se duc să înscrie gol! a zis doamna Mason cu mâna la gură.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

Madison m-a strâns de braț în timp ce-l urmărea pe Sam bătând cu pumnul în apărătoarea de umăr a lui Elliott.

— Înseamnă că au patru secunde la dispoziție să facă schema asta. Altfel intrăm în prelungiri și Kingfisher primește mingea.

M-am uitat spre observatorii din boxele rezervate presei. Unii vorbeau la telefon, alții luau notițe. Elliott era în spatele lui Sam, a strigat, iar Sam i-a pasat mingea. Jucătorii responsabili să prindă mingea s-au împrăștiat, dar Elliott nu s-a grăbit, în ciuda presiunii și a urletelor din tribune.

— Of, Doamne! Mai repede! le-a strigat Madison.

Elliott a pornit în sprint cu mingea spre zona de scor, iar Madison și doamna Mason au început să țopăie în jurul meu. Elliott a trecut de un adversar, apoi de încă unul și, văzând că nu poate să pătrundă în zona de scor prin dreapta, s-a răsucit, a sărit și a aterizat cu mingea chiar pe linie. Arbitrii au ridicat mâinile în aer, iar echipa și galeria au explodat.

Madison și doamna Mason mi-au urlat în ureche și, în secunda următoare, fugeam pe scări și săream balustrada, intrând pe teren. Toată lumea zâmbea, țopăia și striga. Era o mare de fericire, iar eu eram în mijlocul ei, încercând să-mi fac drum spre Elliott. I-am văzut capul deasupra mulțimii, căutându-mă. Am ridicat mâna și-am întins degetele.

M-a văzut și a încercat să facă un culoar în marea de oameni ca să ajungă la mine.

— Catherine! a țipat el.

M-am străduit să-mi fac loc, dar Elliott a ajuns primul la mine, m-a ridicat în aer cu un braț și m-a sărutat pe gură.

— Ai reușit! am zis entuziasmată. Dacă nu-ți dau bursă acum, sunt nebuni!

S-a holbat la mine o clipă.

— Ce e? am întrebat, râzând.

— Nu te-am mai văzut niciodată așa de fericită. E uluitor!

Am strâns din buze ca să nu rânjesc ca proasta.

— Te iubesc!

A răs scurt, m-a strâns la piept și și-a îngropat fața în gâtul meu. Mi-am lipit obrazul de părul lui ud și l-am sărutat pe frunte. Mulțimea

era încă în delir și dădea bătăi de cap poliției locale, care încerca să asigure ordinea. Cealaltă jumătate de stadion se împrăștia rapid, iar autocarele echipei Kingfisher porniseră deja motoarele.

— Youngblood! l-a strigat antrenorul Peckham.

Elliott mi-a făcut cu ochiul.

— Ne vedem la mașină.

M-a mai pupat o dată pe obraz, apoi m-a lăsat jos și și-a făcut loc prin aglomerație spre restul echipei din centrul terenului.

Săream de colo-colo ca o minge de pinball până când am ajuns spre marginea gloatei. Am văzut părinți și elevi cum apar cu lumânări albe și protecții de carton alb în mână. Pe măsură ce lumânările s-au răspândit în mulțime, lumea s-a liniștit.

Doamna Brubaker s-a oprit în fața mea, cu o lumânare în mână.

— E un..., ținem un priveghi pentru Presley.

— Mulțumesc, am zis și am luat luminița.

Mama lui Presley a încercat să zâmbească, dar colțurile gurii i-au tremurat, apoi a continuat să împartă lumânări altor elevi.

— Ești dezgustătoare! mi-a zis Tatum, care era la câțiva metri de ea, în costumul de majoretă. Cum de ai tupeul să ții lumânarea aia, știind ce știi?

— Ce știi? am întrebat.

— Unde e! a țipat Tatum.

Oamenii din jur s-au întors spre noi.

— Chiar așa, a început și Brie. Unde e, Catherine? Ce i-ați făcut, tu și Elliott?

— Sper că nu vorbești serios! am răbufnit eu.

— Haide! a zis Madison și m-a luat de braț. Nu trebuie să suporti asta.

— Marș de-aici! a țipat Brie arătând cu degetul spre parcare. Elliott i-a făcut ceva lui Presley! Nu e un erou. E un criminal!

— Brie! a strigat Tatum, încercând s-o liniștească, nu e vina lui Elliott. E vina ei.

Apoi a făcut un pas spre mine, evitându-mi privirea.

— Tu ai fost.

Unul dintre părinți a ținut-o pe Tatum.

— Haideți, fetelor! Ce se întâmplă aici?

Brie m-a arătat cu degetul.

— Catherine o ura pe Presley, a zis, după care și-a îndreptat degetul spre Elliott. Iar el a scăpat-o de ea.

— E adevărat? a întrebat o mamă.

— Nu! am insistat eu, simțind toți ochii ațintiți asupra mea.

Murmurele s-au răspândit în mulțime, iar uralele s-au stins.

Mama lui Tatum și-a luat fiica de după umăr.

— N-ai ce căuta aici.

— De ce? a întrebat Madison. N-a făcut niciun rău.

— Să plece! a țipat cineva. Dați-le afară!

— *Ieși afară!*

— *Valea!*

— *Nu-l mai felicitați! El a atacat-o pe Presley Brubaker!*

— *Criminalule!*

— Of, Doamne! a zis Madison.

Elevii au început să-l bruscheze pe Elliott, iar el i-a îmbrâncit la rândul lui.

— Lăsați-l în pace! am țipat.

— Hai să mergem, Catherine! Catherine! m-a strigat Madison și m-a tras după ea.

Îi citeam teama în ochi.

Părinții au început să-l huiduie și ei. Unchiul John și-a făcut loc cu coatele prin mulțime și, odată ajuns la Elliott, a ridicat brațele, încercând să calmeze spiritele. În secunda următoare, renunțase și-i împingea pe ceilalți tați, urlând la ei când se apropiau prea tare. Elliott era în spatele lui, dar era încă îmbrâncit din toate direcțiile.

— Opriți-vă! a vociferat Leigh de pe margine. Opriți-vă!

Kay striga la o altă mamă, apoi a împins-o pe jos.

Reflectoarele luminau mulțimea și scoteau în evidență schimbarea bruscă de atmosferă. Cei care rămăseseră în tribune s-au oprit să urmărească haosul de pe teren. Nu era un război. În război, există tabere. Erau represalii emoționale.

Elliott s-a uitat la mine și mi-a făcut semn s-o iau spre poartă, în timp ce era jignit și îmbrâncit. Madison m-a tras spre ieșire, dar eu mă tot uitam în spate după el. Polițiștii i-au apucat de brațe pe Elliott și pe unchiul John și i-au împins prin aglomerație, apărându-i de scuipături și ghemotoace de hârtie. Chiar și polițiștii au trebuit să strige și să amenințe ca să-și facă loc. Fusesse nevoie doar de un moment de reculegere pentru Presley și, în câteva clipe, Elliott se transformase din eroul orașelului într-un dușman hulit.

Am luat-o în urma poliției și a lui Elliott și ne-am oprit doar când am ajuns la porțile stadionului.

— Nu vă sfătuiesc să vă întoarceți, a zis unul dintre polițiști. E imbulzeală și nervii sunt întinși la maximum.

Elliott s-a încruntat, dar a încuviințat.

Kay și Leigh au venit în fugă spre locul unde stăteam împreună cu John. Kay l-a îmbrățișat pe Elliott, iar John a luat-o pe Leigh pe după umeri.

— Ești bine? l-a întrebat Kay pe fiul ei.

— Mda, a răspuns Elliott, observând că avea gulerul hainci rupt. M-au atacat din senin.

— Haide! a zis Leigh. Trebuie să plecăm.

— O s-o duc pe Catherine acasă mai întâi, a spus Elliott.

— Pot s-o duc eu, s-a oferit Madison.

Elliott m-a privit îngrijorat.

— Sunt în regulă. Du-te! Ne vedem mai târziu, am zis și m-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut pe colțul gurii.

Leigh și Kay l-au condus pe Elliott spre mașină, iar el s-a uitat după mine până când l-a întrerupt Kay, spunându-i ceva.

Madison s-a întors cu fața spre mulțime. Luminile stadionului se estompaseră, lăsând la iveală sutele de luminițe. Copiii și părinții începuseră să cânte, iar Madison m-a tras de haină.

— Îmi pare rău că zic asta, dar e tare dubios că acum câteva minute au încercat să-l atace pe Elliott, iar acum cântă *Amazing Grace*.

— Da, e cam dubios. Erau gata să-l sfășie, iar acum sunt calmi și stau acolo ca niște impostori.

— Hai să mergem!

— Sigur nu vrei să-l aștepti pe Sam?

— Îi dau un mesaj. Mă văd cu el mai târziu.

Am mers împreună la Toyota ei. Farurile noi-nouțe îndepărtaseră urmele atacului lui Presley și al clonelor. Madison a ieșit din parcare și s-a îndreptat spre Juniper.

— Orașul ăsta a înnebunit, a zis ea, cu ochii mari. Cu câteva secunde înainte, îl aplaudaseră. Mă bucur că l-au scos polițiștii de acolo. Putea să se termine mult mai rău.

Am clătinat din cap.

— Parcă uitaseră să dea vina pe el până au apărut lumânările.

— Bietul Elliott! a zis Madison. Băieții din echipă n-au ridicat nici măcar un deget să-l apere, după ce le-a câștigat meciul. A câștigat pentru tot orașul. Mă simt atât de prost față de el.

M-a cuprins tristețea văzând cât de rău îi părea. Elliott nu merita nimic din toate astea. Trăia cel mai frumos moment din viața lui și, într-o clipă, totul se schimbaseră. În Yukon era vedetă. Plânseseră după el. Iar acum, din cauza mea, era prins într-un loc în care majoritatea oamenilor credeau că e vinovat de crimă și, mai rău, că scapă nepedepsit.

— Și eu.

— Îmi pare rău și pentru tine, Catherine! Nu e singurul care suportă consecințele. Și știu că n-ai făcut nimic. Sper s-o găsească și să-l descopere pe vinovat.

Madison a parcat pe aleea din fața pensiunii. M-a strâns în brațe, iar eu i-am mulțumit că m-a condus și am pornit de-a lungul gardului

negru care proteja cartierul de Juniper, până la poartă. Toyota a demarat înapoi spre școală.

Am intrat în casă, m-am oprit câteva clipe în hol să pândesc zgomotele, apoi am urcat la etajul al doilea. Ușa de la dormitor a scârțâit. M-am proptit de lemnul ei vechi și m-am uitat în sus, pentru că lacrimile îmi înțepau ochii, dar refuzam să plâng.

Cutia muzicală de pe servanță a scos un sunet metalic. M-am apropiat de ea și i-am deschis capacul, salutând balerina. Am răsucit cheia și am ascultat melodia dulce, iar furia și teama s-au topit încet. Elliott avea să vină în curând, departe de mulțimea furioasă, departe de lumânările aprinse și, într-o bună zi, urma să plece departe de Oak Creek și de privirile acuzatoare ale tuturor celor pe care-i cunoșteam.

Am auzit pietricele în geam, am pus cutia la loc și m-am dus să deschid.

Elliott s-a cățărat până la mine, cu o geantă gri cu negru care îi atârna de umăr. Și-a dat gluga jos, descoperindu-și părul prins la spate și obrazii încă îmbujorați de la efort.

— Am fost la mătușa Leigh să-mi iau câteva lucruri și pe urmă am venit direct. Pot să fac un duș? m-a întrebat în șoaptă.

— Da, sigur, am zis și i-am făcut semn spre celălalt capăt al camerei.

A încuviințat și a zămbit nervos înainte să-și ia geanta și să intre în baie. Câteva secunde mai târziu, țevile au început să șuiere. M-am uitat spre tavan și m-am întrebat cine ne-ar putea auzi.

Cutia muzicală cânta încă, iar balerina dansa. Elliott nu mai adusesese vorba despre meci și mă întrebam cât e de supărat. O parte din mine se temea că, la un moment dat, o să înceteze să mai creadă că mai merită să mă iubească.

După nici zece minute, Elliott a apărut în prag, îmbrăcat într-un tricou curat și pantaloni scurți, roșii, ținând ceva în palmă. A mers în picioarele goale până la pat, s-a aplecat și a înnodat niște șnururi

de piele de tăblia patului, lăsând micul cerc cu țesătură în interior să atârne deasupra pernei mele.

— E un prinzător de vise. Mama mi l-a făcut când eram mic. M-am gândit c-o să te ajute.

S-a strecurat sub așternuturi, tremurând.

— E mereu așa frig aici?

Am rămas cu privirea ațintită asupra formelor frumoase țesute în interiorul cercului, fără să-mi pot lua ochii.

— Mama a dat termostatul mai încet ca să plătim mai puțin. Pornește căldura doar când avem oaspeți noi. Îl ai de când erai mic?

— Oaspeți noi?

— Alții în afară de cei obișnuiți.

Elliott m-a privit o clipă, apoi a ridicat plapuma și mi-a făcut semn să mă așez lângă el.

— De când eram bebeluș. Era atârnat deasupra leagănului.

Mi-am strâns halatul mai tare.

— Poate că ar trebui să...

M-am dus la capul patului și am apucat de grilajul de fier.

Elliott s-a ridicat, a împins servanta în dreptul ușii, apoi m-a ajutat să mut și patul. Panica mea creștea cu fiecare zgomot, paralizându-mă. M-am oprit, nevoită să-mi adun și ultima fărâmă de curaj ca să continui.

După ce am terminat, am așteptat să aud vreo ușă scârțâind, vreo reclamație, orice mișcare în afara dormitorului. Nimic.

— E în regulă? m-a întrebat el.

M-am băgat sub așternuturi lângă Elliott. Corpul lui cald a încălzit cearșafurile în câteva secunde. Era ca o pătură electrică, așa că mi-am scos șosetele pufoase și m-am întrebat dacă pantalonii de lână și bluza cu mânecă lungă aveau să mă încingă prea tare peste noapte.

M-am întins pe burtă, cu fața spre Elliott și cu perna la piept. S-a aplecat și mi-a ridicat încet bărbia până când buzele noastre s-au

întâlnit. Ne sărutaserăm de zeci de ori, dar acum mâna lui îmi mângâia coapsa și-mi trecuse genunchiul peste șoldul lui. M-am topit lângă el, iar căldura din piept mi s-a răspândit în tot corpul.

— Elliott, am șoptit trăgându-mă înapoi, mulțumesc că faci asta. Dar...

— Știi de ce sunt aici, a zis și și-a băgat mâinile sub pernă. Scuze, poți să te culci. O să veghez să nu ți se întâmple nimic rău. Promit!

— Nu poți să-mi promiți. Ca și în seara asta. Lucrurile nasoale se întâmplă indiferent dacă vrem sau nu.

— Nu-mi pasă de ce s-a întâmplat în seara asta.

— Cum? Cum poate să nu-ți pese? A fost groaznic ce au făcut.

— Tu te-ai descurcat singură doi ani în casa asta și la școală. Pot să fac și eu față câtorva luni de școală.

A ezitat.

— Catherine... Cum a fost? După ce a murit tatăl tău?

Am oftat.

— Pustiu. La început, Minka și Owen au tot încercat să vină pe-aici, dar îi refuzam. La un moment dat, am încetat să mai răspund la ușă, iar ei au renunțat să mai vină. S-au înfuriat. Asta mi-a făcut viața mai ușoară. Mi-era greu să-i ignor când erau triști.

— De ce nu i-ai mai lăsat înăuntru?

— Nu puteam să las pe nimeni.

— Știi că n-am voie să întreb de ce...

— Atunci, te rog, nu întreba.

Elliott a zâmbit. S-a întins spre mine și m-a apucat de mână.

— Elliott?

— Da?

— Tu nu te gândești niciodată că ți-ar fi mai ușor dacă nu m-ai iubi?

— Niciodată. Nici măcar o dată.

S-a rezemat de tăblia patului și m-a tras spre el, odihnindu-și bărbia de creștetul meu.

— Asta e ceva ce pot să-ți promit.

— Catherine! s-a auzit vocea lui Poppy de la parter.

— Vin! am țipat și m-am pieptănat în grabă, apoi am fugit jos.

Diminețile de luni erau meru haotice, dar mai ales când era Poppy aici.

Am zămbit văzând-o singură în bucătărie. Părea nefericită și n-a durat mult să înțeleg de ce.

— N-ai mâncat micul dejun?

M-am uitat în jur. În afara unei tăvi cu niște resturi dintr-un sendviș cu șuncă și dintr-un ciorchine de strugure, nu era nimic. Nici ouă, nici cârnați, nici măcar pâine prăjită.

Poppy a clătinat din cap, legănându-și buclele zbârlite și încălcite.

— Mi-e foame.

M-am încruntat. Era prima dată de când deschiseseam pensiunea când mama nu făcuse micul dejun.

— Cum ai dormit? am întrebat-o, dar știam deja răspunsul.

Pielea de sub ochii ei era vineție.

— Au fost zgomote.

— Ce fel de zgomote?

Am scos o tavă din dulapul de deasupra aragazului, apoi am deschis frigiderul.

— N-avem bacon. Nici ouă...

M-am încruntat. Mama nu făcuse nici cumpărăturile.

— Ce zici de un covrig?

Poppy a încuviințat.

— Cu unt sau cremă de brânză?

A ridicat din umeri.

— Avem cremă de brânză cu aromă de căpșune, am zis și-am scos borcanul din sertarul de jos.

— Pun pariu că-ți place.

Am lăsat-o singură în bucătărie și m-am dus în cămară. Rafturile erau goale, cu excepția unei pungi de cereale, a uneia de orez instant, a câtorva borcane cu sos și a uneia de conserve de legume și, *da! Covrigi!*

M-am întors în bucătărie cu o pungă de covrigi în mână, dar bucuria n-a durat mult. Lista de cumpărături pe care o făcusem era încă prinsă cu un magnet de frigider. Asta însemna că trebuie să mă duc la magazin după ore, dar nu știam câți bani mai avem în cont.

Poppy era ghemuită pe scaunul înalt, cu genunchii la piept.

Capacul borcanului cu cremă de brânză a făcut *poc* și, după ce covrigii au sărit din prăjitor, i l-am întins pe primul. Poppy îngâna aceeași melodie pe care o știa și cutia mea muzicală.

A analizat covrigul câteva clipe, apoi și l-a îndesat în gură. Crema i s-a topit în jurul buzelor, lăsând o urmă roz, lipicioasă. M-am răsucit să prăjesc unul și pentru mine.

— Ești doar tu sau e și tatăl tău? O să vrea și el să mănânce? am întrebat.

A clătinat din cap.

— A plecat.

Mi-am întins și eu cremă pe covrig și am mușcat, în timp ce Poppy își dădea gata micul dejun în timp record.

— Aseară ai mâncat?

— Cred că da.

— Ce zgomote?

— Ă? a întrebat ea cu gura plină.

— Ai zis că n-ai putut să dormi din cauza zgomotelor. Eu n-am auzit nimic.

— Erau dedesubt, a zis ea.

Am terminat de mâncat, am deschis sertarul de lângă chiuveță cu un scârțâit și am scos o cârpă. Am băgat-o sub jetul de apă, după care am șters-o pe Poppy la gură. Mi-a dat voie, așa cum o făcuse de zeci de ori.

— Sub ce? Sub patul tău?

S-a strâmbat, înfășurându-și cămașa de noapte pe deget.

— Uite cum facem. Diseară, verificăm de două ori sub pat.

A încuviințat și și-a lipit capul de pieptul meu. Am strâns-o în brațe, apoi am ieșit pe hol ca să caut în ladă niște cărți și creioane de colorat.

— Uite, Poppy! am zis eu, cu o carte și o cutie mică în mână.

— Tocmai a fugit, mi-a răspuns Althea, care se apucase să spele vasele. Asta mică e campioană la furișat.

Mi-am pus ghiozdanul în spate și i-am simțit greutatea pe umeri.

— Bună dimineața!

— 'Neața, copilă! Te duce Elliott la școală azi?

— Da, am zis și mi-am prins părul într-o coadă la ceafă. Cred că da. N-ar trebui s-o iau de bună.

Afară huruia un motor și am auzit o portieră trântindu-se. Am aruncat o privire prin fereastra din camera de zi și am zâmbit. Elliott se apropia cu pași repezi de verandă, apoi s-a oprit în fața ușii.

— Spune-i mamei că am plecat, am zis și i-am făcut cu mâna Altheei.

Părea obosită și posacă, ceea ce nu-i stătea în obicei.

— Îi transmit, copilă. Să ai o zi bună la școală!

Elliott n-a zâmbit când m-a văzut, ci a gesticulat spre mașina de poliție parcată pe stradă.

— Cine e? am întrebat, apropiindu-mă de marginea verandei.

— E una parcată și în fața casei lui Leigh.

— Ne... urmăresc? De ce?

— Unchiul John zice că probabil suntem suspecți.

M-am uitat înapoi spre casă, apoi l-am urmat pe Elliott la mașină.

În mașină se făcuse deja cald, dar eu încă mai tremuram.

— Te-au văzut când ai plecat azi-dimineață de la mine?

— Nu.

— De unde știi?

— M-am asigurat că nu mă vede nimeni.

— Nu pricep, am zis în timp ce Elliott pornea mașina. De ce ne urmăresc pe noi în loc să-l caute pe cel care a răpit-o pe Presley?

— Păi asta cred ei că fac. Doamna Brubaker a sunat-o pe mătușa mea aseară și a implorat-o. A rugat-o să-i spun dacă știi ceva de Presley.

— Dar nu știi nimic.

Elliott a clătinat din cap. Avea părul prins într-o codiță gen coc ce-i lăsa toată fața la vedere, lucru rar. Niște fire de barbă nerasă se întindeau pe toată linia maxilarului sculptat, iar privirea îi era obosită după noaptea lungă.

M-am uitat pe fereastră la ceața care se așternea peste câmpurile uscate de grâu și soia și m-am întrebat unde e Presley, dacă fugise sau fusese răpită. Circula zvonul că poliția nu găsisese semne de violență.

— Și dacă o să spună că tu ai fost? Dacă te pun sub acuzație?

— N-au cum. N-am fost eu.

— Oameni nevinovați sunt acuzați pe nedrept tot timpul.

Elliott a parcat mașina la locul obișnuit și a oprit motorul, dar a rămas pe loc. Umerii îi căzuseră. De când redeveniserăm apropiați, nu-l mai văzusem niciodată atât de abătut.

— Când ai fost audiat la secție, le-ai spus că ai dormit la mine? am întrebat.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau să-i spună ceva mamei tale.

Am încuviințat. Cu siguranță, asta ar pune capăt nopților mele de odihnă.

— La ce oră ai plecat? am vrut să știu.

S-a foit în scaun.

— Am adormit și m-am trezit abia după răsărit. Am plecat chiar în zori.

— Ar trebui să le spui.

— Nu.

— La dracu', Elliott!

S-a uitat în jos, râzând pe înfundate.

— N-o să mă aresteze.

Am intrat amândoi în școală sub privirile aspre ale celorlalți. Elliott m-a așteptat în dreptul dulapului până mi-am lăsat ghiozdanul și mi-am luat cărțile pentru prima oră.

Madison și Sam au apărut lângă noi. Pletele lor blonde făceau un zid între mine și restul elevilor.

— Hei, a zis Sam, ți-au pus cătușe și tot tacâmul?

Madison i-a tras un cot.

— Doamne! Sam!

— Ce? a întrebat el, frecându-și coastele.

— Sunteți bine? m-a întrebat Madison și m-a îmbrățișat.

Elliott a încuviințat.

— Suntem în regulă. Poliția o s-o găsească în curând și o să afle ce s-a întâmplat.

— Speri tu, a zis Sam.

Madison și-a dat ochii peste cap.

— Sigur o să afle, a zis, apoi s-a uitat la mine. Să nu accepți rahaturi din partea nimănui azi. Tai în carne vie.

Am zămbit, iar Sam a tras-o pe Madison spre clasă.

Elliott m-a condus pe hol și, când am ajuns în fața clasei de spaniolă, m-a pupat pe obraz.

— Sigur ești bine?

Am dat din cap.

— De ce?

— Nu știu, am o presimțire, a zis el ridicând din umeri.

— O să fie bine.

M-a mai pupat o dată pe obraz în grabă, după care a alergat pe hol și a dispărut după colț, spre clasa din cealaltă parte a clădirii unde se ținea ora lui.

Am intrat în clasă cu cartea strânsă la piept și m-am așezat în bancă sub privirile tuturor. Chiar și señora Tipton m-a privit circumspect. Și-a pipăit părul cărunt făcut permanent, ne-a urat bun venit în spaniolă, apoi ne-a cerut să deschidem cărțile la pagina 374.

Imediat după ce señora ne-a dictat subiectele, iar clasa s-a cufundat în liniște, am simțit crampe în burtă. Mi-am dus mâna spre punctul dureros din zona bazinului. *Minunat*. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi vină ciclul.

Am ezitat o clipă, nedorind să atrag atenția, apoi m-am dus în liniște la catedră și m-am aplecat spre señora.

— Trebuie să ajung la dulapul meu.

— De ce? a întrebat ea suficient de tare cât să audă toată lumea.

M-am crispat.

— E personal.

A priceput și s-a luminat la față, făcându-mi semn să ies. Am luat ecusonul portocaliu laminat pe care scria PERMIS DE IEȘIRE ÎN HOL. Când am luat-o după colț, le-am văzut pe Anna Sue și Tatum în dreptul dulapului meu, lucrând cu înfrigurare la ceva.

Un sunet metalic a făcut aerul să vibreze. Anna Sue s-a oprit, iar Tatum s-a întors.

— Unde e? m-a întrebat Anna Sue cu furie în ochi.

S-a apropiat de mine, cu un cuțit în mână.

— Știi că știi!

M-am dat un pas în spate și mi-am aruncat ochii spre opera de artă a Annei Sue, scrijelită pe dulapul meu de sus până jos:

MĂRTURISEȘTE

Tatum i-a luat cuțitul din mână și mi l-a pus în față, îmbrâncindu-mă spre dulapuri.

— E în viață? a șoptit ea. Ți-a zis sălbaticul ăla unde a dus-o sau a omorât-o pur și simplu? E îngropată undeva? Spune-ne!

Lumina neonului s-a reflectat în vârful lamei, la câțiva centimetri de ochiul meu.

— Nu știu unde e, am zis. Nici Elliott nu știe. A fost la mine acasă în noaptea aia. N-avea cum să fie el.

Anna Sue mi-a urlat în față.

— Toată lumea știe că el a fost! O vrem înapoi! O vrem în siguranță! Spune-ne unde e!

— Te previn. Stai departe de mine! am scrașnit furioasă.

— Mă ameninți? a întrebat Tatum și mi-a atins lama metalică de obraz.

Am închis ochii, am urlat dezlănțuită și am luat-o la pumni. Tatum a căzut pe spate, iar cuțitul a răsunat pe podea. L-am lovit cu piciorul și-am împins-o pe Tatum spre una dintre ferestrele mari aflate vizavi de dulap. Îmi simțeam pumnii izbindu-se de oasele feței ei, dar niciun pic de durere. Aș fi putut s-o țin așa toată ziua.

Anna Sue m-a apucat de păr și m-a tras înapoi. Ne-am pierdut amândouă echilibrul și ne-am rostogolit pe plăcile de gresie. M-am urcat deasupra ei și am început să-i car pumni peste mâinile ce-i acopereau fața.

— Ți-am zis să mă lași în pace! am țipat eu, strângând pumnul tare. Nu v-am făcut niciodată nimic! M-ați hărțuit de când mă știu! Ajunge! Auzi? Ajunge!

O loveam aproape după fiecare cuvânt, iar furia mi se scurgea prin toți porii.

A încercat să-mi tragă și ea una, dar am folosit ocazia ca să-i dau un pumn în moaca lipsită de apărare.

— Încetați! Încetați în clipa asta!

Când m-au tras de deasupra ei, gâfăiam, iar mușchii îmi tremurau de la adrenalina și epuizare. M-am zvârcolit încercând să ajung din nou la Anna Sue. Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Tatum lipită de perete, îngrozită.

— Am spus oprește-te! a țipat domnul Mason și a continuat să mă țină strâns de mijloc.

Mi-am lăsat brațele să atârne pe lângă corp și am simțit că mă lasă genunchii. Lacrimile pe care voiam să le vărs de când aveam șapte ani mi-au înecat ochii.

Doamna Mason a apărut de după colț, surprinsă de această scenă: soțul ei care mă ținea și Anna Sue întinsă pe jos, cu buza plină de sânge.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Mi-a văzut dulapul vandalizat, apoi privirea i-a căzut pe cuțitul care zăcea pe jos. S-a aplecat să-l ridice.

— Al cui e ăsta? Anna Sue, tu ai scris cu ăsta pe dulapul lui Catherine?

Anna Sue s-a ridicat încruntată, ștergându-și sângele de la gură cu dosul palmei.

— Răspunde-mi! a țipat doamna Mason.

Pentru că Anna Sue a refuzat să se supună, doamna Mason s-a întors spre Tatum.

— Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Știm că sunt anchetați! Vrem să aflăm ce i-au făcut lui Presley! a izbucnit Tatum.

Domnul Mason mi-a dat drumul și m-a privit pe deasupra ochelarilor.

— Le-ai atacat pentru că ți-au zgâriat dulapul? Catherine, nu-ți stă în fire! Ce s-a întâmplat?

Anna Sue și Tatum m-au privit cu ură. Am lăsat ochii în pământ și mi-am văzut pumnii însângerați. Arătau exact ca ai lui Elliott când ne-am cunoscut. Apoi m-am uitat spre doamna Mason.

— Anna Sue mi-a scrijelit dulapul și le-am prins asupra faptului. M-au întrebat unde e Presley, pe urmă Tatum a luat cuțitul, mi l-a pus în față și m-a împins în dulapuri.

Domnul și doamna Mason s-au întors spre Tatum, cu gurile căs-cate.

— Tatum, ai amenințat-o pe Catherine cu cuțitul ăsta? a întrebat doamna Mason.

Tatum se uita când la domnul Mason, când la doamna Mason, apoi a fixat-o pe Anna Sue, venindu-și în fire.

— O să facem orice e nevoie ca să ne aducem prietena înapoi.

Doamna Mason s-a uitat la mine cu teamă în ochi și și-a dres glasul.

— Domnule Mason, te rog du-le pe Anna Sue și Tatum în biroul directoarei. Și cheamă poliția. Catherine Calhoun tocmai a fost amenințată cu o armă periculoasă pe proprietatea școlii.

Domnul Mason a înșfăcat-o pe Tatum de braț, apoi și pe Anna Sue, ridicând-o de la pământ.

— Stați! a zis Tatum și s-a smucit. Ea ne-a atacat! Ea ne-a atacat pe noi!

— După ce ați amenințat-o cu un cuțit, a zis domnul Mason, iar vocea lui gravă a răsunat pe hol. Haideți! Să mergem!

Am format codul dulapului, am tras de mâner și, pentru prima oară, dulapul s-a deschis de la prima încercare. Am scos un tampon și un absorbant subțire și le-am strecurat în buzunarul hainei.

— A, de-aia veniseși la dulap în mijlocul orei! a zis doamna Mason.

Mi-a luat capul în palme și mi-a aranjat părul.

— Ești bine?

Am încuviințat, cu obrazii încă umezi.

M-a strâns în brațe cu putere. Mi-am odihnit capul la pieptul ei și mi-am dat seama că încă tremuram.

— Nu mai ești în siguranță aici.

—Nu i-am făcut nimic lui Presley. Și nici Elliott. Jur că n-avem nicio legătură!

— Știu. Haide! a zis și m-a tras de mână.

— Unde mergem? am întrebat.

Doamna Mason a oftat.

— Până se calmează situația, o să primești temele și o să ți le faci la mine în birou.

Capitolul treizeci

Catherine

Ploaie răpăia în parbrizul Chryslerului și se scurgea fără ajutor din partea ștergătoarelor. Elliott fusese tăcut toată seara, după școală, la cumpărături și acum în mașină, în fața pensiunii.

— Pot să intru? a întrebat în cele din urmă, cu picăturile de ploaie încă scurgându-i-se de pe nas.

A rămas cu ochii ațintiți pe volan și a așteptat să-i răspund.

I-am atins obrazul.

— Da. Trebuie să te uscăm.

— Car sacoșele până la verandă și pe urmă ne întâlnim sus.

Am încuviințat.

După ce am dus și ultima sacoșă în bucătărie, am văzut-o pe mama așezată pe canapea, cu ochii pironiți în ecranul negru al televizorului.

— Am făcut cumpărăturile, am zis dându-mi haina jos. Vrei să mă ajuți să le așez?

N-a răspuns.

— Cum a fost azi?

Am umplut camera, apoi frigiderul. Hainele ude mi se lipiseră de piele și, în timp ce aruncam pungile goale la coș, au început să-mi clănțane dinții. Mi-am scos cizmele și le-am lăsat în hol înainte să intru în living.

— Mama?

Nu s-a mișcat.

Am dat roată și i-am văzut fața palidă și ochii roșii fixați în podea.

— Ce faci? am întrebat-o, îngenunchind în fața ei.

I-am dat părul la o parte de pe chip și am simțit un gol în stomac. Îi mai fusese așa de rău o dată sau de două ori, dar acum se comporta din ce în ce mai ciudat.

— Toată lumea moare, a șoptit ea, evitându-mi privirea.

— Ți-e dor de tata? am întrebat.

S-a uitat spre mine încruntată, apoi și-a întors privirea, cu o lacrimă pe obraz.

— Bine. Hai să te duc în pat!

M-am opintit s-o ridic și am condus-o pe scări, pe hol, apoi pe cele câteva trepte care duceau către dormitorul ei mare. S-a așezat pe pat cu aceeași expresie tristă. I-am desfăcut bluza și i-am scos sutienul, am găsit cămașa ei preferată de noapte și i-am tras-o peste cap.

— Gata! i-am zis și am dat pătura la o parte.

S-a întins și i-am scos pantofii și blugii, apoi am acoperit-o, iar ea s-a întors cu spatele la mine.

Am pupat-o pe obraz, dar a rămas nemișcată. Pielea îi era așa de rece și umedă. I-am atins mâinile și am observat noroiul de sub unghii.

— Mamă, ce ai făcut?

Atunci și-a tras mâinile imediat.

— Bine. Vorbim mâine despre asta. Te iubesc!

Am închis ușa și am pășit încet pe scări ca să nu fac zgomot, apoi am luat-o pe hol spre camera mea. M-am dus până la termostat și am rotit cadranul, răsufând ușurată când au pornit ventilatoarele. Mama nici măcar nu mă întrebase de ce eram udă și tremuram.

— Eu sunt, am șoptit când m-am strecurat prin crăpătura dintre ușă și servanță.

Mă așteptam să-l găesc pe Elliott în cameră, dar nu era acolo. L-am văzut în baie, ud leocă și tremurând. Avea doar blugii pe el și un prosop de-al meu înfășurat în jurul umerilor goi.

— Ce faci? am întrebat și am intrat după el.

Avea buzele vinete și îi clănțăneau dinții.

— Nu reușesc să mă încălzesc, a zis.

Am tras de perdeaua de la duș, inelele alunecând pe bară, și am dat drumul la apă. Mi-am dat jos haina, am intrat în cadă și l-am tras pe Elliott după mine.

Am rămas amândoi în picioare sub jetul cald, până când tremuraturul necontrolat al trupurilor noastre s-a mai domolit. Am reglat temperatura din nou și din nou, încălzind apa, care ne încălzea la rândul ei.

Elliott și-a coborât ochii spre mine, capabil în sfârșit să observe și altceva în afară de frig. Apa îi curgea de pe nas și bărbie în timp ce se uita la puloverul și blugii mei uzi. S-a aplecat și mi-a tras puloverul peste cap, și am rămas într-un maiou roz, subțire. Mi-a luat obraji în palme și m-a sărutat.

M-am aplecat încercând să-mi deschei blugii, dar nu au alunecat ca de obicei, lipindu-se de fiecare centimetru de piele. I-am aruncat în spatele căzii. Simțeam că Elliott mă mângăie altfel, degetele lui se înfingau mai adânc în pielea mea, respirația i se întetise, gura lui era mai înfometată. Mi-a cuprins talia cu brațele, m-a tras mai aproape și, când începuse să-mi sărute gâtul, a încetinit, iar atingerea lui a redevenit ușoară.

S-a întors, a oprit dușul și a luat două prosoape, mi-a întins unul, apoi s-a șters pe față cu celălalt.

— Ce e? am întrebat.

— Ar trebui să te duci...

Mi-a făcut semn spre dormitor, jenat.

— Am făcut ceva greșit?

— Nu, a spus el repede, disperat să mă scutească de umiliința pe care o simțea. Nu sunt... pregătit.

— A!

Am clipit, așteptând să-mi pice fisa. Când am înțeles, am făcut ochii mari.

— A!

— Mda. Scuze! Nu mi-am dat seama că există opțiunea asta.

Am încercat să-mi rețin zâmbetul, fără succes. Nu era vina lui. Nu-i dădusem niciun indiciu că există opțiunea asta.

— Păi o să...

Am făcut semn spre servanță și am închis ușa de la baie în urma mea. Mi-am dus mâna la gură și mi-am înăbușit un chicot, apoi am deschis un sertar.

Mi-am pus o pereche de chiloți uscați și am tras de prima cămașă de noapte pe care am găsit-o, apoi m-am îmbrăcat.

Elliott a ciocănit în ușă.

— Poți să-mi dai și mie tricoul și pantalonii din geantă?

— Da, am zis și m-am îndreptat spre geanta din colț.

Le-am scos și m-am grăbit spre ușa de la baie, întredeschisă de Elliott care aștepta cu mâna întinsă prin crăpătură. I-am pus hainele în mână, iar ușa s-a închis la loc.

M-am așezat pe pat și am început să-mi perii părul, ascultând torsul cutiei muzicale și așteptând să apară Elliott. A ieșit în cele din urmă, încă rușinat.

— Nu fi jenat, i-am zis. Eu nu sunt.

— Chestia e că... Mătușa Leigh a adus vorba despre asta după ce am dormit la tine prima noapte. Am asigurat-o că asta nu e o opțiune prea curând. Acum îmi doresc s-o fi ascultat.

— Ei, abia *asta* e jenant.

Elliott a chicotit lângă mine și s-a străduit să-și scoată elasticul din pletele ude.

— Lasă-mă pe mine! am zis și am zâmbit, iar el s-a relaxat, sprinându-se de mine.

Mi-a luat un minut întreg, dar am reușit să desfac tot părul de pe elasticul negru, apoi am trecut la descălcit. Am început de la vârfuri, ținându-le cu mâna în timp ce-i treceam peria prin păr. A tras aer adânc în piept și a închis ochii, în timp ce peria îi aluneca prin șuvițele negre într-un ritm liniștitor.

— Nu m-a mai pieptănat nimeni de când eram mic, a zis el.

— E relaxant. Ar trebui să mă lași s-o fac mai des.

— Poți să faci asta cât de des vrei.

Când am reușit să-l descurc de tot, Elliott mi-a luat elasticul și și-a prins din nou părul în sus.

— Ești ca personajul ăla din Biblie, am zis eu. Ța puternic, cu puterea în păr.

Elliott a ridicat o sprânceană.

— Ai citit Biblia? Parcă ziceai că nu crezi în Dumnezeu.

— Credeam.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? a întrebat el.

— Tu crezi? În Dumnezeu?

— Cred într-o legătură, cu pământul, cu stelele, cu toate ființele, cu familia, cu strămoșii mei.

— Cu mine?

A părut surprins.

— Tu ești din familie.

M-am aplecat și mi-am atins ușor buzele de ale sale, una din ele încă rănită. Elliott s-a tras înapoi.

— Aduc niște gheață.

— Nu. Sunt OK. Nu pleca.

Am chicotit.

— Mă întorc imediat.

M-am strecurat afară din cameră și am coborât scările, am deschis congelatorul și am căutat un pachet înghețat. L-am înfășurat într-un prosop și am urcat repede înapoi în timp ce-mi dădeam seama că-mi intrase în sânge să ciulesc urechile la orice mișcare. Era liniște. Chiar și cazanul de apă de la subsol era tăcut.

Când m-am întors în dormitor, Elliott m-a ajutat să mut servanta și patul înapoi în dreptul ușii.

— Aș putea să vin într-o zi când nu e mama ta și să-ți montez un zăvor.

Am clătinat din cap.

— Ar afla. Și ar lua-o razna dacă aș schimba ceva în casă.

— Ar trebui să înțeleagă de ce fata ei adolescentă își pune zăvor la dormitor. Mai ales dacă oaspeții dau buzna la ea în cameră.

— N-o să înțeleagă.

I-am atins buza despicată acolo unde îl lovise Cruz.

— Îmi pare atât de rău, Elliott! Dacă ai fi stat departe de mine, n-ai fi în situația asta acum.

— Gândește-te. De ce li se pare că tu aveai un motiv să-i faci rău lui Presley? Pentru că se purta groaznic cu tine. N-o să mă convingi în veci că toată treaba asta e din vina ta. Ar putea să mă atace de o sută de ori, tot n-ar fi vina ta. E alegerea lor. Ura lor. Frica lor. Nu tu îi împingi să facă asta.

— Crezi că o să mai încerce să te atace?

A oftat, iritat.

— Nu știu. Are importanță?

— Da. Pentru că e așa cum zici. E din ce în ce mai rău. Poate că ar trebui să vii și tu să înveți în biroul doamnei Mason, am zis eu.

— Nu e o idee rea. Mi-e dor să te văd pe holuri și la ora domnului Mason.

— Mie-mi zici! De o lună tot merg acolo. Ne apropiem de vacanța de Crăciun, și nu se mai termină.

— Doamna Mason e îngrijorată din cauza ta. Și eu sunt.

— Hai să ne facem griji în legătură cu tine o vreme.

O scândură din podea a scârțâit pe hol și am tăcut amândoi.

— Cine e în casă? a șoptit Elliott.

— Willow era aici când m-am întors de la școală. Probabil că ea e.

— Cine e Willow?

Am oftat.

— Are nouășpe ani și se dă cu mult tuș la ochi. Așa o deosebești. E... tristă.

— De unde e?

— Nu vorbesc cu ea la fel de mult cum vorbesc cu ceilalți. De obicei e prea deprimată. Mama zice că a fugit de-acasă. După accent, ai putea zice că e din Chicago.

— Și restul? Ai zis că Juniper are oaspeți regulați.

— Aă...

Mă simțeam ciudat să vorbesc despre oaspeți.

— Mai sunt Duke și fata lui, Poppy. El zice că se ocupă de afaceri cu petrolul și că e din Texas, dar nu face decât să țipe mai tot timpul. E furios..., înspăimântător, iar Poppy e ca un șoricel care fuge în jurul casei.

— Groaznic. De ce călătorește cu el?

— El vine aici cu treabă, iar Poppy nu are mamă.

— Bietul copil!

M-am foit.

— Și cine mai e?

— Când vine Althea, mă ajută să gătesc și să fac curat și-mi dă mereu sfaturi bune. Ea mi-a zis să te iert.

— O doamnă înțeleaptă, a zis Elliott zâmbind.

— Pe urmă sunt unchiul Toad și verișoara Imogen care mai vin uneori, dar nu la fel de des ca ceilalți. După ultima vizită, mama i-a zis unchiului Toad să nu mai treacă pe-aici o vreme.

— Unchiul Toad¹?

Am ridicat din umeri.

— Dacă arată ca o broască și vorbește ca o broască...

— E fratele mamei sau al tatălui tău? Sau soțul surorii vreunui?

— Nu știu, am zis și m-am uitat în tavan gânditoare. N-am întrebă niciodată.

Elliott a chicotit.

— Ciudat.

— Totul e ciudat, crede-mă.

În cameră domnea întunericul, iar pensiunea era tăcută, cu excepția pașilor răzleți ai lui Willow și a mașinilor care treceau pe stradă. Servanta era proptită de ușă, iar patul, de servanță, așa că nu prea îmi mai făceam griji că ar putea să intre cineva în cameră noaptea. M-am aplecat și am sărutat ușor buza umflată a lui Elliott.

— Pot să fac asta? am întrebat.

— Oricând.

M-am întins la pieptul lui și i-am ascultat bătăile inimii. S-au întezit câteva clipe, apoi s-au mai liniștit. M-a strâns în brațe și i-am auzit vocea joasă, blândă.

— Vine vacanța de Crăciun, pe urmă Crăciunul, Anul Nou și pe urmă ultimul semestru de școală. Peste o lună și ceva, faci optispe ani.

Am clipit.

— Uaa! Nu părea posibil.

— Încă plănuiești să rămâi aici?

M-am gândit la întrebarea lui. Optispe ani mi se păruse mereu o vârstă îndepărtată, care n-avea să vină niciodată. Acum, că era aici și mă simțeam atât de bine și protejată în brațele lui Elliott, șovăiam.

1 În engleză, broască râioasă. (N. tr.)

— Ezitarea e un semn bun, a zis el.

L-am ciupit, iar el a scâncit abia auzit. Apoi mi-a gădilat coastele și am țipat. Mi-am acoperit gura și am făcut ochii mari.

Am chicotit amândoi până când am auzit mânerul ușii rotindu-se.

— Catherine? m-a strigat Willow.

Am înghețat. Frica mi-a găurit pieptul și mi s-a răspândit prin vene. A fost nevoie de tot curajul ca să mă adun și să vorbesc.

— Sunt în pat, Willow. Ce-ți trebuie? am întrebat.

Ușa s-a zgâlțâit din nou.

— Ce e în dreptul ușii?

— Servanta?

A împins iar ușa.

— De ce?

— Pentru că nu am zăvor, iar oaspeții cred că pot să intre pur și simplu.

— Deschide-mi! a gemut ea.

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi adun curajul, dar alternativa era mult mai rea.

— Nu. Sunt în pat. Pleacă!

— Catherine!

— Pleacă am zis!

Willow a dat drumul mânerului, iar pașii ei s-au îndepărtat pe hol.

Mi-am lăsat capul să cadă la pieptul lui Elliott, răsufând ca și când aș fi fost prinsă sub apă.

— Era cât pe-aci!

M-a strâns în brațe, iar căldura brațelor lui mi-a calmat bătăile inimii.

— Sigur e din zona Chicago.

M-am sprijinit cu spatele de pieptul lui, holbându-mă la ușă.

— O să te uiți la ea până dimineață? m-a întrebat.

— Elliott, dacă intră...

A așteptat să rostesc un adevăr care nu mai venea.

— Spune. Spune-mi.

M-am încruntat. Din interiorul meu se auzea un urlet care-mi interzicea să vorbesc.

— O să încerce să mă țină aici. Mama. Oaspeții.

— De ce?

— Încă o întrebare, am spus, departe de zona de confort.

— Catherine, m-a îndemnat el, ce se întâmplă aici? Ce fac oamenii aștia?

Mi-am mușcat buza și mi-am schimbat poziția.

— Oaspeții noi... nu mai pleacă niciodată. Uneori le găsesc valizele la subsol, obiectele de toaletă în camere. Nu se întâmplă prea des să avem alți oaspeți pe lângă cei obișnuiți, dar...

Elliott a rămas tăcut multă vreme.

— De când se întâmplă asta?

— Cam de când am deschis.

— Ce se întâmplă cu ei? Cu oaspeții noi.

Am dat din umeri, iar lacrimile mi-au înțepat ochii.

Elliott m-a strâns la piept și a tăcut îndelung.

— A venit cineva să investigheze?

— Nu.

— Poate că e altceva. Poate că clienții obișnuiți fură de la ei.

— Poate.

— N-ai văzut niciodată pe nimeni plecând?

— Pe nimeni dintre cei care au venit singuri.

A oftat, ținându-mă în brațe. În cele din urmă, pleoapele mi s-au îngreunat și, oricât am încercat să veghez umbrele pe sub ușa, m-am cufundat în întuneric.

Când am deschis din nou ochii, Elliott nu mai era. Păsările ciripeau în soarele strălucitor, iar vântul tăcuse. M-am îmbrăcat pentru școală și, când îmi prindeam părul în coadă, am auzit vase

zdrăngănind în bucătărie și alarma de incendiu care a pornit brusc. Am alergat pe scări și m-am oprit în fața haosului din bucătărie. Mama se chinuia să încropească micul dejun, iar mirosul de șuncă arsă se amesteca cu fumul din aer.

Am deschis fereastra, am apucat un șervet de masă și l-am vânturat ca să scot fumul afară. După câteva secunde, alarma s-a oprit.

— Doamne, cred că am trezit toată casa! a zis ea.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Am...

S-a uitat în jur, scâncind la vederea unui ou spart, întins pe podea.

M-am aplecat și am cules gălbenușul și coaja de pe jos și le-am dus la chiuvetă. Mama era o bucătăreasă experimentată, așa că n-a durat mult să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— E Duke aici? am întrebat.

Dar, înainte să apuce să răspundă, am văzut Chryslerul parcat pe trotuar.

— Ah! Trebuie să fug! am strigat eu.

Elliott s-a dat jos și a rămas lângă mașină. M-am apropiat și i-am văzut zâmbetul stins și ochii mai triști ca niciodată.

M-am așezat pe locul din dreapta și m-a luat de mână, însă a rămas tăcut. Știam amândoi că ziua asta avea să fie mai rea decât celelalte. Cu fiecare zi care trecea fără vești despre Presley, școala ne era din ce în ce mai ostilă.

Elliott a parcat și a oftat. L-am strâns de mână.

— Încă trei zile până la vacanța de Crăciun.

— O să fiu suspendat. Presimt.

— Lasă-mă s-o întreb dacă poți să-ți faci și tu temele la ea în birou, bine?

A clătinat din cap, încercând să-și mascheze anxietatea cu un zâmbet.

— Nu. Vreau să te văd mai des, dar nu vreau să mă ascund.

— Nu e drept ca eu să fiu protejată acolo, iar tu să stai în bătaia puștii. Și n-ar însemna că te ascunzi, ci că eviți o bătaie.

— Nu-mi stă în fire să evit o bătaie.

Am intrat în liceu ținându-ne de mână. Mergea cu un pas înaintea mea — suficient cât să parăze cu umerii loviturile din partea coechipierilor sau a altor elevi de pe hol. Zâmbetele și salaturile fuseseră înlocuite de priviri acuzatoare și frică.

Elliott mergea demn, iar maxilarul i se încorda după fiecare înghionteală. Ar fi putut să-i ia la pumni pe toți, să le scoată dinții sau să le spargă nasul, dar el își repeta mantra în liniște, numărând zilele rămase până la vacanță.

A stat lângă mine cât mi-am deschis dulapul. După ce am scos cărțile de spaniolă, fizică și istoria lumii, Elliott m-a condus la biroul doamnei Mason și m-a pupat pe obraz, apoi s-a grăbit spre dulapul lui și spre oră. Mă întrebam dacă o să-l oprească cineva pe drum.

— Bună dimineața, Catherine! m-a salutat doamna Mason.

Era deja în fața calculatorului când am intrat în birou. A remarcat tăcerea mea și a ridicat ochii.

— Hmm. E totul în ordine?

Mi-am mușcat buza. Voiam atât de mult să-i zic de Elliott, dar el n-ar suporta senzația că se ascunde în biroul ei toată ziua.

— A fost haos de dimineață. S-a ars micul dejun. A trebuit s-o luăm de la capăt.

— Te-ai luat cu vorba?

— Nu eu. Mama. E... tristă din nou.

Imi fusese imposibil să evit conversația în cele aproape patru săptămâni petrecute în biroul mic, alături de doamna Mason. După prima săptămână, devenise suspicioasă și fusesem nevoită să-i povestesc suficient cât s-o mulțumesc.

— S-a întâmplat ceva sau...?

— Știți cum e. Uneori se simte așa, pur și simplu. Cu cât ne apropiem de absolvire, cu atât e mai rău.

— Ai aplicat la colegii? Încă ai timp.

Am clătinat din cap, respingând din start ideea.

— Ai putea să obții cu ușurință o bursă, Catherine. Pot să te ajut.

— Am discutat despre asta. Știi că nu pot s-o las.

— De ce? Mulți copii ai căror părinți au o afacere se duc la colegiu.

Ai putea să te întorci și să aplici ce ai învățat, să faci ceva extraordinar cu Juniper. Ce zici de management hotelier?

Am chicotit.

Doamna Mason a zâmbit.

— E amuzant?

— Pur și simplu, nu e posibil.

— Catherine, vrei să spui că nu te duci la colegiu pentru că mama ta nu poate să aibă grijă de ea cât ești plecată? Asta înseamnă că o îngrijești tu?

— În unele zile mai mult decât în altele.

— Catherine! a zis doamna Mason, împreunându-și mâinile.

S-a aplecat și s-a uitat la mine cu tristețe și disperare în ochi.

— Te rog, *Te rog*, lasă-mă să te ajut. Ce se întâmplă acolo?

M-am încruntat, m-am întors cu spatele la ea și am deschis cartea de spaniolă.

A oftat, apoi tăcerea din micul birou a mai fost întreruptă doar de zgomotul provocat de bătăile ei în tastatură.

Creionul meu a scârțâit pe foaie, adăugând ceva la ritmul bătăilor ei. Devenise confortabil să stau în liniște lângă ea — mă simțeam chiar în siguranță. Nu aveam nimic altceva de făcut în afară de teme. Puteam să respir.

Cu puțin înainte de prânz, jaluzelele din biroul doamnei Mason au zăngănit, apoi pe hol s-au auzit țipete și hărmălaie. Doamna Mason s-a uitat prin lamele și le-a ridicat.

Antrenorul Peckham stătea în ușa biroului, ținându-i de braț pe Elliott și pe încă un elev, ai cărui ochi umflați îl făceau greu de recunoscut.

Doamna Mason a fugit spre ei și am urmat-o.

— Asta, a zis Peckham împingându-l pe băiat în față, a început. Și asta, a zis el, îmbrâncindu-l pe Elliott, a terminat.

— Cine e? a întrebat doamna Rosalsky apropiindu-se în fugă cu un pachet cu gheață.

L-a ajutat pe băiat să se așeze și i-a aplicat două cuburi reci pe ochi.

— Nu e unul dintre ai mei..., măcar de data asta, a zis antrenorul Peckham. Owen Roe.

Mi-am dus mâna la gură.

Doamna Rosalsky și-a ridicat privirea.

— O chem pe asistentă. Sunt sigură că are nasul spart.

Doamna Mason și-a lăsat bărbia în piept.

— Directoarea Augustine și directorul adjunct Sharp sunt într-o ședință administrativă. Elliott, vino cu mine în biroul doamnei Augustine, te rog. Catherine, întoarce-te la masa ta!

Am încuviințat și am surprins expresia rușinată a lui Elliott când a trecut pe lângă mine. N-avea nicio julitură. Mâna stângă îi era umflată și m-am întrebat de câte ori își izbise pumnul de fața lui Owen înainte să-l oprească cineva, câtă furie reprimată era în spatele aceluiași pumni care treceau prin uși.

M-am apropiat de Owen și m-am așezat lângă el, ajutându-l să-și țină gheața pe ochiul stâng.

— Hei! i-am zis eu.

— Catherine?

— Eu sunt, am zis și mi-am retras mâna când s-a smucit înapoi.

— Încerc doar să te ajut, am zis.

— Deși prietenul tău m-a orbit?

— Nu ai orbit. O să ți se dezumfle ochii.

Am ezitat, nu eram sigură că vreau să aflu.

— Ce s-a întâmplat?

Owen s-a dat într-o parte.

— De parcă ți-ar păsa.

— Îmi pasă. Știu..., știu că am fost distantă.

— Distantă? Mai degrabă inexistentă. Ce ți-am făcut noi, Catherine?

— Nimic. Nu mi-ați făcut nimic.

Și-a întors bărbia spre mine, fără să-mi poată vedea fața.

— Nu poți să abandonezi așa, fără motiv, doi oameni cu care ai fost prietenă aproape toată viața.

Am oftat.

— A murit tata.

— Știm asta. Am încercat să fim lângă tine.

— Nu de asta aveam nevoie.

— Atunci de ce nu ne-ai zis? De ce s-o faci pe Minka să se simtă ca un nimeni, iar pe mine ca un gunoi pe care-l arunci când ai chef? Am înțeles că suferai. De ce nu ne-ai zis că ai nevoie să fii singură?

Am încuviințat și m-am uitat în pământ.

— Ai dreptate. Asta ar fi trebuit să fac.

— Ne-ai trântit ușa în nas. De mai multe ori.

— M-am purtat oribil cu voi, deși voi încercați doar să-mi fiți prieteni. Dar nu eram în apele mele. Încă nu sunt... fata pe care o știati. Iar lucrurile s-au agravat mult de-atunci.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat.

Durerea și furia îi dispăruseră din voce.

M-am ridicat.

— Trebuie să păstrați distanța în continuare. N-ați fi nici acum în siguranță.

S-a lăsat pe spate, iar supărarea i-a revenit pe chip.

— Dar Madison și Sam sunt invincibili sau cum?

— Maddy și Sam nu vor să intre în casă, am șoptit eu.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă la tine acasă?

În birou au intrat doi medici, unul scund și dolofan, celălalt înalt și costeliv. Au venit în dreptul nostru, iar eu m-am îndepărtat.

— Catherine? m-a abordat doamna Rosalsky, făcându-mi semn din priviri spre ușa deschisă a biroului.

Știam ce vrea, așa că m-am întors în biroul doamnei Mason ca să studiez singură. A sunat de pauză după prima oră, apoi a început a doua. Elliott era tot în biroul directoarei, iar restul școlii își derula activitățile ca de obicei.

Jumătate de oră mai târziu, Elliott a ieșit din biroul directoarei Augustine. A rămas cu privirea în pământ și, când a trecut pe lângă mine, a murmurat o scuză abia perceptibilă.

— Hei! i-am zis și am întins mâna spre el cu un zâmbet încurajator, dar m-a ignorat și a ieșit valvârtej pe ușile duble.

În urma lui mergeau doi agenți de pază, iar eu m-am întors spre doamna Mason.

— L-ați suspendat?

— Nu mă privi așa, a zis ea și m-a tras în birou, închizând ușa în urma noastră. A băgat un elev în spital. Nu prea mi-a dat de ales.

— Ce s-a întâmplat? am vrut eu să aflu.

— Știi că nu pot să vorbesc despre asta cu tine.

— O să-mi spună el oricum, după școală.

Doamna Mason s-a așezat pe scaun.

— Ești sigură?

M-am încruntat. Ea a oftat și și-a îndreptat spatele.

— Owen i-a zis ceva ce nu i-a convenit. Elliott l-a lovit. De multe ori.

— N-ar face asta neprovocat.

— Serios? Am auzit despre o încăierare cu Cruz Miller la focul de tabără.

Și-a făcut de lucru cu hârtiile de pe birou, vizibil tulburată.

— Aveți idee prin ce-a trecut în ultima lună? De când ne-au târât aici și ne-au interogat în legătură cu Presley, toată lumea crede că el i-a făcut ceva.

— Ei bine, astăzi n-a mai fost vorba despre autoapărare.

Doamna Mason a renunțat să fâțăie hârtiile și a oftat, apoi m-a privit cu sinceritate.

— În momentul în care nu s-a oprit, el a devenit agresorul. Nu te îngrijora. Tu ești în siguranță aici.

— Dar el e *acolo*, afară.

A reflectat la cuvintele mele.

— Crezi că ar fi trebuit să-l țin și pe el aici? Nimeni nu e atât de prost încât să se pună cu Elliott. E aproape cât un jucător din liga națională.

— Are noroc că e. Drumul din parcare până la ore seamănă cu un atac pe terenul de fotbal în fiecare dimineață, la prânz și după ore.

— Vă atacă?

— Doamnă Mason..., vă rog! Nu puteți să-l suspendați. Riscă să nu mai primească bursa.

M-a analizat câteva clipe. Nu mai spusese niciodată atât de multe despre ce gândesc sau ce simt, și vedeam că se pregătește să profite de asta. Următoarea întrebare mi-a confirmat.

— Spune-mi ce se întâmplă la tine acasă și îi schimb pedeapsa.

— Adică... mă șantajați?

— Da, a spus ea sec. Spune-mi ce ascundeți tu și cu Elliott și-l lasă să se întoarcă mâine la școală.

Am rămas cu gura căscată. Camera a început să se învârtă cu mine și mi s-a tăiat respirația.

— Nu e drept. Nici nu sunt sigură că e etic.

— Ce importanță are? a zis ea, lăsându-se pe spătar.

Era mândră de ea. Știa că învinsese.

— Chiar puteți să faceți asta? Să-i retrageți suspendarea?

— Pot să-l suspend parțial¹ și să-l oblig să vină la consiliere. Asta ar trebui să-i mai calmeze pe părinții lui Owen.

Am dat ochii peste cap.

¹ În orig. *in-house suspension*, metodă disciplinară folosită în școlile din S.U.A. care permite elevului să vină la școală și să învețe, dar într-o cameră separată de restul clasei și fără posibilitatea de a se recrea alături de colegi. (*N. trad.*)

— V-am spus, ar putea să piardă bursa.

A ridicat din umeri.

— Asta e tot ce pot să fac. Acceți sau nu.

— Suspendare parțială cu consiliere. Dumneavoastră o să faceți consilierea?

— Dacă îmi spui adevărul despre ce se întâmplă la tine acasă.

M-am așezat pe scaun și m-am agățat de spătar ca de un colac de salvare.

— Poți să te mai gândești, a zis doamna Mason.

Era mai ușor decât să iau hotărârea să plec. Acum, că doamna Mason mă obliga să aleg între salvarea lui Elliott și salvarea pensiuunii, am luat decizia în câteva clipe. Știam sigur că-l iubesc pe Elliott și că merit dragostea lui, iar închiderea pensiuunii era lucrul care avea s-o salveze în cele din urmă pe mama. Poate că o să mă urască până când o să se simtă mai bine sau poate că o s-o facă pentru tot restul vieții, dar știam că e decizia corectă pentru toți cei pe care-i iubeam. Știam că Althea și Poppy ar înțelege.

M-am uitat în ochii doamnei Mason. Fusese ușor să iau decizia, dar era greu să rostesc cuvintele cu voce tare. Eram pe punctul să distrug toate lucrurile pe care mă luptasem să le protejez ani de zile, toate motivele pentru care îl îndepărtasem pe Elliott — pe toată lumea. Temnița mea urma să sară în aer. Pentru prima dată după foarte mult timp, nu știam ce urmează să se întâmple.

— Nu e nevoie, am zis.

Doamna Mason și-a lăsat bărbia în piept, pregătindu-se parca pentru ce e mai rău.

— Catherine, are cineva grijă de tine acasă?

Mi-am dres vocea. Inima îmi bătea atât de tare încât eram sigură că aude și ea.

— Nu.

Doamna Mason și-a împletit degetele așteptând răbdătoare să continui.

**Capitolul
treizeci
și unu**

Catherine

Madison a oprit mașina în față la Juniper, iar Sam s-a aplecat și s-a uitat în sus, la ferestrele prăfuite și vopseaua sărită.

— Uau! a zis el, cu gura căscată.

— Mersi, Maddy. Știu că tatăl tău nu vrea să ai de-a face cu mine, așa că apreciez că m-ai condus. Sper să n-ai probleme.

Madison s-a întors spre mine ca să-și arate sila în toată splendoarea ei.

— Sunt minus două grade, iar Elliott n-are voie să intre în campus să te ia. *Normal* că te duc acasă.

I-am zâmbit.

— Mulțumesc. Se oferise și doamna Mason, dar am văzut lista cu ce avea de făcut în seara asta și se întindea pe două pagini.

— Vrei să te conduc până la ușă? Sau înăuntru? a întrebat Sam, cercetând uluit ferestrele.

— Nu, mulțumesc, am zis și mi-am adunat lucrurile.

Madison m-a bătut pe umăr.

Am cărat rucsacul înăuntru și am urcat la etaj. Am început să împăturesc și să îndes câte tricouri, pantaloni, șosete și chiloți au încăput în geanta pe care mi-o cumpărase tata cu ani în urmă. Visasem de sute de ori la clipa în care aveam s-o folosesc prima dată, dar nu-mi trecuse niciodată prin minte că o să părăsesc Juniper pentru altă casă din Oak Creek.

În minte mi se derulau tot felul de scenarii: reacția mamei, momentul în care o să-mi iau la revedere, speranța că totul o să se termine cu bine. Niciunul dintre ele nu mă făcea să regret că-l ajutasem pe Elliott. Era un om bun, la fel ca Althea și tata. Elliott fusese încolțit și se luptase să scape, dar ar fi făcut aproape orice pentru oamenii pe care-i iubea. Iar eu eram unul dintre puținii norocoși.

Am auzit uși de bufet trântindu-se la parter, apoi cineva m-a strigat — o voce tânără și nerăbdătoare, dar nu a lui Poppy.

— Bună! am zis când mi-am făcut apariția și m-am așezat în bucătărie.

— Arăți groaznic, a mârâit verișoara Imogen.

Mi-a pus o ceașcă de ceai în față și și-a încrucișat brațele la piept.

Am rămas cu haina pe mine și mi-am ridicat mâinile deasupra ceștii cu ccai fierbinte de parcă ar fi fost un foc de tabără. Imogen nu părea prea afectată, purta tricoul ei preferat cu semnul păcii și avea părul dat după urechi. Stătea în picioare, sprijinită de teighea și se uita la mine. Aproape toate ușile bufetului erau larg deschise, după ce răscolise totul în căutarea pliculețelor de ceai.

De obicei, îmi întindea o ramură de măslin sub forma unei căni de ceai după ce tatăl ei se purta urât cu mine, dar la o zi-două distanță. Mama nu mai interzisese nimănui să se întoarcă și, până în momentul ăla, mă agățasem de speranța că putea să-i țină la distanță.

Imogen s-a încruntat.

— Ei bine? Ai de gând să bei căcatul ăla de ceai sau nu?

S-a lăsat o liniște adâncă, traversată doar de șuieratul vântului ce se strecura prin locurile șubrede ale casei. O ușă s-a trântit la etaj și ne-am uitat amândouă în sus.

— Duke? a întrebat Imogen, neliniștită.

— Schimbare de presiune. E doar curentul.

Perdelele erau trase și doar câteva raze argintii pătrundeau în camera de zi și în bucătărie. Norii păreau să se fi mutat peste Oak Creek și să se fi așezat comod, bucuroși să rămână pentru restul iernii. Erau acceptați, dar nu bineveniți, la fel ca oaspeții la Juniper.

— Nu mi-ai zis de ce ești așa tristă. Ce s-a întâmplat azi? Mama îi zicea tatei ceva despre o fată care a dispărut. Vreo veste despre ea azi?

Gândul că era și unchiul Toad aici m-a înfuriat. N-ar fi trebuit să i se permită să se întoarcă. Neputința mamei de a rămâne fermă pe poziții era încă un semn că depresia ei se agrava. Am zgândărit ciobitura din ceașca mea.

— Nu.

— Nu? a întrebat Imogen. N-ai auzit nimic despre ea?

— Doar că e în continuare dispărută, am zis și am luat o gură de ceai. Imogen... unde e mama?

A început să se foiască.

— Sus. De ce?

— Trebuie să-i zici să coboare. Vreau să vorbesc cu ea.

— Despre ce? s-a răstit ea la mine.

— Vreau să vorbesc cu mama. Nu cu tine. Spune-i să vină.

Imogen și-a încrucișat brațele și a zămbit încăpățanată.

— Bine, fie! am zis și am mai luat o gură. Plec. Azi.

— Ce? a zis Imogen, dând roată insulei de bucătărie. Ce vrei să spui?

— Elliott a fost suspendat azi. I-am zis doamnei Mason despre Juniper ca să nu-i treacă pedeapsa la dosar.

Imogen s-a aplecat și m-a privit pe sub sprâncene, vorbind încet.

— Ce i-ai spus despre Juniper?

M-am uitat înainte, incapabilă să înfrunt frica pe care o ghiceam în ochii ei.

— Că mama e bolnavă și că eu m-am ocupat de gospodărie.

— Asta e o minciună! s-a răstit Imogen. Mătușa Mavis are mare grijă de tine.

— Nu mai are de mult, am zis și am dus cana la gură, evitându-i privirea.

— Retrage ce-ai spus! Retrage! mi-a urlat ea în ureche.

M-am crispat și m-am ferit.

— Trebuie s-o aduci pe mama, am zis pe un ton calm. Oamenii aia o să ajungă în curând.

— Cine? a țipat ea.

— DSS-ul.

Imogen s-a strâmbat scârbită.

— Ce e aia?

— Serviciile Sociale, am zis, iar cuvintele apăsătoare mi-au răsunat în piept.

Făcusem ceea ce promisesem că n-o să fac niciodată.

Imogen s-a panicat și a scâncit, apoi a fugit pe scări și-a strigat-o pe mama.

— Mavis! a țipat ea. Mavis!

Cineva a bătut la ușă, iar eu m-am grăbit să deschid. Era Elliott. Iși pusese în sfârșit haina pe el, iar aburul respirației plutea deasupra lui în nori mici, albi. A părut surprins să mă vadă. Ținea în mână un plic rupt și o hârtie împăturită.

— Ce-ai făcut? a întrebat el.

— Ce-ai făcut? a spus mama venind în fugă pe scări.

M-a înhățat de umeri și m-a scuturat.

Elliott m-a tras înapoi și s-a așezat între noi.

— Hei, hei... Stați așa. Să ne calmăm.

— Să ne calmăm? Să ne calmăm? a repetat mama cu vocea ascuțită.

Am închis ochii.

— Urăște asta.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? m-a întrebat mama, dându-l pe Elliott la o parte. I-ai spus... vacii ăleia de consilieră despre noi și acum ce? O să te bage în cine știe ce orfelinat dărăpănat cu alți zece copii? Cu străini? Pentru ce? Pentru *el*?

— Ce? a întrebat Elliott, întorcându-se spre mine.

Se simțea trădat, i-am văzut privirea rănită când a realizat că ea știa, iar el nu.

— I-ai spus doamnei Mason?

— I-am spus suficient.

— Suficient pentru ce? a întrebat Elliott și a ridicat plicul. Pentru asta?

O dubă neagră a oprit în fața Chryslerului lui Elliott, iar în spațele ei, o mașină de poliție, iar eu m-am desprins și am fugit la etaj.

Elliott s-a uitat la dubă, apoi la hârtie și într-un final la mine.

— Pleci? Unde te duc ăștia?

— Nu pot să-ți zic acum.

Am luat cele două valize și ghiozdanul și m-am întors cu pași mari spre ușa de la intrare. Mama m-a înșfăcat de haină.

— Nu. Nu pleci.

— Mamă, trebuie să te faci bine. Trebuie să închizi pensiunea...

— Nu! a țipat ea.

— Trebuie s-o închizi și să plece toată lumea. Pe urmă mă întorc.

O să stau cu tine. Dar...

Când mi-am dat seama că se holba la dubă și nu era atentă, am apucat-o ușor de bărbie și i-am tras fața spre mine.

— Mamă? Trebuie să mă ascuți. O să te întrebe cu cine preferi să stau. Trebuie să le spui cu doamna Mason. Rebecca Mason. Consiliera școlii. Trebuie să-ți dai acordul să stau la ea.

Un bărbat și o femeie au ieșit din dubă și au pornit spre casă.

— Mamă? Doamna Mason, am repetat eu, subliniind numele consilieri.

Doamna Mason îmi explicase că Serviciile Sociale aveau nevoie de o semnătură de la mama prin care să-și dea acordul să mă mut la ea. Altfel trebuia să mă duc la sediul lor și să aștept să fiu dată în plasament.

— Nu! a zis mama și a încercat să mă tragă înauntru și să închidă ușa.

I-am văzut privirea îngrozită.

— O să mă întorc.

— Când? Ce..., ce o să mă fac? O să rămân singură. Ce-o să fac? a zis ea, iar lacrimile i-au țâșnit pe obraji.

Bărbatul și femeia au ciocănit ușor și au deschis ușa de plasă, iar el și-a îndreptat haina și și-a aranjat cravata. Elliott era în spatele lor, nesigur și îngrijorat.

— Doamnă Calhoun, sunt Stephanie Barnes, a început femeia.

Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și aceeași conformație ca mama, dar era mai scundă.

— Sunt aici cu Steven Fry de la Departamentul Serviciilor Sociale din Oklahoma și cu agentul Culpepper de la Poliția Oak Creek. Am venit s-o transferăm pe Catherine într-un mediu sigur până când obținem mai multe informații în legătură cu ce i-a povestit consilierii școlii.

— Unde o duceți? a întrebat mama pe un ton rugător, ținând de haina mea cu amândouă mâinile.

Panica și frica din vocea ei erau sfâșietoare.

Agentul de poliție s-a băgat între noi.

— Doamnă Calhoun, avem un ordin de la tribunal. Trebuie să faceți un pas înapoi și să-i lăsați pe domnul Fry și domnișoara Barnes să-și facă treaba.

— Mamă, ascultă-l! i-am spus, lăsându-mă trasă departe de ea. Ai grijă să mănânci. E pâine, unt de arahide și gem pentru Poppy.

— Catherine! a urlat mama rămasă în spate, cu agentul și domnișoara Barnes.

— Hei! Așteptați! a zis Elliott și a ieșit pe ușă.

Domnul Fry ne-a împins pe amândoi afară până pe poteca neregulată. S-a oprit la poartă și a ridicat mâna să-l îndepărteze pe Elliott, dar i-am tras-o în jos.

— E în regulă, am zis. E un prieten.

— Unde mergeți? a întrebat Elliott, panicat. Pleci din Oak Creek?

— Mă duc la doamna Mason. O să stau cu ea o vreme.

— Serios? a întrebat el, ușurat. E..., e OK?

Am ridicat din umeri.

— Era necesar.

A strâmbat din nas.

— Catherine, doar n-ai făcut toate astea pentru...

S-a uitat spre plicul pe care-l ținea în mână.

— Ba da, am zis. Și aș face-o din nou.

Domnul Fry mi-a făcut semn să-l urmez la dubă și am pornit, uitându-mă peste umăr încă o dată.

Elliott m-a ajuns din urmă.

— Pot să vin să te vizitez?

— Da, am zis și m-am urcat în spatele mașinii.

— Ai zis acasă la doamna Mason? a întrebat el.

Am încuviințat.

Domnul Fry a închis ușa și a înconjurat mașina până la locul șoferului. S-a strecurat la volan și m-a privit în oglinda retrovizoare.

— O să fie totul bine, Catherine.

Domnișoara Barnes a ieșit pe poartă, trecând pe lângă Elliott. A deschis portiera și s-a așezat pe locul din dreapta, apoi și-a pus centura de siguranță.

S-a întors spre mine cu un zâmbet cald.

— Ai luat tot ce-ți trebuie? m-a întrebat ea.

Am încuviințat.

— Mama e bine?

— O să rămână agentul Culpepper cu ea până se calmează. Te rog, pune-ți centura, Catherine!

I-am făcut cu mâna lui Elliott și l-am urmărit micșorându-se în timp ce mașina înainta pe Juniper Street spre cealaltă parte a orașului.

M-am întrebat dacă sentimentul că mi-am trădat familia o să mă părăsească vreodată, dacă o să fie suficient să știu că plecarea mea înseamnă sfârșitul pensiunii și al întinericului din interiorul ei. Mi-am făcut griji că mamei o să-i treacă tristețea și o să mă urască, dar m-am îngrijorat mai mult că Althea și Poppy o să simtă că le-am întors spatele. Voiam ca ele să-mi înțeleagă alegerea mai mult decât oricine.

Domnul Fry a parcat duba pe alea din fața casei fermecătoare a doamnei Mason. Veranda care o înconjură îmi amintea un pic de Juniper, dar asta era singura asemănare. Căldura radia dinăuntru prin ferestrele mari, chiar și într-o zi de iarnă geroasă. Exteriorul era primitiv, cu pavaj verde-pal și bordură albă, verdeață, lumini multicolore ce se cățarau pe bărnele verandei și o coroniță de Crăciun atârnată de ușă.

Panta lină a acoperișului o făcea să pară mai puțin amenințătoare decât Juniper, mai primitoare.

Doamna Mason a apărut pe verandă, înfopolită într-un pulover și afișând un zâmbet care nu-i ascundea nici emoțiile, nici ușurarea.

Domnișoara Barnes m-a condus până la verandă, cărând una dintre valize.

— Bună! a zis doamna Mason și m-a mângâiat pe obraz.

S-a dat la o parte, făcându-ne loc să intrăm.

Mi-am scos cizmele ajutându-mă cu degetele de la picioare și le-am lăsat pe podeaua de lemn, apoi am pășit în șosete pe covorul bej de pluș din living. Doamna Mason mi-a luat haina, a agățat-o în dulap și ne-a condus printr-o intrare largă în living.

Un brad artificial de Crăciun se înălța de-a lungul celor trei metri ai încăperii, iar îngerașul de sticlă din vârf era la doar câțiva centimetri de tavan. Pe ramuri atârnavă ornamente roșii și verzi, unele făcute în casă. Printre acele sintetice licăreau luminițe albe, iar suportul bradului

era îmbrăcat cu o bucată de material roșu cu verde. Sub brad erau deja așezate vreo douăzeci de cadouri.

— Luați loc! ne-a invitat doamna Mason, gesticulând spre canapea.

Era o piesă modulară din microfibră gri-verzui, cu perne decorative cu desene florale turcoaz. Arăta impecabil și am ezitat.

— Hai, nu fi bleagă! a zis doamna Mason și s-a așezat într-un balansoar. Am o nepoată și un nepot care se cațără pe ea mânjiți de înghețată în fiecare duminică. De-asta am ales microfibră.

Domnișoara Barnes s-a așezat, așa că am luat loc lângă ea.

— Cum a fost? a întrebat doamna Mason în timp ce-și dădea jos puloverul.

— Sigur că Mavis s-a supărat, dar a mers mai bine decât ne așteptam. Camera e pregătită?

— Este, a zâmbit ea ușurată.

— Știu că a trebuit să pregătiți totul pe fugă, a început domnișoara Barnes.

— Nu facem mereu așa? a întrebat doamna Mason.

— Ah, nu știam că sunteți asistent maternal permanent, doamnă Mason, am zis eu.

— Nu sunt. Adică n-am fost până acum. Doar că domnișoara Barnes și cu mine lucrăm adesea împreună. Iar aici sunt Becca, a zis ea, răsucindu-și părul castaniu într-un coc.

N-o mai văzusem niciodată în haine de casă. Arăta mult mai tânără în pantalonii gri din bumbac și bluza bleumarin cu inscripția Universității din Oklahoma.

Domnișoara Barnes a făcut semn spre cameră.

— Ți se pare OK?

Am clipit, surprinsă de întrebare. Părăsisem o casă victoriană din secolul al nouăsprezecelea, friguroasă și șubredă, pentru o căsuță caldă, imaculată, ca o casă de vacanță.

— Ăă, da! E super!

Doamna Mason și domnișoara Barnes au chicotit, apoi asistenta socială s-a ridicat.

— În regulă, atunci. Vă las.

— Mulțumesc, a zis doamna Mason și a îmbrățișat-o.

Ușa s-a închis, apoi doamna Mason și-a împreunat mâinile.

— Suntem..., suntem doar noi? am întrebat.

A durat o clipă să-mi înțeleagă întrebarea, după care a dat din cap.

— Da. Da. Doar noi. Vrei să-ți vezi camera?

Am încuviințat, mi-am luat lucrurile și am urmat-o pe hol.

— Baia pentru oaspeți e chiar în față. Eu sunt pe dreapta, la capătul holului.

A arătat cu degetul.

— Camera ta e pe stânga, la capătul holului. Ai baia ta.

Doamna Mason a aprins lumina, scoțând la iveală un pat dublu, un dulap de lemn și un birou. O ușă deschisă ducea într-o baie mică. Totul părea strălucitor și nou. Pereții erau colorați în violet-pal cu margini albe, iar covorul era gri-deschis. În locul draperiilor întunecoase din Juniper, atârinate de șine de metal închis, ferestrele erau decorate cu perdele simple.

— De cât timp locuiți aici? am întrebat.

A scrutat încăperea, cu mândrie în ochi.

— De șapte ani, trei luni și două zile, a zis și mi-a zâmbit. Dar cine mai numără?

— Ați redecorat? Totul arată ca nou.

A încuviințat în timp ce mi-a luat o valiză și a așezat-o pe acoperitura de stofă violet cu gri de pe pat.

— Da, noi am redecorat.

Restul răspunsului ei a plutit în aer, nerostit. Apoi s-a auzit sone-ria, iar doamna Mason s-a luminat la față.

— Ah! Asta e pizza! Haide!

Am mers după ea în living. I-a dat bacșiș curierului pe care îl știa după nume, apoi a dus cutiile în bucătărie.

Ne-am îndreptat spre masa din camera de zi și am urmărit-o în timp ce deschidea cutiile și adulmeca mirosurile ispititoare de grăsime și mirodenii, cu aceeași poftă ca mine.

— Farfurii! a zis ea și a dat fuga în bucătărie. Poftim!

Mi-a așezat porțelanul în față, apoi a tras de o felie de pizza și a mușcat, făcându-mi semn cu cealaltă mână să mă așez în fața ei.

— Oh, Doamne! Îmi cer scuze. Sunt moartă de foame.

Am analizat opțiunile. O pizza era jumate cu brânză, jumate cu pepperoni. Cealaltă era jumate cu de toate, jumate cu cârnați.

— Nu știam ce-ți place, a zis ea, mestecând. Așa că am încercat să ghicesc.

Mi-am luat câte o felie din fiecare și le-am pus una peste alta în farfurie, uitându-mă la doamna Mason.

— Așa te vreau, a zis ea.

Am mușcat întâi din felia cu pepperoni și am murmurat satisfăcută când cașcavalul topit mi-a copleșit simțurile. Nu mai comandasem pizza de ani de zile. Am închis ochii, iar corpul mi s-a relaxat brusc.

— E bună, am zis.

Doamna Mason a încuviințat și a chicotit, apoi a mai luat o felie.

Plăcerea mi-a fost curmată brusc de gândul că mama mânca singură — dacă mânca vreun pic. Într-o clipă, pizza a căpătat gust de vinovăție.

— E în regulă, Catherine. Ai voie să simți orice simți acum. E normal.

M-am uitat în pământ.

— E normal să te simți captiv chiar și când ești liber?

S-a șters la gură cu un șervet.

— Face parte din proces. Oamenii au nevoie de ani de zile să depășească așa ceva. Vina, nesiguranța, regretul..., pierderea. Dar e OK. Încearcă să trăiești în prezent și ia lucrurile pe rând. În clipa asta, ai dreptul să te bucuri de pizza și să te relaxezi aici, cu mine. Faptul

că poți să fii fericită departe de Juniper nu înseamnă că o iubești mai puțin pe mama ta.

Am mai mușcat o dată, încercând să diger cuvintele ei odată cu pizza.

— Mi-e greu să mă relaxez. Încă fac liste în minte cu ce trebuie terminat până mâine-dimineață.

— Și asta e normal. Ai răbdare cu tine. Ai răbdare cu întregul proces.

M-am uitat peste umăr la pomul de Crăciun care strălucea în living.

— E frumos.

— Acasă aveai pom?

Am clătinat din cap.

— Nu de când a murit tata. El obișnuia să-l facă. Aranja bradul și luminile. Nu s-au potrivit niciodată cu atmosfera casei. Dar îmi plăcea să mă uit pe fereastră la pomul vecinilor.

Doamna Mason și-a verificat ceasul.

— Ei bine, urmează o surpriză.

A numărat invers în șoaptă și a arătat spre tavan. Luminile de afară s-au aprins și două baloane din curte au început să se umfle. Câteva clipe mai târziu, un om de zăpadă uriaș, strălucitor și Moș Crăciun stăteau în picioare pe peluză, legănându-se în bătaia vântului.

— Uau! am exclamat uimită.

Doamna Mason a bătut din palme și a chicotit.

— Știu, nu? Absolut ridicol.

Am zâmbit din colțul gurii.

— E super!

S-a auzit din nou soneria, iar doamna Mason s-a străduit să-și păstreze zâmbetul.

— Rămâi aici.

**Capitolul
treizeci
și doi**

Catherine

În haine de casă și în picioarele goale, doamna Mason s-a apropiat încet de ușă și s-a uitat prin vizor, apoi a descuiat yala și a tras de mâner.

— Bună!

— Bună ziua! a zis Elliott intrând în timp ce ea îi făcea loc.

Și-a scos haina în timp ce doamna Mason încuia ușa.

A ridicat un plic care arăta altfel decât scrisoarea de anulare a suspendării primită de la doamna Mason.

— Voiam să fii prima care află. Am primit vestea oficială azi.

M-am ridicat, iar Elliott m-a cuprins în brațe în timp ce doamna Mason îi agăța haina în dulap.

— Ce e?

M-am uitat: era un plic de la Baylor¹.

¹ Universitate privată din Waco, Texas, cea mai veche instituție de învățământ superior din regiune și una dintre cele mai mari universități baptiste din lume. (N. trad.)

— Ai intrat? am întrebat entuziasmată.

— Nu oficial. Mi-au oferit o bursă sportivă integrală, a zis el.

Nu era nici pe departe atât de entuziasmat pe cât ar fi trebuit să fie.

— Au nevoie de un angajament verbal dacă mă hotărăsc să mă duc.

— Cum adică *dacă* te hotărăști să te duci? am întrebat.

— Unde? a întrebat și doamna Mason.

— Te duci! E Baylor! am exclamat și l-am îmbrățișat.

Când i-am dat drumul, mi-a zâmbit timid.

— Ce ai făcut? m-a întrebat, apăsător de vinovăție.

Mi-am lipit obrazul de tricoul pe care-l purta și m-am îmbătat cu mirosul lui. Aducea cu cel din casa mătușii lui: cimbru de la gătitul ei și gel de duș și detergent de rufe de la curățenie.

— Catherine! a început el, ținându-mă la distanță.

— Catherine a făcut o înțelegere ca să nu-ți trec la dosar povestea cu Owen. Ai avut noroc că directoarea Augustine nu era acolo azi, a spus doamna Mason.

— Deci nu sunt suspendat? a întrebat el.

— Ai citit scrisoarea? i-a răspuns ea, ridicând o sprânceană. Suspendare parțială, în biroul meu și sesiuni de gestionare a furiei. Asta e înțelegerea.

— În schimbul a ce?

S-a uitat spre mine.

— I-am spus despre Juniper. Despre boala mamei și faptul că nu sunt supravegheată și că mi-am purtat singură de grijă. Sper să nu-ți afecteze obținerea bursei.

Elliott m-a cercetat o vreme, apoi s-a întors spre doamna Mason.

— Orele de consiliere o să înceapă săptămâna viitoare și o să continue pe perioada vacanței. Ți-e foame? a întrebat ea.

Elliott a observat pizza.

— Mereu, a zis el și s-a așezat.

Doamna Mason s-a dus în bucătărie să mai aducă o farfurie și i-a așezat-o în față.

— Scuze că am apărut neanunțat, a zis Elliott între două mușcă-turi. Voiam doar să mă asigur că ea e bine.

— E de înțeles, a zis doamna Mason care se așezase în fața noastră. Ești foarte grijuliu. Dar nu trebuie să-ți ceri scuze. E chiar mai bine că ești aici. Uitasem ce bine e să ai un bărbat în casă.

— Mă bucur să vă ajut, a zis Elliott.

— Avem și un sistem de alarmă, mi-a zis doamna Mason. O să-ți dau codul mai târziu.

— Avem? am repetat eu.

Doamna Mason mi-a zâmbit.

— Acum locuiești și tu aici.

Am zâmbit. Se străduia atât de mult să mă facă să mă simt confortabil.

— Bănuiesc că alarma e nouă.

— Am instalat-o după...

S-a oprit, roșind.

Amintirile din noaptea aia mi s-au derulat din nou în minte cu atâta claritate, încât a trebuit să lupt împotriva umilinței și fricii care m-au cuprins. Am închis ochii și am încuviințat, încercând, pentru a mia oară, să uit.

— După ce? a întrebat Elliott.

— După ce soții Mason au ajuns acasă și au găsit-o pe mama în casa lor.

— Ce? a reacționat Elliott.

— Era prima dată când o reclamasem la DSS, cam la șase luni de când murise domnul Calhoun, a povestit doamna Mason.

— Și... se plimba prin casă sau cum? a întrebat Elliott.

Doamna Mason a pălit.

— Se ascundea sub patul nostru.

— Sub... *pat*? a întrebat Elliott, uitându-se la mine să-i confirm.

Am încuviințat și m-am făcut mică în scaun.

— Asta e cam dubios, a zis Elliott.

- Nu voia să ne atace. Era doar confuză, a zis doamna Mason.
- Se ghemuise și scâncea. Vă rog să nu-i luați apărarea, am zis eu.
- A fost arestată? a întrebat Elliott.
- N-au depus plângere, am răspuns eu.
- Și tot nu sunt sigură că m-ai iertat, a zis doamna Mason.
- Nu vă învinovățesc. Nu dau vina pe nimeni.
- Ei bine? a întrebat doamna Mason uitându-se la Elliott. Ne

zici și nouă?

— Ce?

Ochii lui Elliott s-au plimbat de la mine la consilieră.

— Ce ți-a zis Owen.

Elliott s-a foit în scaun.

— Credeam că v-a povestit el deja.

— Nu, a spus doamna Mason sec. Owen a petrecut după-amiaza la camera de urgență.

— Ah! Cum... se simte?

— Din câte am înțeles, i s-au mai dezumflat ochii. Osul orbital drept e fracturat. Ai noroc că mătușa și unchiul tău s-au dus la spital și i-au convins pe părinții lui să nu depună plângere, deși inspectorul Thompson a făcut presiuni s-o facă.

— El a avut noroc, a pufnit Elliott. N-am dat cu toată forța.

Doamna Mason a ridicat o sprânceană.

— Ce ți-a zis, Elliott, de l-ai bătut în halul ăsta? am întrebat eu.

Voiam să aibă un motiv. Unul bun. Aveam nevoie să-l aud spunând că fusese provocat și că nu claca și el din cauza haosului din jurul nostru. Elliott era ancora mea spre normalitate și, fără el, mi-era teamă să n-o iau razna, ca mama.

Și-a ferit privirea.

— N-are importanță.

— Ba cam are, a zis doamna Mason, apoi și-a îndoit genunchiul la piept.

Era un gest calculat, ca de altfel tot ce făcea, ca să pară mai abordabilă.

— A zis...

Elliott a tras aer adânc în piept, apoi a scuipat cuvintele.

— M-a făcut roade-mațe¹, pe urmă a zis despre Catherine că e o curvă și că probabil e însărcinată cu puii mei.

Doamna Mason a rămas cu gura căscată.

Elliott a încercat să mă privească în ochi, dar n-a reușit.

— Îmi pare rău!

— 'Ţie îţi pare rău? După tot ce ți-a zis *el*?

Am deschis gura să continui, dar n-am mai putut. Mi-am îngropat fața în mâini.

— Elliott!

Am simțit că-mi tremură bărbia. Era suficient de nedrept că ajunsese o țintă pentru ceilalți, dar faptul că cineva îl jignea într-un fel atât de scârbos pentru că era cel mai ușor mod de a-l răni — pe Elliott, cea mai blândă persoană pe care o știam — îmi provoca greață.

— Nu am cuvinte, Elliott, pot doar să spun că-mi pare foarte rău că ai trecut prin asta și că o să mă asigur că nimeni nu mai rostește așa ceva în școala noastră, a zis doamna Mason.

— Nu-mi vine să cred că Owen a zis ceva atât de groaznic. Nu-mi vine să cred că...

— Întreabă pe oricine din clasă, pentru că a zis-o în gura mare, a spus Elliott.

— N-am spus că nu te cred. Te cred. Doar că, dintre toți oamenii pe care-i cunosc, Owen e ultima persoană pe care o credeam capabilă să spună așa ceva.

Doamna Mason a mijit ochii.

— O să-l întreb pe antrenorul Peckham de ce n-a dezvăluit și partea asta.

Elliott a închis ochii.

— Asta nu e tot.

— Nu?

¹ Aluzie la obiceiul indienilor de a mânca măruntaiele animalelor. (*N. trad.*)

— Trebuie să vă zic tot. Minka era și ea în clasă.

— Oh, nu!

După câteva clipe de tăcere incomodă, Elliott a mărturisit.

— Ea m-a acuzat că i-am făcut ceva lui Presley. M-a întrebat în fața tuturor dacă am violat-o. A zis că probabil i-am aruncat corpul într-un șanț din White Eagle. Așa că i-am zis să tacă dacă nu vrea să fie următoarea care dispare.

Am dus mâna la gură, iar doamna Mason a rămas fără grai.

— Știi! a izbucnit Elliott și s-a ridicat în picioare, cu fața rușinată. Știi că a fost o prostie. N-am vrut să zic asta. Dar, după atâtea săptămâni în care am suportat căcaturi, n-am mai rezistat!

— Acum e un moment foarte bun să-mi povestești în detaliu ce se întâmplă, a zis doamna Mason.

M-am ridicat și eu în picioare, lângă Elliott, pregătită să-l apăr cu orice preț, așa cum făcuse el cu mine.

— Câte acuzații n-au fost! Insulte rasiste. L-au tot îmbrâncit pe holuri. Au aruncat cu obiecte în el, am spus, observând că Elliott se înfurie tot mai tare cu fiecare mărturisire.

— Dar ce ai zis tu, Elliott, a sunat ca o recunoaștere a vinovăției. De-asta a țipat Owen la tine. O adoră pe Minka, iar tu ai amenințat-o.

— În fața întregii clase. Nu arată prea bine, a zis doamna Mason.

— A fost pur și simplu o ieșire nervoasă! s-a văitat el.

Și-a împreunat mâinile deasupra capului și a măsurat camera cu pași mari.

— De ce n-a venit niciunul dintre voi să-mi zică mai devreme? Când mi-a povestit Catherine, era deja prea târziu, a spus doamna Mason.

— Am crezut că mă descurc, a zis Elliott. Că, dacă o s-o găsească pe Presley sau dacă nu pot să dovedescă că am fost eu, o să mă lase în pace. Dar a fost din ce în ce mai rău.

Cineva a bătut la ușă și am înghețat.

— Rămâneți calmi, a zis doamna Mason, s-a ridicat și s-a dus spre intrare.

A deschis ușa, apoi și-a pus brațele în șold și a făcut un pas înapoi.

— Milo!

Domnul Mason a intrat, i-a aruncat o privire lui Elliott, apoi s-a întors spre soția lui.

— Ce cauți aici? a șoptit el, abia mișcându-și buzele.

— A venit s-o vadă pe Catherine. Ea o să rămână aici o vreme.

— Ai înnebunit? a zis domnul Mason.

Încearca să vorbească încet, fără succes.

— Vă auzim, a spus Elliott.

Domnul Mason a continuat.

— Soții Brubaker s-au dus la spital după ce a plecat familia Youngblood. Încearcă să-i convingă pe părinții lui Owen să depună plângere. Dacă o s-o facă, o să vină după Elliott.

— Cine o să vină după Elliott? a întreat doamna Mason.

M-am ridicat și l-am luat pe Elliott de mână. M-a strâns, cu palma transpirată. Și lui îi era frică.

Domnul Mason s-a uitat la noi cu milă.

— Poliția. O să se folosească de prilej ca să-l interogheze în legătură cu dispariția lui Presley. N-au nicio altă pistă. O să-l vâneze și, pe urmă — s-a uitat spre mine —, s-ar putea s-o vâneze și pe Catherine.

— Nu! a spus Elliott și s-a așezat în fața mea, ca și când domnul Mason se pregătea să mă aresteze.

Și-a înfipt degetele în mâna mea.

— N-am făcut nimic! De câte ori trebuie să repetăm?

Doamna Mason s-a așezat la masă, sprijinindu-se cu palmele de lemnul întunecat. A închis ochii, a tras aer adânc în piept, apoi a dat din cap.

— În regulă. Nu s-a întâmplat nimic deocamdată. Hai să nu ne îngrijorăm până când nu avem un motiv de îngrijorare.

— Becca, el n-are ce căuta aici, a răbufnit domnul Mason.

Doamna Mason și-a ridicat privirea spre soțul ei.

— Nici tu.

Domnul Mason s-a foit, vizibil rănit de replica ei. Slăbise față de prima zi de școală, bicepsii începuseră să i se contureze, iar grăsi-mea care-i atârna pe sub tricou dispăruse aproape de tot. Hainele lui îmi aminteau mai mult de antrenorul Peckham decât de cămășile cu mânecă scurtă și cravatele anoste pentru care era cunoscut.

A pornit spre ieșire, dar s-a oprit în dreptul bradului, uitându-se la cadouri. Erau toate împachetate în hârtie verde cu roșu și argintiu, mai puțin unul: un dreptunghi micuț îmbrăcat în aceeași nuanță de violet ca pereții din camera mea.

— Becca...

— Du-te, Milo!

Domnul Mason a arătat cu degetul spre Elliott.

— Și el rămâne?

Doamna Mason a deschis gura să se certe, dar el a oprit-o.

— Becca, e suspect. N-ar trebui lăsat singur. N-ar trebui să aibă niciun moment pe care să nu poată să-l justifice.

— Atunci o să merg după el, a zis doamna Mason.

Soțul ei s-a uitat la Elliott și a oftat.

— O să merg eu. Nu vreau să vă întoarceți singure noaptea. Nu câtă vreme Presley e dispărută. Și nu după ce ați enervat-o pe doamna Calhoun. Nu te supăra, Catherine!

Am clătinat din cap și am dat din umeri.

Elliott s-a întors spre mine.

— Probabil că are dreptate. Dacă poliția mă oprește în drum spre casă, măcar domnul Mason poate să le spună unde am fost.

— O s-o vezi mâine-dimineață la școală. În biroul meu. La ora opt, a zis doamna Mason.

Elliott a dat din cap, s-a aplecat și m-a pupat lung pe frunte.

— Ne vedem mâine-dimineață.

M-a strâns în brațe, și-a luat haina din dulap și cheile de pe masă, apoi a ieșit pe ușa deschisă de doamna Mason.

Domnul Mason și-a privit soția dezaprobator.

— Ușa din spate e încuiată? Ferestrele?

Ea a încuviințat, iar el a oftat.

— A fost o decizie necugetată, Becca. Aș fi vrut să mă consulți înainte.

Și-a încrucișat brațele la mijloc.

— Aș fi făcut-o oricum.

Domnul Mason a pufnit în răs.

— Știu. Nu uita să încui ușa după mine. Și activează alarma.

Doamna Mason a dat din cap și a închis ușa după soțul ei, răsucind yala.

Apoi s-a apropiat de un dispozitiv alb, pătrățos, a apăsat câteva taste și s-a uitat peste umăr, la mine.

— Am nevoie de un număr cu patru cifre. Ceva ce ți-e familiar.

M-am gândit o clipă.

A tastat codul, apoi a mai apăsat un buton. Alarma a emis două semnale scurte.

— Bagi codul și pe urmă apeși butonul ăsta ca să activezi și să dezactivezi alarma când pleci sau când vii. ăsta e ca s-o activezi dacă ești în casă. Obişnuiește-te s-o pornești de fiecare dată când intri pe ușă. N-o să fiu mereu aici.

— Bine, doamnă Mason. Așa o să fac.

— Becca, mi-a zis zâmbindu-mi obosită.

S-a întins, apoi și-a frecat ceafa, uitându-se la cutiile aproape goale de pizza.

— Le strâng eu.

M-am dus la masă, am adunat farfuriile, le-am dus în bucătărie și le-am spălat, apoi am rupt cutiile.

Doamna Mason m-a privit zâmbind, sprijinită de perete. Avea ochii roșii și pleoapele grele. Mă privea așa cum o făcea Elliott, atât de diferit de ochii ațintiți asupra mea la Juniper.

— Mulțumesc, a zis când am terminat.

Am luat-o împreună spre hol, iar doamna Mason s-a oprit să stingă luminile. A lăsat beculețele din pom aprinse. Luminițele argintii străluceau mai intens.

— Nu e ciudat că luminile par mult mai frumoase în întuneric? a întrebat ea.

— Ca stelele, am zis eu. Obişnuiam să mă uit pe fereastra de la dormitor, jos, la luminile aliniat pe strada noastră. Primăria n-a mai schimbat becurile arse și asta m-a deranjat până când mi-am dat seama că așa vedeam mai bine stelele.

— Întotdeauna vezi jumătatea plină a paharului, a zis doamna Mason. Noapte bună, Catherine!

— Noapte bună! am zis și eu și am urmărit-o în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Ușa ei s-a deschis și s-a închis, și m-am trezit singură pe hol, așteptând ca zidurile să înceapă să respire, să deschidă ochii și să mă urmărească așa cum o făcea Juniper noaptea. Dar în jurul meu erau doar aroma de mere cu scortişoară și strălucirea pomului de Crăciun.

Am închis ușa de la dormitor în urma mea. Am despachetat bagajele, unul câte unul. Pe fundul ultimei valize era cutia muzicală.

Așezat pe servanta lustruită din camera nouă, cubul uzat, roz-alb, părea vechi și prăfuit. Toate lucrurile mele — inclusiv eu — păreau ponosite aici, în casa fermecătoare a doamnei Mason. M-am dezbrăcat și am făcut duș, încercând să mă spăl de toate secretele. Imaginea cu mama singură, speriată mi-a invadat gândurile, iar grija față de Elliott îmi apăsa pieptul. În urmă cu șase luni, singurul lucru care conta era loialitatea față de mama și de Juniper. Cum de mă răzgândisem atât de repede și de total?

Apa îmi curgea pe față, înlăturând clăbucii din păr și de pe corp și strângându-se la picioare. Cada era de un alb imaculat, banda unde se îmbinau sticla și peretele de faianță n-avea pic de mucegai, iar ferestrele țineau vântul rece afară. M-am uitat în sus și-am văzut șuvoaiele de apă egale și para curată, fără urme de calcar.

Mama rămăsese captivă în Juniper împreună cu ceilalți, în propria ei disperare, în timp ce eu făceam duș într-o casă imaculată care mirosea a plăcintă cu mere.

Mi-am pus o pijama curată, care răspândea încă mirosul închis din Juniper, și m-am apropiat de cutia muzicală pe care o împachetasem înainte să vină Serviciile Sociale. Capacul s-a deschis cu un scârțâit, iar balerina a tremurat când i-am atins micul coc castaniu. Notele s-au prelinș încet, amintindu-mi de vremea în care tata era cel care mă salva. M-am întrebat dacă ar fi supărat pe mine. Aproape că-i auzeam vocea aspră, dar iubitoare, explicându-mi că e dureros să părăsești pe cineva și că totuși luasem decizia corectă. Dar asta era greu de crezut. Tata n-ar fi părăsit-o niciodată pe mama, oricâte crize și episoade ar fi avut.

Althea, Poppy, Willow..., chiar și Duke se dădeau probabil peste cap s-o ajute pe mama să facă față. Ei aveau să rămână. Paria, vagabonzii și izgoniții erau mai dispuși să se sacrifice ca s-o ajute pe mama decât fusesem eu.

Am închis cutia, întrerupând cântecul la jumătate.

— Eu sunt oaspetele acum, am șoptit.

Am auzit o bătaie ușoară în ușă și vocea șoptită a doamnei Mason.

— Catherine? Ești trează?

— Da? am răspuns și am deschis ușa.

Doamna Mason tremura în hol, înfășurată în halat și în picioarele goale, cu o lanternă în mână, cu pielea strălucind și părul ud de la duș.

— Am auzit ceva la fereastra mea. Voiam să mă duc să verific.

— Vrei să merg cu tine?

A clătinat din cap, dar teama i se citea în ochi.

— Nu, rămâi în cameră.

— Vin, am zis și am închis ușa după mine.

Ne-am pus hainele și ne-am tras cizmele, apoi am ieșit pe verandă.

— Să ne împărțim? am întrebat. Eu o iau la stânga, tu la dreapta?

— Nu, a spus ea precipitat. Nu, în niciun caz. Rămâi cu mine.

Am coborât treptele luminate de lanternă. Iarba uscată a scârțâit sub cizmele noastre, iar vântul i-a suflat doamnei Mason părul ud peste față.

A ridicat mâna și mi-a făcut semn să mă opresc.

— Hei! a strigat ea cu vocea tremurând. Cine e acolo?

M-am uitat în spatele nostru. Casele vecinilor erau cufundate în întuneric. Strada era pustie.

Din spatele casei au răsunat zgomotele unei încăierări, iar doamna Mason a tresărit speriată. Și-a dus degetele la gură, iar lumina i-a proiectat umbrele pe față.

— Șușoteli, a zis ea suficient de tare cât s-o aud.

Am ciulit urechile: câțiva oameni vorbeau în șoaptă, panicați. Am tras-o mai aproape de mine.

— Ar trebui să intrăm în casă.

Poarta din spatele casei a scârțâit, apoi s-a trântit. Doamna Mason s-a smuls din strânsoarea mea și a luminat curtea cu lanternă, apoi a îndreptat-o spre poartă care încă se mișca.

— Becca! am strigat după ea când a luat-o la fugă prin curte.

A dispărut dincolo de poartă și nu mă puteam gândi decât la viteza cu care fugise în ciuda cizmelor greoaie.

— Becca! am strigat și am alergat după ea prin întuneric.

Când am ajuns la poartă, intrase deja în curte și o încuia.

— Ai văzut pe cineva? am întrebat.

A clătinat din cap.

— A fost o prostie, am muștrat-o eu.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te sperii.

— Fata aia e dată dispărută, auzim voci în curtea din spate, iar tu fugi după ei de una singură? Dacă te răpeau? Dacă te atacau? Ce făceam?

— Ai dreptate, a zis ea, clătinând din cap. Îmi pare rău! Am reacționat impulsiv.

S-a oprit brusc și a îndreptat lanternă spre o tufă de lângă casă. Cineva o călcase în picioare.

— Hai să intrăm, am zis, agățându-mă de ea. Vreau să intru.

Doamna Mason a încuviințat și m-a tras după ea. Am urcat treptele, apoi a încuiat ușa în urma noastră. A resetat alarma, iar dispozitivul a scos un sunet scurt.

— O să sun la poliție, ca să stăm liniștite. Du-te în pat! Rămân eu de veghe.

— Becca..., am început eu.

— Du-te la culcare! O să fie bine, promit!

— Poate că au fost niște copii din vecini, am încercat eu.

— Probabil. Noapte bună!

Și-a scos telefonul, iar eu am lăsat-o singură.

Chiar și acum, când frica doamnei Mason pusese stăpânire pe casă, locul era mai primitiv și mai puțin înfricoșător decât Juniper. Am închis ușa la dormitor și m-am urcat în pat, trăgând cearsăfurile până la urechi. Doamna Mason încerca să vorbească încet, dar o auzeam în timp ce raporta poliției.

Urmasu să vină și să pună întrebări. Să afle că Elliott și domnul Mason fuseseră aici și eram îngrijorată că Elliott avea să fie incriminat din nou.

În timp ce mă cufundam în somn, șoaptele din curtea din spate mi-au invadat gândurile: voci familiare, apropiate, vocile pe care le auzeam uneori pe hol, aproape de camera mea din Juniper. Unel-tind, urzind strategii, lucrând împreună să-și pună planul în aplicare sau să creeze unul nou. Oaspeții erau ca păsările, zburau în aceeași direcție, se roteau, aterizau și înfricoșau în același timp. Erau ca unul, lucrând pentru un scop comun. Acum erau afară, așteptând, așa cum o făcuseră și la Juniper. N-aveam să fiu niciodată liberă. Mama nu m-ar fi lăsat.

**Capitolul
treizeci
și trei**

Catherine

— Catherine? m-a strigat doamna Mason prin ușa.

A urmat un ciocănit ușor.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi, confuză.

— Ăă... Da?

— E prima zi din vacanța de Crăciun, așa că am făcut gofre.

— Gofre?

M-am ridicat și am inspirat aroma de făină, drojdie și sirop de arțar cald amestecată cu noile mirosuri ale pereților zugrăviți și covorului și vechile mirosuri ce ieșeau din hainele mele atârinate în dulap.

M-am dat jos din pat, în tricoul alb șifonat și pantalonii gri, și am deschis ușa.

Becca era în picioare pe hol. Purta ochelari cu rame negre, un capot bleu pudrat peste pijamaua roz și papuci cu puf. Avea părul

strâns în creștetul capului într-un coc neglijent, din care ieșeau fire negre.

— Gofre, a zis ea cu un zâmbet luminos și a ridicat spatula. Haide! Am dat fuga în bucătărie, a răsucit un aparat argintiu și i-a deschis capacul, scoțând la iveală o gofră perfect aurie.

— Unt sau unt de arahide? a întrebat ea, așezând gofra pe farfurie. Am strâmbat din nas.

— Unt de arahide?

— Vai, n-ai încercat niciodată?

— N-avem aparat de făcut gofre. S-a stricat anul trecut. Dar nu, n-am auzit niciodată de gofre cu unt de arahide.

Și-a împins ochelarii pe nas.

— Nu ești alergică, nu?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Uite! a zis ea, în timp ce ungea jumătate de gofră cu unt și cealaltă jumătate cu unt cremos de arahide.

Apoi a întors sticla de sirop și mi-a turnat peste micul dejun.

— Să-mi zici care-ți place mai mult.

Mi-a întins farfuria, o furculiță și un cuțit, apoi a amestecat aluatul rămas și l-a vărsat în mașina de făcut gofre. Aparatul nostru vechi nu arăta deloc ca ăsta. Doamna Mason l-a răsucit și m-a condus la masă.

Sucul de portocale era deja turnat în pahar. M-am așezat și am mușcat zdravăn din jumătatea cu unt de arahide. Mi-am dus instantaneu mâna la gură în timp ce mă străduiam să mestec bunătatea lipicioasă și dulce.

— Vai, cum e!

Doamna Mason a zâmbit, apoi s-a sprijinit cu coatele de masă și s-a aplecat în față.

— Incredibil, nu?

— E așa de bună, am balmăjit eu.

A bătut din palme, apoi s-a ridicat și a pornit spre bucătărie, îndreptând arătătorul către mine.

— N-o să le mai mănânci niciodată altfel.

A căscat și s-a postat în fața aparatului, așteptând să i se coacă gofra. Soarele se revărsa prin toate ferestrele, făcând aburul dinăuntru să strălucească. Casa cuplului Mason era primitoare noaptea, dar ziua era de-a dreptul veselă. Nu mi-i puteam imagina certându-se aici, cu siguranță nu atât de tare încât să se despartă.

— Ai dormit bine? am întrebat-o între două mușcături.

— Foarte bine, a zis ea.

Aparatul a bâzâit scurt, doamna Mason l-a răsucit, a deblocat capacul și a zâmbind când gofra a aterizat în farfurie. A uns-o cu unt de arahide, a turnat sirop și s-a așezat în fața mea.

A mușcat din porția ei murmurând de plăcere.

— E bine că am o scuză să fac din nou gofre. Milo m-a învățat rețeta asta în facultate.

— Sunteți împreună din timpul facultății? am întrebat eu.

— Din liceu, mi-a răspuns, tăind o porție cu furculița. Ne-am îndrăgostit chiar aici în Oak Creek, a zis, apoi s-a posomorât. Tot aici ne-a și trecut.

— E greu aici. Nu prea ai ce face în afară de muncă și viața de zi cu zi. N-avem nici plajă, nici munți, doar vântul fierbinte care suflă toată vara ca un ventilator și rafalele înghețate care ne biciuiesc fețele iarna.

Becca a chicotit.

— Uiți de apusuri. Și de lacuri. Și de fotbal.

— N-am fost niciodată la lac, am zis și am mai mușcat o dată.

— Milo are o barcă. O să remediem situația asta când se încălzește vremea.

Am dat din umeri.

— Nu știu sigur unde o să fiu atunci.

— O să fii aici. Până pleci la colegiu. N-ai zis mai nimic despre aplicații.

— Nu-mi permit să merg la colegiu acum.

— Ce zici de o subvenție de la stat¹ ? Sau de o bursă? Ești elevă de zece, Catherine. Ai fost la doar două puncte de a doua medie de absolvire din anul tău.

Am pufnit în răs și m-am uitat în farfuria aproape goală.

— Ce e? a întrebat doamna Mason.

— Mă simt ciudat să stau aici, în casa asta cu tine, să mi se servească micul dejun și să vorbesc despre lucruri normale când, de fapt... nimic *nu* e normal.

— O să dureze să te adaptezi.

— Nu cred că ar trebui să mă adaptez.

— De ce?

— Nu îmi se pare în regulă să mă obișnuiesc fără mama.

— Nu trebuie să te obișnuiești fără ea. E în ordine să impui niște limite sănătoase și să trăiești restul clasei a douăsprezecea într-un mediu stabil și sigur.

S-a încruntat și și-a dus arătătorul la frunte.

— Îmi pare rău! Nu vreau să par rece.

— Nu, e în regulă. Înțeleg ce vrei să zici, dar eu accept că are nevoie de mine. Statutul meu de îngrijitor n-o să se schimbe după absolvire, de-aia colegiul e un subiect discutabil.

— Nu spune asta.

— Nu e ideal...

— Asta nu e viață.

— Nu e vina ei.

Doamna Mason a oftat.

— Mă deranjează că ai renunțat. Ai toată viața înainte. Faptul că te-ai născut n-ar trebui să fie o condamnare la închisoare.

— Eu n-o văd așa.

¹ În orig., *Pell Grant*, subvenție acordată de guvernul federal al S.U.A. studenților cu dificultăți financiare, pentru plata colegiului. (*N. trad.*)

— Ești fericită acolo? E o viață pe care ai alege-o?

— Sigur că nu, dar... e cineva care are de ales? Tu ai ales viața de-acum?

Doamna Mason a fost la un pas să se înece cu suc de portocale.

— Știi..., știi că soția lui l-a părăsit pentru că se culca cu Emily Stoddard, nu?

Doamna Mason și-a șters picăturile de suc de pe bărbie.

— Auzisem.

— A absolvit acum doi ani. N-ar fi recunoscut în veci în fața părinților sau a directorilor, dar le-a povestit tuturor prietenilor ei.

— Atâta lucru mi-a zis și Milo.

M-am lăsat în scaun, zâmbind compătimitor.

— Nu l-ai crezut. Așa cum nu mă crezi nici pe mine acum.

— Ba de fapt eram aproape convinsă că Brad se culca cu Presley înainte ca ea să dispară.

— Erai... ce?

— Am descoperit SMS-uri de la ea în telefonul lui. Foarte explicite. M-am despărțit de el după asta.

Am făcut ochii mari.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să menționezi asta la poliție?

— Eu...

— Ne-au investigat pe mine și pe Elliott, iar tu aveai motiv să crezi că antrenorul avea o relație indecentă cu o elevă dispărută?

— El...

— De ce n-ai raportat asta? am zis, ridicând tonul mai mult decât intenționasem.

— Catherine...

— Elliott ar putea fi arestat în orice clipă dacă părinții lui Owen depun plângere, iar tu...

— Catherine, le-am spus. Le-am spus polițiștilor. Brad a fost investigat și a trecut testul poligraf. Are un alibi. A fost aici până dimineața.

— Poftim? Dar ai zis...

— Că m-am despărțit de el după ce am văzut SMS-urile. Așa a fost. A venit aici încercând să mă împace și, când a văzut că nu-i merge, m-a implorat să nu-i spun directoarei Augustine. Băuse. L-am lăsat să doarmă pe canapea. A fost ridicol.

Mi-am acoperit gura cu mâinile.

— Îmi pare rău că am țipat la tine!

— Ei!

Mi-a atins brațul și m-am uitat la ea. Se aplecase spre mine, zâmbind.

— E în ordine. E o situație groaznică, stresantă.

Cineva a ciocănit la ușă, iar ea și-a îndreptat spatele, s-a ridicat și s-a dus să se uite pe vizor.

— Ești matinal, a zis ea, deschizând ușa.

Domnul Mason a intrat cu o pungă mare de hârtie în mână.

— Noah și Simone vin diseară să deschidă cadourile?

— Ca în fiecare an.

A arătat spre pungă.

— Am mai adus câteva.

— Milo, nu..., nu trebuia, a zis doamna Mason.

Domnul Mason a părut afectat.

— Sunt și nepoții mei.

— Știu. Voiam doar să zic că...

A oftat.

— Nu știu ce voiam să zic.

A dus punga lângă brad și a îngenuncheat, scoțând cadourile. Nu erau nici pe departe la fel de elegant împachetate ca restul. Domnul Mason folosise de două ori mai mult scotch, dar, judecând după fața soției lui, câștigase multe bile albe.

— Am adus câteva și pentru Catherine.

— Oh, Milo! a zis doamna Mason cu mâna la piept.

Domnul Mason a împins cadoul violet în fața celorlalte, în centru, apoi s-a ridicat și s-a uitat în ochii soției lui.

— Ai planuri? a întrebat ea.

— Eu...

A încercat să se apropie de ea, dar doamna Mason s-a ferit. Părea să-i pară rău că a făcut asta, însă era prea târziu. Privirea lui s-a întunecat.

— Probabil că nu e o idee bună. N-aș vrea să-i zăpăcesc pe ăia mici.

— Nu vreau să stai singur, a zis ea, foindu-se.

El i-a aruncat o privire peste umăr, dar a rămas tăcut, apoi a deschis ușa și a ieșit.

Doamna Mason a rămas nemișcată, cu ochii ațintiți spre cadoul violet, apoi s-a așezat pe vine, acoperindu-și fața cu mâinile. Și-a ascuns privirea și și-a șters lacrimile.

— Îmi pare tare rău că ai asistat la asta, Catherine.

— De ce? A fost frumos.

— Suferința e frumoasă? a întrebat ea, aranjând cadoul.

— Suferința..., dragostea. Merg mână-n mână.

A râs înfundat.

— Mereu mă surprinzi.

— Pentru cine e cadoul violet? am întrebat-o.

— Oh.. e..., e pentru Violet. Fiica noastră. A mea și a lui Milo. Era născută de Crăciun.

— Ai avut un copil? am întrebat, șocată. Nu-mi amintesc să te fi văzut însărcinată.

— Violet s-a născut la nici șapte luni. A trăit doar câteva ore. Ar fi împlinit cinci ani anul ăsta.

— Deci înainte să intru eu la liceu.

— Exact, a zis doamna Mason și s-a ridicat. Crăciunul e o perioadă grea pentru Milo. Nu și-a revenit nici acum.

— Dar tu? Tu ți-ai revenit? am întrebat, urmărind-o în timp ce se întorcea la masă.

S-a așezat în fața mea. Arăta obosită.

— Am ales să mă vindec. Milo s-a simțit singur plângându-și durerea, chiar dacă am fost lângă el patru ani. A înlocuit tristețea cu mânia, și pe urmă s-a terminat.

— Și ești fericită acum?

— Îl iubesc pe Milo de când eram mică. Pe vremea aia, mă privea așa cum se uită Elliott la tine. Mi-aș fi dorit să răzbim împreună. Dar, da, când i-am spus că s-a terminat, am simțit că-mi dau jos o haină de blană în plină caniculă. Eram în sfârșit liberă să mă vindec, și asta am făcut. Încă mi-e greu să-l văd suferind.

— Îl mai iubești?

Colțurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet.

— O să-l iubesc mereu. Prima dragoste nu trece niciodată.

Am zâmbit.

— Elliott mi-a zis asta o dată.

— Tu ești prima lui dragoste? a întrebat ea, sprijinindu-și bărbia în palmă.

— Așa mi-a zis.

— Îl cred.

Mi-am simțit obrajii luând foc.

— Vrea să merg cu el la colegiu. Asta dacă..., dacă supraviețuim anul ăsta fără să fim arestați.

Doamna Mason a ezitat înainte să vorbească din nou.

— Ce crezi că a pățit? Nu au găsit nicio urmă de violență. De intrare forțată. Nicio altă amprentă în afară de ale lui Presley.

— Sper că a fugit de-acasă și c-o să se întoarcă.

— Și eu, a zis doamna Mason. Bine, am câteva treburi în oraș azi. Trebuie să mai cumpăr câte ceva pentru cina de Crăciun. Ai vreo preferință?

— Eu? Credeam că o să trec pe-acasă diseară. Să văd ce face mama.

— Catherine, nu poți să faci asta. Îmi pare rău.

— Nu pot să văd ce mai face?

— Dacă vrei, pot să-l rog pe agentul Culpepper să treacă pe la ea. Dar nu cred că e o idee bună să te duci pe-acolo deocamdată. Dacă nu te mai lasă să pleci? Chiar nu e o idee bună. Îmi pare rău.

— Of!

— Știi că e greu. Mai ales de sărbători, dar crede-mă că e mai bine așa.

S-a auzit din nou soneria, iar doamna Mason a ridicat din sprâncene.

— Suntem în centrul atenției azi.

A deschis ușa, apoi s-a îndepărtat zâmbind.

— E rândul tău.

Elliott a intrat în timp ce-și dădea jos aparatul foto de la gât, întinzându-mi cealaltă mână. I-am îmbrățișat strâns și m-am topit în brațele lui. Purta hanoracul negru, de antrenament, iar bumbacul moale mi-a mângâiat obrazul.

— Ce e aia? a întrebat doamna Mason, arătând spre camera foto.

— Un hobby, a zis el.

— E mai mult decât un hobby. E foarte talentat, am zis. Ar trebui să-l rogi să-ți arate câteva poze.

— Mi-ar plăcea mult, a spus doamna Mason.

— Serios? a reacționat Elliott, uitându-se la mine surprins.

I-am atins pieptul cu amândouă mâinile.

— Serios.

— De când te ocupi cu fotografia? a întrebat doamna Mason, urmărindu-l în timp ce-și așeza lucrurile pe masă.

— De când eram mic. Catherine a fost prima mea muză. Singura.

Doamna Mason s-a ocupat de vasele de la micul dejun, dar când m-am oferit s-o ajut, mi-a făcut semn să-mi văd de treabă.

— De ce nu-i prezinți casa? a întreat ea.

L-am tras de mână spre dormitorul violet, am deschis ușa și m-am strâmbat când m-au izbit în față miresele din Juniper.

— Ih! De ce nu mi-ai spus că miros așa? l-am întreat.

Mi-am adunat hainele din dulap și din sertare și le-am dat drumul în coșul împletit de lângă ușa.

— Că miroși cum? Ce faci?

— Pun rufe la spălat.

Am apucat coșul de mână și am luat-o pe hol. Lângă camera oaspeților era o ușa care-mi imaginam că ar putea fi spălătoria. Și chiar așa era. Am pus coșul jos și am cotrobăit în dulapuri după detergent.

— E totul în regulă? a întreat doamna Mason de pe hol.

— Caută detergentul de rufe, cred, a zis Elliott.

— Ah!

S-a strecurat pe lângă Elliott și a deschis dulapul de deasupra mașinii de spălat.

— Uită-te după o capsulă. E o mașină de spălat cu încărcare frontală, așa că doar bagi capsula de detergent în cuvă, la un loc cu hainele și închizi ușa. O setezi pe *Program normal* pentru orice în afară de hainele delicate și asta e tot. Eu așa fac. Cârpele electrostatice sunt în dulapul de deasupra uscătorului.

— Are sens, am zis, încărcând blugii și hainele colorate.

Apoi am închis ușița mașinii, așa cum mă instruisese doamna Mason. Apa a început să curgă în cuvă, iar hainele să se rotească.

— N-a fost greu.

Doamna Mason s-a uitat la coș.

— Alea sunt curate?

— Așa credeam, am zis eu. Dar miros a Juniper.

— A! N-am observat. Să mă suni dacă ai nevoie de ceva cât sunt plecată.

Elliott a așteptat tăcut până când ușa de la intrare s-a închis, apoi și-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor.

— Vrei să te ajut?

— Aproape am terminat.

M-am ridicat gâfâind și mi-am sprijinit mâinile pe coapse, suflând într-o șuviță de păr de pe față.

Elliott a zâmbit.

— Ești frumoasă.

Am strâns din buze, încercând să nu par la fel de flatată pe cât mă simțeam.

— Prostii!

— Mătușa Leigh vrea să știe dacă vii la noi, la prânz.

— Of! Cred că doamna Mason are planuri pentru noi.

— OK, a zis el, vizibil dezamăgit.

— O să vină familia surorii ei... Sunt sigură că n-o să-mi ducă dorul.

— Serios? și-a ridicat el privirea.

— Vrei să vezi camera?

— Camera ta?

L-am luat de mână.

— Nu propriu-zis.

Am luat-o pe hol și am deschis ușa. Era mult mai ușoară decât ușa dormitorului din Juniper. Totul în casa doamnei Mason era mai ușor.

— Uau! Drăguț! a zis Elliott în timp ce făcea câteva poze.

Apoi s-a așezat pe pat și a sărit de câteva ori, testând salteaua.

— Cum ai dormit azi-noapte?

Și-a îndreptat aparatul spre diverse locuri din cameră, pozând lucruri care mie mi se păreau banale, dar pe care el reușea să le facă interesante și frumoase.

— OK.

A zâmbit în colțul gurii.

— Speram să zici asta. Era nasol dacă dormeai mai bine fără mine.

— Nu dorm mai bine, am zis și m-am așezat lângă el, frecându-mi mâinile.

— Ți-e frig? m-a întrebat.

Elliott și-a scos hanoracul și odată cu el i s-a ridicat puțin tricoul, lăsându-i la iveală pielea arămie.

Haina lui m-a înghițit cu totul, dar Elliott se uita la mine așa cum o făcea când se uita la fotografiile lui preferate. A ridicat aparatul, iar eu am coborât ochii în podea și am lăsat părul să-mi cadă peste față. Mi-a dat la o parte perdeaua blond-roșcată cu o mână.

— Te rog?

Mi-a luat mult să-i răspund.

— Așteaptă până nu mai roșesc.

— Pot să editez asta. Dar aștept.

Când căldura din obraji a început să se mai risipească, i-am făcut semn că poate să înceapă, dar apoi m-am crispat când a ridicat camera la ochi ca să focalizeze. După primele clicuri, m-am relaxat și am început să mă uit în obiectiv ca și când m-aș fi uitat la el.

Elliott s-a ridicat și m-a fotografiat din unghiuri diferite. Uneori mai îndrepta aparatul spre diverse obiecte din cameră. S-a aplecat și s-a apropiat de cutia muzicală, pe care a fotografiat-o, apoi s-a răsucit și mi-a surprins zâmbetul.

— Uau! a zis el cu ochii în ecranul camerei. Asta e! a zis și a venit să-mi arate.

— Când ți-ai luat camera digitală?

— E cadou de absolvire de la mama. O să se întoarcă în seara asta.

— A! am exclamat eu.

S-a așezat lângă mine și a chicotit.

— Nu e chiar așa groaznică.

— Chestia e că sunt destul de sigură că mă urăște. Și acum, că ai atâtea probleme...

— Nu e vina ta.

— Dar ea știe asta?

— Sunt sigur că mătușa Leigh i-a explicat de nenumărate ori.

Mașina de spălat a scos un bâzâit, iar Elliott s-a ridicat.

— Mă duc eu.

A dispărut câteva minute.

— Coloratele sunt la uscat. Albele sunt în mașină.

— Ești foarte draguț, am zis.

Mi-a făcut cu ochiul.

— În sfârșit am ocazia să stau cu tine pe-acasă. Vreau să fiu sigur că mă mai inviți.

Am dus mâna la gură când mi-am dat seama că ceea ce spunea era adevărat.

Mi-a îndepărtat-o încetișor și s-a aplecat să mă sărute, presându-mi buzele cu cele moi și pline ale lui, pe care ajunseseam să le iubesc.

Felul în care mă ținea Elliott m-a făcut să-mi doresc să mă strângă și mai tare în brațe, așa că mi-am înfipt degetele în spatele lui. Drept răspuns, mi-a luat obrazii în palme. Era înalt, bineînțeles, cam cât un jucător din liga națională, dar mâinile lui mari erau atât de blânde. Elliott n-ar fi putut să-i facă rău lui Presley cu ele.

Limba lui umedă și caldă mi s-a strecurat în gură și a mângâiat-o pe a mea. Am gemut de plăcere, m-am întins pe spate și l-am tras după mine.

Își mișca altfel mâinile și gura. Și-a proptit bazinul între coapsele mele și a început să se împingă în mine. Blugii i se frecau de pielea mea, iar asprimea lor avea ceva erotic.

Elliott s-a smucit și și-a aruncat pantofii din două mișcări, apoi și-a tras tricoul peste cap. Spatele lui era moale și fin, irezistibil, și mi-am plimbat mâinile în sus și-n jos, de la umeri până la adâncitura spatelui.

Și-a strecurat mâna pe sub hanoracul pe care mi-l împrumutase și mi-a atins pielea dezgolită de deasupra șoldului, iar degetul mare i s-a strecurat sub elasticul chiloților mei.

Ne-am sărutat atât de mult, încât după o vreme au început să mă usture buzele, dar Elliott aștepta să-i dau de înțeles cât de departe voiam să ajung.

Blugii lui mi s-au frecat din nou de piele când și-a lipit fruntea de a mea.

— Am..., știi tu, a zis cu respirația tăiată.

Gândul la prezervative m-a făcut să realizez că vorbea despre sex protejat și m-am dezmeticit. M-am dat la o parte, cu ochii ațintiți la buzele lui.

— Oh!

— Dar nu de asta am venit aici. Îl am de ultima dată când... Tu ai zis c-ar trebui să avem și așa e. De-aia am luat. Să fie acolo. Dar nu trebuie să facem nimic.

Era dureros să-l văd bălbâindu-se, să vorbească atât de stângaci, deși cu câteva clipe înainte mâinile lui păruseră atât de sigure.

I-am dus degetul la buze și m-am aplecat să-l sărut. Umerii i-au căzut. Știa deja ce-o să spun.

— Mulțumesc că ai făcut asta. Dar nu încă.

A dat din cap și s-a ridicat.

— E în regulă. Nu vreau să simți că te grăbesc.

— Perfect! am zis și mi-am tras hanoracul în jos. Pentru că nu putem s-o facem aici.

M-a pupat pe frunte.

— Te aștept pe canapea până te îmbraci. Masa e gata într-o oră.

A traversat camera cu pași mari, iar eu m-am ridicat.

— Am văzut că doamna Mason a pus telecomanda în sertarul din capătul mesei, i-am zis înainte să închidă ușa.

— Mersi, iubito!

Mi-am încrucișat brațele peste talie, cu zâmbetul până la urechi. Nu-mi mai spusese niciodată așa și nu știam dacă sunt genul de fată căreia îi place treaba asta — de fapt, eram sigură că nu sunt genul ăla.

Dar modul în care Elliott mă iubea mă umplea de bucurie. Eram beată de fericire. Două simple cuvinte mă făceau să fiu în extaz.

Am înghețat. Toate hainele mele erau în spălătorie.

— Rahat! am mormăit.

Am dat să deschid ușa, exact când Elliott a ciocănit.

— Catherine? Ți s-au uscat hainele.

Mi-a strecurat coșul prin ușa crăpată.

— Poți să porți și hanoracul meu. Arăți bine în el.

— Mersi, iubitul! am zis, simțindu-mă suficient de curajoasă să încerc, din moment ce el o făcuse.

Am luat coșul, iar el și-a întins brațul după mine. Când l-am prins, mi-a tras mâna prin deschizătură și a sărutat-o.

— Te iubesc, Catherine Calhoun! Orice s-ar întâmpla, vreau să știi asta.

I-am primit cuvintele ca pe un răsărit, ca pe un apus, ca pe un vis frumos, ca și când m-aș fi trezit dintr-un coșmar. Cele mai minunate momente se contopiseră într-unul singur.

— Și eu te iubesc!

— Știu. De-asta sunt convins că o să fie totul bine.

— Mă îmbrac, îi scriu un bilețel doamnei Mason și pe urmă putem să plecăm, i-am zis prin ușă.

Mi-am tras hanoracul peste tricoul care căpătase acum mirosul casei luminoase a doamnei Mason, înlocuindu-l pe cel al umezelii din Juniper.

— Te aștept.

**Capitolul
treizeci
și patru**

Catherine

Leigh a tăiat enchilada de pui în douăsprezece pătrate perfecte, apoi s-a așezat lângă John, oftând obosită.

— Arată incredibil! am zis.

Mi-a zâmbit de pe locul aflat în fața mea.

Elliott s-a aplecat peste decorațiunea din centrul mesei care cuprindea o lumânare albă, zăpadă artificială și câteva conuri de brad și m-a servit cu o porție. A așezat straturile de tortilla, sosul, bucățile de pui și avocado în farfuria mea, apoi a repetat schema cu mătușa, unchiul și mama lui aflată în dreapta sa.

— Dacă-ți place, a început el, așezându-se după ce-și pusese două porții, adu-mi aminte să iau rețeta de la mătușa Leigh înainte să ne mutăm.

— Să vă mutați? a întrebat Kay, ridicând o sprânceană.

— La colegiu sau să călătorim, a zis Elliott și a luat o înghițitură zdravănă.

S-a lăsat pe spătar, mormăind în timp ce mesteca.

Leigh a zâmbit.

— Elliott, ți-a venit un plic azi.

— Colegiu sau călătorit, a repetat Kay absentă.

S-a uitat la mine, iar eu am înghețat cu furculița în aer.

— Deci care dintre ele?

— Eu... nu plec nicăieri. Trebuie s-o ajut pe mama la pensiune.

Elliott s-a șters la gură cu un șervet și s-a sucit spre mine, pufnind nervos.

— Catherine, credeam că am stabilit.

— Nu, am zis eu sec și am mai luat o înghițitură.

— Chiar ai de gând să rămâi aici? a întrebat el.

Am făcut ochii mari, dându-i de înțeles că nu vreau să vorbesc despre asta de față cu toată lumea, dar Elliott n-a dat înapoi.

— Haide! Știu că nu vrei să rămâi aici. Spune-mi dacă greșesc.

— Ți-am explicat. N-am de ales.

Elliott s-a încruntat, neimpresionat de răspunsul meu.

— Ba da, ai.

A rămas cu ochii ațintiți asupra mea, iar eu m-am holbat la masă, cocoșându-mă sub privirile tuturor.

M-am crispat.

— Nu pot s-o părăsesc.

Kay a afișat un zâmbet superior și a mai luat o gură de enchilada.

— Elliott, a început Leigh, înainte ca nepotul ei să mai apuce să zică ceva. Stai puțin! Ai primit ceva astăzi. Vreau să vezi asta înainte să continuăm conversația asta.

S-a ridicat și s-a dus în living, revenind peste câteva clipe cu un plic în mână. Elliott a luat plicul și l-a analizat.

— E de la Baylor.

— Deschide-l! l-a îndemnat Kay și s-a întors spre el.

Era prima oară când o vedeam zâmbind.

Degetele lui puternice, pricepute au deschis plicul cu stângăcie.

A scos hârtia și a despăturit-o.

— „Domnule Youngblood“, a citit el cu voce tare.

Și-a plimbat ochii de la stânga la dreapta deasupra paragrafelor.

Apoi a împăturit documentul și l-a așezat lângă șervetul de pe masă.

— Ce? a zis Kay. Ce zice?

— E despre bursă. Vor să le dau un angajament verbal în șapte zile.

— Adică foarte repede, nu? a întrebat Leigh.

— Nu sunt sigur, a răspuns Elliott.

— Se grăbesc din ce în ce mai mult, a comentat John. Asta e o veste bună. Baylor e prima ta alegere, nu?

Elliott s-a întors spre mine.

— Catherine...

— Nu te uita la ea! a zis Kay. E vorba despre educația ta. Despre decizia ta. Ai spus că Baylor e prima alegere.

— Mamă! a avertizat-o Elliott.

Devenise mai sigur pe el, mai ferm în preajma ei. Nu-i mai era teamă c-ar putea s-o rănească. Nu mai era singura femeie din viața lui, iar Kay părea conștientă de asta.

Elliott nu și-a luat ochii de la mine.

— Angajamentele verbale nu reprezintă o garanție, a zis John.

Furculița lui Kay a răcâit farfuria.

— Te porți de parcă n-ai putea să te întorci s-o vizitezi. O să te întorci în vizită, nu?

— Nu e vorba despre asta! a răbufnit Elliott.

Continua să mă privească, așteptând un răspuns.

— E despre faptul că vrei să vin cu tine? am întrebat cu voce temătoare.

— Nu pot să te las singură aici.

Kay și-a izbit palma de masă și a trântit furculița în farfurie.

— Eram sigură. Doamne, băiatule, dar nu e o neajutorată!

— Kay! a muștrat-o John.

Mama lui Elliott a arătat cu degetul spre mine.

— N-o să-l împiedici să se ducă la colegiu și să-i furi șansa asta! Atacul ei brusc m-a luat pe nepregătite. Kay nu se prefăcuse niciodată că mă place, dar nici nu fusese vreodată atât de ostilă.

— Ar trebui să se ducă la colegiu. Vreau să se ducă.

Kay a încuviințat și s-a așezat înapoi în scaun.

— Așa poate c-o să iasă din balamucul în care l-ai băgat.

— Mamă, ajunge! s-a răstit Elliott.

Leigh a mormăit și ea scârbită.

— Azi trebuia să fie un moment de sărbătoare. Nu poți să te gândești nicio clipă la altcineva. Nici măcar la propriul tău băiat.

Kay a făcut ochii mari.

— Vrei să zici că e vina *mea*? Eu am vrut să se mute înapoi în Yukon cu mine. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi anchetat acum, nu?

— Dar el n-a vrut să stea în Yukon, Kay!

— Poate că l-aș fi convins dacă ai fi fost de partea mea! A rămas aici, exact cum ți-ai dorit, și uite ce se întâmplă acum! Ar putea să ajungă la închisoare! Ți-am zis că orașul ăsta ne aduce numai necazuri!

— Chiar dai vina pe mine? Că i-am oferit un acoperiș deasupra capului? Că am avut grijă de el când tu nici nu te dădeai jos din pat?

— Cum îndrăznești? Eram în depresie! Nu puteam altfel! s-a tânguit Kay.

— E ca și copilul meu, Kay. Așa de mult îl iubesc!

— Nu e copilul tău! a țipat Kay și s-a ridicat, apăsându-și palmele pe masă. Este băiatul *meu*! Nu al tău!

Elliott s-a ridicat și s-a dus liniștit spre bucătărie. Am auzit scârțâitul unui sertar, iar el s-a întors cu o cutie lungă, dreptunghiulară. L-am urmărit toți rupând o bucată de folie de plastic cu care a acoperit

mai întâi farfuria mea, apoi pe a lui. Și le-a așezat pe braț, a luat furculițele și m-a așteptat.

— Elliott! l-a rugat Leigh. Îmi pare rău!

— O să mâncăm jos.

Mi-a făcut semn să-l urmez și am luat-o după el. În urma noastră s-a auzit Kay răstindu-se din nou la Leigh. Elliott a închis ușa, am coborât scările și ne-am așezat pe pat cu farfuriile în mâini. A răcâit porțelanul cu furculița și a înfulecat, uitându-se în podea. Vocile înăbușite ale lui Leigh și Kay spărgeau zidurile până la noi. În mod ciudat, era o atmosferă familiară.

— Zâmbești, a remarcat Elliott.

— Of!

Am înghițit dumaticatul înainte să-i răspund.

— Mi-am adus aminte de vremea când ai mei se certau mult. N-am mai auzit asta de multă vreme.

A ciulit urechile o vreme, apoi a zâmbit.

— Chiar seamănă cu ce se auzea în prima seară în care am vorbit.

Am încuviințat și am mai luat o gură. Țipetele lui Leigh și Kay se întetiseră, și totuși aerul de la subsol nu era apăsător. Mi-am închipuit că-i aud pe ai mei: se pricepeau să țipe, nu și să asculte.

De firul care pornea din colțul camerei și se oprea la dulăpiorul verde-pal de pe peretele opus atârnavu imaginii alb-negru cu mine, cu mine și Elliott, cu un leagăn din Beatle Park și câmpul pe care hoinăream la începuturi. Alte poze cu mine și cu noi erau înrămate și așezate pe noptieră, iar pe perete era lipit un colaj.

— Majoritatea sunt cu mine și cam atât.

A dat din umeri.

— Se zice că fotografiezi ce-ți place mai mult.

Am luat aparatul foto, am îndreptat obiectivul spre el și i-am făcut o poză.

Elliott s-a luminat la față.

— Ți-e dor de tatăl tău? am întrebat în timp ce mă uitam la imaginile de pe ecranul camerei.

— Mă sună din când în când. Probabil doar atunci când nu mai suportă senzația că e un ratat. Ție? Ți-e dor de al tău?

— Tot timpul, am zis oftând.

M-am uitat lung în podea.

— Și am vorbit serios mai devreme. Vreau să te duci la Baylor.

— Și eu am vorbit serios când am zis că nu te las singură aici.

— Nu sunt singură.

— Știi ce vreau să zic.

Am pus aparatul pe masă.

— Sper că realizezi că, înainte să te întorci tu, am fost doi ani singură acolo.

A oftat, frustrat.

— Dar te-ai mutat deja la doamna Mason.

— Doar până când termini anul și te muți.

Fața i s-a golit de orice emoție.

— Deci asta era? Vrei să tragi de timp ca să mă duc la colegiu?
Pe urmă te întorci acolo?

— Iar vorbești în semne de întrebare.

— Da, fac asta când sunt supărat. Nu-ți pasă absolut deloc de siguranța ta. Cum crezi că pot să plec știind asta?

— Ce ipocrit ești! am răbufnit eu.

Și-a dus mâna la piept.

— *Eu* sunt ipocritul?

— Îmi zici că n-ar trebui să mă pun în ceea ce tu percepi a fi pericol, când tu vrei să arunci la coș viitorul și educația ta pentru mine.

— *Percep* ca pe un pericol? Habar n-am ce se întâmplă în casa ta, dar știu sigur că e periculos!

Am strâmbat din nas.

— Nu e casa mea.

— Vezi? a zis el.

A pus farfuria jos și s-a ridicat, arătând cu mâna spre mine.

— Asta nu e normal. Vrei să te întorci și să continui să trăiești într-un loc pe care nu-l consideri acasă.

— Nu m-am simțit niciodată acasă în Oklahoma.

A îngenuncheat în fața mea și mi-a cuprins genunchii.

— Atunci hai cu mine în Texas.

I-am luat obrazii în palme.

— Nu-mi permit.

— Fă un împrumut.

— Nu-mi permit să înapoiez un împrumut. O să trebuiască să-mi iau încă un job ca să nu pierdem Juniper.

— De ce-ai vrea să păstrezi Juniper? a țipat el.

S-a ridicat și s-a îndepărtat cu pași mari.

— Nu vreau! Nu vreau să-l păstrez! Nu vreau să-i păstrez secretele! Aș vrea să nu fiu nevoită, dar sunt.

S-a întors spre mine.

— Știi, Catherine?

— Ce? am pufnit.

— Asta e frumusețea unui secret. Încrederea. Ai încredere în mine! Lasă-mă să te ajut!

— Adică să mă salvezi.

A înghițit în sec.

— Putem să ne salvăm unul pe altul.

M-am încruntat la el, furioasă că mă făcea să șovăi.

— M-am mutat deja de acolo, am părăsit-o deja ca tu să-ți păstrezi bursa. Nu poți să-mi ceri și asta.

Elliott a îndreptat degetul spre podea.

— Nu ești în siguranță aici. N-o să fii niciodată. Nu pot să plec știind asta. Dacă s-ar întâmpla ceva, mi-ar lua șase ore să ajung!

Am pus farfuria alături și am pufnit în râs.

— Ți se pare amuzant?

— Zici că suntem părinții mei.

Umerii lui Elliott s-au prăbușit.

— Catherine, sunt îndrăgostit de tine. Nu te las aici.

Mi-am ferit privirea, simțindu-mă încolțită.

— Nu trebuie să luăm o decizie în seara asta.

— Nu, dar te cunosc. O să amâni discuția până când duc bagajele la mașină și fac plinul. Pe urmă o să-mi spui că nu vii. Și știi ce? Atunci o să despachetez. O să mă angajez și-o să închiriez o cameră la Juniper.

M-am întors spre el.

— Nu... Nu poți, am zis clătănând din cap.

Și-a lăsat mâinile să atârne pe lângă corp.

— Se pare că niciunul dintre noi n-are de ales, așa că rămânem aici.

Mi-am frecat tâmpilele.

— Începe să mă doară capul. Ar trebui să mă duc acasă.

Elliott n-a răspuns, așa că m-am uitat la el.

— Ce?

— E prima dată când te-aud numind un loc acasă.

S-a așezat lângă mine pe pat. Părea extenuat. M-a luat de umeri și m-a tras spre el. Uneori mi se părea că e de două ori cât mine — uriașul meu personal. Se schimbase atât de mult de când plecase prima oară și mi-am imaginat că, dacă ar pleca din nou, când ne-am reve-dea, am fi niște străini. Nu voiam ca Elliott să devină un străin pentru mine, așa cum nu voiam să mă întorc la Juniper.

— Pot să-ți aduc ceva pentru durerea de cap.

Am clătinat din cap.

Elliott s-a întins pe pernă și m-a tras după el. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui, lăsând căldura pe care o emana să-mi relaxeze corpul. Și-a plimbat degetele prin părul meu, de la tâmpile spre ceafă. Cearta dintre Kay și Leigh, apoi ciondăneala cu Elliott mă obosiseră. M-am uitat la

luminițele înșirate de-a lungul tavanului și am închis ochii închipuindu-mi că sunt stele, până au devenit neclare, apoi totul s-a întunecat.

*

— Elliott? I-a strigat Kay cu blândete.

M-am frecat la ochi și m-am uitat la ea. Asprimea îi dispăruse de pe față, iar în privire nu mai avea niciun pic de ură. S-a așezat pe marginea patului, lângă băiatul ei încă adormit. Elliott era ca un zid mare între noi, cu pieptul săltându-i la fiecare respirație.

— Bună, Catherine!

— Bună! am zis și m-am sprijinit în cot.

Lampa împraștia o lumină difuză, aurie și, cu excepția bătăitului aerotermei, în cameră era liniște.

A rămas tăcută un minut întreg, privind în podea. Înainte să vorbească s-a foit, la fel ca Elliott.

— Îl faci fericit. Știu că te iubește. Dar nu știu de ce. Nu te supăra că zic asta.

— E în regulă. Nici eu nu prea știu de ce.

A răs scurt și a clătinat din cap.

— Ne-am certat de-atâtea ori în legătură cu Oak Creek și acum îmi dau seama că de fapt ne certam în legătură cu tine.

— Îmi pare rău!

N-am putut să spun mai mult. Elliott semăna atât de mult cu ea, încât mi-era greu să n-o iubesc.

— A încercat de-atâtea ori să ajungă la tine și, cu cât mă împotriveam mai tare, cu atât mai mult voia să plece. Am crezut că e o pasiune trecătoare, de adolescent, dar el era mereu încordat. Iritabil. Părea că nu poate să respire.

M-am uitat la Elliott care dormea pe-o parte, cu spatele la mama lui și un braț în jurul taliei mele. Era atât de liniștit, atât de diferit de băiatul pe care-l descria ea.

— Avea doar cincisprezece ani. Acum are optsprezece, iar eu am pierdut aproape tot timpul ăsta certându-mă cu taică-su sau cu el. L-am risipit. Poate că o să afli într-o zi. Sper să afli. Nu curând, ci la un moment dat. Obişnuia să mă privească așa cum te privește pe tine. Diferit, bineînțeles, dar cu aceeași dragoste sinceră, de nezdruncinat în ochii ăia mari, căprui. Știu cum e să fii persoana lui preferată din tot universul. Te invidiez.

— Nu știți cum vorbește despre dumneavoastră, am zis.

S-a întors spre mine.

— Ce vrei să spui?

— V-a ascultat. Vă citează uneori. Crede că sunteți înțeleaptă.

— Înțeleaptă, mhm?

Și-a mutat privirea spre scări.

— Nu mă așteptam la asta, a zis încrețindu-și fața.

— Catherine, dacă îl iubești — și știu că-l iubești —, o să găsești o cale să-l convingi să meargă la colegiu. E șansa lui.

Am încuviințat, iar ea a oftat.

— Ar merge oriunde după tine. Poate că de data asta poți să-i întorci favoarea. Sau să-i redai libertatea. Asta a trebuit să fac eu când n-am mai fost un sprijin pentru el. Și, Doamne — a spus ferindu-și privirea —, dacă asta o să alegi..., nu te invidiez.

S-a ridicat, a strâns farfuriile în care mâncaserăm și a urcat scările. I-am ascultat pașii până când a închis ușa.

Elliott s-a răsucit și s-a uitat la mine fără critică, așteptându-se parcă să-l judec.

— Ai fost treaz tot timpul? am întrebat.

— Un mic truc pe care l-am învățat de la tata. Mama nu suporta să ne trezească.

S-a ridicat și și-a lăsat picioarele pe podea. S-a sprijinit cu coatele de genunchi și a rămas cu ochii ațintiți spre covorul de sub picioare.

L-am mângâiat pe spate.

— Ești bine?

— Am o presimțire rea, a zis el cu vocea adormită și blândă.

Mi-am înfășurat brațele în jurul lui prin spate, sărutându-i un umăr.

— Sunt mai mult de șapte luni până pleci.

— N-o să plec, chiar dacă te desparți de mine. Mama e bine intenționată, dar n-are nici cea mai vagă idee de ce sunt în stare să fac sau la ce pot să renunț pentru tine.

— Vorbește mai încet. Jumătate din oraș crede deja că ai omorât-o pe Presley pentru mine.

Elliott s-a încruntat.

— Ei, atunci ar avea măcar un indiciu.

M-am ridicat.

— Nu spune asta. Nu e amuzant.

— Nimic nu e amuzant.

Elliott s-a ridicat și s-a dus la dulap, a scos ceva dintr-un sertar și s-a întors. Ținea în mână o cutie plată de mărimea unui carnet, împachetată în hârtie albă și legată cu un șnur roșu cu verde.

A făcut un pas spre mine.

— Crăciun fericit!

Am ridicat din umeri.

— E mâine.

— Știu. Deschide-o.

Am desfăcut șnurul și am dat la o parte capacul. Era o poză alb-negru cu mine și cu tata făcută cu o zi sau două înainte să moară. Stăteam pe verandă și zâbeam unul la celălalt. Fusese un moment tăcut, unul de care uitasem. Rama era făcută dintr-un decupaj cu alte fotografii. În unele era doar tata, în altele eram împreună. Mi-am dus mâinile la gură și obrajii mi s-au umplut brusc de lacrimi.

**Capitolul
treizeci
și cinci**

Catherine

Elliott a parcat mașina pe aleea din fața casei doamnei Mason, fără să oprească motorul. Prin ferestrele mici și pătrătoase ale garajului se vedea mașina ei și, deși luminile din casă erau stinse, mă liniștea gândul că e înăuntru și mă așteaptă.

Elliott și-a strecurat degetele printre ale mele și mi-a dus mâna la buze.

— Mulțumesc pentru azi. Și pentru asta, am spus, ciocănind în cutia cu rama.

— Îți place? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Tu-ți primești cadoul abia mâine.

— De acord.

— Nu e mare lucru.

— Nu era nevoie să-mi iei nimic. Când pot să te văd?

— Pe la prânz? Of, Doamne!

— Ce?

— Nu i-am luat nimic doamnei Mason.

— Nu-i pasă de asta, Catherine.

— Dar ei mi-au luat cadouri.

— Ei?

— Domnul Mason a apărut azi cu niște pachete. Of, Doamne!
Sunt groaznică. Trebuia să pregătesc ceva pentru ei.

Elliott a chicotit.

— E în regulă. Dacă vrei, putem să căutăm mâine ceva și le dai atunci.

— Ceva cum ar fi?

Elliott a mijit ochii.

— Nu știu. Ne gândim peste noapte.

M-am aplecat să-l sărut, dar el m-a prins de braț.

— Ce? am întrebat încă zâmbind.

Elliott s-a încruntat.

— Încă am presimțirea aia. O să te conduc până la ușă. Acum pot să fac asta, nu?

Am încuviințat.

A lăsat motorul pornit și am mers ținându-ne de mână până la ușă. Am răsucit mânerul și, când am deschis-o, s-a activat alarma, așa că am băgat codul și am dezarmat-o.

— Vezi? E totul în regulă, am șoptit.

— Presimțirea mea o fi fost legată de faptul că ne despărțim.

— Crăciun fericit! am zis, ridicându-mă pe vârfuri.

L-am sărutat pe buze și i-am făcut cu mâna, apoi l-am urmărit până când s-a întors la mașină.

Am simțit ceva lipicios sub tălpi și am ezitat o clipă, dar mi-am continuat drumul până la întrerupător. Am auzit Chryslerul ieșind de pe alee exact când am aprins lumina.

M-am uitat îngrozită în jur și mi-a venit să vomit. Podeaua, contratreptele și ușa de la frigider erau mânjite de pete și dăre roșii. Cineva fusese târât prin bucătărie. Rămăseseră patru urme mici de degete care se agățaseră în van de o placă de gresie. Corpul fusese tras prin spălătorie și scos pe ușa care dădea în garaj.

Am încercat să-mi stăpânesc greața și mi-am dus mâna tremurândă la gură. Sângele descria un episod violent, iar cel care-l picduse nu mai rămăsese cu mult.

— Becca? am zis cu vocea pierdută.

Mi-am dres glasul.

— Becca?

Mâna mi-a alunecat pe mânerul plin de sânge. Am încercat o dată și am reușit să deschid ușa.

— Becca?

Am apăsat întrerupătorul, lumina a pâlpâit deasupra, iar tuburile de neon s-au aprins unul câte unul. Am simțit un gol în stomac. Cineva adunase sângele de pe podea și mângălise pereții. Mi-au țâșnit lacrimile.

— B-becca?

Am ieșit din garaj și am luat-o înapoi, băjbăind pe holul întunecat, fără să-mi pot aminti unde e următorul întrerupător. Am deschis o ușă, am pipăit peretele cu mâna și am reușit să aprind lumina. M-am uitat spre stânga. Ușa de la dormitorul meu era deschisă. Spre dreapta, unul dintre pereți era înroșit până spre camera doamnei Mason.

M-am silit să mă apropii de capătul holului tremurând din tot corpul, cu părul măciucă. Ușa era larg deschisă, iar eu mi-am strigat guardianul prin beznă.

— Doamnă Mason? am îngăimat, nereușind decât o șoptă.

M-am întins spre perete și am aprins lumina, scoțând la iveală și mai mult sânge.

Poșeta doamnei Mason zăcea pe măsuța de toaletă. Am trecut pe lângă ea în fugă și-am verificat baia.

— Becca? am strigat, cu vocea stridentă.

I-am scuturat poșeta pe pat. Mărunțiș, un portofel și cosmetice au căzut odată cu telefonul. L-am luat și am sunat la primul numărul din lista de convorbiri recente.

— Alo? mi-a răspuns domnul Mason confuz.

— Sunt aaa..., sunt, eu domnule Mason. Catherine.

— Catherine? Ești bine? Ce se întâmplă?

— Tocmai am ajuns acasă. Sunt...

Am fugit până la ușa dormitorului și am încuiat-o.

— Sunt în casă.

— OK. Catherine..., dă-mi-o pe Becca.

— Nu e aici, am șoptit eu.

Îmi tremura până și vocea.

— E sânge..., e sânge peste tot, am răbufnit eu, cu lacrimi fierbinți pe față.

— Sânge? Catherine, dă-mi-o pe Becca! În clipa asta!

— Nu e aici! Nu e aici, iar urmele de sânge țin de la dormitorul ei până la garaj!

— Catherine, o să închid. Sun la poliție. Așteaptă!

— Nu, nu închideți! Mi-e frică!

— Sun la poliție și te sun imediat înapoi. Acum intru în mașină. Ajung în cinci minute.

Apelul s-a terminat, iar eu am rămas cu telefonul lipit de obraz și ochii închiși ca să nu văd spectacolul îngrozitor din dormitor.

N-am știut ce să fac, așa că am numărat. Am numărat până la zece, pe urmă până la douăzeci, până la o sută, apoi până la cinci sute. La 506, ușa de la intrare s-a izbit de bradul de Crăciun, iar ornamentele și luminițele s-au clătinat odată cu ramurile.

— Catherine? a zberat domnul Mason, acoperind sirenele de poliție care sunau în depărtare.

M-am ridicat cu greu în picioare și am fugit pe hol direct în brațele lui, plângând.

M-a îmbrățișat, cu respirația tăiată.

— Ești bine? m-a întrebat, îndepărtându-mă puțin. Becca? a strigat el.

Am clătinat din cap, incapabilă să rostesc vreun cuvânt.

Domnul Mason a dat năvală în bucătărie și a văzut haosul. A fugit spre garaj, apoi în curte, strigându-și soția. Când s-a întors în casă, a alunecat și a căzut în genunchi. S-a holbat la sângele de pe mâini.

— Ce s-a întâmplat? a țipat el. Unde e?

— Nu... Eu...

Am clătinat din cap și mi-am dus mâna la gură.

În fața casei au parcat două mașini de poliție. Luminile roșii și albastre ale girofarului pâlpăiau în living, acoperind lumina albă, blândă a bradului.

Un agent de poliție s-a așezat în genunchi lângă mine.

— Ești bine, domnișoară?

Am încuviințat.

Alt polițist a intrat în camera de zi, înghețând.

— Domnule, trebuie să percheziționăm casa. Vă rugăm să ieșiți.

Domnul Mason s-a ridicat și a luat-o spre ușă, trăgându-mă după el. Pe alee a apărut și o ambulanță din care au ieșit doi paramedici. După ce au cotrobăit puțin în spatele mașinii, unul a adus două pături, iar celălalt a fugit în casă.

— Ce ai văzut? m-a întrebat domnul Mason în timp ce-mi așeza pătura pe umeri.

— Eu... Nimic. De-abia am ajuns.

— De unde?

— M-a adus Elliott de la...

— Elliott a fost aici? a întrebat el.

— M-a condus. M-a condus până la ușă, dar n-a intrat.

— Unde e acum?

— A plecat. Plecase dinainte să aprind lumina și să văd... Credeți... Credeți că e sângele ei?

M-a luat în brațe, iar cuvintele i-au rămas o vreme în gât.

— Isuse, sper că nu!

Am așteptat lângă una dintre mașinile de poliție, lipiți unul de celălalt și dărdăind. Vecinii au ieșit unul câte unul să-i urmărească pe polițiști și pe paramedici care tot intrau și ieșeau din casă. Au mai venit mașini de poliție, apoi a apărut și inspectorul Thompson.

Mi-a aruncat o privire insistentă în timp ce traversa curtea și se apropia de casă. Chipul îi era brăzdat de umbrele create de luminile girofarului.

— De ce nu veniți să vă așezați în ambulanță, unde e cald? a zis unul dintre paramedici.

— Ați găsit-o? a întrebat domnul Mason îngrozit.

Bărbatul a clătinat din cap și a strâns din buze.

— Nu pare să fie înăuntru.

Domnul Mason a tras aer adânc în piept, iar eu l-am urmat în ambulanță.

— Dacă nu e înăuntru și au luat-o, înseamnă că poate e în viață, a zis el.

— Degetele ei... Erau urme pe gresie. Ca și când ar fi încercat să se agațe de ceva, am zis eu.

— Să rămână. S-a luptat. Normal că s-a luptat.

Îi tremura bărbia și și-a dus mâna la nas, înăbușindu-și un suspin.

I-am pus mâna pe umăr.

— O să fie bine. O s-o găsească.

A încuviințat și și-a scos telefonul.

— Vrei să... a început el, apoi și-a dres glasul. Vrei să-l suni pe Elliott?

Am dat din umeri și mi-a tremurat buza.

— Nu-i știu numărul.

Domnul Mason și-a șters lacrimile cu mâneca hainei.

— Ai fost cu el toată ziua?

— Mama lui a venit în oraș. El a fost acasă toată ziua, jur!

— E băiat bun.

Domnul Mason și-a trecut mâna prin păr.

— Ar trebui s-o sun pe Lauren, dar, Doamne...

— Lauren e sora ei?

— Da.

Ușa ambulanței s-a deschis și inspectorul Thompson a urcat, așezându-se lângă mine. Și-a scos carnetul și un pix.

— Catherine...

Am încuviințat.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta?

— Am fost toată ziua la Elliott. M-am întors acasă, am văzut mașina doamnei... Beccăi aici și am presupus că e înăuntru. Elliott m-a condus până la ușă, și-a luat la revedere, pe urmă am intrat și am traversat livingul și camera de zi și am aprins lumina. Atunci am văzut... tot...

Polițistul a dat din cap, luând notițe.

Domnul Mason și-a dres iar glasul.

— Pare că toate echipajele de poliție sunt aici.

— Cam așa, a zis Thompson continuând să scrie.

— Și cine o caută? a întrebat domnul Mason.

Thompson a ridicat capul.

— Poftim?

— Paramedicul a zis că nu e în casă. Cine o caută pe soția mea?

Thompson a mijit ochii.

— Nimeni. Nimeni n-o caută.

— Cum dracului? De ce nu? s-a răstit domnul Mason.

Era furios pentru prima oară. Încă o iubea.

— Dacă nu e aici, înseamnă că au dus-o undeva. De ce n-o căutați?

— Domnule Mason, trebuie să strângem câteva informații înainte, abia după aia putem să demarăm căutarea. Catherine, pe la ce oră ai plecat de la doamna Mason către familia Youngblood?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu sigur. În jur de zece jumate poate.

— Azi-dimineață?

— Da.

— Și ai fost la familia Youngblood toată ziua? Până la ce oră?

— Până seara. M-am întors acum o oră cred.

— Și Elliott unde a fost azi?

— Cu minc.

— Toată ziua?

— Da. A venit aici de dimineață. Ea a plecat la cumpărături, i-am lăsat un bilețel și am pornit împreună spre casa lui.

— I-ai lăsat un bilet? Unde?

— Pe teigheaua din bucătărie.

Thompson a continuat să-și ia notițe.

— Elliott a lipsit vreun pic de-acasă?

— Nu! De ce n-o căutați pe doamna Mason în loc să încercați să puneți asta în spinarea lui Elliott? N-a fost el! am urlat.

Domnul Mason a arătat cu degetul spre stradă.

— Kirk, lasă naibii carnetul și du-te s-o găsești pe nevastă-mea!

Thompson s-a încruntat.

— A fost vreun copil acasă la doamna Mason în timpul zilei?

— Poftim? am întrebat.

— Copiii lui Lauren, a zis domnul Mason. Vin în fiecare ajun să deschidă cadourile și rămân la cină.

— Cine e Lauren? a întrebat Thompson.

— Sorra Beccăi. De ce?

— Sunt desene în garaj. Desene de copil. Cu sânge.

Am înghițit cu noduri.

Domnul Mason și-a scos imediat telefonul din buzunar și a format un număr.

— Lauren? Ești acasă? Îmi pare rău că te trezesc. Copiii sunt acasă? Da, știu, dar poți să verifici te rog? Du-te și verifică!

A așteptat, bățaind nervos din picior.

— Ce?

Și-a dus telefonul la piept și a închis ochii, ușurat, apoi a vorbit încet.

— Copiii sunt acasă. În pat.

Inspectorul a dat din cap.

— Îmi pare rău, Lauren! Nu, nu. E... Becca. Nu știu sigur. Pare nasol. Poliția e aici. Ea a dispărut. Ți-a spus ceva? Nu, o să vină ei la tine. Nu știu, Lauren. Îmi pare rău!

În timp ce domnul Mason vorbea cu cumnata lui, inspectorul Thompson mi-a făcut semn să-l urmez afară, în curte.

— Ce altceva poți să-mi mai spui? a întrebat el.

— Asta e tot. E tot ce știu, am zis în timp ce-mi strângeam pătura pe mine.

— Ești sigură?

Am încuviințat.

Thompson s-a uitat la casă.

— Elliott a avut noroc că a fost cu tine toată ziua. Ce s-a întâmplat aici seamănă leit cu cazul lui Presley.

— Poftim? Cum adică?

— Desenele de copil. La fel ca acelea găsite pe pereții din dormitorul lui Presley. Am ținut ascuns detaliul ăsta în timpul investigației. Le-am cerut părinților lui Presley să păstreze și ei confidențialitatea.

— Cu sânge?

Thompson a încuviințat.

Am dus mâna la gură și am închis ochii.

Thompson m-a lăsat acolo și s-a întors în casă. Îl auzeam pe domnul Mason încercând s-o calmeze pe Lauren. Am aruncat pătura și am luat-o la goană, fără să mă gândesc de două ori. Am alergat de-a lungul străzii, de-a lungul cartierelor, kilometri întregi, până când mi-am simțit degetele degerate și am fost gata să-mi scuiplămâni. M-am

oprit doar la capătul străzii întunecate, în fața la Juniper. Becurile de pe stradă erau încă sparte, iar stelele, acoperite de nori.

Poarta a scârțâit când am intrat, iar eu m-am împiedicat pe aleea denivelată. Am urcat treptele verandei și m-am oprit în fața ușii.

— Intră, Catherine! Ești o războinică, nu o prințesă, am zis cu voce tare.

Am răsucit mânerul și am împins ușa, tresărind când s-a deschis. Juniper era întunecat, scârțâia și respira ca întotdeauna.

— Mama? am strigat și m-am sprijinit cu spatele de ușă până s-a închis.

M-am chinuit să-mi recapăt suflul, luptându-mă cu durerea ce-mi cuprindea degetele pe măsură ce sângele începea din nou să circule. Înăuntru nu era mult mai cald decât afară, dar măcar eram ferită de vântul înghețat.

De la subsol răzbăteau mai multe voci: se certau, plângeau, se văicăreau și țipau. Apoi au amuțit, lăsând casa să se întindă și să respire. Dincolo de gemetele și tânguirea zidurilor, se auzea un scâncet înăbușit. Am înaintat pe hol, am trecut de camera de zi și de bucătărie și am ajuns la ușa care ducea la subsol. Mi-am lipit urechea de lemnul rece. Încă un scâncet, apoi o voce groasă certând pe cineva.

Duke.

Am deschis ușa, încercând din răspuțeri să nu fac zgomot, dar Duke nu era atent oricum, preocupat să-și verse furia. Pe măsură ce coboram treptele, vocea lui era din ce în ce mai puternică.

— Ți-am zis, a mârâit el. Te-am avertizat, nu-i așa?

— Tati, oprește-te! O sperii! a țipat Poppy.

Am tras cu ochiul după colț și l-am văzut pe Duke stând în picioare în fața doamnei Mason. Era desculță, în cămașă de noapte și stătea pe un scaun, cu mâinile legate la spate și un căluș încropit dintr-o șosetă murdară în gură, strâns cu o bucată de pânză înnodată la ceafă. Ochiul drept îi era vânăt și umflat, iar deasupra tâmplei avea

o pată de sânge uscat. Cămașa îi era îmbibată de sânge. Avea fața murdară, iar lacrimile îi desenaseră urme pe piele.

Doamna Mason m-a zărit. A căscat ochiul stâng, clătinând din cap.

Duke a dat să se întoarcă. Ea a început să facă tărăboi, împingându-se cu picioarele și trântind scaunul de podea în timp ce urla prin pânza care-i acoperea gura.

— Taci! s-a răstit Duke. Nu te-ai putut abține, nu? A trebuit să-ți bagi tu nasul unde nu-ți fierbe oala. Noi ți-am zis să stai departe de ea, nu ți-am zis?

Fața doamnei Mason s-a schimonosit și a început din nou să plângă.

— Te rog! a îngăimat ea prin pânză.

Deasupra s-a auzit o ușă trântită, iar vocea lui Elliott a răsunat în toată casa.

— Catherine! a strigat el. Catherine, mă auzi?

Doamna Mason a înghețat, iar ochii i s-au bulbucut. A început să se zgâlțâie lovind cu picioarele scaunului în podeaua de beton și strigând ceva ce semăna cu *ajutor și sunt aici jos*.

Duke și-a îndreptat ochii spre tavan, s-a uitat la doamna Mason, apoi a ridicat bâta pe care o ținea în mâini.

M-am lipit de perete, am închis ochii, apoi am făcut câțiva pași și m-am postat direct în fața lui.

— Ajunge! am zis, sperând că păream mai curajoasă decât mă simțeam.

— C-Catherine? a rostit Duke, surprins.

Cămașa lui cu mânecă scurtă era îmbibată de transpirație la subraț și mânjită de sânge. Obrajii lui zgăriați stăteau mărturie că doamna Mason se luptase. Duke ținea bâta de baseball a tatei într-o mână și un ghem de sfoară în cealaltă.

— Ce cauți aici?

— Inspectorul a zis că a văzut un desen de copil mânjit cu sângele Beccăi. Mi-am dat seama că era al lui Poppy, am zis eu.

Poppy a scâncit.

— N-a fost vina mea. Vreau să mă duc în pat.

— Poți să te duci, i-am zis și m-am întins spre ea.

Duke a mârâit și și-a arătat dinții.

— N-ai ce căuta aici! Pleacă și ia-l și pe băiatu' ăla cu tine!

Mi-am ațintit privirea asupra doamnei Mason, care era mânjită, înghețată și speriată.

— Și pe ea.

— Nu! a zis el și a îndreptat degetul spre ea. Ea a distrus tot! Ai idee prin ce-a trecut mama ta?

— Unde e? Vreau să vorbesc cu ea.

Duke a clătinat din cap.

— Nu! Nu poți.

— Știu că îi e dor de mine. E aici?

— Nu! s-a răstit el printre dinți.

Pe trepte s-au auzit pașii lui Elliott, iar eu am ridicat un deget spre Duke.

— Nu vorbi.

Duke a deschis gura, dar l-am amenințat cu degetul.

— Dacă scoți un singur sunet, n-o să mă mai întorc *niciodată!*

Elliott a rămas perplex la baza scârilor, uitându-se când la doamna Mason, când la Duke, apoi la mine.

— Sfinte... Ești bine? a întrebat, făcând un pas spre noi.

Duke și-a ridicat arma și s-a îndreptat spre Elliott. Mi-am ridicat amândouă mâinile ca să-l opresc, apoi m-am uitat la Elliott, fără să-mi întorc spatele la Duke.

— Trebuie să pleci. Ia-o pe doamna Mason cu tine. Are nevoie de o ambulanță. Elliott?

— Da? a zis el, fără să-și poată dezlipi ochii de la Duke.

— Scoate telefonul. Sună la 112!

Elliott și-a scos telefonul din buzunarul de la spate și a format.

Am ocolit încet scaunul doamnei Mason, având grijă să-l țin pe Duke la distanță. Transpirația îi șiroia pe frunte și ochii îi fugeau de la Elliott, care vorbea încet cu un operator, la mine. Respirația îi era greoaie, lentă și obosită. I-am văzut cearcănele vineții și mi-am dat seama că nu dormise și că mi-ar fi ușor să-l zăpăcesc sau să-l păcălesc, la nevoie.

Am rămas cu ochii pe el cât m-am aplecat să-i eliberez doamnei Mason încheieturile însângerate, apoi m-am întins spre gleznelor ei, trăgând de sfoară. Îi tremura tot corpul din cauza frigului. Chiar dacă nu intrase în hipotermie, pierduse suficient sânge cât să fie în pericol.

Duke a făcut brusc un pas înainte, urmat imediat de Elliott, distrăgându-i atenția.

— Să nu-ți treacă prin minte! I-am avertizat pe Duke. E înghețată și a pierdut mult sânge. O duc la doctor. Ai sunat? I-am întrebat pe Elliott.

A dat din cap, arătând cu mâna liberă telefonul pe care-l ținea încă la ureche.

— Conacul de pe Juniper. Nu știu adresa exactă. Casa familiei Calhoun. Grăbiți-vă, vă rog!

Elliott a închis telefonul brusc și l-a îndesat înapoi în buzunar.

M-am chinuit o vreme să desfac nodul și i-am eliberat Beccăi, în cele din urmă, gleznelor. S-a prăbușit la podea și s-a târât spre Elliott, care a ajutat-o să se ridice.

— Haide, Catherine! a zis ea, dărdăind și străduindu-se să vadă. A întins mâna după mine, iar corpul i s-a cutremurat de frică.

— Vino! Hai!

— Elliott, are nevoie de un doctor, am zis. Du-o sus!

— Nu plec! a răspuns Elliott cu vocea spartă.

Doamna Mason l-a împins într-o parte și a înaintat șchiopătând, îndreptându-și spatele sfidător în fața lui Duke.

— Vino cu noi, Catherine! În clipa asta!

Mi-am dat jos hanoracul lui Elliott și cizmele.

— Ce faci? a lătrat Duke.

I-am făcut semn să tacă și i le-am aruncat lui Elliott. Duke a mai făcut un pas, iar eu m-am băgat între ei.

— Nu! am zis hotărât, așa cum obișnuia să vorbească tata cu câinele nostru.

Elliott i-a întins doamnei Mason haina și cizmele și s-a aplecat, ajutând-o să-și bage picioarele goale, însângerate, în ele. La un moment dat s-a dezechilibrat, dar el a ajutat-o.

— Catherine! a început ea, strângând hanoracul la piept.

— Îmbracă-te! i-am comandat.

M-a ascultat, apoi s-a întins din nou după mine.

— Catherine, te rog!

— Taci! s-a răstit Duke.

— Ți-am zis să nu vorbești! am urlat eu, tremurând de furie.

Duke a aruncat sfoara și a făcut doi pași spre mine, ridicând băta cu amândouă mâinile. M-am întors și am închis ochii așteptând lovitura, dar nu s-a întâmplat nimic.

Când am deschis ochii, am văzut că Elliott îl prinsese pe Duke de încheietură, privindu-l fioros.

— Să nu îndrăznești s-o atingi!

**Capitolul
treizeci
și șase**

Elliott

Privirea lui Mavis s-a înmuiat în timp ce se uita la degetele mele strânse în jurul încheieturii ei moi și umede. A încercat să mă lovească cu bâta, dar am prins-o și i-am smuls-o din mână. Cu câteva clipe înainte, păruse mai forțoasă, cam ca unchiul John.

— Las-o jos! am urlat eu.

Mavis și-a smuls mâna din strânsoarea mea și și-a dus-o la piept.

— Cum îndrăznești! Ieși afară! Ieși afară din casa mea! a zis ea, făcând câțiva pași înapoi.

Catherine a ridicat mâinile ca și când ar fi încercat să îmblânzească un animal sălbatic.

— Mamă? E în regulă.

Mavis s-a lăsat pe vine în colțul camerei și și-a îmbrățișat genunchii, legănându-se și scâncind.

Catherine a îngenuncheat lângă ea și i-a dat bucelele la o parte de pe față.

— O să fie bine.

— Vreau să mă duc în pat, a zis Mavis cu vocea unui copil.

— Șșșș! i-a răspuns Catherine. Te duc eu în pat. E OK.

— Doamne Dumnezeule! a șoptit doamna Mason din spatele meu. Câți sunt?

— Câți ce? am întrebat eu, din ce în ce mai confuz.

— Șapte, a răspuns Catherine ajutând-o pe Mavis să se ridice. Doamnă Mason, ea e..., e Poppy. E fata lui Duke, are cinci ani.

— N-a vrut să-i facă rău, a zis Mavis ștergându-și obraji. Se înfurie uneori, dar nu vrea să facă rău.

— Bună, Poppy! a zis doamna Mason schițând un zâmbet în timp ce se îmbrățișa singură.

Înota în hanoracul meu și, în ciuda stratului suplimentar de haine și a cizmelor, încă tremura. Era din ce în ce mai palidă.

— Oh! a zis ea când și-a pierdut echilibrul și s-a sprijinit de mine. Am ținut-o strâns.

— Sunt amețită... și-mi vine să vomit. Cred că intru în șoc.

— Nu arăți prea bine, am spus eu.

Mavis a început să-și curețe picioarele murdare.

— Măiculiță, a zis ea pe alt ton, am spălat rufe toată ziua și acum uite în ce hal sunt.

Ne-a zâmbit jenată.

— Arăt ca o sperietoare.

S-a uitat la Catherine.

— I-am spus omului ăla să n-o facă. L-am implorat. Duke n-a vrut să asculte. Nu ascultă deloc.

— E OK, Althea, a zis Catherine.

Nu pricepeam nimic din ce se întâmpla. Totul părea ca și cum Catherine și mama ei ne joacă o farsă în care Mavis vorbește pe mai

multe voci, iar Catherine îi răspunde ca și când ar fi reale. Nu-mi venea să cred.

— Catherine? am zis și am făcut un pas spre ea.

Mavis s-a aruncat la podea și a început să se târască spre mine în patru labe ca un câine, cu mișcări rigide, nefirești. M-am oprit și m-am dat înapoi, simțind unghiile doamnei Mason înfipite în umăr.

— Ce dra..., am zis ferindu-mă.

Catherine a intervenit între mine și mama ei.

— Mamă! a țipat ea cu disperare în glas. Am nevoie de tine! Am nevoie de tine acum!

Mavis s-a oprit la picioarele lui Catherine, și-a strâns genunchii la piept și s-a făcut ghem. A început să se legene și, în timp ce îngâna melodia redată de cutia muzicală a lui Catherine, pivnița s-a cufundat în tăcere. Apoi a chicotit.

— Elliott, a șoptit doamna Mason, ar trebui să mergem.

M-a tras de braț, dar nu-mi puteam lua ochii de la Catherine. Își veghea mama, așteptând ca Mavis să vorbească, să afle cu cine are de-a face.

— Nu există oaspeți, nu? am întrebat.

Catherine și-a ridicat ochii plânși spre mine și a clătinat din cap.

— Țsta era secretul, am spus eu.

— Catherine, vino cu mine! a zis doamna Mason și s-a întins spre ea.

Consiliera s-a oprit puțin, tresărind la auzul sirenelor din depărtare.

Mavis s-a năpustit spre brațul doamnei Mason, l-a apucat cu amândouă mâinile și a mușcat-o.

Doamna Mason a urlat.

— Oprește-te! Oprește-te! a țipat Catherine.

Am apucat-o pe Mavis de fălci și am strâns-o tare. A gemut, a mârâit, apoi a scâncit, i-a eliberat brațul și s-a târât mai încolo. S-a așezat și a început să rădă isteric, cu capul dat pe spate.

Doamna Mason și-a întins brațul și a suflecat mâneca, apăsând degetele pe rană. Șase urme dispuse într-o semilună perfectă sângerau.

— 'Tu ai..., s-a auzit Catherine care înghițea greoi, stăpânindu-și greața. 'Tu ai luat-o pe Presley?

Mavis s-a schimbat la față.

— Am fost cu toții la ea în cameră și-am văzut-o cum dormea. Era așa liniștită, de parcă nu încercase cu puțin înainte să vă facă rău. Așa că Duke și-a înfășurat perișorul ala blond și drăguț al ei în jurul pumnului și am tras-o pe fereastră. Nimeni nu-și închide ferestrele în orașul ăsta.

— Aha! am zis, recunoscând vocea.

Era aceeași care încercase să intre la Catherine în cameră.

— Asta e Willow.

— Unde e Presley? a întrebat Catherine.

A așteptat crispată un răspuns.

— N-a venit nimeni după ea, a zâmbit Willow cu un aer com-pătitor. Nu știu ce s-a întâmplat. Dar știu că Duke a îngropat-o pe terenul viran de alături împreună cu ceilalți.

— La familia Fenton? a întrebat Catherine în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Exact, a zis Willow, apoi s-a întors și s-a dus la scaunul de care fusese legată doamna Mason.

— Nenorocita aia mică a stat în propriul rahat zile întregi. Chiar aici.

Catherine s-a schimonosit.

— Mamă! a țipat ea. Te-am pierdut!

— Du-te, copilă a zis Mavis, cu o lacrimă pe obraz.

Vorbea din nou ca Althea.

— Grăbește-te!

Catherine m-a împins înapoi.

— Du-te! a șoptit printre dinți.

— Nu fără tine, am zis, încercând să nu ridic tonul.

— Vin! Du-te!

Am ridicat-o pe doamna Mason în brațe și am urcat scările cu spatele, asigurându-mă că vine și Catherine după noi.

Hohotele au încetat și-am auzit o voce de bărbat bombănind. Pe scări s-au auzit niște pași greoi, iar Catherine a fugit.

— Hai! Fugi! m-a rugat ea.

Când am ajuns în capătul scărilor, a venit și Catherine care a închis ușa în urma ei. A încuiat-o și și-a sprijinit fruntea de ea. A suspinat de câteva ori, apoi s-a uitat la doamna Mason cu ochii roșii și extenuați.

— Ea nu e acolo.

— Cine? am întrebat.

— Mama. Cum explic că n-a fost ea? Că nu e vina ei că au omorât-o pe Presley?

Și-a frecat capul de ușa.

— Catherine? a strigat-o Mavis cu voce de copil. Catherine, mi-e frică!

Catherine a suspinat cu ochii în lacrimi și a mângâiat lemnul.

— Sunt aici, Poppy. Sunt chiar aici.

Doamna Mason a clătinat din cap, legănându-și pletele negre, pline de sânge și noroi.

— Să nu-i dai drumul.

S-a auzit o lovitură în ușa.

— Catherine! Dă-ne drumul!

Încă o lovitură.

Catherine a început să împingă cu mâinile în ușa ca să împiedice balamalele să cedeze. I-am venit în ajutor, sprijinindu-mă cu spatele de ușa și proptindu-mă cu picioarele în peretele opus.

Mavis bombănea din nou ca un bărbat.

Am împins mai tare. Părea absurd, dar Mavis era mai puternică atunci când era Duke.

— El a omorât-o pe Presley, am zis uluit. Tipul. Duke.

— Au făcut-o împreună, a zis doamna Mason cu o lacrimă pe obraz. E moartă.

Și-a dus mâna la gură, încercând să-și înăbușe scâncetul.

— Presley e moartă.

Ușa a fost izbită din nou.

— Dă-ne drumul!

Era greu de ghicit cine urlase acum, păreau să vorbească în cor.

— Oprește-te! a țipat Catherine, lovind cu pumnul în ușă. Oprește-te! a urlat ea.

I-am mângâiat părul.

— E în regulă. Totul o să fie bine.

— Nu, a zis ea clătănând din cap, cu fața încrețită. O s-o ia de-aici. Am încuiat-o acolo jos ca pe un animal.

— Catherine, a început doamna Mason, are nevoie de ajutor. Nu poți s-o protejezi. E din ce în ce mai rău. Ea...

— Știu, a zis Catherine și s-a ridicat când loviturile în ușă au încetat.

S-a șters la ochi și s-a uitat spre hol.

— Elliott, adu masa. O s-o proptim de ușă.

Am ascultat-o, am alergat până în capătul holului și am ridicat masa. Catherine s-a dat la o parte și, când o propteam de ușă, am auzit sirenele mai aproape.

Am ajutat-o pe Catherine să treacă peste masă, apoi s-a strecurat după măsuța de recepție de lângă ușă și i-a întins doamnei Mason un telefon fix.

Doamna Mason a apăsat câteva taste și și-a dus telefonul la ureche.

— Milo?

A început să rădă și să plângă în același timp.

— Da, sunt OK. Sunt la Juniper. Da, la pensiune. Sunt OK. Poliția e pe drum. Vino aici, a zis, apoi și-a acoperit gura și receptorul cu mâna. Și eu te iubesc! a scâncit ea.

Doamna Mason s-a întors, iar eu am luat-o pe Catherine de mână și am condus-o la baza scării. Catherine privea înainte pierdută, părând amorțită.

— Uite-te la mine! i-am zis și i-am dat părul după ureche. Catherine?

Și-a îndreptat ochii mari, verzi, spre mine.

— Cine era real? am întrebat.

A înghițit.

— Nimeni.

— Althea?

A clătinat din cap.

— Ai zis șapte.

— Althea. Duke. Poppy. Willow. Unchiul Toad. Verișoara Imogen.

— Sunt șase.

A ezitat.

— Catherine, am insistat eu.

— Mama, a răbufnit ea. Mama e a șaptea.

S-a sprijinit de umărul meu. Am luat-o în brațe și am ținut-o strâns cât a plâns.

Sirenele au tăcut când au ajuns în fața casei. Am mai văzut apoi doar luminile albastre și roșii ale girofarului. Cineva a trântit o portieră, iar domnul Mason și-a strigat înnebunit soția.

— Becca?

Doamna Mason a deschis ușa de plasă, pășind încet către el.

M-am ridicat și i-am privit cum se îmbrățișau plângând. Polițiștii s-au apropiat de Juniper cu armele scoase. Am ridicat mâinile, dar primul agent m-a înșfăcat oricum și mi-a tras mâinile la spate.

Inspectorul Thompson s-a uitat în jur, mișcându-și scurt mustața.

— Pune-i cătușele! a zis.

— Opriți-vă! N-a fost el! a țipat Catherine și s-a ridicat. E la subsol. Cea care le-a răpit pe doamna Mason și pe Presley Brubaker.

Thompson a ridicat o sprânceană.

— Cine?

Catherine suferea amarnic.

— Mama. Am încuiat-o la subsol. E bolnavă, fiți blânzi.

— Unde e asta?

— Prima ușă pe dreapta după bucătărie. Să n-o răniți.

Thompson le-a dat instrucțiuni agenților, apoi s-a uitat urât la mine.

— Nu te mișca!

Am încuviințat.

S-au auzit țipetele lui Mavis, apoi un mârâit. De la subsol au răzbătut vocile din ce în ce mai panicate ale agenților.

Thompson s-a aplecat să se uite pe hol și a luat-o la fugă către ușa de la subsol. Înăuntru se vedeau flăcări și începuse să iasă fum. Inspectorul le-a făcut loc să treacă celor doi polițiști care o târau pe Mavis. Avea mâinile încătușate, ochii ațintiți în gol, iar picioarele atârnav în urma ei.

Bărbații icneau, străduindu-se să-i care corpul inert. Catherine i-a urmărit, apoi și-a îndreptat atenția spre ușa de la subsol.

— Ce e acolo? Ce se întâmplă? a întrebat ea.

— Scoate-i cătușele, i-a zis Thompson arătând spre mine agentului care ne păzea, apoi a strigat ceva în stație, chemând pompierii.

— Catherine, există vreun stingător aici?

— A luat foc? a întrebat ea.

— Unul dintre băieți a lovit ceva acolo jos. Nu sunt sigur ce. Unde e extingtorul? În bucătărie? a întrebat el și a dat să plece.

— Nu! Nu! a urlat Catherine smucindu-se de lângă agentul care o ținea. Las-o să ardă!

Thompson a părut dezgustat.

— E la fel de nebună ca maică-sa. Luați-o de-aici!

Mai mulți polițiști au ieșit în fugă de la subsol cu mâinile la gură, tușind din pricina fumului. Câteva clipe mai târziu, am fost împinși și noi afară. Am rămas în curte cu unul dintre polițiști și cu paramedicii,

urmărind fumul care ieșea pe ușa și prin ferestre ca o mulțime de fantome eliberate din temniță.

În depărtare au răsunat alte sirene.

— Catherine! a strigat doamna Mason, care se sprijinea de soțul ei.

A strâns-o în brațe pe Catherine și ne-am uitat cu toții în sus, la flăcările care înghițeau lemnăria veche.

Domnul Mason le-a înfășurat pe soția lui și pe Catherine într-o pătură, iar fata s-a uitat peste umăr, urmărindu-i pe agenții de poliție care o cărau pe Mavis la cealaltă mașină. A fugit spre ea și și-a lipit degetele de geam. Am alergat în urma ei. Catherine își alina mama, vorbind când cu Poppy, când cu Althea. Când mașina a demarat, și-a șters obrazii, îndreptându-se de spate.

A închis ochii și s-a întors spre casa în flăcări, pornind spre ea ca un fluture atras de lumină, până când am oprit-o. A urmărit tăciunii și cenușa involburându-se în aer de parcă erau un foc de artificii.

Thompson a trecut pe lângă noi, vorbind ceva în stație. S-a oprit brusc, arătând cu degetul spre mine.

— Să nu pleci nicăieri!

— Lasă-i în pace! a răbufnit doamna Mason. N-au avut nicio legătură cu povestea asta.

— A fost doar mâna lui Mavis Calhoun? a întrebat Thompson sceptic. Dementia aia a făcut toate astea fără ajutor din partea lor? Ești sigură?

— Te-ai înșelat. Ai fi putut s-o salvezi pe Presley dacă ai fi văzut ceva dincolo de aroganța ta! i-a strigat în față doamna Mason.

Thompson s-a încruntat.

— Acum va trebui să trăiești cu asta.

— Becca o să rămână la spital peste noapte, dar vrea să se asigure că ai unde să stai în seara asta, i-a spus domnul Mason lui Catherine.

Ea se holba încă la Juniper, fără să-i audă pe Thompson și pe domnul Mason.

— Catherine? am strigat-o și i-am atins brațul.

S-a ferit.

— Vreau să mă uit. Vreau să-l văd arzând până la temelii.

Juniper ardea, iar casa soților Mason arăta ca scena unei crime.

Nu putea să se întoarcă acolo.

— Da, am zis. O iau la mine acasă. Mătușa n-o să se supere.

— Mulțumesc, a răspuns domnul Mason.

Mașina de pompieri a parcat lângă vechiul conac, asurzindu-ne cu sirenele. Prin curte au fost trase furtunuri, iar pompierii comunicau prin radio.

— Nu. Nu! Lăsați-l să ardă! a țipat Catherine.

— Trebuie să vă dați înapoi, a zis unul dintre ofițeri cu mâna ridicată spre noi.

— Trebuie să văd! a protestat Catherine, dându-l la o parte.

— Nu v-am cerut părerea. Am spus să vă mișcați.

A înșfăcat-o de braț, iar ea s-a smucit.

— Lasă-l să ardă!

— Hei! am intervenit punându-i o mână în piept agentului.

M-a apucat de încheietură.

— Dă-te înapoi! mi-a urlat în față.

— OK, haideți să ne calmăm! s-a auzit domnul Mason și a făcut un pas între noi.

— Catherine...

Catherine nu-și lua ochii de la casă, hipnotizată de acoperișul care ardea, cu flăcările reflectate în ochi.

— Catherine! a strigat-o și doamna Mason.

Nu i-a băgat în seamă pe niciunul dintre ei, iar agentul a oftat.

— Bine, a zis el, scoțând-o cu forța din curte.

— Nu! a țipat ea, zvârcolindu-se.

— Ia-ți mâinile de pe ea! am urlat eu, încercând s-o smulg din strânsoarea lui.

Alt agent m-a tras în spate și m-a oprit.

— Lăsați-i în pace! a țipat doamna Mason.

Polițistul mi-a șuierat în ureche.

— O să te rănești! Oprește-te! Lasă-l pe agentul Mardis s-o ducă la adăpost.

Am încetat să mă mai smucesc, găfâind. Mă durea sufletul s-o privesc cum se zbate.

— Catherine, te rog, nu te mai împotrivi!

Am mers cu agentul până la ambulanță și m-am crispat văzând-o că încearcă să ajungă într-un loc din care să vadă mai bine. Și-a tras brațele din strânsoarea lui și a făcut un pas mai aproape, uluită.

— Ia-o de aici! a zis Thompson. Ia-o până când nu vă arestez pe amândoi!

Doamna Mason și-a mușcat buzele.

— Catherine?

I-a apucat bărbia cu degetele și a obligat-o să se uite în ochii ei.

— Catherine, trebuie să pleci!

Catherine a încercat să-și întoarcă privirea spre Juniper, dar doamna Mason a continuat s-o țină de bărbie.

— S-a terminat.

O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul ei. A încuviințat și și-a îngropat fața în mâini.

M-am aplecat și am ridicat-o în brațe, apoi am dus-o până la Chrysler, așezând-o pe locul din dreapta.

Și-a înăbușit un suspin, uitându-se peste umăr la conac.

— Fă niște poze!

Am încuviințat și m-am întins după geanta foto, apoi m-am postat în picioare în dreptul lui Catherine, am mărit imaginea și am tras câte cadre am putut înainte să mă prindă Thompson. Am îndesat aparatul înapoi în geantă, am închis portiera din dreptul lui Catherine și am alergat spre locul meu.

Am condus până la mătușa Leigh. Ea și unchiul John ieșiseră pe verandă, îngrijorați.

— Elliott! a țipat ea și a pornit în fugă spre mine, luându-mă în brațe în clipa în care am ieșit din mașină. Ce s-a întâmplat? Catherine e...

A observat-o pe fată pe locul din dreapta cu obrazii umezi și ochii înroșiți.

— Of, Doamne, ce s-a întâmplat?

— Arde Juniper, am zis eu.

Mătușa Leigh și-a dus mâna la gură.

— Mavis e...?

— A răpit-o și a omorât-o pe Presley Brubaker. Iar în seara asta a răpit-o pe doamna Mason. Au arestat-o. Nu știu unde au dus-o.

Ochii i s-au umezit și s-a dus spre Catherine. A deschis portiera și a îngenuncheat lângă ea.

— Copilă?

Catherine s-a uitat la mătușa Leigh, apoi s-a lăsat încet la pieptul ei. Mătușa Leigh a strâns-o cu putere în timp ce clătina din cap, privindu-mă.

Unchiul John m-a bătut pe umăr.

— O să trebuiască să stea cu noi o vreme, am zis uitându-mă la ele.

— Dormitorul de oaspeți e pregătit. Măine putem să-i aducem lucrurile.

Unchiul John m-a tras cu fața spre el.

— Tu ești bine?

Am încuviințat, iar el m-a luat în brațe.

Mătușa Leigh a ajutat-o pe Catherine să iasă din mașină și a condus-o înăuntru. Am intrat și eu împreună cu unchiul John.

Ele au dispărut împreună după ușa dormitorului de oaspeți, iar unchiul John a rămas cu mine în living.

— O să avem grijă de ea, a zis.

Am dat din cap. Era timpul să aibă cineva grijă și de Catherine.

**Capitolul
treizeci
și șapte**

Catherine

Am rămas singură în camera de oaspeți a familiei Youngblood. Pe peretele acoperit cu lambriu din lemn erau prinse portretele membrilor familiei pictate de Leigh și înrămate în alb. Patul dublu era acoperit de o cuvertură cu un imprimeu, iar de peretele alb era sprijinită o servanță veche din lemn, cu oglindă.

Miroseam ca un foc de tabără și, deși Leigh mă invitase să folosesc dușul ei, am refuzat. Să văd conacul arzând a fost un final neașteptat și, de fiecare dată când inhalam mirosul de fum, mă cuprindea o senzație ciudată de liniște. Mama nu se mai putea întoarce niciodată. Eu nu trebuia să mă mai întorc. Eram libere.

O bătaie ușoară în ușă m-a readus la prezent și am clipit.

— Hei! a zis Elliott, cu părul încă ud după duș.

Purta un tricou ponosit și pantalonii scurți de baschet și s-a apropiat de mine în picioarele goale.

— Hei!

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Nu, dar o să fiu.

— Domnul Mason a sunat-o pe mătușa Leigh. Doamnei Mason i-au pus câteva copci la cap. Are o contuzie, dar o să fie bine. Sora ei, Lauren, o să se ocupe de curățenie și au zis că te poți muta înapoi când se întoarce ea acasă, dacă ești de acord. Ești... de acord?

Am încuviințat.

— Nu cred că e drept să le cer unchiului și mătușii tale să mă țină la ei.

— Nu-i deranjează. Chiar nu-i deranjează.

— Becca o să aibă nevoie de mine. Ar trebui să fiu lângă ea.

Elliott a dat din cap și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Păcat. Aș putea să mă obișnuiesc cu situația asta.

Mi-a întins telefonul lui, pe care era deschisă o conversație cu Sam și Madison.

— M-au asaltat cu întrebări, sunt îngrijorați din cauza ta. I-am spus lui Maddy c-o suni mâine-dimineață.

— De unde ai știut? am întrebat. Să vii la Juniper?

— După ce te-am lăsat, cu cât mă îndepărtam mai mult de casa doamnei Mason, cu atât mă simțeam mai rău. Nu puteam să scap de presimțirea pe care o avusesem toată seara. Am parcat pe alee la mătușa Leigh, pe urmă am dat imediat cu spatele și m-am întors. Când am ajuns înapoi și am văzut girofarul, am lăsat mașina în drum, nici măcar n-am mai închis ușa. Am alergat. Când am văzut tot sângele ăla... N-am fost în viața mea mai speriat, Catherine. M-am tot luptat să intru în casă. Am strigat după tine. Atunci domnul Mason mi-a spus că ești bine, dar că ai plecat. Am venit direct la Juniper. Știam că o să vii aici.

L-am îmbrățișat și mi-am îngropat fața în pieptul lui.

— Te-ai întors.

Și-a sprijinit capul de al meu.

— Ți-am zis c-o să mă întorc. Și acum, că știi...

— Acum, că știi..., am repetat, uitându-mă la el.

A oftat și s-a uitat la mie. Încercasem atâta vreme să-l îndepărtez. Acum, că avea motiv să mă părăsească, mi-era mai greu să accept decât crezusem. Dar, dacă asta voia, nu puteam să-l învinovățesc. Până și mie mi se părea de necrezut ce se întâmplase la subsol, nici nu voiam să mă gândesc la ce-i trecea lui prin minte.

— Spune! l-am îndemnat.

— Ai fi putut să-mi spui. Aș fi vrut să-mi spui mai devreme.

— Era un secret, am spus.

— Iar tu cu siguranță știi să ții un secret.

I-am dat drumul și m-am făcut ghem.

— Nu era secretul meu.

Elliott s-a întins după mine.

— Nici măcar nu pot să procesez ce s-a întâmplat. Presley e moartă. Mama ta...

— N-a fost ea.

Elliott a încuviințat, dar se vedea că-i e greu s-o separe de ceilalți.

— Mama nu e bine de multă vreme. De fapt, nu cred c-a fost vreodată. Când viața devenea prea grea, în mintea ei se petrecea un scurt-circuit și cădea într-o depresie adâncă. Rămânea în pat zile întregi. Tata a încercat s-o protejeze, să mă protejeze pe mine. Dar, când nu era el acasă, îi observam. Vedeam fărăme din fiecare, dar nu-mi dădeam seama. Moartea tatei i-a făcut mai puternici, iar Juniper era locul perfect în care să-i scoată la iveală. Când Duke și Poppy au apărut cu nume și personalități atât de diferite de mama, m-am speriat. Nu înțelegeam ce se întâmplă și, cu cât insistam mai mult să vorbesc cu mama când se transforma în Duke sau Poppy, cu atât era mai rău. Când am intrat în jocul ei, personalitățile rămăneau la suprafață mai multă vreme, dar comportamentul ei era mai previzibil. La început, n-am făcut nimic să împiedic asta, pentru că nu voiam s-o ia cineva

pe mama, dar acum, că nu mai sunt... le iubeam pe Althea și Poppy. Am păstrat secretul mamei ca să le păstrez pe ele. Și acum, că Presley a murit, i-am pierdut pe toți.

Elliott s-a scărpinat la ceafă.

— Nu e vina ta, Catherine.

— A cui e vina atunci?

— De ce trebuie să fie vina cuiva?

— Dacă aș fi dus-o pe mama undeva unde să primească ajutor, Presley ar fi încă în viață. Dar am crezut că pot s-o fac. Am crezut că pot să le am pe amândouă. Eram sigură că pot să te am pe tine și să protejez Juniper, pentru mama.

Mi-am înăbușit un suspin.

— Acum s-a dus. E vinovată de crimă, pentru că am fost egoistă.

Elliott m-a tras spre el, iar eu mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

— Ești cea mai puțin egoistă persoană pe care o cunosc. Și ești și mai curajoasă decât credeam.

— N-a contat. N-am putut să le salvez. Nici măcar n-am apucat să-mi iau la revedere.

— Putem să mergem s-o vizităm, știi, nu?

— O să fie doar mama.

— Catherine, dar asta nu e un lucru bun?

Am clătinat din cap.

— Nu înțelegi.

— Nu, dar încerc.

— Atunci, uite: toată lumea la care ții ajunge să sufere sau moare.

— Nu și eu.

— Nu încă.

— Catherine! a oftat el. Trebuie să te odihnești.

S-a frecat la ochi, obosit.

Simțeam disperarea din vocea lui, nevoia lui de a mă ajuta, de a rezolva totul, dar asta era prima noapte din multe ce aveau să urmeze în care încercam să ies la lumină din groapa cu cenușă ce fusese Juniper.

— Ce-ar fi trebuit să faci? Dacă spuneai cuiva, îți pierdeai casa și mama. N-ai spus și ai trăit în iadul ăla, iar mama ta n-a primit ajutorul necesar. Aveai dreptate, Catherine! Ai spus-o tot timpul. N-ai avut de ales. Nu te prefăce acum că ai avut.

— Și uite unde-am ajuns.

— Aici, în siguranță, cu mine.

Părea că nu mai are răbdare, că ar fi trebuit să știu.

— Știi, timp de doi ani, toată lumea mi-a spus c-ar trebui să te uit, dar am continuat să mă lupt pentru tine. Când am ajuns aici, în sfârșit, m-ai urât, dar am continuat să mă lupt pentru tine. Ți-ai protejat secretele, m-ai îndepărtat, aproape că mi-ai spus că ne despărțim după absolvire, dar eu am continuat să lupt. Nu știam în ce mă bag când am deschis ușa aia de la subsol. Dar am coborât oricum. Nu mă sperie multe lucruri, Catherine, dar eram îngrozit de ce-o să descopăr după colțul ăla, aproape la fel de îngrozit ca de ideea de-a pleca din Oak Creek fără tine.

M-a strâns mai tare de mână.

— Acum îți știu secretul și sunt tot aici. Am fost aici tot timpul și aș face orice ca să rămân, dacă asta înseamnă să fiu cu tine.

Am strâns din buze.

— Bine.

— Bine? a zis el, poticnindu-se în doar două silabe.

Am încuviințat.

— Ce înseamnă asta mai exact? a întrebat.

— Baylor. Și tot ce e între, ți-aduci aminte?

A râs scurt.

— Da, îmi aduc aminte. Dar... o să vii cu mine?

Am ridicat din umeri.

— Doamna Mason zice c-aș putea să obțin o subvenție și poate o bursă. Aș putea să fac un împrumut care să acopere restul. Pot să mă angajez. Sunt obișnuită cu munca grea. Sunt...

Elliott m-a îmbrățișat, strângându-mă un pic prea tare. Îi tremurau brațele și a scos un suspin, lipindu-și fruntea de tâmpla mea.

— Ești bine? am șoptit și l-am ținut în brațe.

— Acum sunt.

Mi-a dat drumul și și-a șters repede obrajii cu dosul palmei. A respirat și a râs.

— Tot timpul ăsta eram sigur c-o să te pierd.

Am zâmbit.

— Dar ai continuat să lupți pentru mine.

Epilog

Catherine

De la masa la care stătea, mama se tot uita la Elliott. Purta o salopetă kaki, iar buzunarul din față era inscripționat cu un șir de numere negre. Camera era octogonală, cu câte o fereastră mare pe fiecare latură. În jur de patruzeci de scaune de plastic erau așezate sub cele șapte mese rotunde împrăștiate prin cameră, majoritatea goale. La una dintre ele era o femeie foarte agitată, alături de un cuplu.

— Cât o să lipsești? a întrebat mama.

— Suntem la doar șapte ore distanță. O să vin în vizită în fiecare vacanță, am zis eu.

Mama a aruncat o privire peste umăr spre Carla, femeia gardian care era postată între ușă și automatul cu mâncare.

— Vreți ceva de ronțait? a întrebat Elliott. Mă duc să iau ceva, a spus el.

S-a ridicat, iar scaunul a hârșăit pe podea. A traversat camera, l-a salutat pe gardian, apoi a examinat opțiunile oferite de automat. Elliott a rămas pe jumătate întors spre mine, ca să mă vadă cu coada ochiului, pregătit să acționeze la nevoie.

— Dacă eu sunt aici și tu ești la colegiu, cine o să aibă grijă de Juniper? a întrebat mama, foindu-se.

— Juniper nu mai există. Ții minte că ți-am spus, mamă?

— Așa e, a zis ea, rezemându-se de spătar.

Încerca de cel puțin două ori la fiecare vizită să revină la lumea pe care o construiserăm împreună în Juniper, sperând c-o să intru în jocul ei, ca pe vremuri. Dar doctorul spusese că cra mai bine să nu intru în fanteziile ei.

— Ai rezolvat cu compania de asigurări?

Am încuviințat.

— Mi-au trimis cecul săptămâna trecută. Banii o să acopere cheltuielile de colegiu și mai și rămân. Mulțumesc că ai semnat hârtiile.

Mama a încercat să zâmbească, dar arăta ciudat.

— Să-i mulțumești tatălui tău. El a insistat să...

S-a întrerupt, observând expresia de pe fața mea.

— Nu contează.

— Mi se pare drăguț că încă vorbești cu el.

Mama s-a uitat în jur și s-a aplecat spre mine.

— E OK. N-o să spunem nimănui. Nu-ți face griji.

— Ce vrei să zici?

L-a observat pe Elliott întorcându-se la masă și s-a lăsat pe spate.

— Nimic.

Elliott s-a întors cu trei pungi.

— Chipsuri și covrigei. Nu prea ai ce să alegi altceva.

Mama a deschis punga roșie și a început să plescăie. În timp ce mânca, am zărit-o pe Poppy și m-am întrebat dacă prietenele mele erau încă undeva în ea. Vizitele la medicii de la spitalul din Vinita,

Oklahoma, avuseseră ca scop să-i alunge pe Althea, Poppy, Willow, verișoara Imogen, unchiul Toad și în special de Duke. Era absolut interzis să încerc să vorbesc cu vreunul dintre ei. În timp ce Elliott mă lua de mână, m-am uitat spre camerele de supraveghere.

— A expirat timpul, a zis femeia gardian.

— Trebuie să pleci? a întrebat mama.

— Elliott trebuie să fie în curând la antrenament. O să pornim la drum, să ne pregătim.

Mama a mormăit ceva spre el.

— Poartă-te frumos, mamă!

Elliott s-a ridicat.

— O să am grijă de ea, Mavis.

Remarcasem că mama plecase, dar Elliott încă nu era obișnuit cu semnalele schimbărilor de personalitate. Mama nu mai era acolo.

— Carla! am strigat și m-am ridicat.

Duke s-a încruntat la mine, cu nările umflate.

Noi am ieșit, în timp ce Carla se ocupa de mama. Mă obișnuisem să nu-mi iau la revedere. Duke apărea de obicei la sfârșitul vizitelor. Speram s-o văd pe Althea, dar Duke era singurul suficient de puternic încât să sfideze medicația.

Elliott a părut neliniștit în timp ce ne-am recuperat lucrurile din dulap și ne-am îndreptat spre ieșire. A deschis ușile duble și a mijit ochii în plin soare, amintindu-mi de ziua în care ne-am cunoscut. De data asta, în loc să lovească copaci, mă ținea de mână. Am strivit pietrișul sub tălpi în drum spre Chrysler, iar Elliott mi-a deschis portiera cu un zâmbet.

Portbagajul și bancheta din spate erau ticsite de cutii — majoritatea ale lui. Eu rămăsesem cu hainele și cutia muzicală care fuseseră în casa doamnei Mason, dar tot restul arsese. Pozele cu mine și tata făcute de Elliott erau singurele pe care le mai aveam și erau împachetate într-una dintre cele patru cutii în care încăpuse tot avutul meu.

Mașina se încinsese în soarele verii în timp ce noi o vizitaserăm pe mama, așa că, primul lucru pe care l-a făcut Elliott după ce a pornit motorul a fost să dea drumul la maximum la aerul condiționat. În câteva clipe, ventilatoarele au început să sufle aer rece, iar Elliott și-a lăsat capul pe spate, răsufărând ușurat. Păsă de pe scaune îmi mângâia picioarele dezgolite și bronzate de la cât stătusem la piscina familiei Youngblood, dar nu erau atât de arămii ca pielea lui Elliott. M-am întins spre el și i-am atins brațul cu degetele.

— Ce? a întrebat.

— Chiar pornim, am zis eu. Și, fără limitatorul de viteză pe care ți l-au instalat ai tăi când te-au pedepsit că ai fugit spre Oak Creek, n-o să dureze o săptămână să ajungem acolo.

Elliott m-a luat de mână.

— Așa e. Ajungem până diseară.

A arătat în jos.

— Bagă mâna sub scaun. Ți-am luat ceva să ai de citit pe drum.

Am zâmbit, întrebându-mă ce punea la cale. Am pipăit și am dat de o cutie de pantofi.

— Ce e asta? am întrebat, așezând cutia în poală și apoi deschizându-i capacul.

Era un teanc de plicuri adresate mătușii lui Elliott, ștampilate și sigilate.

— Scrisori pentru mătușa ta?

— Deschide-o pe cea de deasupra. Sunt puse în ordine.

Plicul era gros. L-am rupt și am scos patru pagini de caiet cu marginile franjurate. Era scrisul lui Elliott. Deasupra era trecut numele meu, iar data era ziua în care murise tata. Începea cu o scuză.

— Elliott, am zis încet, astea sunt...?

— Scrisorile pe care ți le-am scris cât am fost plecat. La început, una pe zi, apoi două sau trei pe săptămână, până în noaptea în care m-am întors.

M-am uitat la el cu lacrimi în ochi.

— Elliott!

— Tot timpul ăla am crezut că ajungeau la tine.

— Mătușa ta nu mi le-a dat niciodată.

— Pentru că n-au ajuns la ea niciodată. Mama nu le-a trimis. Mi le-a dat noaptea trecută. Ca un cadou de plecare pe lângă niște scuze care au ținut o oră.

M-am uitat la paginile însemnate..

— Îmi imaginez cât de bine a decurs discuția.

— Am fost superfurios. Dar măcar mi le-a dat. Acum o să știi.

— Ce? am întrebat.

— Că am încercat să-mi țin promisiunea.

Am strâns din buze, încercând să nu zâmbesc. Elliott a ieșit din parcare, apoi s-a oprit înainte să iasă pe șosea. A luat o gură din sucul diluat.

— Citește-le cu voce tare, te rog. E ca recitirea unui jurnal.

Am dat din cap și am început de sus.

30 iulie

Dragă Catherine,

Îmi pare tare rău. N-am vrut să plec. Mama mi-a zis că, dacă nu plec cu ea în clipa aia, n-o să mă mai lase să mă întorc. Sunt atât de furios că m-am lăsat păcălit. ATÂT DE FURIOS. Sunt furios pe ea, pe mine, pe toată povestea. N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat după aia sau dacă ești bine, și asta mă omoară. Te rog, fii bine! Te rog, iartă-mă!

Știi că, atunci când nu-ți faci griji pentru tatăl tău, ești ocupată să mă urăști pe mine. Ar trebui să fiu acolo cu tine și pentru tine. Mă omoară treaba asta. Ești acolo undeva și crezi că te-am abandonat. Nu știi unde am dispărut și te întrebi de ce nu mi-am luat rămas-bun. Ești ultima persoană pe care aș vrea

s-o rănesc, dar sunt la aproape trei ore distanță și n-am cum să te contactez. Mă simt neajutorat. Te rog să nu mă urăști.

Părinții mei s-au certat din clipa în care am ajuns înapoi acasă până când m-am prefăcut că mă duc la culcare. Mama se teme că o să vreau să mă mut în Oak Creek dacă mă apropii prea mult de tine. Nu greșește prea tare. Vreau să mă mut acolo. Plănuiam să-i întreb pe mătușa Leigh și pe unchiul John dacă pot să rămân la ei, pentru că gândul de a împacheta și de a te lăsa în urmă îmi făcea greață. Acum sunt aici. S-a întâmplat totul așa de repede, iar tu probabil mă urăști.

Dacă e așa, o să tot insist până când n-o să mă mai urăști. O să explic de câte ori o să-mi dai voie. Poți să mă urăști o vreme. Înțeleg. Dar o să tot încerc. Nu contează cât timp o să-mi ia. O să-mi cer scuze de câte ori o să fie nevoie până când o să mă crezi. Poți să te porți urât sau să vorbești urât cu mine. Probabil c-o s-o faci, iar eu n-o să pun la suflet, pentru că știu că, atunci când o să înțelegi, totul o să fie bine. Nu-i așa? Te rog, să fie totul bine.

Știi că nu te-aș părăsi niciodată în felul ăsta. O să fii furi-oasă, dar până la urmă o să mă crezi, pentru că mă cunoști. O să mă ierți, iar eu o să mă întorc în Oak Creek și o să mergem împreună la balul de absolvire și o să mă vezi făcându-mă de răs la fotbal și o să ne bălăcim cu picioarele în râu, o să ne dăm în leagăn și-o să mâncăm sendvișuri în leagănul de pe veranda ta. Pentru că o să mă ierți. Te cunosc și știu că totul o să fie bine. Asta o să-mi tot repet până când o să te văd din nou.

— OK, a zis Elliott crispat. Încep să-mi aduc aminte totul. Nu sunt chiar așa de romantice cum credeam.

— Nu! am zis eu. Le ador. E... e incredibil, Elliott! Adică mi se rupe sufletul să văd cât de îngrijorat erai, dar aveai dreptate. În legătură cu toate.

A închis un ochi și a zâmbit, jenat.

— Cam aveam.

Mi-a luat mâna și mi-a sărutat degetele.

— Vrei să continui să citesc? am întrebat.

— Nu trebuie să le citești cu voce tare. Cel puțin până treci de aia în care am fost prins în mașină spre Oak Creek. După momentul ăla, sunt ceva mai puținperate și mai puțin repetitive. Cred că pe alea pot să le diger.

Am căutat prin teanc, apoi m-am uitat la el cu ochii mari.

— Sunt cel puțin o sută de scrisori aici.

— Și asta e doar prima cutie. Nu pot să cred că mama nu le-a trimis, dar sunt și mai surprins că le-a păstrat pe toate.

— Eu sunt surprinsă că ți le-a dat. Și-a asumat un risc, chiar înainte de plecare. Puteai să pleci furios pe ea.

— Cred că a vrut să facă un gest simbolic. Un mod de a-și cere scuze pentru tot.

— Dacă le citesc pe toate, o să ai senzația că te ignor?

Elliott a chicotit.

— Dă-i drumul! Sunt toate acolo și e un drum lung.

Am strâns din umeri și mi-am dus genunchii la piept. Mă amețea ideea c-o să citesc gândurile lui Elliott din perioada în care fusese departe.

— Pari cam fericită când citești despre chinul prin care am trecut, m-a tachinat el.

M-am gândit la asta. Mi-am adus aminte cât de dor îmi fusese de el și cât de furioasă eram pentru că nu știam unde dispăruse. Noptile lungi cu mama, zilele și mai lungi de la școală. Nici viața lui Elliott nu fusese mai ușoară. Nu eram sigură dacă era bine sau rău că găseam o alinare în faptul că nu suferisem singură.

— Doar pentru că știi cum se termină, am zis eu.

Elliott a zâmbit, mai mulțumit decât îl văzusem vreodată.

— Țsta nu e sfârșitul. Nici pe departe.

Chryslerul a ieșit pe autostradă și am mers spre sud, spre granița dintre statele Oklahoma și Texas. La Baylor mă așteptau un nou cămin, o nouă colegă de cameră și o nouă viață. Cartierul în care stăteau atleții nu era departe de locul unde urma să locuiesc, Brooks Residential. Bani de asigurare îmi acopereau toți cei patru ani de colegiu, iar Elliott primise o bursă integrală. Depășisem cele mai negre momente.

Am pus cutia de pantofi între mine și portieră și m-am aplecat să scot cutia muzicală, așezând-o în poală. Am deschis capacul și am privit balerina răsucindu-se încet pe melodia familiară care mă ajutase mereu să mă relaxez. Apoi m-am făcut comodă, pregătită să citesc scrisorile lui Elliott.

— Ești bine? m-a întrebat el și mi-a strâns mâna.

I-am zâmbit și am simțit razele soarelui răzbătând prin geam.

— Sunt entuziasmată. Și poate puțin obosită.

— Nu trebuie să citești scrisorile acum. Odihnește-te. Avem suficient timp.

M-am sprijinit de tetieră, simțind că mi se închid pleoapele.

— Promiți?

Mi-a sărutat mâna și a încuviințat. Apoi și-a îndreptat atenția spre drum și a îngânat melodia ce se revărsa din cutia muzicală până am adormit.